

САНДРА БРАУН ТОРНАДО

Превод от английски: Емилия Масларова, 1998

chitanka.info

1

— Слушаш ли ме, Майрън? — попита Карл Хърболд, после погледна свъсен своя съкилийник, поклати припряно глава и измърмори: — Тъп си като пън!

Майрън Хътс сякаш не чу обидата и продължи да се усмихва глупаво. Карл доближи лице.

— Стига си се хилил, Майрън! Говоря ти сериозно. Влезе ли ти нещо в тъпата тиква, която разнасяш на раменете си? Чу ли поне една думица от онова, което ти казах?

Майрън пак отхапа от шоколадовата вафла.

— Разбира се, че чух, Карл. Нали ми каза да слушам и да внимавам.

— Добре тогава.

Карл се поуспокои, но не бе съвсем сигурен, че другият е разбрал и дума от онова, което му е обяснил. Майрън не беше от хората, които ще наречеш умни. Коефициентът му на интелигентност едва ли надхвърляше десет.

Беше едър като канара и услужлив, но умственият му багаж не бе от най-завидните и заради това Карл се излагаше на опасността да се провали в плана си, който бе обмислил толкова внимателно. Имаше си и недостатъци да се хванеш с такъв ограничен човек като Майрън.

Но Карл се нуждаеше от помощта му. Нуждаеше се от съучастник, който да изпълнява, каквото му казват, без да спори, да задава въпроси и да се двоуми. Точно затова Майрън бе най-подходящият човек. Дори и да беше някой Айнщайн със сиво вещество в излишък, той не знаеше що е съвест.

А съвестта, това според Карл бе „вътрешен диалог“. Много засукан израз, няма що! Бе го срещнал в едно списание. Беше го запомнил, после го бе пуснал в употреба и го бе изтърсил последния път пред комисията за предсрочно освобождаване на затворниците. Цели пет минути бе обяснявал надълго и нашироко как имал вътрешни диалози със самия себе си, как си мислел за своите злодеяния от

миналото и за това, че е провалил живота си — и своя, и на другите. Покрай тези диалози бил прогледнал за грешките си и те го били насочили към светлината на себепознанието и отговорността. Сега се разкайвал и бил готов да изкупи прегрешенията си.

Членовете на комисията не се хванаха на гръмките му думи. Надушиха, че само им хвърля прах в очите, и не удовлетвориша молбата му да бъде пуснат предсрочно под гаранция.

Но ако съвестта наистина бе вътрешен диалог, тя предполагаше отвлечени мисли и представи, на каквито Майрън не беше способен. Всъщност на Карл му беше все едно дали съкилийникът му има съвест. Знаеше, че той ще действа импулсивно, без да му мисли много, много, и точно заради това се бе спрял на него. Майрън нямаше да му опява, ако играта загрубееше.

И понеже стана дума за грубост, Карл си помисли, че Майрън е голяма грозотия. Почти цялата му коса беше окапала, а кожата му беше без пигментация, ако не се брои неестествено червената голяма уста. Ирисите на очите му бяха едва ли не безцветни. От русолявите редки вежди и мигли погледът му изглеждаше още по-изцъклен и празен. Малкото прошарени косми по главата му бяха твърди и къдрави и приличаха на стегната пружина.

Майрън бе особено отблъскващ с размекнатата нуга от пълнежа на шоколадовата вафла, тъмнееща се в ъгълчетата на месестите му устни. Карл извърна очи, за да не гледа как съкилийникът му облизва кафеникавата слюнка.

Мнозина биха се учудили, че въпреки очебийния контраст те двамата с Майрън са приятели. Карл беше снажен, мургав, красив. Ако имаше настроение, вдигаше тежести, не пропускаше и ден, в който да не прави в килията лицеви опори и коремни преси, за да бъде винаги във форма. Имаше убийствена усмивка, досущ като Уорън Бийти на младини. Така поне разправяха другите. Самият Карл беше на мнение, че е по-красив от актьора, който според него си беше смотаняк. Затова пък жена му беше парче и половина. Биваше си я тая госпожа Бийти!

Дума да няма, по отношение на умствения багаж Карл превъзходеше многократно Майрън Хътс. Притежаваше в излишък от качеството, което липсваше на съкилийника му. Биваше го най-вече в това да крои планове. Блестящите идеи му хрумваха сякаш от само себе си. Ако беше военен, сигурно щеше да се издигне до генерал. Но

дори и най-високопоставените пълководци имаха нужда от войници, които да осъществяват стратегията им. Така и Карл бе стигнал до Майрън.

Можеше да привлече за съучастник всекиго в затвора. Майрън отблъскваше почти всички, дори закоравелите престъпници. Никой не искаше да си има вземане-даване с него. За разлика от него Карл си беше роден водач и с това привличаше като с магнит другите. Превъзхождаше повечето затворници и те му имаха страха. С пъргавия си ум и вродения чар би могъл да привлече за съучастник, когото поиска — всички в затвора бяха и по-умни, и по-жестоки от Майрън, защото дълбоко в себе си той беше добряк. Но Карл знаеше, че ако се хване с някой по-умен престъпник, може да си навлече неприятности.

Не му трябваше човек, който да му противоречи. Несъгласията го разсейваха, а ако се разсееше, като нищо можеше да се издъни и да го заловят отново. За да осъществи плана си за бягство, не му трябваше нищо друго, освен още един чифт очи и уши, човек, който знае да стреля и ако се наложи, няма да се поколебае да натисне спусъка. Майрън Хътс отговаряше на изискванията. Не му трябваше да е умен. Карл имаше ум и за двамата. И бездруго после щеше да търпи натякванията на Сесил. Виж, Сесил мислеше *прекалено* много. Умуваше над всяка дреболия. Претегляше плюсовете и минусите и така пропиляваше отворилите се възможности. Точно като мъжа от една пощенска картичка, която Карл бе виждал преди години: той държеше пред лицето си фотоапарат, за да снима Айфеловата кула, и изобщо не забелязваше голата францужойка, минаваща покрай него — ето такъв беше Сесил.

Но сега на Карл не му се мислеше за по-големия му брат. Щеше да мисли за него после, когато останеше сам.

Облегна се на телената ограда в затвора и огледа спортната площадка на открито. Беше му в кръвта винаги да е нащрек. След двайсет години зад решетките се бе научил да си отваря очите на четири, за да забележи, ако отнякъде се появи враг — явен или прикрит, който да му създава неприятности. Ползваше се с голямо влияние и имаше множество приятели, но не беше любимец на никого.

В другия край на площадката неколцина чернокожи с лъснали от мазилата мускули вдигаха тежести и го зяпаха, без да крият, че го мразят до смърт, и то не за друго, а просто защото не е като тях.

Цялото общество бе разделено на враждуващи банди и беше разкъсвано от улични войни и вендети. Да си умреш от смях! Но едва след като влезеш на топло, разбираш какво всъщност е банда. Обществото вътре в затворите бе най-парцелирано, най-разединено, най-сегрегирано.

Днес обаче, а и в близко бъдеще, Карл нямаше намерение да се кара с никого. До деня, когато щеше да дойде ред на него и Майрън да работят с отряда извън затвора, на шосето, Карл Хърболд смяташе да бъде образец затворник. Провеждаха нова програма, част от реформите в затворите, чийто замисъл бе лишениите от свобода да се почувстват отново членове на обществото, допринасящи за неговото добруване. Карл пет пари не даваше дали допринася с нещо за обществото. Единственото, което го интересуваше, бе дали тази работа му изнася на него. Щом му дойде ред да напусне затворническите стени, за да поработи отвън, щеше пръв да се качи в автобуса.

Затова си кротуваше, гледаше да не бие на очи и да не прави нищо, с което ще привлече вниманието на надзирателите. Не нарушаваше правилата, не се биеше, дори се държеше прилично. Дори и някой да подметнеше с половин уста обида по негов адрес, Карл се правеше, че не е чул. И да не му харесаше нещо, се преструваше, че не е забелязал. Ето, преди няколко вечери се наложи да стои и да гледа как Майрън прави минет на друг затворник — бял боклук, беше заклал жена си и имаше доживотна присъда, от която бе излежал две години. Беше подкупил Майрън и той бе склонил да му направи минет.

По-агресивните затворници често се опитваха да се възползват от това, че Майрън е умствено недоразвит. Обикновен Карл се намесваше. Но до деня на големия му удар: бягството от затвора, оставаше съвсем малко и не си струваше той да рискува с излишен сблъсък. Пък и Майрън не се дърпаше особено. В замяна на минета получи жива мишка, която по-късно изкорми с дългия си възрзов нокът.

— Не забравяй какво ти казах, Майрън — рече Карл — времето за разходка изтичаше и до вечерта едва ли щеше да им се отвори случай да останат сами. — Когато ни дойде ред да работим на шосето, гледай да не нервничиш.

— Дадено — отвърна Майрън и насочи вниманието си към разкъравената кожичка на показалеца си.

— Дори за по-правдоподобно ще се престорим на ядосани, задето ни карат да работим в този отряд. Ще се справиш ли?

— То се знае, че ще се справя, Карл — изръмжа другият мъж и загриза кожичката благоговейно, както преди бе ял шоколадовата вафла.

— Защото, ако решат, че изгаряме от нетърпение да излезем от затвора, току-виж...

Карл изобщо не забеляза какво става край него. Ударът го повали от пейката, на която седеше. В един миг той гледаше ухиленото лице на Майрън с увиснала челюст и парченца вафла по устните. В следващия вече лежеше на една страна в прахоляка — ушите му пищяха, зрението му се бе замъглило, единият бъбрек го болеше непоносимо, той едвам си поемаше дъх.

Забрави, че е решил да не се забърква в неприятности. Инстинктът за самосъхранение надделя. Карл се претърколи по гръб, вдигна крак и изрита с все сила нападателя в слабините. Негърът, който допреди малко бе вдигал тежести и който явно разчиташе единствено на мускулите, а не на бързите рефлексии, не бе очаквал ответния удар. Свлече се на колене, изпищя и се хвана за тестисите. Искане ли питане — другите чернокожи начаса се втурнаха да мъстят, струпана се около Карл и започнаха да го налагат с юмруци.

Надзирателите дотичаха и размахаха палки. Останалите затворници се хвърлиха или да ги разтърват, или да ги насъскват още повече, според случая. Боят бе прекратен за нищо време. Когато редът бе възстановен, се установи, че пораженията са незначителни. Само двама затворници бяха пратени с наранявания в затворническата болница.

Единият беше Карл Хърболд.

2

— Много мило тържество — отбеляза жената на Ези Хардж. Той изсумтя презрително.

— Месото беше жилаво като подметка, климатичната инсталация не бе пусната до края. Имах чувството, че ще завра в този черен костюм.

— Сега пък костюмът му виновен! Недей да увърташ, ами си признай, че не ти се ходеше на тържеството.

Ези се беше оженил за Кора две години преди да стане шериф на окръг Блуър, преди цели петдесет и две години. Беше я забелязал на литургията, отслужвана от някакъв пътуващ проповедник, на която бе отишъл заедно с неколцина приятели колкото да се посмее. Едва ли не като предизвикателство към адския огън, с който отчето ги плашеше от амвона, Кора си бе сложила кокетна червена панделка на косата и червило в същия цвят. Докато пееха заедно с хора, тя вдигна очи от тремника и погледна през пътеката между скамейките Ези, който, без изобщо да крие интереса си, направо се бе прехласнал по нея. Очите ѝ проблеснаха, но не от набожен плам, а палаво и дяволито. Тя му намигна.

Оттогава бях минали много години, а Кора си бе все така кокетна, което не бе престанало да харесва на мъжа ѝ.

— Хората от окръга положиха много усилия да ти направят това тържество. А и доста се охарчиха. Бива ли да си такъв неблагодарник! — тросна се Кора, после смъкна пенъоара и легна до него на кревата. — Ако на мен ми бяха организирали такава вечеря, все щях да намеря сили да бъда по-мила.

— Не съм ги молил да ми организират тържествена вечеря. Чувствах се кръгъл глупак.

— Я изплюй камъчето! Ядосан си не заради вечерята, а защото те накараха да се пенсионираш!

Кора рядко си кривеше душата. Тази вечер не правеше изключение. Ези се намуси и дръпна завивките.

— Но не си въобразявай, че и аз умирам от желание да се пенсионираш — добави жена му и оправи възглавницата, макар и да не бе нужно. — Не си мисли, че си ми притрябвал тук вкъщи. Да ми се мусиш и да ми се пречкаш! Не, драги ми господинчо!

— А какво предпочиташ, да ме беше застрелял някой обирджия ли? Да де, тогава нямаше да ти се пречкам. Щеше да си живееш на спокойствие.

Известно време Кора само сумтя ядосано.

— Цяла вечер се опитваш да ме извадиш от равновесие. Е, накрая успя! Чуя ли те да ми говориш така, направо побеснявам, Езра Хардж!

Дръпна рязко шнурачето на нощната лампа, при което спалнята потъна в мрак, и обърна гръб на мъжа си. Обикновено заспиваха с лице един към друг.

Знаеше и кътните му зъби. Нарочно ѝ бе наговорил всичко това, колкото да ѝ играе по нервите. По ирония на съдбата през всичките години, откакто беше шериф, той всеки божи ден се бе молил да не му теглят куршума и да остави Кора да се чуди какво да прави с окървавения му труп.

Но защо да си криви душата, наистина щеше да е по-удобно, ако бе умрял на бойния си пост. Така щеше да е по-чисто, по-просто за всички. Ези щеше да спести на местните шефове неудобството да му намекуват да излезе в пенсия. Те нямаше да се охарчват да вдигат тържества като тазвечерното или поне щяха да вложат парите в нещо по-полезно. Ако Ези беше умрял по-млад, сега нямаше да бъде изправен пред бъдеще, където от него щеше да има нужда точно толкова, колкото от снегоход в пустинята.

Беше на седемдесет и две години, караше седемдесет и третата. Имаше артрит във всяка става. Най-малкото така се чувстваше. Сигурно и мисълта му не бе пъргава, както едно време. Не че той бе забелязал някакви засечки, но другите сигурно го мислеха за грохнал старец и му се присмиваха зад гърба.

Но най-много го болеше от това, че всички бяха прави. Ези беше стар и грохнал и вече не ставаше за шеф на служба, която се бори с престъпността. Добре де, и сам го виждаше. Може и да му беше криво, може и да му се работеше още, но щеше да излезе в пенсия, понеже за хората в окръга беше по-добре техният шериф да е млад.

Беше му мъчно само за едно — че е принуден да се пенсионира, преди да си е свършил работата. А той нямаше да я свърши, докато не разбере какво точно се е случило на Патси Маккоркъл.

Вече цели двацет и две години това момиче спеше между него и Кора. Образно казано, де! Ези се почувства гузен, че точно сега, след като се е скарал с жена си, се е сетил ни в клин, ни в ръкав за Патси, обърна се на другата страна и отпусна длан върху бедрото на Кора. Повика я и я помилва нежно.

— Я ми се махай от главата! — изсумтя тя. — Много съм ти ядосана.

Когато няколко часа по-късно Ези влезе в шерифството, дежурният вдигна сънено глава и подскочи като ужилен на стола.

— Какво правиш тук, Ези?

— Извинявай, че те събудих, Франк. Не ми обръщай внимание. Трябва да разчистя архива.

Дежурният погледна големия стенен часовник.

— Това през нощта или през деня е?

— Сън не ме ловеше. Вече официално не се водя на работа тук и реших да си прибера нещата. Утре шериф Фостър ще иска да се нанесе.

— А, сигурно. Какво ще кажеш за него?

— Мъж на място. От него ще излезе добър шериф — отвърна най-чистосърдечно Ези.

— Но не може да замени теб.

— Благодаря ти.

— Извинявай, че снощи не дойдох на банкета. Как беше?

— Нищо не си изпуснал. Умрях от скука. — Ези влезе в своя кабинет и включи осветлението — вероятно за последен път. — Никога през живота си не съм чувал толкова много речи. И аз не знам какво ги прихвана тия хора — видяха микрофон, и скочиха да се надприказват.

— Много може да се каже за една жива легенда.

— Вече не съм ти шеф, Франк — изсумтя Ези, — но ако продължаваш в този дух, ще прибегна до физически мерки. Намира ли ти се кафе? Няма да ми се отрази зле.

— Ей сега ще ти донеса.

Ези не можа да заспи подир такава уморителната вечер, още повече, след като Кора го отблъсна, затова стана, облече се и се измъкна на пръсти от къщата. Кора спеше като заек, будеше се и от най-малкия шум. На Ези не му се разправяше — и сам знаеше, че е пълна глупост да върши по никое време нещо, за което шефовете са му отпуснали цяла седмица.

Но след като го бяха пратили в пенсия, едва ли изгаряха от желание да им се мотае в шерифството на окръг Блуър, нищо, че непрекъснато го уверяваха как щели да се радват, ако наминавал. Последното, което искаше, бе да става досаден, да заприличва да вдетинено старче, което се е вкопчило в славните си дни и не иска да се примири, че вече не е притрябвало на никого.

Не искаше и да се самосъжалява, въпреки че сега правеше точно това.

Благодари на дежурния, който му беше донесъл чаша димящо кафе и го бе оставил на бюрото.

— Затвори вратата, Франк. Не искам да ти преча.

— Ама не се притеснявай. И бездруго тази нощ е спокойно.

Но все пак затвори вратата. Еди знаеше, че не му пречи всъщност не искаше да се разсейва с празни приказки, докато си подрежда нещата. Официалните папки щяха да отидат, разбира се, в окръжния архив, където се пазеше и документацията на градското и щатското управление на полицията и на доброволните отряди в Тексас, на всички право охранителни служби, с които шерифството си сътрудничесе, и с които съгласуваше разследванията.

Но в кантонерките в кабинета беше и личният архив на Ези: списъци с въпроси, които е смятал да зададе на някой заподозрян, дали и имена на хора, свързани с отделните случаи, сведения, предоставени от надеждни информатори или свидетели, пожелали имената им да останат в тайна. Повечето от тези бележки бяха писани с твърд молив на ръка, на нещо като стенографска азбука, която Ези сам си бе изобретил и която не можеше да разчете никой друг. За него тези листчета бяха твърде лични, като дневник. В тях много повече, отколкото във всичките високопарни речи, които волю-неволю бе изслушал предната вечер, се съдържаше целият му професионален път.

Ези отпи от кафето, изтласка стола на колелца при металната кантонерка и издърпа най-долното чекмедже. Папките бяха подредени, общо взето, по години. Той извади някои от най-ранните, прегледа ги набързо, реши, че не стават за нищо, и ги метна в грозното очукано боклукчийско кошче от кафяв метал, служило му вярно през всичките тези години.

Преглеждаше документите внимателно, без да бърза, макар че не го свърташе да стигне до 1975 година. Щом разтвори папките, обозначени с тези цифри, вече бе изпил кафето и почувства как от него го присвива стомахът.

Една от папките се различаваше от другите — бе по-дебела и си личеше, че е отваряна по-често. В нея имаше няколко по-тънки кафяви папки, прихванати с широк ластик. Краищата им бяха омаслявани, подгънати и опърпани — Ези ги бе вадил често, беше ги отварял и прелиствал, после ги бе пъхал обратно в чекмеджето, между документи, които не бяха чак толкова важни, та отново да ги извади и да започне да ги преглежда.

Махна ластика и го надяна на дебелията си китка. Носеше медна гривна, защото според Кора действала благотворно на артритата, но лично той не го усещаше особено.

Остави купчината папки върху бюрото, отпи от новото кафе, което дежурният му бе донесъл, без той да го моли, и отвори папката най-отгоре. Първата страница беше от годишника на местната гимназия. Ези помнеше деня, когато я бе откъснал за справка. На нея имаше снимка на гимназистите от горните класове — на третия ред отдолу нагоре, втората отляво. Патриша Джойс Маккоркъл.

Момичето гледаше право в обектива така, сякаш знае тайна, която и фотографът би искал да научи. В единия край на страницата под името ѝ пишеше, че е пяла в хора и е членувала в клуба по испански език и в кръжока на бъдещата домакиня. Съветът ѝ към помалките съученици гласеше: „Купонясвайте, купонясвайте, купонясвайте до дупка!“.

Снимките, на които учениците са с униформените шапки и тоги, рядко с хубави, но Патси си беше направо грозновата: с малки очи, широк сплескан нос и скосена брадичка.

Това обаче не ѝ бе попречило да я познават всички. Ези бързо научи, че по Патси Маккоркъл са хлътнали повече момчета, отколкото

по красавицата на класа. Защото, както, доста притеснен, му бе казал един от нейните съученици — сега държеше бензиностанцията на „Тексако“ на Крокет Стрийт — „Патси буташе, шериф Хардж, буташе на всекиго. Нали разбирате?“.

Ези го разбра. Дори навремето, когато бе учил в гимназия, имаше момичета, които сменяха момчетата като носни кърпички, и затова всички ги познаваха.

Въпреки лошата слава на Патси на него никак не му беше леко да иде онази гореща августовска сутрин у тях и да съобщи новината, която не иска да чува никой родител.

Бащата на Патси беше шеф на комуналните служби в града. Познаваха се с Ези, но съвсем бегло. Маккоркъл го пресрещна още преди той да се е приближил до входната врата. Първите му думи бяха:
— Какво е направила, шерифе?

Ези попита може ли да влезе. Докато вървяха през уютните, светещи от чистота стаи към кухнята, където Маккоркъл вече бе сложил да се вари кафе, той обясни на шерифа, че напоследък момичето съвсем му е отпуснало края.

— В чудо сме се видели. Кара като ненормална, не знам как още не е съсипала колата. Прибира се по никое време мъртво пияна, после спи до обед. Пуши. Хич не ми се мисли какво ли още прави. Най-безцеремонно нарушава всички правила в дома. Не иска да каже на майка си или на мен с кого излиза, но доколкото подразбрах, се е събрала с онези келеси, братя Хърболд. Когато ѝ се скарах, задето дружи с престъпници, ми се тросна да съм си гледал работата. Точно така се изрази. Заяви ми, че щяла да се среща, с когото си иска, включително с женени мъже. Както го е подкарала, изобщо не се изненадвам, шериф Хардж, че сте дошли. — Маккоркъл му подаде чаша топло кафе. — Въпрос е само на време да наруши законите. Нощес не се прибра и затова, общо взето, ви очаквах. Какво е направила? — повтори той.

— Госпожа Маккоркъл тук ли е?

— Горе е. Още не е станала.

Ези кимна, погледна върховете на черните служебни обуца, премести очи към набраните бели пердета върху кухненския прозорец, сетне към рижата котка, която се протягаше до крака на масата.

— Тази сутрин, господин Маккоркъл, дъщеря ви е била намерена мъртва.

Мразеше тази част от работата си. Слава богу, не му се налагаше да изрича често тези думи, инак сигурно досега да си е сменил професията. Едвам намираше сили да погледне човека в очите, ако се налагаше да му съобщи, че някой от неговото семейство няма да се прибере никога вече. Но дважд по-тежко му беше, ако броени мигове преди това е злословил за покойника.

Всички мускули по лицето на Маккоркъл увиснаха, сякаш се бяха откачили от черепа. От този ден нататък той се промени до неузнаваемост. Всички го одумваха. А Ези бе видял мига, в който бе настъпила тази промяна.

— При катастрофа ли? — пророни едва чуто Маккоркъл.

Ези съжали, че момичето наистина не е загинало при пътна злополука. Поклати тъжно глава.

— Не, господине. Тя толкова... Призори са я намерили в гората, при реката.

— Шериф Хардж?

Той се обърна и видя в рамката на вратата госпожа Маккоркъл — беше по тъничък пенъор на маргаритки. Косата ѝ беше навита на ролки, а очите ѝ бяха подпухнали от съня.

— Шериф Хардж? Извинявай, Еди.

Той се извърна към вратата на кабинета в шерифството и примига срещу дежурния. Беше забравил къде се намира. Спомените го бяха върнали двайсет и две години назад в миналото. Имаше чувството, че още е в кухнята на Маккоркъллови и чува не Франк, а госпожа Маккоркъл, изрекла името му някак уплашено, с въпросителен знак. Той разтърка смъдящи очи.

— А, да, Франк. Какво има?

— Извинявай, че те прекъсвам, но се обажда Кора, пита дали си тук — намигна му дежурният. — Тук ли си?

— Да. Благодаря ти, Франк.

Още преди да е казал „здравей“, и жена му му се нахвърли.

— Бива ли такава нещца, да се измъкваш, без да ми кажеш къде отиваш.

— Оставил съм ти бележка.

— Там пише, че отиваш до службата. Тъй като снощи официално излезе в пенсия, се питах дали не си се хванал на работа някъде другаде.

Ези си представи как изглежда жена му в този момент и се усмихна под мустак. Тя сто на сто бе изправила гръб и бе сложила ръце на хълбоците си, а очите ѝ мятаха искри. Колкото и изтъркано да звучеше, Кора бе най-красива, когато беше ядосана.

— Мислех да те поканя на закуска някъде навън, но гледам, че си в лошо настроение. Сигурно е по-добре да заведе някое друго момиче.

— Само не знам дали това момиче ще те изтърпи и пет минути — сопна се жена му и след многозначителна пауза добави: — Ще бъда готова след десет минути. Не ме карай да чакам.

Преди да си тръгне, Ези разчисти кабинета и си събра нещата в няколкото кашона, които шефовете на окръга предвидливо бяха приготвили, Франк му помогна да ги занесе до колата. Натовариха ги в багажника и се ръкуваха.

— Довиждане, Ези.

— И умната, Франк!

Ези изчака дежурният да се прибере в кабинета и чак тогава извади папката по случая „Маккоркъл“ и я сложи върху другите. Смяташе да свали кашоните, когато Кора я няма наблизо. Ако тя видеше папката, веднага щеше да разбере какво го е прихванало, та посред нощ да иде в службата и няколко часа да рови из архива. И тогава наистина щеше да се вбеси.

3

— Нали не си забравил за утре? — прошепна Карл на Майрън.

— Помня, Карл.

— Гледай да не забъркаш някоя каша и да не се качиш в камионетката с хората, дете ще работят на шосето.

— Няма, Карл.

„Тъп като галош“, помисли Карл, вторачен в пустинята зад воднистите очи на Майрън. Макар че не беше честно да оспорва поведението на Майрън, при положение че самият той бе на косъм да провали всичко. Всъщност просто се бе опитал да отърве кожата и да се размине с пердаха. Ако можеше да върне нещата, за нищо на света не би се забърквал в такава каша.

Когато онзи негър го нападна, на Карл направо му причерня от гняв. Така се разбесня, че се наложи четирима души да го влачат до затворническата лечебница и да го връзват с каиши за леглото. Но той пак успя да захапе за китката единия санитар. Не му дадоха успокоително, защото още не го бяха прегледали и не знаеха дали главата му не е пострадала.

Без изобщо да обръща внимание на непоносимото главоболие, той вилня и фуча чак до вечерта, после през цялата нощ. Крещеше като попарен, кълнеше Господа, дявола и чернилките, вероятно опропастили единствения му шанс да избяга от затвора.

Сега, като се замислеше, си даваше сметка, че е трябвало да лежи в прахта и да остави якият негър да го рита, докато надзирателите дойдат и ги разтърват. Нищо нямаше да му стане, ако онзи калтак го бе ритал още няколко секунди.

Сложиха му диагноза леко мозъчно сътресение. Карл повърна няколко пъти. Виждаше като през мъгла, но вечерта на другия ден зрението му отново се оправи. Главата го цепеше така, че не помагаха никакви хапове, после обаче малко по малко му мина. Онзи кретен го бе ударил и по бъбрека, но докторът обясни, че не било сериозно.

Няколко дни Карл се чувстваше зле, ала всъщност бе благодарен за нараняванията. От тях надзирателите разбраха, че именно той е пострадалият и е изритал другия затворник в слабините при самозащита.

Изпита огромно облекчение, че си тръгва от лечебницата здрав и невредим и се държи на крака, докато негърът не можеше да се помръдне, така се бяха издули тестисите му. Всички в лечебницата го взимаха на подбив заради гротескните им размери. Бяха му пъхнали в члена катетър, през който да пикае, и тръбичката също се превърна в повод за какви ли не шегички. И при най-малкото движение чернокожият затворник плачеше като пеленаче.

Така в крайна сметка всичко се оказа наред. Докторът обяви, че Карл е в състояние да се върне на работа в отряда, поддържащ площите около затвора, тоест, можеха да го вземат и със затворниците, работещи на шосето. Карл се бе отървал на косъм и нямаше намерение да рискува отново да го обявят за негоден да работи в този отряд.

Откакто го бяха пуснали от лечебницата, гледаше да си няма вземане-даване с останалите затворници, освен с Майрън. Не приказваше с никого. Внимаваше да не се заяжда с другите, особено с чернокожите. Съжаляваше, че ще си тръгне, без да е видял сметката поне на един негър, та да отмъсти за всички мъки, които те му бяха причинили през годините, но като теглеше чертата, виждаше, че не си струва. Можеше да си достави това удоволствие и да им пусне малко кръв, но после сто на сто щеше да загази. И никога нямаше да излезе на свобода. А даваше мило и драго да зърне яркото слънце в Мексико и да вкуси от екзотичните наслади, които предлагаше тази страна.

Но първо трябваше да се измъкне оттук.

Днес в списъка се бяха появили неговото име и името на Майрън. Утре бе големият им ден. Карл го чакаше от толкова отдавна! Бе обмислил всичко. След броени часове щеше да е свободен човек. Ако всичко минеше, както го е замислил. А доста неща можеха да се объркат. Точно затова и го присвиваше стомахът и той едвам преглъщаше надениците и киселото зеле, които им бяха дали за вечеря.

Но макар и храната да му засядаше на гърлото, Карл ядеше, за да не привлича вниманието на надзирателите и те да не се усъмнят.

— Довечера, Майрън, преди да заспиш, опитай да си повториш плана.

Майрън излапа лакомо препълнената лъжица кисело зеле.

— Какъв план, Карл?

— Божичко! — простена той. Този човек щеше да го умори. Карл му беше повтарял безброй пъти какво точно трябва да направи. Ако този кретен го издънеше, Карл щеше да го удуши с двете си ръце. Той въздъхна примирено и каза: — Карай, ще минем и без това, Майрън. Но утре да не си се отделил и на педя от мен, чу ли?

— Да, Карл.

— Кажа ли ти да направиш нещо, ще го правиш и няма да умуваш, чу ли?

— Да, Карл.

Той се ядоса толкова, че му идеше да изкрещи от отчаяние, но само изпсува наум и си повтори, че му трябва тъкмо такова сляпо подчинение. Именно той бе водачът, умът и душата на цялото начинание. Именно той бе красивият, дръзкият, любимецът на жените, човекът, който го биваше да разработва стратегията. В план като този не можеше да има повече от един лидер. А и Карл се нуждаеше от някого, който да върши черната работа.

Точно по тази причина си бе за предпочитане Майрън да е тъп, покорен и предан до гроб. Защото щом Карл му кажеше да направи нещо — например да пререже гръкляна на онзи копелдак, надзирателя, именно Майрън щеше да го стори.

Без следа от срам или угризения Майрън му бе разправял за детството си. Бил си малоумен, откакто се помнел. В родния си град се славел като пръв главорез, обикалял улиците и покрайнините и изстребвал де що види животинка или домашен любимец, докато накрая властите го спипали и го пратили на психиатър. Роднините му засипали с молби и оплаквания щатската управа и накрая успели да го извадят от лудницата. Но скоро вече съжалявали горчиво.

Майрън бе разказал най-спокойно на Карл как е изклял близките си.

— Главата на баба заедно с перуката направи „пльок“ и плюсна в купата със соса.

С най-голямо удоволствие разправяше именно тази част от историята, защото навремето баба му използвала главата на Майрън като поставка за същата тази перука, която му надявала, за да навие ролките за коса. Всички останали в семейството се превивали от смях

при вида на дългнестия недодялан Майрън с прошарената бабешка перука и ролките за коса от розов дунапрен.

Същата тази глава била използвана и за боксова круша, когато баща му се напиел и започнал да буйства. Именно заради това пиянство Майрън си бе останал недоразвит. Когато бил двегодишен, ненагледното му татенце го сграбчило за главата и започнало да я удря с все сила по радиатора в стаята. Било през лятото и радиаторът бил студен, но това не облекчило нещата.

От този ден нататък Майрън се превърнал във всеобщо посмешище. В училище непрекъснато го взимали на подбив, а по-грубичките момчета го и биели. Но именно роднините му — баща му, майка му, сестра му и баба му — го тормозели и унижавали колкото да се позабавляват.

Виж, не се засмели онази вечер, когато Майрън се явил на вечеря с пушка и сатър.

Избил ги всички до крак. При такова престъпление наистина си беше странно, че не са го обявили за невменяем и не са го пратили да се лекува в лудница. По всяка вероятност прокурорът, бълващ огън и жупел, е настоял, че Майрън е достатъчно нормален, за да иде не в болница, а зад решетките, където да излежава присъдата при подсилена охрана, защото някой милозлив доктор може да го обяви за „излекуван“ и да го пусне отново сред нищо неподозираните жители на щата. И наистина, Майрън не се гнусеше да убива. Буболечки, животни, хора — всичко наред. Карл го бе виждал да измъчва малките твари часове наред, а после да ги убива.

Ами да! Той имаше нужда от човек като него. Някой можеше да му натякне, че се възползва от Майрън точно както побойниците в началното училище. Но каквито и угризения на съвестта да изпитваше, Карл предпочиташе да не им обръща внимание.

Изведнъж го обзе нежност към този мъж, който определено го боготвореше. Наведе се над масата и се усмихна на своя съучастник.

— Казвал ли съм ти какво ще направя най-напред, щом изляза оттук?

— Ще си намериш някоя по-засукана мексиканка.

Карл се засмя.

— Това си го запомнил, а, Майрън?

— Запомнил съм го, я — усмихна се мъжът, както дъвчеше наденицата.

— А друго? — попита Карл. — Какво още ще направя?

Майрън преглътна шумно храната.

— Ще теглиш куршума на онези поплювковци, дето са те тикнали на топло.

4

Джак Сойър слезе от кабината на пикапа.

— Да ви помогна ли?

Тръгна по покрития с чакъл път, от който се вдигнаха облачета прах, полепващ по охлузените му ботуши от змийска кожа, измайсторени преди повече от десет години от един седлар мексиканец. Старецът си падаше по чашката и левият ботуш на Джак бе малко по-дълъг от десния. Но той не помоли майстора да го оправи. С времето кракът му бе свикнал с малкото несъвършенство.

Момчето, на което зададе въпроса, направо се бе прехласнало по същите тези ботуши, докато го гледаше как, без да крие любопитството си, той върви към него, пъхнал език зад бузата. Джак нямаше опит с децата, но според него хлапето беше на около пет годинки. То побутна майка си по бедрото, за да привлече вниманието ѝ, тя обаче махна ръката му и пъхнала глава и рамене под капака на двигателя, продължи да търси какво се е повредило.

Момчето тръгна към Джак. Срегна се някъде по средата между пикапа му и повредената кола. Детето отметна главица, за да види по-добре мъжа пред себе си, и примижа срещу яркото пладнешко слънце.

— Здравсти! — поздрави го Джак.

— Знаеш ли, че имам книжка с динозаври?

— Ама наистина ли?

— И видео.

— Не думай!

— Най ми харесват велоцирапторите.

— Така ли? На мен също — усмихна се Джак.

— Да не ме лъжеш?

— Не.

— Добре тогава. Ами птеродактилите?

— О, птеродактилите са големи страшилища.

Малчуганът също се усмихна одобрително и се видя празното място, останало от падналия млечен преден зъб. Новият вече бе прорязал венеца и се показваше като нащърбена мъничка планина. На челцето му имаше няколко слепнати от потта кичура тъмна коса.

— Как се казваш?

— Джак. А ти?

— Дейвид.

— Радвам се да се запознаем, Дейвид — рече мъжът и посочи с брадичка към колата. — Някаква повреда ли?

Момченцето сви рамене и вдигна ръце.

— Не знам. Щяхме да ходим с мама до града, но когато се качихме, колата започна да пухти. — Хлапето имитира звука и се завъртя като човек, скован от ужасна парализа. — После спря и мама не може да я запали отново.

Джак кимна и понечи да тръгне към автомобила и жената, която, за разлика от сина си, не бе особено дружелюбна. Явно не ѝ беше до непознати. Или се страхуваше от него и затова предпочиташе да се преструва, че не го забелязва.

— Мога ли да ви помогна с нещо, госпожо?

Момчето отиде при майка си, допря длан до бедрото ѝ и я побутна припряно. Този път тя изправи гръб и се извърна отчаяна към него. Явно точно в този момент забеляза с крайчеца на окото Джак, защото потрепери и подскочи като ужилена.

— Мама е глуха — обясни малчуганът. — Не те чу, когато идваше насам. Май я уплаши.

Джак беше на същото мнение. Очите на жената подскачаха като две топчета за пинг-понг по време на оспорван турнир: местеха се от мъжа към пикапа и отново към мъжа, тя явно се мъчеше да реши дали той е опасен.

— Побеснява, ако някой се промъква така — рече момчето.

— Не знаех, че съм се промъквал — възрази Джак и протегна ръка, сякаш се извиняваше.

Жената отвърна, като се долепи до решетката на автомобила и придърпа до себе си детето.

— Мамо! — извика възмутен Дейвид и се отскубна. Въздъхна и рече: — Не се плаши. Той е добър. Казва се Джак. И...

Жената му показа с ръка да млъкне.

— Кажи й, че не съм искал...

— Тя те разбира по устните — прекъсна го малчуганът. — Ще се опитам да й покажа със знаци, но разбира и по устните.

Джак я погледна право в лицето и изрече бавно:

— Разбирате ли ме?

Очите й се поприсвиха. Вероятно от досада. Макар че Джак не разбираше какво толкова е казал, та да я подразни. После той получи рязко кимване, при което паднаха няколко кичура от косата, прихваната на висок свободен кок. И тя бе тъмна като на момчето, но от слънцето тук-там проблясваха медни косъмчета.

— Не исках да ви плаша, госпожо. Дошъл съм при господин Корбет, но след като съм тук, на драго сърце ще се опитам да запаля двигателя на колата ви.

Хлапето пак подръпна майка си, за да привлече вниманието й.

— Може ли, мамо?

Тя поклати глава. Дейвид рече покрусен на новия си познат:

— Надали ще ти позволи.

— Не ви мисля злото, госпожо — рече мъжът.

Тя продължи да го гледа вторачено и направи знак на сина си да превежда.

— Мама каза, че ви благодари, но ще се обадим на сервиза.

— Можете да се обадите, разбира се, но сигурно е излишно — възрази Джак и махна към автомобила. — Повредата вероятно е дребна.

Жената замърда с бясна скорост пръсти. Изричаше думите и с устни, но не се чуваше никакъв звук. Смисълът на казаното се изписа и върху развълнуваното й лице, ала Джак се извърна към малчугана, та той да му преведе.

— Мама каза, че ако повредата наистина е дребна, тя ще я отстрани и сама. Каза и че е глуха, не... това, мамо, не го разбрах. Какво означава този знак? — попита Дейвид и почука с два пръста средата на челото си.

Жената изрече с устни думата буква по буква. Дейвид повтаряше буквите.

— Какво значи това, Джак?

— Глупак — отвърна той.

— А, това ли! — възкликна хлапето. — Много се ядосва, ако някой реши, че само защото е глуха, е и глупава.

— Не съм искал да я обидя — потърка брадичка мъжът — вече и той се дразнеше. — Искате ли все пак да погледна повредения автомобил? Защото ако не искате, предпочитам да намеря сянка, тук заврях.

Дейвид изрече отговора на майка си:

— *Благодаря, но господин Корбет ще има грижата.*

— Той тук ли е?

— Паднали са няколко стълба от оградата. Ей там е — посочи хлапето. — Дядо ги поправя.

— Той ти е дядо, така ли?

— Да.

— А баща ти къде е?

— Той е умрял.

— Умрял ли?

— Да, преди да се родя.

Джак погледна жената, която се извърна към сина си и го стрелна с убийствен поглед, после започна да му прави знаци.

— Казва, че съм говорел много.

— Предложението ми е още в сила. Бързате ли за града?

Неговата настойчивост накрая сломи съпротивата ѝ, макар че тя нямаше вид на човек, който се предава лесно. Може би бе решила, че той не ги застрашава с нищо. Или я бяха поблазнили думите на Джак, че ще иде да потърси сянка. Тъкмо да отстъпи, когато погледът ѝ падна върху колана му. Дейвид проследи очите ѝ и отбеляза:

— Сигурно я плаши ножът ти.

— А, такава ли била работата!

Джак откопча кожения калъф. Жената застина. Той извади ножа и го положи върху дланта си. Приклекна пред хлапака и му го показа отблизо.

— Направил го е един индиански воин, Дейвид. От команчите. Преди много-много време.

— Мале! — възкликна сподавено и благоговейно момчето. Протегна ръчица да докосне ножа, но я дръпна още преди да го е пипнало.

— Докосни го, де! Няма нищо страшно.

— Защо е такъв грапав?

— По онова време индианците са правели ножовете така.

Дейвид прокара пръстче по синкавото нащърбено острие.

— Леле, какво е студено! — рече той със същия благоговееен тон.

Джак се изправи бавно. Прибра ножа в калъфа, без да сваля очи от жената. После вдигна две ръце, сякаш се предава. Тя не посрещна благосклонно тази шега, но все пак го погледна примирено, отстъпи встрани и направи знак, с който му показва, че няма нищо против той да провери двигателя.

Джак свали сламената каубойска шапка, махна и слънчевите очила, които сложи в шапката, и я остави върху калника. Пъхна глава под отворения капак на двигателя и се надвеси над него. От челото му се търкулна капчица пот, която падна върху нагорещения метал, изсъска и се изпари.

Никога дотогава той не бе срещал глуха жена и си помисли, че изживяването си е доста вълнуващо. Обърна се и я помоли да включи двигателя. Не разбираше много-много от автомобили, но случаят бе съвсем елементарен: нещо пречеше да постъпва гориво. Джак запретна ръкави.

Дейвид застана като на пост току до лакътя му. Явно за да му направи впечатление, се похвали:

— Имаме цяло ранчо.

— Виждам.

— Само ние тримата. Мама, дядо и аз. Искам братче или сестричка, но мама казва, че и с мен едвам се оправя, а и не можело да имаш бебе, ако нямаш татко. Ти, Джак, обичаш ли прасковен сладкиш? Мама прави прасковен сладкиш, а дядо — ванилов сладолед, който е много вкусен и със, и без сладкиш. Ти можеш ли да плуваш? Дядо каза, че щом му остане време, ще ме научи да плувам, само дето мама я е страх от пиявиците. Имаме си и река и съм хващал риби, и след като ние с дядо ги изкормихме, мама ги опържи за вечеря. Вече се задържам по гръб над водата, значи скоро ще се науча да плувам. Дали да не ти покажа стаята си? Сложил съм си на гардероба плакат на отбора „Далас Каубойс“. Ти имаш ли си момченце?

— Не, никога не съм си имал момченце. А също и момиченце.

Джак извади филтъра и се усмихна на детето. Жената стоеше недалеч от тях. Направи някакъв знак. Изглеждаше изтормозена.

— Казва, че говоря много, сигурно ти додявам и... Последното не го разбрах.

— Сигурно ти е показала, че си дърдорко — налучка мъжът.

— Сигурно — съгласи се малчуганът. — Дядо понякога ми вика „кречетало“.

— Не ми пречиш. Обичам, когато някой ми прави компания.

— На нас никой не ни прави компания.

— Защо така? — попита Джак момчето, макар че гледаше жената.

— Сигурно защото мама е глуха.

— Хм.

Джак доближи филтъра до устата си и духна с все сила. После го върна на място и махна на жената да опита още веднъж да включи двигателя. Тя се качи зад волана и завъртя ключа. След като натисна няколко пъти педала за газта, колата запали.

Джак затвори капака и изтръска прахта по дланите си.

— Готово! — рече той и взе сламената шапка и очилата. — Сега вече не би трябвало да ви създава проблеми. Във филтъра бе влязло камъче.

— Много си умен.

— Не съм умен, Дейвид. Просто ми се е случвало и на мен. Монтьорът ми взе цели петдесет долара да оправи пикапа. — Джак се обърна към майката на момченцето и добави: — А сега ще отида да се видя с господин Корбет.

— Мамо, може ли да му покажа къде е дядо?

Тя поклати глава и махна на сина си да се качва в колата.

— Ти само ми посочи къде е и аз ще го намеря — каза му Джак.

— Ей там, зад онези дървета — поясни хлапето. — Но аз ще те заведа. Не е далече.

Майка му тропна с крак, за да привлече вниманието му. Замърда пръсти със скоростта на светлината и му се накара.

— Моля ти се, мамо! Защо да не остана тук с дядо и Джак? Не ми се ходи в този глупав гастроном!

Жената вдигна ръка на височината на рамото, изопна я като стрела и показа властно вратата на автомобила. Джак потупа Дейвид по рамото.

— Слушай!

— Ти тук ли ще си, когато се върнем?

— Ще видим.

— Дано си тук. Чао, Джак!

— Чао.

Дейвид притича отзад на колата. Докато минаваше покрай майка си, наведе глава, та тя да не вижда устните му, и промърмори:

— Ама че си лоша и стара!

Джак едвам се сдържа да не прихне. Вдигна ръка към периферията на шапката.

— Довиждане, госпожо!

Тя седна зад волана и затръшна вратата. Пристегна предпазния колан, увери се, че и Дейвид го е направил, и чак тогава се извърна към Джак. Направи му през смъкнатия прозорец на автомобила някакъв знак, който сигурно означаваше „благодаря“.

Той ги изпроводи с поглед. Излязоха на главното шосе и завиха към града. Върху арката от ковано желязо над страничния път пишеше: „Животновъдна ферма Корбет“.

Джак си помисли, че не е много оригинално, затова пък дава предостатъчно информация.

Извърна се и погледна спретнатата къща: двуетажна, белосана, с тъмозелени капаци на прозорците отпред. Отстрани на входната врата имаше две високи саксии с папрат, които сякаш я пазеха. Върху всяко от трите стъпала към широката покрита веранда също имаше саксии с нацъфтели цветя. Покривът над верандата се крепеше на колони. Къщата бе хубава, но не се отличаваше по нищо от хилядите такива провинциални къщи, пръснати навред из централните южни щати.

Джак прекоси двора, влезе през портата в оградата и мина покрай конюшнията и оградената мера, където конете ядяха от сеното, сложено в хранилки, и гонеха с опашки мухите. После излезе на пасището и тръгна през тревата, като внимаваше да не настъпи някое кравешко изпражнение.

Прехвърляше наум всички причини, заради които трябваше да се върне при пикапа и да се махне оттук.

Бе чул новината за избягалите затворници още в Корпъс Кристи. Макар и това да се бе случило в Арканзас, всички наоколо не говореха за нищо друго. Повечето хора, чули вестта по телевизията, вероятно не й бяха обърнали кой знае какво внимание, но Джак подскочи като

ужилен и още преди да се е усетил, се метна на пикапа и отпраши към Блуър. Пристигна някъде към полунощ и отседна в един малък мотел.

Не бе придирчив към това къде ще пренощува, стаята му се видя уютна, но въпреки това той не мигна чак до сутринта — гледа по една кабелна станция филмовия фестивал „Джон Уейн“ и спори със самия себе си — недоумяваше какво го е прихванало, та си е зарязал хубавата работа и е дошъл тук.

Дума да няма, откакто сам си вадеше хляба, живееше така: непрекъснато се местеше от място на място. Беше вълк единак, авантюрист, скитник по душа, не беше свързан с никого и с нищо. Онова, което му бе необходимо, се побираше в багажника на пикапа. Той ходеше, където си иска, и спираше, където му харесва. Ако селището му допаднеше, се застояваше по-дълго. Ако му втръснеше, Джак се вдигаше и заминаваше. Имаше шофьорска книжка и осигурителен номер, но не и банкова сметка или кредитна карта. Живееше от парите, които печелеше от работата, привлякла го в момента.

Призори — тъкмо свършваше филмът „Рио Гранде“, Джак стана, взе си душ, обръсна се и се качи на пикапа. Докато се наслаждаваше на хубавото кафе, което си купи в магазина за понички срещу мотела, взе компромисно решение: колкото и рисковано да беше, той щеше да го направи.

Бе длъжен да го направи.

През годините беше минавал многократно оттук, беше се оглеждал заинтригувано, но никога не бе спирал. Дойдеше ли по тези места, всеки път гледаше къщата на Корбет и се питаше какви ли хора живеят зад портата от ковано желязо. Но колкото и голямо да бе любопитството му, той нито веднъж не бе спрял да се поинтересува от тези хора.

Това бе последното място под слънцето, където би трябвало да бъде — защо ли тогава бе дошъл?

Безспорно заради бягството на Карл Хърболд от затвора. Нещо караше Джак да се връща отново и отново през годините по тези места. Беше се помъчил да забрави за връзката, да избяга от спомена за нея, но той неизменно го застигаше. Всъщност, където и да идеше, Джак го носеше в душата си.

Покрай скиталчествата си се бе натъквал на какви ли не религии. В Аризона бе опитал пейота заедно с един шаман, според когото боговете говорели с хората, когато те с помощта на опиатите получавали видения. Едно лято бе носил стиковете и топките за голф на равин, който пък непрекъснато му бе говорил за Божиите завети и за Месията, който все някога щял да дойде. На един рок концерт на открито бе обсъждал с неколцина семинаристи Благовещението.

Всички те най-чистосърдечно вярваха, че нещо по-голямо от самите тях направлява съдбата им. Или най-малкото им помага да изберат правия път.

Джак не знаеше коя религия е вярна, ако изобщо имаше такава. Не си представяше, че съществува Бог, който да е тъй всесилен, че да сътвори вселената колкото след това да направлява живота на хората толкова припряно и своеволно. Не проумяваше каква е причината за природните бедствия. Не разбираше защо добри хора са сполитани от злини, защо човечеството е обречено да търпи глад, войни и епидемии. Не бе съвсем сигурен и какво точно е изкуплението. Знаеше обаче, че грехът си е съвсем реален. Както и съпътстващата го вина.

Наречете го както щете: провидение. Бог, просто съвест. Но нещо, някаква воля, която бе по-силна от неговата, го тласна, веднага щом чу новината, че Карл Хърболд е на свобода, да тръгне на път и да дойде тук.

Никой не знаеше какво ще се случи оттук нататък. Включително Джак. Дори докато минаваше под арката от ковано желязо, не бе наясно какво точно ще каже и ще стори. Нямаше никакъв план. Не бе очаквал да срещне на пътя пред къщата на Делри Корбет жената с детето. Оттук нататък щеше да следва течението, да постъпва според обстоятелствата.

При всички положения след броени секунди зарът щеше да бъде хвърлен.

Джак съгледа фермера, който се бе подпрял на коляно и се мъчеше да размотае кълбото бодлива тел, и след миг колебание сви длани на фуния и се провикна:

— Господин Корбет!

5

Стреснат, че чува името си, Делри Корбет се обърна и видя Джак, който вървеше към него. Колкото и да не му се искаше, се изправи. Бе висок към метър и осемдесет, беше някъде на шейсет и пет-шест години, бе понапълнял в кръста, с яки крака и намусено лице. Отдалеч си личеше колко неприятно му е, че някакъв непознат е влязъл в неговото пасище. Джак се опита да не обръща внимание на киселото му изражение и да не се обезсърчава.

— Приятно ми е, господин Корбет — рече той и протегна ръка.
— Джак Сойър.

Корбет свали преднамерено бавно ръкавицата от дясната си ръка и от немай-къде се здрависа с Джак. Погледна го недружелюбно изпод козирката на шапката. Джак кимна към оградата.

— Казаха ми, че някои стълбове са паднали.

— Кой ви каза?

— Вашият внук — отвърна другият мъж и посочи китката на Корбет, където имаше дълга дълбока драскотина. — Сигурно сте се одраскали о бодливата тел.

Корбет погледна без особен интерес кървящата драскотина.

— Дреболия. Къде сте видели внук ми?

— Ей там, пред къщата.

— Да не сте се опитвали да ги заговорите? — попита ядосано старецът. — По дяволите! Вече казах на всички, че не зная нищо. Оставете ни на мира.

— Моля? Слушайте, господин Корбет, струва ми се, че ме бъркате с някого.

Това си бе опашата лъжа. Джак знаеше, че Делри Корбет е сред първите, които ще бъдат потърсени след бягството на Карл Хърболд от затвора. По всичко личеше, че вече бяха идвали при Корбет от полицията и местните власти. И на него му беше неприятно, че го безпокоят отново. Или се притесняваше от последствията.

— Каквото и да си мислите, се заблуждавате — увери го Джак.
— Говорих със снаха ви и внук ви само защото колата нещо се бе повредила.

Корбет погледна угрижено къщата.

— Нищо сериозно — успокои го другият мъж. — Във филтъра беше влязло камъче. Сега вече всичко е наред, снаха ви потегли.

Корбет отново извърна очи към него.

— Значи не ви е пратил никой?

— Не, не ме е пратил никой.

— Извинявайте.

— Няма нищо.

Все така притеснен, Корбет извади от задния джоб на дънките носна кърпа, вдигна шапката и дълго попива потта, избила по лицето му. Косата му беше почти черна, само тук-там се виждаха бели косми.

— Ана даде ли ви нещо?

„Ана. Значи се казва Ана.“ Джак се опита да осмисли тази информация и не чу какво точно му казва другият мъж.

— Моля?

— Защо сте дошли, за да ви дам пари ли? Задето сте отделили от времето си и сте поправили колата — добави той, видял, че Джак пак не го разбира.

— Не, господине — тросна се в отговор Джак. — Беше ми драго да ѝ помогна. Дошъл съм да говоря с вас.

Корбет отново застана нащрек.

— Да не продавате нещо?

— Би могло да се каже и така.

— Тогава само си губите времето. Нямам нужда от нищо.

— А от мен?

— Моля?

— Търся работа. А на вас ви трябва помощник. Продавам труда си.

Корбет го изгледа така, сякаш чакаше тепърва да чуе най-важното. Накрая попита:

— Това сериозно ли е?

— Да, като смъртта и данъците. Бих могъл да започна още сега и да ви помогна да постегнете оградата.

Фермерът отстъпи вдясно и застана между Джак и кълбото бодлива тел, сякаш искаше да го скрие от мъжа или да го отпрати, та той да не му се бърка в работата — Джак така и не разбра точно защо старецът го е направил. Но беше наясно с едно: Корбет не бе приел предложението му за чиста монета.

— Нямам нужда от помощ, господин Сойър — отвърна той с ледена любезност. — Но все пак благодаря.

Пъхна кърпата в джоба си, отново нахлупи шапката и пак се зае с работата.

— Не ме изслушахте.

— Аз нямам помощници.

— Личи си — каза Джак и точно както се бе надявал, при тези думи Корбет се извърна отново към него. — Не че искам да ви обидя, но фермата е доста занемарена. Мен ако питате, трябва да смените цялата ограда, вместо да я кърпите. А това значи, че трябва да се копаят дупки, да се набиват подпори...

— Знам какво значи... — сопна се Корбет.

— Тогава сте наясно, че това не е по силите на сам човек, особено пък ако трябва да се върши и всекидневната работа. Вратата на конюшната виси на пантите. Хранилката в оградената мера за конете ще се разпадне всеки момент, два коня плачат за подковаване. И това е само начало. Със стопанство като вашето трудно ще се справят и двама души.

— Ние със сина ми се справяхме.

— Да, но него вече го няма, нали? — Корбет го изгледа кръвнишки. Но Джак дори не трепна и добави: — Момчето ми каза, че баща му е починал.

— Да, така е — потвърди през стиснати устни старецът и се свъси като буреносен облак. — А сега извинявайте, господин Сойър, но трябва да си продължа работата. Не търся работници. Няма да наема никого — нито вас, нито друг.

Джак погледна вироглаво земята и издълба с тока на ботуша малка дупка в пръстта. Докато беше идвал насам, не бе имал представа какво точно ще каже на Корбет. Хрумна му да иска работа едва ли не в мига, когато изрече предложението. Сега вече му се струваше, че е постъпил логично. Похвали се, че е проявил наблюдателност и е запомнил, макар и подсъзнателно, какво точно в стопанството трябва

да се поправи. Виж, ако фермата беше в цветущо състояние, наистина щеше да му е много трудно да убеди Корбет да го наеме.

— Все пак ми се иска да ви помогна с оградата — настоя той. — Това не ви обвързва по никакъв начин.

Корбет го погледна раздразнено — личеше си, че още малко, и ще го изгони от пасището.

— Работяга съм — допълни Джак.

Накрая Корбет сви примирено рамене.

— Добре, щом толкова настоявате. Имате ли ръкавици?

Джак извади от джоба отстриани на панталона чифт кожени работни ръкавици.

— Какво да направя, да държа колеца или да размотая бодливата тел?

Гордостта не позволяваше на Корбет да се заеме с по-леката работа.

— Оставете на мен телта.

Работеха, без да продумват. Джак държеше стълба, а по-възрастният мъж опъваше бодливата тел и я прикрепваше с пирони. Прехвърлиха се на следващия стълб. Сетне на другия.

— Колко декара е имотът?

— Двеста и шейсет.

Джак подсвирна.

— Откога ги имате?

— Откакто съм се родил. Наследил съм ги от баща си.

— Колко глави добитък гледате?

— Няколкостотин.

— Къде е стадото?

— На друго пасище. Отгатък реката.

— Каква порода са кравите? Херефордска ли?

— Да, има и ангъска. Чудесни добичета. Лошото е, че... — поде Корбет, но не се доизказа, задъхан от усилията, които трябваше да хвърли, за да опъне бодливата тел.

— Дайте на мен.

— И сам ще се справя.

Джак забеляза, че лицето на по-възрастния мъж е станало мораво от усилието, но си замълча.

— Та какво е лошото? — подхвана той отново предишния разговор.

— Напоследък се навъдиха прекалено много вегетарианци — отвърна Корбет и закова и последния гвоздей.

— Да, това си е бич за всеки скотовъдец.

Джак пусна колеца от кедрово дърво, свали шапката и започна да си вее пред лицето с нея. Корбет се пресегна да свали термоса, който бе окачил на един чеп на близката топола. Преди да отпие, го подаде на Джак.

— Първо вие — рече му той.

Корбет отпи направо от гърлото и пак подаде термоса на другия мъж.

— Къде сте работили? — попита домакинът и пак попи с носната кърпа потта по лицето си.

Джак запуши термоса и го върна на клона на тополата.

— Къде ли не.

— А във ферма?

— Работил съм като всякакъв.

— Значи имате много препоръки.

— Не, господине. Нито една.

Корбет се подсмихна, ако това изобщо можеше да се нарече усмивка.

— Не може да ви се отрече, господин Сойър, доста нагъл сте.

— Наричайте ме Джак. Защо мислите така?

— Ами защото искате работа, а не носите препоръки.

— Сигурно просто трябва да ми повярвате.

— А, не е толкова сигурно — отсече Корбет и се наведе да събере инструментите. Подреди ги старателно в металната кутия, изправи се, свали и термоса и погледна Джак право в лицето. — Признателен съм ви, че сте помогнали на Ана с колата, след като ѝ е създавала неприятности. Но няма да ви взема на работа.

Сетне тръгна през пасището, а Джак го последва.

— Имате ли нещо против да ви попитам защо?

— Не, нямам нищо против да питате. Нямам нищо против и да ви кажа. За пръв път ви виждам очите. Бихте могли да ме оберете.

— Ще е глупаво. Ако смятах да го правя, нямаше да ви се представям.

— Трябва да мисля за Дейвид и Ана, нося отговорност за тях.

— Това, че ще ме вземете на работа, няма да изложи на никаква опасност и вас, и тях.

— Откъде да съм сигурен?

Джак хвана другия мъж за ръката, за да го спре. Корбет погледна дланта му и той веднага го пусна.

— Добре де, не ме познавате. За вас съм непознат, паднал сякаш от небето. Вчера напуснах работата си в Корпъс Кристи. Ако държите на препоръките, можете да се обадите на шефа ми там.

— А защо напуснахте?

— Там ми омръзна. Така живея.

— Както гледам, човек трудно може да разчита на вас, а, господин Сойър?

Корбет отново тръгна през пасището. Джак и този път не се поколеба и го последва.

— Докато съм при вас, всеки божи ден ще работя от тъмно до тъмно. Мога да върша всякаква работа — не се гнуся от нищо, което не е незаконно. Бил съм готвач в заведение за бързо хранене и екскурзовод на летовници, решили да половят риба. Гледал съм коне, доил съм кози, мил съм чинии, чистил съм клозети, веднъж, когато наистина нямах какво да ям, за кратко съм бил дори сводник на евтина проститутка.

Корбет спря и се извърна към него.

— Така си е, господин Корбет, вършил съм доста неща, от които се срамувам. Но я ми покажете човек, който не го е правил? Може да съм всякакъв, но не и крадец, Бог ми е свидетел. Няма да ви ограбя. За нищо на света не бих причинил зло на вас, на снаха ви и на момчето. Всъщност дори трябва да сте доволен, че във фермата има още един мъж, който да я държи под око.

Това беше козът, който Джак бе очаквал да изиграе, и надеждите му се оправдаха. Бе привлякъл вниманието на по-възрастния мъж, а сега усещаше как той омеква. Затова беше изненадан и много разочарован, когато Корбет и този път поклати глава.

— Съжалявам, господин Сойър, но няма да ви взема на работа.

— Какво да направя, за да размислите?

— Нищо. Не ми е по джоба да ви наема.

Джак грейна в усмивка.

— А, сигурно. Аз струвам доста скъпо. Но бихме могли да се споразумеем. Търся си жилище.

Корбет издаде звук, който би могъл да мине и за смях.

— Вие за луд ли ме мислите?

— Не ви предлагам да ме подслоните в къщата. Но какво ще кажеш за стария фургон откъм северната страна на конюшната? Защо да не се настаня в него?

Корбет погледна по посока на фургона.

— Стои празен от години. Живяхме в него с жената, докато строяхме къщата. Съборихме старата къща и искахме да вдигнем новата на същото място. Беше преди близо четирийсет години. Мислех да дам фургона за вторични суровини, но все отлагах. Сигурно вече се разпада.

— Има ли вода и ток?

— Да. Печката е газова.

— Ще го постегна. Повече не ми трябва.

Корбет отново го измери с поглед. Джак дори не трепна. По казината в Рино се беше научил да запазва самообладание.

— Е, какво ще кажете, господин Корбет?

6

От притеснение Сесил Хърболд бе изгризал до кръв нокътя на показалеца си, когато в автосервиза, където работеше, нахълтаха полицаите от управлението на щат Арканзас. Бяха двама. От сто километра си личеше, че са мухльовци и гадняри.

Сесил знаеше, че ще дойдат — бе само въпрос на време да го потърсят. Бяха го оставили цяла сутрин да се поти и притеснява. Сега вече бе следобед, навън бе горещо като в пещ и въпреки че ги очакваше, Сесил усети как го присвива под лъжичката, когато едното ченге преобърна кошчето за боклук и седна само на педя от него.

— Е, Сесил — поде полицаят, — помолихме господин Рейнолдс да ни предостави уютния си кабинет, за да си поговорим насаме и да не безпокоим колегите ти и другите. Човекът прояви отзивчивост. Не бих искал да злоупотребявам с гостоприемството и търпението му. Гордеем се, че не злоупотребяваме с гражданите, които спазват законите. Дай да не протакаме.

Тези типове не бяха нищо повече от поплювковци с лъскави полицейски значки, новички униформи и бързи коли. Сесил не познаваше лично двамата полицаи, но знаеше що за стока са, беше се сблъсквал с такива като тях, откакто се помнеше, и ги ненавиждаше. Бузите им бяха обръснати толкова прилежно, че чак се синееха. По униформите им нямаше и гънчица. Въпреки жегата под мишниците им нямаше дори петна, останали от потта.

Но те изглеждаха тъпи като пънове. Ако не бяха униформите и служебните значки, лъскавите автомобили и точното оръжие, те с Карл щяха за нула време да ги направят на салата.

И това щеше да стане! Много скоро. Но сега не беше моментът Сесил да се заяжда с тях. Сега-засега той трябваше да се прави на ни лук ял, ни лук мирисал. Не бе кой знае каква философия. Той умееше да бъде убедителен. Е, защо да си криви душата, беше поуплашен.

— Ако сте дошли заради онази дивотия, която брат ми направи вчера, ще ви кажа още сега, че не знам нищичко.

Ченгето, което се бе разположило върху боклукчийското кошче, се извърна и погледна колегата си — той се беше облегал на стената и бе кръстосал ръце и краката си при глезените. Както въртеше между зъбите си клечка кибрит, другият рече:

— Ти за какви ни мислиш, за смотаняци ли?

— Честен кръст — извика най-сериозно Сесил, — истината ви казвам.

В най-лошия случай щяха да го тикнат по скалъпено обвинение зад решетките, колкото да им е под ръка. Трябваше на всяка цена да ги убеди, че ще им сътрудничи всячески.

— Научих за бягството от затвора вечерта, когато се прибрах от работа — от новините по телевизията. Тъкмо поседнах да пийна пред телевизора една диетична кола, и що да видя — проклетият екран се изпълни с лицето на брат ми. И аз не знам как от изненада не напълних гащите. — Той замълча, за да види как ще реагират полицаите, но те го гледаха с каменни лица. Сетне продължи вироглаво: — Знам само онова, което знаят и всички останали. Научих го от телевизията.

Онзи с клечката кибрит между зъбите започна да си играе с кобура на пистолета. Другият, който седеше на кошчето за боклук, се нацупи и продължи да гледа вторачено Сесил, който се размърда притеснено и накрая не издържа на напрегнатото мълчание.

— Ама вие какво? — попита ги.

— Ти, Сесил, ни взимаш за балъци.

— Няма такова нещо, шефе.

— Познаваш ли Майрън Хътс?

— Не, шефе.

— Никога ли не си го виждал?

— Не, шефе. Те с брат ми са се сдушили в затвора в Тъкър. Аз не съм лежал в Тъкър.

— Да, ти си бил в Къминс.

Режимът в затвора в Къминс не бе от най-строгите и затова Сесил реши, че е в правото си да се възмути.

— Точно така, в Къминс.

— За въоръжен грабеж, нали?

— Да. Никога през живота си не съм убивал човек.

— Да, да. Насмалко да забравя. Оставял си малкото ти братче Карл да си мърси ръцете. Затова и твоята присъда е много по-лека от

неговата.

Това беше за него болна тема. Сесил не можеше да оспори твърдението на ченгето, защото, почнеш ли да го опровергава, значи да признаеш убийство, което наистина беше извършил брат му. Но не искаше да си признава и един свой недостатък: че на Карл не му пука дали си е окървавил ръцете и е видял сметката на някого, това дори го вдъхновяваше, докато Сесил направо изтръпваше при мисълта, че може да убие човек.

Притеснен от този спомен, той изпелтечи:

— Лежах в затвора и си платих дълга към обществото. Открих Исус Христос и получих опрощение.

Онзи с клечката кибрит между зъбите насмалко да се задави, затова я махна и чак тогава се запревива от смях.

— Пуснат съм под гаранция — заяви Сесил. — Нима смятате, че ще направя такава глупост като брат ми? За нищо на света. Затворът в Къминс съвсем не беше санаториум. Измъкнах се оттам и нямам намерение отново да влизам зад решетките.

— Не думай! — рече седналият полицаи, който изобщо не се хвана на думите му. — Чу ли за надзирателите от Тъкър?

— Чух, че са... че са умрели.

Другото ченге се приближи до Сесил така, че носовете им още малко, и да се допрат.

— Не са умрели, келеш такъв. Били са убити. Брат ти е наръгал единия със самоделен нож. Натикал му го е в очната ябълка и му е видял сметката. А Хътс е прерязал гръкляна на друг, чудя се как не му е отрязал главата.

Той отново се облегна и подръпна месестата част на ухото си, сякаш размишляваше върху бягството от затвора, вдигнало на крак полицията в Арканзас и съседните щати. Всички бяха мобилизирани да гонят и заловят Карл Хърболд и Майрън Хътс, смятани за въоръжени и опасни. Гражданите бяха предупредени, ако забележат бегълците, да са изключително предпазливи.

— Не може да му се отрече на онова приятелче Карл, добре е изпипал нещата — отбеляза пазителят на реда. — Колкото до онзи тип Майрън, той си е луд за връзване. Няма ум и колкото едно пиле. Виж, брат ти не иска ум на заем. Измислил е как да се отърват от онези джаджи, по които да ги проследят. Намерили са ги, но те не са били

прикачени към Карл и Майрън. Голяма лисица е този Карл, така да знаеш! Единственото, което са открили, са затворническите им дрехи, значките с имената и онези електронни джаджи, които се оказаха безполезни. Онези приятелчета ги няма никъде, сякаш са потънали вдън земя.

Бегълците бяха надхитрили властите и бяха успели да се изплъзнат и от кучетата, пуснати по дирите им. Цяла нощ ги бяха търсили с хеликоптери и пеш, бяха блокирали всички пътища — ала от двамата нямаше и следа.

Божичко, колко се гордееше Сесил с малкия си брат!

Едвам се сдържа да не се усмихне самодоволно, докато полицаят изброяваше престъпленията на Карл, които според Сесил си бяха същински подвизи, достойни едва ли не за национален герой. Свъси се, за да скрие гордостта си.

— Дано само не го убият. Нямам си никой друг в този живот.

— А, не е съвсем така. Имали сте и майка. Тя се е омъжила за свестен човек, който се е опитал да ви вкара в пътя. Чел съм ти досието, Сесил. Хич не ми хвърляй прах в очите.

— Вторият ни баща беше голям негодник. Мразеше ни до смърт, ние му отвърсахме със същото. Не каза и дума, изобщо не се възпротиви, когато ни пратиха в поправително училище. Тогава Карл нямаше и шестнайсет години.

— Ами пратили са ви сигурно защото е трябвало да се поправите.

— А когато мама почина, вторият ни баща започна да се държи още по-лошо. Е, мен не ме закачаше — добави той предпазливо. — Но виж, Карл, нали си беше по-малък, бял ден не виждаше. Никой не го обичаше и той лека-полека се озлоби. Покварен е до мозъка на костите. Нима мислите, че не знам що за стока е! Отказва да види светлината. Не иска да приеме Христос и да бъде спасен. — За убедително Сесил пусна една сълза. — Но той ми е брат, моя кръв и освен него си нямам никого. Не искам да умира!

— Виж какво, Сесил — подхвана полицаят и се намести върху кошчето за боклук, — точно на това и разчитаме. Ако някоя нощ Карл и приятелчето му Майрън се изтърсят у вас, ти вероятно ще се поддадеш на обичта към брат си, ще ги подслониш и ще ги укриеш.

— И дума да не става, шефе — рече Сесил и поклати категорично глава. — Веднага ще ви се обадя.

— Сигурен ли си?

— То оставаше да не се обадя!

Полицаят се извърна към своя колега.

— Как мислиш, лъже ли?

Ченгето с клечката кибрит се прозина.

— И още как! Всички Хърболдови са си лъжци по рождение. Всеки ще ти го каже.

— Кълна се в Исус Христос...

— Стига с този твой Исус Христос! — тросна се полицаият и стана от кошчето толкова рязко, че го преобърна. — Как я мислиш тази работа, да повтаряш за щяло и нещяло пред свестни хора името Господне? Да де, като те слуша човек, ще си помисли, че си искрен, но всъщност ти си един закоравял престъпник. Вие с брат ти си бяхте един дол дренки, докато не ви пратиха в различни затвори. Вълкът козината си мени, но нрава — не. — Полицаият сложи длани върху коленете си и се наведе, така че да погледне право в лицето Сесил. — Хич не си въобразявай, че ако забъркаш някоя каша, ще ти се размине. Чу ли?

Сесил се престори на възмутен и се изправи.

— Мислете си каквото искате, но се кълна, че ако Карл появи, веднага ще ви обадя. Ще го направя, защото той си е луда глава и не искам да го убият.

— Дано наистина го направиш, Сесил.

— Мисли му, Сесил — добави и полицаият с клечката кибрит.

Двамата излязоха от кабинета, поговориха с Рейнолдс, собственика на автосервиза, после се метнаха на лъскавия, оборудван по последна дума на техниката автомобил и отпрашиха. Сесил се върна при канала, където, преди да се появят ченгетата, бе поправял един пикап. Рейнолдс начаса довтаса при него.

— Истината ли им каза? — изръмжа той. — А си забъркал пак някоя каша, а си изхвърчал оттук, чу ли!

— Да, шефе. Държа да запазя работата си тук. Не искам да имам нищо общо с онзи несретник, брат ми. Аз вече си извлякох поука.

Рейнолдс го изгледа кръвнишки, после се прибра в кабинета и затръшна с все сила вратата.

Сесил понечи да покаже на шефа си среден пръст, но после си каза, че този негодник не заслужава човек да се ядосва заради него. Пък и наоколо имаше колеги. Някои доносничеха на Рейнолдс. Сесил нямаше вяра на никого. Всички до един бяха мижитурки и блюдолизци.

Отново се наведе над двигателя на пикапа под отворения капак и запретна ръкави. Работата не искаше да мислиш много-много, така че той можеше да се съсредоточи върху други неща.

Знаеше, че полицаите ще дойдат. Очакваха Карл да потърси помощ най-напред при брат си. Карл, разбира се, го беше отчел и на последното свиждане в затвора бе предупредил за това Сесил.

— Ще държат под око къщата и автосервиза. Може и да не ги забележиш тези копелдаци, но те ще се навъртат, затова бъди нащрек.

Карл му бе казал, че полицията вероятно ще подслушва и телефона му. Но не бе нужно да го предупреждава. Сесил си знаеше работата.

Ченгетата бяха, разбира се, прави. Двамата братя щяха да се срещнат. И изобщо нямаше да се крият. Властите щяха да научат веднага. Божичко, какъв ден щеше да бъде това!

Сесил едвам сдържаше вълнението си. Не знаеше как ще издържи на очакването, без да се издаде. Пускането под гаранция си бе, кажи-речи, същото, както да те държат в затвора. Редовно го посещаваше някакъв от съда, който си вреше носа във всичко и го подпитваше за живота му. Всеки Божи ден Сесил се явяваше на работа колкото да търпи обидите на онзи мухльо Рейнолдс. И това ако беше живот! Сесил се смяташе за твърде умен и талантлив, за да си пилее времето за живот, какъвто има всеки некадърник.

Освен това те с Карл не можеха един без друг. Не след дълго отново щяха да са заедно и щяха да правят онова, за което ги биваше най-много и което вършеха, откакто се помнеха — щяха да създават неприятности.

До края на работното време Сесил отново прехвърля наум техния план и го премисля, за да се увери, че не са пропуснали и най-малката подробност. Беше му малко криво, че от двамата и досега тартор е Карл. Дори и в затвора пак, както открай време, си беше водачът, макар че тази роля по право принадлежеше на Сесил, тъй като той бе по-големият. Ала Карл не беше от хората, които държат на условностите,

и още от съвсем малък бе поел водачеството, за да не го преотстъпи никога вече.

Трябваше да се разберат за едно: оттук нататък Сесил държеше да се чува и неговата дума. Смяташе да го заяви без недомлъвки на брат си. Карл надали щеше да възрази. Вече не бяха деца. Сесил нямаше нужда от бавачка. Той също бе лежал зад решетките. И това го беше калило. Пред ченгетата се беше показал мекушав и слаб, но всъщност бе по-силен и корав, отколкото го помнеше брат му.

Този път нямаше да допуснат издънки. Всичко до най-малката дреболия бе подготвено. Сесил бе измислил как брат му да обезвреди електронните уреди, които слагат на затворниците, за да ги заловят по тях в случай на бягство, беше разработил и още по-съвършен план как да се измъкнат. Така де, дори имаше скрито оръжие, за което Карл още не знаеше.

Сесил се наведе отново над повредения двигател и се подсмихна при мисълта колко смаян ще бъде брат му, когато той му поднесе тази изненада.

— Джак каза, че ножът е направен от един воин индианец. От племето на команчите, дядо — обясни Дейвид и спря да дърдори само колкото да гребне с вилицата от картофеното пюре и да го лапне. — Нямах представа какви работи знае.

Сега малчуганът не говореше за нищо друго, освен за Джак Сойър. Когато се върнаха от града и Дейвид видя, че пикапът още е на пътя пред къщата, едвам изчака майка му да спре, за да скочи от колата.

Делри ги посрещна при портичката между подредения двор и пасището.

— Запозна ли се с Джак, дядо? — възкликна момченцето и развълнувано и задъхано, засипа дядо си с толкова много въпроси, че Ана не разбра повечето от тях.

Делри му каза да миряса. Често го правеше. Обичаше внук си, но неговата неизчерпаема енергия често му играеше по нервите. Ана бе смаяна най-вече от промяната, настъпила у самия Делри. Той беше човек на твърдите убеждения. Отстояваше докрай мнението си. Решеше ли нещо, никога не отстъпваше от думата си. Предприемеше ли нещо, никога не се колебаеше и извиняваше.

Затова на Ана ѝ се стори странно, че е толкова несигурен и плах, когато ѝ съобщи, че е наел Джак Сойър да му помага в стопанството.

Тя въздъхна, като се опита да потули стъписването си.

— *Толкова бързо? Та ти изобщо не го познаваш* — изрече с устни.

— Мъж на място е. Смятам, че ще работи усърдно — рече свекър ѝ и добави, без да я поглежда: — Ще живее в стария фургон.

Това беше още по-изненадващо, но преди младата жена да е направила някакъв знак, Корбет продължи:

— Сам ще го постегне, не се притеснявай. Дори няма да забележиш, че е тук при нас. Вече го пратих да свърши едно-друго в

конюшната. Просто исках да знаеш, че известно време ще работи при нас. А сега да се залавям за работа. Ще се видим на вечеря.

Без да казва и дума повече, старецът се обърна и се отдалечи.

През годините след смъртта на Дийн Ана въртеше цялата къщна работа, но стопанството лежеше изцяло на плещите на Делри. Той вироглаво отказваше да назначи някого за постоянно, макар и снаха му често да го убеждаваше, че трябва да го направи.

Свекър ѝ вече беше на възраст, за да работи толкова много, но това бе само част от проблема. Той беше прекалено горд, за да си вземе помощник. Не искаше да си го признае дори пред самия себе си, че вече не е по силите му да се справи с онова, което е вършил цял живот.

Може би смяташе и че ще предаде паметта на покойния си син, ако назначи някого във фермата. Никой не можеше да измести в сърцето на Делри Дийн. Затова и старецът не желаше някой да заема мястото му в стопанството.

Докато вечеряха, Ана се питаше какво ли е предизвикало тази внезапна промяна у свекър ѝ. Дали той бе искрен в постъпката си? Дали най-сетне си бе признал, че се нуждае от помощ? Или Сойър просто бе успял да го убеди? Имаше обаче и друга възможност. Възможност, от която младата жена изтръпна.

Новината от предната вечер.

За да се поуспокои, реши да поговори със свекър си и почука по масата, за да привлече вниманието му.

— *Страх ли те е, че онзи ще дойде тук?* — попита го със знаци.

— Не.

Младата жена разчете по устните му твърдия отговор. Освен това Делри поклати рязко глава. Но Ана пак не му повярва.

— *Затова ли си взел на работа този човек? Та за всеки случай в къщата да има още един мъж...*

— Това няма нищо общо. Този Сойър дойде и поиска работа. И бездруго мислех да наема някого. — Развълнуван, старецът продължи да се храни. Снаха му не отмести вторачен поглед от него. Накрая той остави вилицата и ѝ рече, без да извъръща очи: — Той няма да дойде тук, Ана. Защо да се излага на такава опасност? Пък и ще го заловят, преди да е стигнал твърде далеч.

— Кого ще заловят, дядо? — намеси се Дейвид.

— Никога. И не говори с пълна уста — нахока го Делри и пак се обърна към Ана. — Днес ми се обадиха от щатската полиция. Питаха дали да пратят хора, които да държат под наблюдение къщата. За всеки случай. Отказах.

Младата жена сведе очи към чинията. Делри почука по масата. Усетила вибрацията, тя отново го погледна.

— Честно ти казвам, според мен няма никаква опасност. Ако искаш обаче, ще звънна в полицията и ще приема предложението.

Но ако се съгласеше да пазят семейството му, значи признаваше, че го е страх от Карл Хърболд. За него щеше да е проява на слабост да взима такива крайни мерки. Ако Ана го помолеше, щеше да направи тази отстъпка, макар че нямаше да му е никак приятно.

Снаха му поклати глава и той въздъхна облекчено.

Вече бе взел решение и сложи край на този разговор. Но въпреки че старецът не си го признаваше, Ана се съмняваше, че е щял да вземе на работа Джак Сойър, ако престъпникът не бе избягал предния ден от затвора.

— Какво ще вечеря Джак? — попита малчуганът и се наведе, за да вижда през прозореца фургона отвън.

Животът им бе съвсем предсказуем, затова и най-малката промяна правеше впечатление, особено на петгодишното дете с безгранично любопитство към всичко наоколо. Бе усвоило езика на знаците заедно с английския и от мига, когато се научи да мърда пълнички пръстчета и да общува, обсипваше като всяко друго дете майка си с какви ли не въпроси. Всяка вечер Ана усещаше как пръстите я болят — цял ден бе отговаряла на сина си.

— Сигурно си няма нищо за ядене. Какво ще вечеря? Дядо, дали Джак може да готви?

— Не е твоя работа какво ще вечеря — отвърна Делри. — Той само работи тук, и толкоз.

— А не може ли понякога да си играе с мен?

— Няма да ходиш при него, чу ли, Дейвид?

— Но той е добър — възрази тъжно хлапакът. — Обича динозаврите.

— Тук е, за да работи, а не да си играе с теб.

Ана въздъхна.

— *Каза ли откъде е?* — попита тя със знаци.

— Доколкото разбрах, се мести от място на място.

Младата жена погледна озадачено свекър си, за да му покаже, че не го е разбрала.

— *Да не е скитник?*

— Не, работи. Просто не се задържа на едно място. Нищо чудно утре да си тръгне и оттук.

— А според теб ще си тръгне ли, дядо? — ахна разтревожен Дейвид. — Ще си тръгне ли, мамо?

Тя му показа с ръце, че не знае. Делри каза на момчето да приключва с вечерята и то се подчини, без да проговори. Ана тайничко се надяваше, че синът ѝ ще попита още нещо стареца. Искаше ѝ се да научи повечко за Джак Сойър, но реши засега да не издава любопитството си.

Всяка вечер, щом се нахранеха, Дейвид събираше чиниите от масата и ги занасяше на мивката, а Ана и Делри пиеха кафе и обсъждаха случилото се през деня.

Делри не бе от приказливите и затова нямаше нищо против мълчанието на снаха си. Но тази вечер бе дори по-смълчан от друг път. По едно време Ана попита със знаци:

— *Прочете ли във вестника за тържеството по случай пенсионирането на Ези Хардж?*

— Мен ако питаш, отдавна му беше време да излезе в пенсия — отвърна той. — Сигурно приближава осемдесетте.

Ана се подсмихна, както държеше чашата с кафето. Пенсиониралият се шериф не беше много по-възрастен от Делри.

— *Трябваше да идеш на тържеството. Имало е много хора. Сигурно си щял да срещнеш доста познати.*

— А, без мен! Билетите струваха двацет долара единият.

Но свекър ѝ не бе отишъл на тържеството не защото билетите са скъпи. И без пари да бяха, пак нямаше да стъпи на празненство, организирано от общината. И през ум не му минаваше, че на Ана може би ѝ се ходи. Откакто тя се помнеше, шериф на окръга беше все Еди Хардж. Според нея той заслужаваше да го изпратят както подобава. Но ако бе помолила да отидат, Делри нямаше да ѝ откаже.

Първия път, когато я бе довел вкъщи, за да я запознае с баща си, Дийн я бе предупредил, че той си е саможив и необщителен. След време Ана установи, че това е само част от истината. Майката на Дийн

— Мери, бе втора жена на Делри. Преди да намери щастието с новото си семейство, той бе изживял ужасни времена. Тези тежки години се бяха отразили на характера му.

Малкото забавления, които си бе позволявал, си бяха отишли заедно с Мери и Дийн. С времето малцината му приятели престанаха да го търсят, за да му съобщят, че ще се събират. Той сякаш не го забелязваше и не им се сърдеше.

В началото Ана си мислеше, че се притеснява от недъгавостта ѝ и не иска да прибягва пред другите до езика на знаците. Или може би я съжалява, задето е овдовяла толкова младичка, и не иска да я оставя сама вкъщи, особено след като се беше родил и Дейвид.

Малко по малко обаче тя си даде сметка, че саможивостта му няма нищо общо с нея. Свекър ѝ просто мразеше хората. Презираше ги заради тяхното любопитство и клюки. Отблъскваше всяка проява на приятелство или добрина, защото се съмняваше в подбудите. Предпочиташе да живее почти като отшелник. Това, че снаха му е глуха, му беше само добре дошло и му служеше за чудесно оправдание.

— Днес успя ли да свършиш всичко?

Въпросът му я откъсна от нейните мисли. Тя най-неочаквано се сети нещо и вдигна пръст, за да покаже, че ще се върне веднага. Взе от дамската си чанта една визитна картичка и я занесе на Делри.

— Емъри Ломакс — прочете той името, сетне изруга. — Ана се надяваше, че е казал думите тихичко, така, че Дейвид да не го чуе.

— *Ходих до банката — обясни му тя. — Господин Ломакс дойде чак от другия край на салона, за да ме поздрави.*

— Мазник.

Макар че думата сякаш нямаше връзка с разговора, Ана разбра какво има предвид старецът. „Мазник“ обрисуваше много точно банковия чиновник. Всеки път, когато Ломакс я докосваше, а той го правеше винаги, щом я видеше, на нея ѝ идеше да хукне и да се измие.

— *Помоли касиерката, която владее знаковия език, да му превежда.*

— Какво толкова има да ти казва?

— *Напомни, че сме закъснели с лихвите...*

— Вчера му ги преведох.

— *Казах му го. А той ми рече, че трябвало да се срещнете, за да сте обсъдели кога ще започнеш да погасяваш и главницата. Предложи да дойде тук.*

— Има си хас да не предложи!

— *За да не си се разкарвал до града.*

— Дрън-дрън! Не за да не се разкарвам аз, а той да огледа хубавичко фермата. — Делри взе една от клечките за зъби в стъклената съдинка в средата на масата, пъкна я в устата си и се изправи. — Ще ида да погледам телевизия. Може би тази вечер, освен лоши ще има и добри новини.

Беше ядосан, че банковият чиновник е разговарял със снаха му. А сигурно беше и поуплашен от новината, дошла от Арканзас. Докато излизаше от кухнята, Делри приличаше на застарял мечок, който е останал без нокти и сега вече няма с какво да се брани.

— Дядо на мен ли е ядосан? — попита Дейвид.

Ана се пресегна, притегли сина си и го притисна до себе си.

— *Защо да ти е ядосан?*

— Защото говоря много.

— *Не е ядосан. Само се тревожи заради проблеми, създавани от големите.*

— От онзи чичко в банката ли?

Майка му кимна. Дейвид се свъси отвратено.

— Не ми е симпатичен. Мирише на паста за зъби.

Ана се засмя и кимна.

— *Не е симпатичен и на дядо ти.*

— А на теб?

— *На мен също* — потрепери тя.

Всеки път, когато говореше с нея, Емъри Ломакс прокарваше длан по китката ѝ или ако се здрависваше, дълго не пускаше ръката ѝ. Тя никога не го бе насърчавала. Просто беше любезна. Но Ломакс явно бе толкова самовлюбен, че не правеше разлика между добро възпитание и флиртуване. Следващия път, когато я докоснеше, тя смяташе да му каже какво мисли за него — че е тъпанар, и да не я пипа повече.

Дали касиерката щеше да се съгласи да го преведе?

— *Хайде да се къпеш* — рече Ана на Дейвид и го прати на горния етаж.

Докато той се плацикаше във ваната и си играеше с флотилията пластмасови корабчета, майка му се зае да чисти както всяка вечер лицето си. Обикновено го правеше по инерция, като обичайно задължение, което вършеше, без да се замисля много-много.

Тази вечер обаче се взря в огледаното над мивката. От лятното слънце по лицето ѝ бяха избили омразните лунички. Ана си напомни, че преди да излезе, трябва винаги да си слага защитен крем. Бе наследила наситено сините очи от баща си, а мъничкото носле — от майка си. За щастие беше взела от тях най-доброто.

За нещастие ги бе загубила твърде рано. Те бяха починали в рамките на няколко месеца, малко след като тя се бе омъжила за Дийн: майка ѝ от рак на черния дроб, баща ѝ — от сърце.

Беше ѝ мъчно, че не са доживели да видят нейния син — здравичък, чуващ. Жалко, че не го видя и Дийн.

Ядоса се, че си мисли за тъжни неща, и извади Дейвид от ваната. Той се бърса с кърпата, облича си пижамата, ми си зъбите сякаш цяла вечност, само и само да не си ляга, и накрая Ана го нахока. Когато най-сетне момчето положи главица върху възглавницата, майка му приседна на леглото, за да види как то си казва молитвата.

Дейвид затвори очи, долепи длани и ги вдигна до брадичката си. Ана загледа как устните му се мърдат и изричат познатите думи.

— Боже, пази тате, който вече е на небето! Боже, пази дядо! Боже, пази мама! Боже, пази и Джак!

Младата жена не бе сигурна, че е разбрала добре. Дейвид рядко променяше думите на молитвата. Откакто се бе научил да изпълнява този ритуал преди лягане, имаше много малко изключения в това „Боже, пази...“ Първия път за една миеша мечка, която се хранеше от отпадъците по кофите. Те се отнасяха с нея като със свой домашен любимец и всяка вечер ѝ оставяха на верандата курабийки, после я гледаха отвътре как тя си похапва сладко-сладко. Една сутрин Делри я намери мъртва на пътя точно пред портата. Беше прегазена от кола. Няколко вечери Дейвид се моли за нея.

Друг път бе молил Бог да пази плюшеното мече, което беше забравил в „Макдоналдс“. Докато забележат, че играчката я няма, и се върнат да я потърсят, тя беше изчезнала. Някъде около седмица малчуганът споменаваше в молитвите си мечето.

Това бяха единствените две изключения, за които Ана се сещаше.

Всъщност никак не бе чудно, че Дейвид е включил в молитвата си и Джак Сойър. Появата му беше най-вълнуващото нещо, което Дейвид изживяваше от доста време.

За момченце на неговата възраст Сойър приличаше на герой от приключенски роман. Той не бе толкова стар като Делри, вероятно бе по-млад с цели двацет години. Не беше блед и слаб като педиатъра, който лекуваше Дейвид още от раждането му. Нямахше изисканите обноски на свещеника, който от време на време наминаваше да ги види, макар че последната проповед, която те бяха слушали, бе на погребението на Дийн. Джак Сойър не приличаше на никого от мъжете в мъничкия свят на Дейвид.

Не бе изненадващо, че е направил впечатление на момчето със своите ботуши, с индианския нож, с познанията си за динозаврите и очукания пикап — стар шевролет, боядисан в избеляло оранжево, който носеше белезите си гордо като ветеран от войните.

Дейвид каза „амин“ и отвори очи.

— Как мислиш, мамо, дали ме харесва?

Нямахше смисъл тя да се прави, че не се сеца за кого ѝ говори момчето.

— *Сигурна съм, че те харесва. То оставаше да не хареса такова момче за чудо и приказ!* — отвърна с жестове майка му, сетне се пресегна и го погъделичка по коремчето.

Дейвид много обичаше да го гъделичкат и настояваше майка му да го прави дори когато тя вече се бе уморила. Тази вечер обаче той не отвърна с обичайния кикот. Само се обърна на една страна и пъхна длани под бузката си.

— Когато порасна, дали ще стана висок като Джак?

— *Може да станеш дори още по-висок.*

— Жалко, че не мога да му покажа книжката с динозаврите.

После се прозина сънено и затвори очи.

Ана продължи да седи на леглото и да го милва по главичката — сърцето ѝ се сви, че Дийн вече не е сред живите, за да го види. Дийн щеше да е чудесен баща. Дейвид бе лишен от бащина ласка.

Делри беше единственият мъж в живота му. Старецът си беше добряк. Колкото и намръщен да изглеждаше, имаше голямо сърце. Но въпреки всичко не беше баща на Дейвид. Трудно даваше воля на чувствата си. Не умееше да се забавлява заради самата забава. Рядко се

смееше. Постоянните лудории на малчугана го дразнеха. И още по-лошо, свекър ѝ не го криеше.

Никога не отваряше дума за първия си брак, за тормоза, който е изживял по време на него, нито пък за лятото, когато животът му се е превърнал в ад. Сякаш бе започнал на чисто през 1976 година, а някой друг е изживял времето дотогава. Даваше мило и драго да забрави този живот и бе погребал дълбоко в себе си лошите спомени. Безспорно имаше и дни, когато наистина ги забравяше.

За беда предния ден, след бягството на Карл Хърболд от затвора тези спомени отново бяха излезли на повърхността.

8

— Надали ще кълве, Ези. Навън е кански пек — рече Бърл Мънди, после отвори плика от кафява амбалажна хартия и пусна вътре пакетче фъстъци.

— Сигурно си прав, но и аз трябва да убивам времето с нещо.

— Май още не си свикнал с пенсионирането.

— Мен ако питаш, никога няма да свикна.

— Влизам ти в положението. Откакто се помня, държа този магазин за стръв и рибарски такъми. Ще ме изнесат оттук с краката напред.

— Сложи и малко щурци — заръча Ези. — И две-три бутилки газирана вода — добави той и остави върху щанда от матово стъкло хладилната чанта.

— Не искаш ли две бирички?

— И дума да не става. Довечера трябва да съм вкъщи.

Мънди се засмя.

— Кора още ли е против пиенето?

— Баптистка до мозъка на костите — потвърди Ези и плати в брой. — Хвани си и бензина. — Преди да влезе в магазина, бе напълнил резервоара на малката лодка. Вдигна сакчето, опаковката щурци, които бе взел за стръв, и хладилната чанта, където бе прибран двете бутилки газирана вода. — Благодаря ти, Бърл.

— И наслука, Ези!

Още преди той да е излязъл от магазина, Бърл нагласи вентилатора, разположи се отново на стола и разлисти евтиното издание на роман на Луи Л'Амур с омаслена корица.

Ези подреди покупките в лодката, където вече бе сложил рибарските такъми — не бяха от скъпите и модерните, защото той не бе от запалените въдичари. Заради спешните случаи, възникващи всеки Божи ден, по всяко време на денонощието, шерифът на един беден окръг не можеше да си позволи да организира предварително свободното си време. Хората в шерифството вечно не достигаха,

средствата — също. Така че през последните петдесет години Ези непрекъснато бе работил извънредно и беше на разположение по двайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата, триста шейсет и пет дни в годината.

Съмняваше се, че дори работата му да не е била толкова напрегната и да е имал повече свободно време за почивка, е щял да се запази по риболова, голфа, лова или някое от хобитата, на които други мъже буквално бяха посветили живота си. Те просто го отегчаваха. Нищо не поглъщаше вниманието му така, както работата. Ези си я обичаше. Целият му живот се въртеше около нея. Дори когато спеше, пак си мислеше за нея.

Днес, докато плаваше с лодката по реката, му се прииска отново да е на работа.

Пролетта се случи необичайно сушава, нивото на водата бе паднало, течението беше лениво. Реката сякаш не бързаше да се влее в Мексиканския залив на няколкостотин километра южно от Блуър. Слънчевите лъчи бяха превърнали неподвижната ѝ повърхност в ослепително огледало.

Там, където реката се стесняваше, надвисналите над нея дървета образуваха хладен сенчест балдахин. Беше безветрено. Не помръдваше и едно-едничко листо. Растенията покрай реката се бяха спаружили от потискащия пек и всичко наоколо изглеждаше някак посърнало. Костенурките и водните змии току показваха главици в мътната вода при брега. Дори на тях не им се плуваше. Цикадите и те свиреха музиката си някак вяло и отегчено.

Когато Ези насочи лодката към брега, ризата му вече бе подгизнала от пот. Той слезе от лодката и я изтегли във високата суха тръстика. Можеше да намери мястото и със затворени очи. Познаваше го, както собственото си лице. Всъщност го бе оглеждал много повече, отколкото лицето си в огледалото.

Вече не помнеше колко пъти през последните двайсет и две години е идвал тук сам. Неизменно се връщаше досущ поклонник при светилище. Не се замисляше много-много на какво се дължи това от страх, да не би да се окаже, че се е поболял и вманиачил.

Но въпреки това идваше отново и отново и молеше проклетото място да разбули тайната си.

Често се случваше дори да пада на колене. Не за да се моли, а за да оглежда на четири крака пръстта, да проучва участъка сантиметър по сантиметър, да търси дори нещо дребно, което да му подсказе какво точно се е случило на Патриша Маккоркъл.

Тази тъй незначителна за човечеството история се бе превърнала в център на Вселената за шериф Езра Хардж.

Затова и Кора не искаше и да чуе за случая „Маккоркъл“: мъжът ѝ беше направил заради него толкова много жертви, беше му посветил толкова много време! Беше хвърлил толкова усилия, за да изправи пред съда онези, които според него носеха вина за смъртта на момичето. После, щом разбра, че целта му се изплъзва, изпадна в депресия, която насмалко да съсипе брака им.

Кора се закани, че ще го изостави и ще вземе децата, ако не се откаже от този случай. И Ези се отказа. Поне се преструваше, че го е направил. Всекидневното напрежение в шерифството поглъщаше почти изцяло вниманието му. Но когато би трябвало да си почива и да се радва на семейството си, той пак умуваше над нерешения случай.

Този случай му попречи да бъде и добър баща. Кора бе отгледала децата сама, неговото влияние почти не се усещаше, той рядко ѝ се бъркаше. Почти не помнеше детството на сина си и дъщеря си, спомняше си само за тежките периоди, които бяха изживели. Най-страшно бе, когато синът им се пристрасти към наркотиците. Слава богу, усетиха го навреме, преди той да си е опропастил живота. Сега момчето вече беше женено, имаше две дъщери и бе директор на гимназия — стълб на обществото.

Дъщеря им, която бе две години по-малка от брат си, едва изчака да си вземе дипломата за средно образование и се махна от Блуър. Записа се да следва в колеж, искаше на всяка цена да си намери съпруг, който да ѝ е лика-прилика, и го постигна. Омъжи се за борсов посредник от Далас. Нямаше деца и като че ли бе доволна от това, оглавяваше пет-шест дружества и клубове и прекарваше времето в това да организира обеда и благотворителни концерти. Ези не одобряваше начина, но който тя живееше заедно с онзи надут пуюк, мъжа си. Но дъщеря му изглеждаше щастлива и това според него бе най-важно.

Не си приписваше заслугата, че децата им са станали свестни. Тя принадлежеше на Кора. Ако бяха опрели до него, и двамата щяха да си

провалят живота.

Вече двацет и две години, до ден-днешен случаят „Патси Маккоркъл“ хвърляше тежка сянка върху семейния му живот. Кора бе на седмото небе от щастие, че Ези най-после е излязъл в пенсия и е свободен човек. Той обаче знаеше, че няма да бъде свободен, докато не разбули загадката, тегнеща над този случай. За другите това бе минала история. Никой вече не я помнеше, не се сецаше дори за нея. Това обаче не важеше за Ези. Дори и да се бе заблуждавал, че вече му е все едно, тази заблуда бе разсеяна преди два дни, когато Карл Хърболд бе избягал от затвора.

Никога не беше лъгал жена си, нямаше намерение да започва тепърва. Всичко щеше да е по-лесно, щеше да цари по-голямо разбирателство, ако от време на време беше послъгвал, но Ези бе убеден, че в брака няма място за лъжи. Пък и Кора надушваше и най-дребното шикалкавене.

Сигурно знаеше и че в този душен следобед мъжът ѝ не е тръгнал да лови риба.

Ези остави в лодката рибарските такъми и живите щурци, взе само сакчето и хладилната чанта и се запъти към своята бърлога. Един Бог знаеше кога и как е било повалено дървото. Изкорубеният му дънер беше покрит с лишеи и пълзящи растения и бе прояден от буболечките, но още издържаше на тежестта на Ези, който се разположи върху него. Отвори една газирана вода и отпи голяма глътка. Все тъй разсеяно опита и фъстъците.

Видеше ли мястото, където бе издъхнала Патси Маккоркъл, неизменно си спомняше колко стъписан е бил при вида на трупа ѝ сутринта, след като тя бе умряла.

— Някой докосвал ли я е?

Не се сети да каже друго на младичкия си подчинен, който бе преbledнял и трепереше като листо и който бе дошъл пръв на мястото, след като някакъв рибар бе направил злоещото откритие.

— Не, шефе.

— Дори човекът, който я е намерил?

— Къде ти ще я пипа! Беше уплашен до смърт. Дори не е слизал на брега. Минавал е оттук с лодката. Видял я е и начаса се е върнал да съобщи в шерифството. А аз не съм чак толкова неопитен, че да оставям следи по местопрестъплението. Отцепил съм района.

Момчето сигурно бе чуло тези думички от някоя кримка по телевизията, защото Ези никога не се изразяваше така. Не бяха много местопрестъпленията, които се налагаше да отцепват, за да не бъдат заличени уликите.

Шерифът и подчинените му се занимаваха главно с това да патрулират и да поддържат реда и законността. Викаха ги да разтърват побойници по бирариите, да прекратяват семейни караници или да усмирят някой пиан, който е започнал да буйства и можеше да направи някоя бея.

Малко бяха случаите на проявено насилие, след което са останали и жертви, но при тях подбудите бяха ясни като бял ден. Въръжен грабеж. Нападение със смъртоносно оръжие. Мъж, пребил жена си. Извършителят винаги имаше някаква подбуда, която, дори и да беше незаконна или необоснована, все пак бе очевидна.

Безсмислените престъпления, извършвани просто от лошотия и злоба, се случваха някъде другаде. По големите градове. В гетата. В окръг Блуър, щата Тексас, те бяха нещо нечувано. Точно затова и Ези, вече опитен защитник на закона, и неговият подчинен не бяха виждали такава ужасия.

Момчето лежеше ничком, около него имаше натрошени стъкла. Лицето му не се виждаше. Едната му ръка бе подгъната под тялото. Другата лежеше отстрани, с дланта нагоре и с пръсти, поприсвети навътре. Мъртвата беше по сандали. Инак бе чисто гола. Беше през лятото, затова и бе почерняла от слънцето, ако не се броят тъничката ивица бяла кожа на гърба и таза.

Ези се притесни, че са се вторачили така в мъртвото голо момиче. Вършеха си работата, но въпреки това бяха точно толкова виновни, както и убиецът — Ези начаса реши, че става въпрос за убийство — задето унижават тази млада жена.

— Лошото е, че нощес валя като из ведро — каза подчиненият на Ези, забелязал като шефа си локвичката дъждовна вода, която се бе събрала в трапчинката при кръста на момчето. — Дъждът сигурно е заличил много улики.

— Ще работим, с каквото разполагаме.

— Да, шефе — отвърна младежът и попи със сгъната носна кърпа влажната си горна устна. — Как мислиш, убита ли е?

— Не ми прилича на естествена смърт.

На дървото горе ядно изграчи сойка и върна Ези към настоящето. Той пхна в сака празното пликче от фъстъците и извади друго пакетче — с розови бонбони, за да разсее соления вкус, останал в устата му. Засмука един бонбон, изправи се и отиде на мястото, където бе лежала Патси Маккоркъл.

— Божичко, Ези, какво е това тук?

Ези се стресна и се огледа — едва ли не очакваше от гората да изникне Харви Страуд. Съдебният лекар бе мъртъв от близо петнайсет години, две години преди да умре, бе излязъл в пенсия, но тази сутрин гласът му бе за Ези реален, точно както и когато Страуд бе приклеknал край трупа на Патси Маккоркъл и бе вдигнал очилата, за да го огледа по-хубаво.

— Носиш ли фотоапарат? — го беше попитал тогава Ези.

— Ей сега ще дойде момчето от вестник „Банър“.

Ези се бе надявал новината да не се разчува, докато той не разпита най-близките приятели на Патси. Искаше му се и да даде на Маккоркълони малко време, за да преодолеят шока и да се подготвят за това изпитание — догадките, които щеше да породи смъртта на дъщеря им. Но след като Страуд бе повикал фотографа на вестника, до обед всички в града щяха да говорят само за това.

— Можеш ли да ми кажеш нещо, Харви?

— Не ми давай зор. Още не съм огледал, както трябва. — Без да докосва трупа, съдебният лекар го огледа от различни ъгли. Накрая отбеляза, сочейки: — На врата има синина.

— Душена ли е?

— Може би.

— Изнасилена ли е?

— Не е изключено. Спеченото вещество по бедрата ѝ вероятно е семенна течност.

— Божичко!

— Да.

Фотографът също дойде — изгаряше от нетърпение да снима, но после, съгледал зловещия труп на момичето, си изповръща закуската в храстите, след това седна, притиснал глава между коленете си, и започна да ги уверява, че не му било за пръв път да вижда гола жена, затова пък за пръв път се натъквал на мъртва. Мина доста време, докато се окопоти и направи снимките, необходими на Страуд.

Недалеч от трупа бе спряна кола, регистрирана на името на Патси. При колата Ези намери купчина дрехи. Вдигаше ги една по една с пинцети, оглеждаше ги и ги пускаше в найлонов плик с етикетче. Имаше блуза и пола, сутиен и чифт гащета. Дрехите бяха подгизнали от дъжда, но доколкото Ези можеше да прецени, не бяха разкъсани, нямаше и липсващи копчета, което да навежда на мисълта, че са били насилствено смъкнати. Но трябваше, разбира се, да ги изследват и в лабораторията.

И двете предни врати на колата зееха отворени. Оттук шерифът стигна до извода, че Патси не е дошла тук сама. От двете празни бутилки от алкохол, едната на пода на автомобила, другата в калта наблизо, се разбираше, че е паднала голяма веселба.

— А ноктите, Харви?

— С червен лак са. Никой не е счупен или изтръгнат, никой не кърви. Не виждам и тъкан под тях. Но ще ги почистя и в лабораторията.

Съдебният лекар обясни, че по китките и глезените също няма одрасквания, нищо, от което да личи, че момичето е било връзвано или влачено или че се е съпротивлявало.

Дума да няма, Патси Маккоркъл беше дошла тук заедно с другия човек по своя воля и не бе очаквала да умре.

Ези чу, че радиовръзката пука, веднага се върна в патрулната кола и каза в преносимата радиостанция:

— Слушам те, Джим!

— Снощи малката Маккоркъл е била във „Вагън Унил“ — докладва неговият подчинен Джим Кларк.

Вече години наред Кора и нейната групичка заклетни трезвеници се опитваха да наложат чрез местен референдум в окръга сух режим, но това бяха единствените избори, на които всички почитатели на чашката бяха единни като скала. Опитите да им бъде наложено въздържателство неизменно удряха на камък. Но Кора и нейните хора все пак бяха успели да издействат в самия град да не се продават спиртни напитки. Ето защо сега всички пивници и заведения бяха от двете страни на магистралата, досами последните къщи на града. Сред тези заведения беше и „Вагън Уийл“.

— С кого говори?

— Със съдържателя, казва се Паркър Джий. Снощи е работил на бара. Твърди, че Патси е била в заведението няколко часа и си е тръгнала някъде към полунощ.

— Сама ли?

— С братя Хърболд.

9

Телефонът върху писалището на Емъри Ломакс иззвъня. Ядосан, че го прекъсват, той натисна копчето на вътрешната връзка.

— Кой е, госпожо Пресли?

— Търсят ви от „Истпарк Девелопмънт“.

Настроението на Ломакс тутакси се промени.

— Свържете ме.

Бе затънал до гуша в работа, но тя можеше да почака. Бъдещето му не зависеше от тази мижгава банка, която изобщо не можеше да се мери по размах с „Истпарк Девелопмънт“ в Хюстън. Фирмата можеше да купи, когато си поиска, тази смехотворна банка, и то за сума, която за собствениците ѝ си бяха джобни пари.

— Здравсти, Глен — подхвана той мазно-мазно — мед му капеше от устата. — Как сте там...

— Изчакайте, с вас иска да говори господин Конот.

Емъри се свъси — докривя му от резкия тон на секретарката и от това, че Конот не го е потърсил сам, а го е възложил на някаква си дребна чиновничка.

Оставиха го близо три минути да слуша Кени Джий, накрая се обади и Конот. Той попита без заобикалки и излишни любезности:

— Ломакс, получи ли документите, които ти изпратихме?

— Вчера. Направо невероят...

— Какво каза Корбет?

— Аз такова... още не съм му ги показал. Както ти обясних, самият аз ги получих току-що. Нямах време да ги проуча. — От мълчанието в другия край на линията го побиха тръпки. — Но разговарях със снаха му. Тя склони да се срещнем. Довечера смятам да прегледам всички материали. Ако се налага, ще ги науча наизуст. Всички четирийсет и шест страници.

Криви им бяха сметките, ако си въобразяваха, че ще пожертва цяла вечер, за да чете всички тези скапани проекти, калкулации и

строителни планове. Можеше да уреди нещата и без да се задълбочава в досадните подробности.

— Знаеш мнението ми, Глен — допълни Ломакс възможно най-убедително. — Не искам да давам възможност на Корбет да увърта. Преди да ида при него, държа да се запозная из дъно с материалите. Така, дори и старецът да почне да ми привежда някакви доводи, ще съм в състояние веднага да ги опровергая.

— Ако задачата не е по силите ти, кажи си още сега.

Сърцето на Емъри подскочи.

— По силите ми е, и още как!

— Спряхме се на теб, защото движиш банковите сметки на Корбет. Наясно си с паричните му проблеми. С други думи, благодарение на теб прескачаме един етап. Но ако нещата не потръгнат, ще те сменим с друг.

— Бива ли да говориш така, Глен! За мен това е не по-малко важно, отколкото за вас.

— Съмнявам се. Кога ще се обадиш?

— Скоро. — Явно това не бе достатъчно. — Много скоро. — Глен пак не беше доволен. — Веднага щом разговарям с Корбет.

— Чакам.

Емъри продължи да държи телефонната слушалка, безжизнена като увиснал полов член.

Стана му неприятно от сравнението и той остави слушалката, после се обърна заедно със стола на колелца и се вторачи в прозореца, който гледаше към главната улица на Блуър.

Банката имаше още един етаж, но Ломакс бе доволен, че кабинетът му е на партера. Стъклата на прозорците бяха тъмни и той можеше да зяпа тротоара, без да го вижда никой. Докато наблюдаваше минавачите, се забавляваше: правеше мръснишки жестове на хората, които не му бяха симпатични, и зяпаше на воля хубавите жени. Рядко се случваше някоя да мине край банката и да не се погледне в тъмното стъкло. Ломакс обичаше да си мисли, че те се извързват към стъклото не за да видят как изглеждат, а за да погледнат него.

Вчера той бе забелязал още отдалеч Ана Корбет. Вървеше по тротоара заедно със сина си и двамата току спираха, за да позяпат някоя витрина. Младата жена си я биваше. Хубаво стегнато телце.

Високо дупе. Е, с гърдите беше зле, но зърната им бяха набъбнали от климатичната инсталация вътре в банката.

Хвана го яд, че Ана пилее хубостта си с онзи старец. Всеки знаеше, че той я чука. Двамата живееха заедно вече седма година. То оставаше дядката да не я чука! Кога друг път ще му падне такъв случай!

Виж, Ломакс не проумяваше защо Ана се примирява с този вечно намусен дърт скъперник. Вероятно защото беше глуха. Емъри не виждаше друго обяснение. Младата жена сигурно си мислеше, че не може да се надява на нищо по-добро от свекър си. Емъри смяташе да я опровергае.

При тази мисъл той се подсмихна под мустак.

Но усмивката му угасна бързо. Сега не му беше до глухото момиче — то можеше и да почака. Най-важното сега бе той да изпълни онова, което очакваха от него в „Истпарк Девелопмънт“. Не можеше да го постигне с добро. Беше опитал да съветва Корбет по финансовите въпроси и да спечели доверието му, но бе ударил на камък.

Конот и другите вече губеха търпение. Нямаше за кога да протака. Но докато Корбет си плащаше вноските по заема, цялата тази история можеше да се проточи с години. Емъри се опасяваше, че от „Истпарк Девелопмънт“ ще възложат задачата на друг, ще се откажат от проекта и ще оттеглят предложението. И тогава той щеше да бъде прецакан. Щеше да гние до второ пришествие в отдел „Заеми“ на банката и да кара на едната заплата.

Работеше в една от малкото банки, собственост на семейство, и шансовете му за повишение клоняха към нула. Директорът имаше двама синове, и те сухари като него. Бяха скъперници и педанти. И тримата не го обичаха много-много. Като нищо можеха да му покажат вратата.

Изводът: Емъри трябваше да върти, да суче, но да уреди сделката с „Истпарк“. Каквото и да му струваше това, трябваше да убеди Корбет да продаде фермата. Но досега все не намираше подход към стареца. Той отказваше да слуша за това, камо ли да го обсъжда.

Емъри трябваше да разработи нов план за атака. Точно така! Трябваше да измисли нещо дръзко.

Ето къде беше разковничето! Да прояви дързост! След време, когато хората говореха за това — а Емъри бе готов да се обзаложи, че

те ще говорят — всички щяха да са единодушни, че сделката е щяла да се провали, ако Ломакс не е предприел онзи дързък ход. „Не човек, а желязо. Ето какъв е Ломакс, иначе нямаше да направи нещо толкова дръзко“, щяха да шушукат хората.

Погледна разсеяно през тъмното стъкло, за да получи вдъхновение.

Но единственото, което видя, бе очуканият пикап, който пъплеше по главната улица на града.

10

— Изглежда ми свестен — каза Делри по телефона. — Но в тези времена човек не може никога да е сигурен.

— Особено пък във вашето положение, господин Корбет. Имам предвид, че...

— Знам какво имате предвид — прекъснато грубо Делри.

Мъжът в другия край на телефонната линия явно усети, че е прекалил, защото побърза да добави:

— Не забравяйте, че го направих като лична услуга, фирмата не се занимава с такива разследвания.

— Ясно.

— Искам да ви предложа да ми позволите да ви пратя въоръжена охрана. Докато тази... докато нещата не се уталожат.

— Не, благодаря — отсече Делри. — Признателен съм ви за съдействието. Особено, при положение че не правите такива разследвания. Но нямам нужда от нищо друго. Дочуване.

Затръшна слушалката — беше почервенял от яд. Беше помолил собственика на една от местните охранителни фирми — син на негов отколешен приятел, с когото бяха играчи навремето домино и който вече бе починал — да провери що за птица е Джак Сойър.

И толкоз. Но момчето не се бе сдържало и по инерция бе свързало молбата му с Карл Хърболд.

Делри си пое няколко пъти дълбоко въздух, за да се поуспокои. Не си струваше да се пали заради думите на момчето. Наложил си да насочи своите мисли към добрата новина: при проверката се бе оказало, че Джак Сойър не е забъркан в нищо подозрително.

Охранителната фирма бе вкарала в компютъра името му и номера на социалната му осигуровка, на шофьорската книжка и на пикапа и в отговор не бе получила никакви сведения Джак Сойър да се е разорявал, да е взимал лоши кредити, да е плащал с чекове без покритие. Нямаше деца, за които да не е плащал издръжка. Нямаше

полицейско досие, никога не го бяха задържали. Дори не бе глобяван от пътната полиция.

Докато осмисляше информацията, Делри прекоси всекидневната, застана на прозореца и погледна към двора. Сойър бе обещал на Дейвид да му върже люлка на големия орех. Предния ден беше отскочил до града и бе купил всичко необходимо. После вечерта след работа, в свободното си време дълго си бе играл да я реже, да пили и да лакира дъската за седалката на люлката. Бе намерил в бараката, където държаха инструментите, една верига и бе попитал Делри дали може да я използва.

Сега я нагласяше на клона на ореха така, че да е удобно на Дейвид. Докато го чакаше да направи люлката, малчуганът припкаше край него и бърбеше по-оживено от друг път.

Дума да няма, Делри изпита огромно облекчение, когато научи, че не е взел на работа някой престъпник или нехранимайко. Това, че в сведенията за Сойър нямаше нищо лошо, говореше добре за уменията му да преценява хората.

Защо ли тогава се чувстваше малко потиснат? Нима тайничко се бе надявал новият герой на Дейвид да има в полицията досие, дълго цял километър, и да се окаже, че го издирват ФБР, данъчните и другите държавни служби? Нима си бе търсел някакъв основателен повод да го отпрати от къщата си?

От друга страна, щеше да съжалява горчиво, ако Сойър ги напуснеше. Само след три дни щеше да почувства липсата му. Беше, разбира се, твърде рано да си прави някакви изводи, но дотук не можеше да се оплаче от Сойър. Точно както и беше обещал, човекът работеше като вол, от тъмно до тъмно. А на Делри му бе къде-къде полесно да отхвърля всекидневната работа с помощник с яка гърбина и ръце. Вече не смяташе, че няма нужда от помощ. Със Сойър до себе си се бе убедил, че не е така.

Но му беше неприятно, че той е във фермата през цялото време. Не обичаше в къщата му да влизат чужди хора. Особено пък мъже. И най-вече мъже, за които Делри не знаеше нищичко.

Те с Ана и Дейвид бяха живели тук сами. Бяха хора на навика. Дните им почти не се различаваха един от друг.

Делри обичаше, когато сутрин става от сън, да знае какво му предстои през деня. Тримата следваха строго установен ред, животът

им бе подреден до най-малките подробности и старецът го харесваше такъв. От това зависеше душевното му спокойствие.

А Джак Сойър щеше да наруши този установен ред. Всеки, който се появеше в къщата, щеше да го направи. Присъствието му тук безспорно щеше да окаже своето въздействие. И Делри се притесняваше какво точно ще е това въздействие.

Дейвид вече го боготвореше, сякаш той е някакъв герой. Но той си беше дете и лесно се прехласваше. Беше като живак, насочваше вниманието си ту към едно, ту към друго. Днес към динозаврите. Утре сигурно към ракетите, вулканите и джунглата. Делри не се тревожеше особено, задето внук му е харесал толкова Сойър.

Виж, Ана беше друго.

Старецът погледна през рамо към снаха си. Тя седеше на тапицираното кресло, бе подпъхнала нозе под себе си, бе сложила на масичката отстрани чаша студен чай и държеше върху скута си роман. Но не четеше. Гледаше през другия прозорец дървото, люлката, момчето, мъжа. Усетила погледа на свекър си, се извърна към него, сетне бързо сведе очи към книгата.

Сви го сърцето от тази гузна реакция — ето, оправдаваха се най-големите му страхове!

Делри усети, че му се дъвче тютюн, който да му възвърне спокойствието, и се насочи към входната врата. Още щом се показа на прага, Дейвид го извика да иде да го люлее на новата люлка.

— Джак каза да не съм се люлеем много силно, докато не съм се научел. Как мислиш, Джак, до утре ще се науча ли?

Делри тръгна към другия край на двора и пъкна в устата си щипка тютюн. После застана отстрани на люлката и я бутна.

— Мога и по-високо, дядо — възропта момченцето. — Не съм бебе.

Джак се облегна на ствола на ореха.

— Да знаеш, Делри, за нищо време ще ти извади душата.

Дейвид заръмжа, все едно лети самолет. Всеки път, щом люлката се доближеше до него, Делри побутваше лекичко седалката. Погледна към Сойър.

— Вчера оправи ли се в града?

— Следвах нюха си и не се изгубих.

Старецът кимна и пак засили няколко пъти люлката.

— Не си длъжен да стоиш тук и вечер. След работно време си в правото си да влизаш и да излизаш, когато искаш, само не забравяй да заключваш портата.

— Благодаря, но няма къде да ходя.

— В Блуър, в търговската палата имаме ново модерно кино, с което много се гордеем.

— Киното не ми е по джоба. Онова, което взимат за входен билет и пакетче пуканки, си е истински пладнешки обир.

— Доколкото знам, има и добри нощни заведения.

— Не съм нощна птица — засмя се тихичко Сойър.

— Е, сигурно има и други места, където да се срещаш с хора. Ние със снаха ми си падаме домашари, но ерген като теб сигурно ще се отегчи, ако стои все тук... без компания.

— А, сигурно — съгласи се Сойър и се почеса по тила, — но не ми остават сили, за да търся компания. В края на работния ден капвам от умора, чувствам се парцал.

— Навремето имаше кръжок, в който несемейните изучаваха Библията. Не знам дали се събират още, но ти би могъл да провериш.

— Е, не се чувствам *чак такъв* парцал.

Делри се засмя, ала някак с половин уста, и Сойър явно надуши, че старецът нещо увърта и не набира смелост да изплюе камъчето.

— Тази вечер нещо те мъчи, а, Делри? — рече той.

Още от първия ден се обръщаше към него на малко име. Не виждаше причина да иска изрично разрешение.

— Защо питаш? — отвърна с въпрос старецът.

— Така ми се стори.

На Делри не му убягна колко наблюдателен е Сойър. Всъщност в това нямаше нищо чудно. Вече три дни поред двамата работеха рамо до рамо. Ако се попотииш заедно с някого, волю-неволю го опознаваш. Както те с Дийн. Навремето Делри се чувстваше странно свързан с Дийн. Бяха необичайно близки за баща и син, отношение, изковано от съвместния им усърден труд във фермата. Въпреки че спортуваше и се занимаваше с куп други неща, Дийн работеше заедно с него след училище и през лятото, дори докато следваше в колежа, чак докато отиде в армията.

— Има едни хора, които искат да купят фермата — рече Делри ни в клин, ни в ръкав.

Усети как Сойър застава нащрек, макар че той не се помръдна.

— Не знаех, че си я обявил за продан.

— Не съм. Точно това е най-лошото. Но този тип не ме оставя на мира. Някой го е пратил. Обясних му, че и през ум не ми минава да се разделям с имота. Но той не иска и да чуе.

— По-високо, дядо!

— Нека аз — предложи Джак и след като отмести Делри, застава зад люлката. — Дръж се здраво, Дейвид!

— Добре, Джак. Но ти ме засили хубаво.

Той бутна люлката.

— Какви са тези хора, Делри?

Старецът изплю тютюна, от който слюнката му бе станала кафява.

— Строителни предприемачи. От Хюстън. Та снощи този тип — казва се Ломакс, — е пуснал в пощенската кутия лъскава папка, натъпкана с какви ли не чертежи и таблици.

— Е?

— Наумили са си да разделят имота на парцели от по половин декар, на които да построят вили за богатшите. А също игрище за голф, клуб, басейн, неща от този род.

— Виждал съм го — случва се навсякъде — вметна Джак. — Гледаш — празно пространство, а след седмица някой вдигнал на него я ресторант, я супермаркет. Някои смятат, че щом мястото е празно, на всяка цена трябва да го застроят.

— След няколко дни този Ломакс ще дойде да говорим.

— Какви са неговите доводи?

— Нямам представа. И ми е безразлично. Отговорът ми няма да се промени. Той е окончателен. С тази среща и аз, а и Ломакс само ще си пилеем времето, но той настоя и реших да не му отказвам.

— Не му дължиш нищо.

Делри го погледна под око. Лицето на Сойър беше в сянката и той не успя да види изражението му. Но затова пък тонът му бе пределно красноречив. Сойър не беше от хората, които се предават току-така. Може би човекът, когото старецът бе наел, не бе чак толкова благ и отстъпчив, колкото изглеждаше.

— Поне ще имам възможност да му кажа да си гледа работата — рече Делри.

— Каква работа, дядо?

Джак се усмихна съзаклятнически на Делри.

На него му се прииска да отвърне на усмивката, но си каза, че така ще опорочи отношенията между двамата. Все пак беше шеф на Сойър, а не негов приятел. Всъщност не му беше никакъв. Сега вече съжаляваше, че е споделил с него тревогите си за фермата. Така му отреждаше положение, каквото Сойър не беше извоюват.

— Ще се прибирам — рече Делри и изплю тютюна. — До утре сутрин, Сойър. Хайде, идвай, Дейвид.

— Ама аз, дядо, едвам съм започнал да се люлея — възропта хлапето. — Нека още мъничко! Моля ти се!

— Ще имам грижата да го доведе — предложи Джак.

Момчето наистина се забавляваше и беше щастливо на люлката, пък и Делри не виждаше причина да настоява то да се прибира.

— Добре. И бездруго Ана ще дойде след малко да го вземе.

Отново щастлив, Дейвид изчурулика:

— Лека нощ, дядо!

— Лека нощ, Дейвид.

Делри поспря на вратата и се обърна, за да погледа за последно люлката. Дейвид говореше нещо. Сойър го слушаше търпеливо. Явно се чувстваше добре в ролята на бавачка.

Миналото на Сойър се бе оказало чисто. Той се проявяваше като уравновесен и спокоен човек. Беше умен и начетен. Досега Делри не бе открил тема, по която той да не е подготвен. Можеше да говори за всичко. Но не и за себе си. Не бе казал и думица за своя живот. Предимно слушаше. Умееше да слуша, знаеше кога да вметне нещо и кога да си замълчи.

Имаше енциклопедични познания за домашните животни, разбираше от добитък. И да не знаеше нещо, не се свенеше да попита. Беше много работлив. Никога не клинчеше. Случваше се и сам да поеме инициативата. Грижеше се за инвентара. И да използваше някой инструмент, после непременно го прибираше. Наистина нямаше цена като помощник във фермата.

Защо ли такъв умен, сърдечен човек като него не се застояваше за дълго на едно и също място, защо обикаляше със стария пикап, хващаше се на каква да е работа, нямаше си никого — нито семейство, нито приятели?

Освен това се бе появил сякаш от вдън земя непосредствено след като Карл беше избягал от затвора.

Но ако имаше някаква връзка между Джак Сойър и Карл, тя щеше да излезе наяве при проверката на миналото му.

Делри не се осланяше на съпаденията. Всъщност не вярваше в тях. По природа си беше мнителен и болезнено предпазлив. Помладият мъж му беше симпатичен, но той му нямаше вяра.

Делри обичаше всичко да е кристално ясно.

А Джак Сойър не му беше ясен.

11

— Това е „д“. Просто го изпиши с въздуха с кутрето.

Джак спази всички указания на Дейвид, но момченцето поклати глава.

— Първо напиши ченгелчето, ето така. Видя ли? После...

— Да, разбрах — каза Джак и опита отново.

— Браво, Джак. Справи се. Добър си в езика на знаците.

— Защото ти си добър учител. Ами „ж“-то?

Хлапето пхна език в бузата си и изписа с пълничко пръстче знака за буквата. Джак повтори движението.

— Така ли?

— Да. Браво! После коя буква е?

— „А“.

— „А“-то е лесно. Прилича на печатното. Аз мога да пиша и на клавиатура. Мама ме научи, когато бях само на три години.

— Браво на теб. Значи получихме „Джа“ — каза Джак и изричайки буквите, ги изписа една по една с дясната си ръка. — А сега идва „к“-то.

— То си е трудничко. Виж, ето така.

— Така ли?

— Не, трябва да... Чакай! Мама ще ти покаже. Здравсти, мамо! Тъкмо показвах на Джак как да си пише името на езика на знаците.

Джак, който беше приклепнал пред люлката, се изправи, обърна се и се усмихна смутено.

— Здравей.

Ана Корбет го изгледа толкова хладно и високомерно, че той се запита какво ли пак е направил, та я е ядосал. Мислеше си, че Ана му е простила, задето първия път, без да иска, я е пренебрегнал. Така де, в края на краищата ѝ беше поправил колата и ѝ бе спестил парите за ремонта. А тя му бе благодарила със знаци.

Или може би Джак не я бе разбрал. Дали тя не му беше показала нещо друго. Например „Върви по дяволите!“.

Откакто се беше нанесъл във фургона, я бе виждал само отдалеч, и то мимоходом — веднъж Ана беше поливала цветята на стъпалата пред входната врата, друг път бе прекосила заедно с Дейвид двора, за да вземе пощата, а днес, докато Джак подковаваше един от конете, беше вдигнал очи и я бе видял да стои на задната врата. Ала само след миг Ана се скри и той дори не бе сигурен, че го е забелязала.

Безспорно не се държеше особено гостоприемно. Джак имаше чувството, че младата жена го избягва. Но бе възможно да влага в хладното ѝ поведение по-голямо смисъл, отколкото то имаше.

Ана направи някакъв знак на Дейвид, но той на мига възропта:

— Ама тук няма комари, мамо. Не са ме ухапали. Нито веднъж.

Тя му каза със знаци още нещо. Този път момченцето реши, че е по-благоразумно да я послуша. Плъзна се от седалката на люлката и рече на Джак:

— Трябва да се къпя.

— Да, ние, мъжете, трябва да слушаме. Колкото по-бързо се окъпеш, толкова по-бързо ще си легнеш и ще станеш, за да се люлееш отново.

— Утре ще ме засилиш ли по-нависоко?

— Ще видим — отвърна Джак и му махна.

Майка му го хвана за раменете, обърна го, тупна го лекичко, на шега по дупето и го отпрати в къщата. После за изненада на Джак махна и на него в същата посока.

Той посочи гърдите си.

— Аз? Да дойда в къщата ли?

Младата жена кимна рязко и без да чака да види дали ще я последва, тръгна подир сина си. На Джак му стана любопитно и той също се запъти към къщата.

— Слушам, госпожо — каза на висок глас.

Вече в антрето Ана посочи на Дейвид горния етаж.

— А вие с Джак какво ще правите? Не може ли и аз да остана тук долу с вас?

Майка му вдигна показалец и изрече с устни „едно“. След няколко секунди вдигна втори пръст. „Две.“

— Почне ли да брои, зле ми се пише — поясни малчуганът.

— Тогава слушай.

Детето се обърна и тръгна без желание нагоре по стълбите, като се провикна:

— Лека нощ, Джак!

— Лека нощ.

Ана му показа с ръка да я последва по коридора. Вратите на стаите от двете страни бяха отворени, но докато вървяха към другия край на къщата, Джак не успя да спре и да надзърне вътре. Младата жена го заведе в тясна стая със скосен таван под стълбището.

На едната стена имаше прозорец с щори. Другите две бяха покрити с лавици. При четвъртата бе сложено бюро с две клавиатури — едната бе за специалния телефон, пригоден така, че да може да го използва и Ана. Щатът бе прокарал телефонна мрежа, по която глухите можеха да разговарят, като набират на клавиатурата информацията, пращат я на телефонистка, а тя на свой ред я предава на чуващия в другия край на линията. За съобщенията, предназначени за глухите, системата работеше в обратен ред.

Втората клавиатура бе за компютъра. Бе включен скрийнсейвърът и по екрана, върху обсипаното със звезди небе, профучаваха планети и метеори.

Младата жена го покани да седне на широкия, облечен с кожа фотьойл. Той се разположи и я погледна изчаквателно.

— И сега какво? — Младата жена вдигна ръка като регулировчик. — Да спра? Да чакам? Да не мърдам?

Тя кимна.

— Добре, ще чакам — повтори той думата, след като Ана кимна отново, а после се обърна и го остави сам.

Джак се заслуша в стъпките ѝ нагоре по стълбището и отсъди, че тя се качва да провери докъде е стигнал Дейвид с къпането. Делри сигурно вече си беше легнал.

Стана от фотьойла и поддал се на любопитството, тръгна да се разхожда из стаята. Ако Ана не искаше той да разглежда, нямаше да го кани тук.

Мебелите не бяха нови, но всичко блестеше от чистота. Листата на бръшляна лъщяха. Всичко си беше на мястото. Макар и с оскъдно обзавеждане, стаята беше уютна. Ана Корбет си беше къщовница.

От книгите по полиците се виждаше, че литературните ѝ вкусове са доста еkleктични. Имаше множество биографии и томове с

публицистика, посветена на какви ли не теми, както и класически произведения с кожена подвързия и евтини издания на последните бестселъри.

На една от долните лавици Джак намери дебел речник на знаковия език. Стана му интересно, той го взе и прегледа уводните страници. Захласнат, научи, че имало разлика между американския и английския знаков език. Винаги бе смятал, че знаковите езици са еднакви навсякъде по света. Явно не беше така.

Нито в писмена, нито в устна форма американският знаков език не беше еднакъв с английския. Един знак можеше да означава няколко английски синонима. Някои от знаците в знаковия английски бяха взети от знаковия американски, така че и глухите в двете страни да могат да общуват помежду си. Но като цяло двата езика бяха съвсем различни и преподавателите спореха разпалено кой има повече предимства.

Джак се обърка от онова, което бе прочел. Но се усмихна, когато видя диаграма на знаковата азбука и се убеди, че Дейвид му е показал правилно как да изписва буквите на името си.

Имаше и доста страници със скици, на които бяха изобразени най-употребяваните изрази. Той опита да изобрази няколко и отново се усмихна, установил, че Ана е изписала със знаци „Благодаря“, а не някоя ругатня.

Мъчеше се да направи някои от основните знаци, когато младата жена се върна в стаята. Дойде право при него, взе книгата от ръцете му, затвори я рязко и пак я сложи върху лавицата.

По-скоро озадачен, отколкото обиден от грубостта ѝ, Джак загледа как Ана сядна на стола пред компютъра и мърда мишката, докато екранът стана тъмен. После започна да пише на клавиатурата нещо, което очевидно бе предназначено за него. Той придърпа един дървен стол и го сложи с облегалката към писалището, така, че екранът да е пред него, а Ана да вижда лицето му и да чете по устните. После седна. Младата жена беше написана върху екрана:

Защо караш Дейвид да ти показва знаците?

Джак сви рамене.

— Искан да ги науча.

Тя написа, мърдайки пръсти толкова бързо, че той едвам ги следеше:

Защо?

Отговорът му се струваше очевиден. Джак отново вдигна рамене.
— *Защо изобщо го правиш на въпрос?*

Не ти трябва да знаеш знаците. Ако имаш да ми казваш нещо, можеш да го направиш чрез Дейвид или Делри.

Той премести очи от екрана към младата жена.

А, ясно. Намекваш, че нямаме какво толкова да си казваме.

Ана кимна едва забележимо.

— *Защо така? Кога реши, че не ме бива за събеседник?*

Видя, че Ана не е разбрала последната дума, и уточни:

— *Кога реши, че не ме бива за разговори?*

Тъничките ѝ пръсти се плъзнаха със светкавична бързина по клавиатурата.

Не ми говори така, сякаш съм малоумна. Аз съм глуха, а не...

Джак се пресегна и спря ръцете ѝ. После направи знака, за който бе видял, че Дейвид я пита. „Глупачка.“

— *Помня го.*

Зад невероятните ѝ сини очи забушуваха шеметни чувства. Джак бе запознат с психологията дотолкова, та да знае, че Ана Корбет предпочита да напада първа, докато не са нападнали нея. Този защитен механизъм си бе напълно разбираем. Джак знаеше що за стока са хората и не се и съмняваше, че още в училище съучениците са се подигравани на Ана. Дори възрастните, колкото и възпитани да бяха, понякога се държаха нетактично, без да се замислят. Младата жена си бе създала свой начин да се брани. Бореше се срещу невежеството и жестокостта, като нанасяше първия удар.

— *Никой не би и помислил, че си глупава — увери я той. — Ти си...*

Джак се пресегна над облегалката на стола и набра бавно, с два пръста на клавиатурата думата „снобка“. Ана отмести ръката му и понечи да изключи компютъра.

— *А, без тия — рече мъжът и пак спря ръцете ѝ. — Така и баба знае. Сега ще ме изслушаш... Искам да кажа, че трябва да чуеш какво... Знаеш какво имам предвид.*

Той замълча, за да си поеме дъх и да подреди мислите си. Ана го гледаше с неприкрита враждебност, но според него глухотата не ѝ

даваше право да се държи грубо. И таз добра, да му се нахвърля така само защото не чува!

— Още от мига, в който се запознахме, съм мил с теб. А ти се държиш отвратително. Защо? Защото аз чувам, а ти не?

Тя поклати ядно глава.

— Тогава защо?

Младата жена написа на компютъра:

Защото ме е страх от теб.

Джак бе стъписан от думите, изникнали върху екрана. Тя не би могла да каже нещо, което да го изненада или нарани повече.

— Страх те е от мен ли?

Ана вдигна поглед от устните към очите му, сетне отново се извърна към екрана на монитора.

Страх ме е, че когато си тръгнеш, Дейвид ще страда. Делри също.

Джак се усмихна криво.

— Току-що съм дошъл. И през ум не ми е минавало да си тръгвам.

Но все някога ще си тръгнеш, нали? — набра младата жена и подчерта думите „все някога“.

— Да. Ще си тръгна.

Ана написа късичкото:

Когато си тръгнеш, те ще тъгуват.

— Защо реши, че ще тъгуват? — попита Джак.

Пръстите ѝ увиснаха над клавишите, след това тя набра:

Ти запълваш...

Но последната дума ѝ убягваше. Накрая младата жена отвори опърпания от честото разлистване тълковен речник до клавиатурата, написа думата „празнота“ и вдигна изчаквателно очи към него.

— Става — рече Джак. — Думата, де. Но не съм сигурен, че искаш да ми кажеш точно това.

Ана кимна, изрече само с устни: „Да, точно това“, и продължи да пише:

Делри е бил нещастен, преди да срещне Мери, майката на мъжа ми. Мери му е втора жена. Когато се е оженил за първата, тя вече е имала двама синове. Изпуснати момчета. Създавали са му големи

неприятности. Почернили са му живота. Когато жена му починала, той...

Ана отново спря да пише и затърси думата. Погледна Джак и махна властно с ръка.

— Отблъснал ги е? Не е искал да има нищо общо с момчетата? Отказал се е от тях?

Тя кимна и продължи:

Това беше отдавна. Делри се прави, че изобщо не се е случвало. С Мери той е започнал нов живот. Обичал я е много. Но тя се е споминала. После и Дийн. Когато умря и Дийн, той се затвори в себе си.

— А как умря мъжът ти?

Джак прочете думите, изникващи върху екрана. Дийн Корбет бил войник. Отишъл в армията, за да довърши образованието си, без изобщо да подозира, че точно тогава Съединените щати ще обявят война. По време на „Пустинна буря“ го пратили от форт Худ, щата Тексас, в Ирак. След победата частта му останала, за да помогне в разчистването на Кувейт. Дийн се върнал без рани, но въпреки това инвалид.

Заради пожарите на петролните кладенци беше получил инфекция на белите дробове — написа младата жена. — Поболя се и умря.

Тя спря да пише и Джак я погледна.

— Колко жалко!

Ана го гледа известно време, сетне премести очи надолу към пръстите си, които още бяха върху клавиатурата. Старинният часовник отмери часа. Джак трепна, младата жена — не. Справяше се с недъга си толкова леко, та човек забравяше, че тя живее в свят на мълчанието. Той привлече вниманието ѝ и попита:

— А Дейвид още не е бил роден, нали?

Ана се усмихна тъжно и написа:

Роди се три месеца след смъртта на Дийн.

Джак прокара кокалчетата на пръстите си по устните. Явно имаше и по-тежки неща от това да живееш като него цял живот сам. Например да загубиш бащата на своето дете още преди то да се е родило. Идеше му да попита дали тя е щяла да размисли и да не роди

Дейвид, ако е знаела, че ще овдолее толкова рано. Но се отказа. Знаеше отговора. Ана щеше да роди детето, каквото и да ѝ струваше това.

Тя отново започна да пише върху екрана.

Делри е започнал живота си на чисто. Не искам да страда още веднъж.

— Ти, Ана, ми отдаваш по-голямо значение, отколкото заслужавам. Няма да причиня болка на никого.

Но още преди да се е доизказал, тя поклати глава.

Ти няма да имаш никаква вина. Дейвид има нужда от баща. Делри не може да прежали сина си.

Погледна го и сви рамене — изводът беше очевиден. Джак се въздържа да напомни, че след смъртта на Дийн и Ана е изгубила съпруга си. Дали имаше мъж, който да запълва тази празнота в живота ѝ?

Вместо това попита:

— Дейвид на Дийн ли прилича?

Тя протегна ръка с дланта надолу и замаха напред-назад. Изправи се, взе от лавиците фотоалбум с кожени корици и го донесе при бюрото.

Първата снимка беше от сватбата на Ана и Дийн. Младата жена бе облечена в традиционната булчинска рокля, беше и с було — направо грееше. Дийн беше як и набит, с честно като на баща си лице, което обаче бе много по-весело, както се виждаше и от живите му очи. Беше се усмихнал до уши. Сигурно защото е бил лудо влюбен в младоженката.

— Наистина сте прелестна двойка — отбеляза Джак и продължи да разлиста албума. — Личи, че сте били щастливи.

Тя кимна енергично.

Други снимки бяха правени на плажа.

— Меденият месец ли? — поинтересува се Джак.

Ана и този път кимна. Двамата с Дийн се бяха снимали как отпиват от чаши с хартиени чадърчета отгоре. Дийн, издул перки като културист. Ана по бански, застанала в предизвикателна поза, досущ разголените хубавелки по списанията.

Джак се взря в нейната снимка, понавел глава, сякаш искаше да я оцени безпристрастно. После погледна и Ана, ухили се и вдигна вежди. Тя поруменя и сведе очи. Джак прихна.

Отгърна следващата страница на албума и се стъписа от очевидната разлика между тези и предишните снимки. Тук фотографите не приличаха на снимките от сватбата, където двамата бяха позирали пред фотоапарата, не бяха и искрените моментални снимки от сватбеното пътешествие. Бяха черно-бели, средни по размер.

На първата беше Дийн Корбет. Седеше почти като силует на отворения прозорец и гледаше навън. Настроението, запечатано върху фотографията, бе съвсем друго: нямаше ги усмивката и жизнеността от сватбените снимки. На тази снимка той изглеждаше състарен, умислен и много тъжен.

Ана написа върху екрана на компютъра:

Беше болен. Тъкмо тръгвахме за болницата. — После добави: — За последен път.

Онова, което портретът изразяваше съвсем недвусмислено, бе, че Дийн Корбет знае: отива си от този свят, оставяйки хубавата си жена и своето още неродено дете.

„Клетият!“, помисли Джак. Представяше си колко е тежко да умреш млад, без да си изживял толкова много неща. Не знаеше дали е проклетие или благословия да притежаваш нещо, което обичаш, и после да го загубиш. Или може би беше за предпочитане изобщо да не го притежаваш. Шекспир бе изразил мнението си, но Джак май не бе съгласен с него. Ако Барда е могъл да види тази снимка на Дийн Корбет, сигурно е щял да напише друг куплет.

Ана очакваше реакцията му на снимката.

— Тъжна работа — отбеляза той. — Но фотографията е невероятна. Веднага се вижда какво му е било на Дийн.

Обърна страницата. Втората снимка му подежда дори още повече, отколкото фотографията на Дийн. Джак бе толкова смаян, че си пое дълбоко въздух.

Филмът беше преекспониран, така че светлина и мрак бяха в пълен контраст, но именно заради това снимката бе толкова прелестна. Заради това и заради темата.

За фон служеше бялото небе. Всичко на преден план беше мастиленочерно. На хоризонта, където небе и земя се сливаха, се виждаше телена ограда като онази, която първия ден Джак бе помагал на Делри да опъне. Грубите стълбове от кедрово дърво не бяха равни,

някои дори бяха килнати лекичко. На едно място бодливата тел се беше скъсала и се бе навила зловещо. Но тези несъвършенства не накърняваха прелестта на снимката. Те сякаш превръщаха телената ограда в живо същество и разказваха нейната история, обясняваха, че години наред тя е служила вярно.

Но оградата бе само една подробност от фона. Във фокуса на снимката беше жената, облегнала се на един от стълбовете и подпъхнала длани зад кръста си. Лицето ѝ беше извърнато, виждаше се само шията ѝ в ярката светлина, хвърлила тъмни сенки между тъничките сухожилия и трапчинката между двете ключици.

Вятърът вееше косата ѝ и тя бе паднала върху лицето. Същият силен вятър — явно е бил силен, щом е свършил такава добра работа — бе залепил роклята отпред към тялото, очертавайки формите му тъй съвършено, че жената сякаш беше без дрехи.

Малките ѝ гърди на фона на едноцветното небе бяха стегнати и предизвикателни. Трапчинката на пъпа ѝ изглеждаше съвсем непорочна, за разлика от клина горе между бедрата ѝ, който се тъмнееше доста предизвикателно. Платът сякаш се бе превърнал в течност, излята върху жената.

Снимката бе невероятно прелъстителна. Джак изруга през шепот и преглътна.

Ана грабна албума от ръцете му и стана да го върне на място.

— Ей, чакай! Кой беше това? Ти ли? — възкликна Джак, но осъзнал, че говори на гърба ѝ, я изчака да се върне.

Повтори въпросите, но тя не му обърна внимание и изключи компютъра.

Ала Джак не се предаде така лесно — докосна я по ръката, за да привлече вниманието ѝ:

— Ти ли си на снимката?

Ана посочи часовника върху китката си, долепи длани, после ги наведе и положи върху тях главата си.

— Време за лягане — каза той натъжен. — Удобен случай да се измъкнеш. И да не отговориш на въпроса ми за жената на снимката. Нощес сто на сто ще сънувам еротични сънища.

Ана, разбира се, не чу тази тирада — всъщност той и не бе искал да я чуе. Излязоха заедно от кабинета, младата жена го придружи до

входната врата и отстъпи встрани, та да заключи, след като Джак излезе.

Той прекрачи прага, но преди тя да е затворила вратата, рече:

— Почти забравих причината за тази среща. Не искаш Дейвид да ме учи на знаковия език, така ли?

Ана кимна.

— Защото това е твоят таен език. Ако хората не разбират какво казваш, ти владееш положението. Чувстваш превъзходство. И показваш на всички, че си глуха. Така се открояваш сред нас, другите, които чуваме.

Младата жена поклати ядосано глава и започна да го опровергава със знаци, сред които вероятно имаше и много за най-различни епитети.

— Добре де, помислих си това — каза той глупашки. — Така да бъде, няма да моля Дейвид да ме учи на знаковия език. Само това оставаше — да си изпати заради мен.

Ама кимна, решила, че е надделяла в спора.

Но тъкмо тя да затвори вратата, Джак почука лекичко с тока на обувката по верандата и каза, изписвайки безупречно знаците:

Лека нощ, Ана.

12

Ези се събуди в четири и половина — открай време ставаше в този час. Пенсионирането не бе променило вътрешния му часовник, а също и навиците му. Но навремето работата бе запълвала докрай неговите дни, докато сега часовете, когато той бе буден, бяха безплодни и сякаш безкрайни. Повечето хора бяхтеха цял живот, само и само да дочакат мига, когато ще излязат в пенсия. Ези не можеше да им се начуди. Недоумяваше как някой може да си мечтае да бездейства.

Кора си бе наумила да купят каравана и да обикалят надлъж и шир страната. Ала върху картата на Щатите имаше малко места, които си заслужаваше човек да види. Големият каньон. Планината Тейтън. Ниагарският водопад. Нова Англия през есента. Но Ези не бе особено ентузиазизиран при мисълта, че ще трябва да кара до припадък из страната.

Жена му бе подметнала и да идели на пътешествие с кораб. Ези не се сещаше да има нещо по-ужасно от това да стои като вързан на някой кораб, сред тълпа непознати и преливащ от енергия екипаж, който само се чуди как да го накара да се забавлява, правейки неща, които не му се правят. Той търпеливо се бе преструвал, че не забелязва шарените диплянки, които Кора непрекъснато му пъхаше под носа.

Накрая тя все пак щеше да постигне своето. Ези щеше да вдигне ръце и от чувство за вина щеше да склони. За него отпуските не бяха важни, затова и не му липсваха. Виж, при Кора беше друго. Рано или късно той щеше да се види принуден да я придружи на някоя от почивките, за които тя толкова мечтаеше.

Но се надяваше да отлага възможно най-дълго. Струваше му се — и това бе най-смешното — че все още не бива да напуска града. Уж се бе пенсионирал, уж на негово място бе назначен нов човек, който се справяше, уж всичко в окръг Блуър беше мирно и кротко, а Ези изпитваше странното усещане, че не си е свършил работата.

Заблуждаваше се, разбира се. Все търсеше нещо, с което да се оправдае.

— Съвсем съм изкуфял — промърмори той презрително и се пъхна тихичко в кухнята.

От вечерта бе нагласил часовниковия механизъм на кафеварката и кафето вече беше готово. Той взе чашата и я изнесе отвън на терасата, на писалището от червено дърво, което децата му бяха подарили преди няколко години за Коледа. Дори толкова рано, много преди да е изгряло слънцето, стрелката на термометъра вече показваше двайсет и пет градуса. Луната се бе снишила на западния хоризонт. Не се виждаше и едно-едничко облаче. Предстоеше им още един горещ ден.

И онова лято бе необичайно топло.

Особено онази августовска утрин, когато бе намерен трупът на Патси. На фотографа от вестника му бе приляло вероятно и заради жегата. След обаждането на неговия подчинен Джим Кларк, Ези го остави заедно със съдебния лекар Харви Страуд на местопрестъплението и отиде в заведението, където Патси е била видяна жива за последен път.

Кларк и още един човек от шерифството вече бяха обиколили хората, били в заведението предната вечер. Когато Ези отиде при тях, вече ги бяха разпитали, но въпреки това той разговаря с тях повторно, като си водеше бележки върху салфетки с емблемата на заведението — колело от вагон.

— Точно така, шерифе. Почти цялата вечер Карл и Сесил бяха тук заедно с Патси. Забавляваха се до премала.

— Патси ли? Танцуваше едното парче с Карл, следващото — със Сесил. Всъщност какво ти танцуване, направо се беше впила в тях. Подпали им фитила. То и аз уж само зяпах, а ми кипна кръвта.

— Какво значи „държала се е предизвикателно“, че ги е прелъстявала ли?

— Ами да, шериф Хардж. Прелъстяваше ги, и още как! Мен ако питате, дори ѝ беше приятно, че си има публика.

— Нали знаете, за мъртвите или добро, или нищо, но Патси, как да ви го обясня, показваше на всички, че е от дашните, нали се сещате.

— Те със Сесил направиха на дансинга голямо шоу. Той я беше стиснал за задника... извинявайте, за дупето... и беше впил устни във врата ѝ.

— По едно време имах чувството, че Карл ще я оправи направо върху масата. Пред Бога и пред всички в заведението.

— Дали са се ревнували ли? Не, шерифе, по нищо не личеше братята да се ревнуват помежду си. Поделяха си я и изглеждаха доволни. Е, те, разбира се, са си боклуци.

Единственият свидетел, който не им оказа съдействие, беше собственикът на заведението Паркър Джий. Беше му неприятно, че „ченгетата“ са нахълтали в кръчмата и разпитват посетителите, все едно са престъпници. Каквито и въпроси да му задаваха, той отговаряше кисело: „Снощи имах много работа. Не помня“.

Ези остави подчинените си да записват показанията и нареди братя Хърболд да бъдат издирени, натъртвайки, че засега ги търсят само за разпит. От заведението отиде право в квартала, където беше градчето от каравани и където двамата братя живееха в потрошен фургон. Колата им я нямаше, Ези почука, но не отговори никой. Той едва устоя на желанието да претърси фургона без заповед за обиск. Но в този случай всичко трябваше да бъде направено като по учебник. Само това оставаше братята — да бъдат обвинени в убийство и делото да бъде отлагано до безкрайност заради някой дребен технически пропуск.

Докато разпитваше съседите, те хвърляха презрителни погледи към фургона и му обясниха, че се надявани да тикне Карл и Сесил зад решетките до края на живота им. Само им създавали неприятности, влизали и излизали по всяко време на денонощието, карали като ненормални по улицата между фургоните, излагайки на опасност дечурлигата, които си играели навън, тормозели момичетата с груби подмятания и подсвирквания, фургонът им беше трън в очите на всички, живеещи наоколо. Съседите им в един глас повтаряха, че дават мило и драго, само и само да се отърват от тях.

После Ези отиде на нефтената сонда, където братя Хърболд се бяха хванали на работа.

— Тази сутрин не се явиха — обясни бригадирът. — Знам, че не им е чист косъмът, но всеки заслужава да получи още един шанс. Сега ще трябва да се лиша от двама работници. Но бях дотук с добротата. Между другото, какво са направили?

Ези не отговори. Но дори и да искаше да отговори, нямаше да знае откъде да започне. Беше твърде дълго и сложно за обяснение.

Хърболдови се забъркваха в какви ли не каши още от деца, докато бяха живели при втория си баща.

Делри Корбет се бе оженил за майка им — по онова време вдовица, когато момчетата бяха още в началното училище. Тя беше хубава жена, свита и кротка, беше се видяла в чудо с тези лудетини, синовете си. Още от съвсем малки те не я слушаха. И затова намразиха още повече втория си баща, опитал се да им наложи строга дисциплина. След смъртта на майка им Делри стана техен настойник и те се озлобиха още повече към него. А когато се ожени повторно, направо си станаха непоправими, Делри и втората му жена не виждаха бял ден от тях.

Първото провинение на момчетата бе кражбата на шест бири, в която ги заподозряха.

— Не успяхме да ги хванем с краденото, Делри и не можем да го докажем.

Ези още помнеше колко засрамен и смутен е бил Делри, когато той му е завел двамата пияни хлапаци.

— Ще взема мерки, шериф Хардж. Благодаря, че ги доведе вкъщи. Имаш думата ми, че това ще е за последен път.

Но Делри не успя да спази обещанието си. От година на година момчетата вършеха все по-големи пакости, особено след като се роди Дийн Корбет. Баща му беше на седмото небе от щастие. А Сесил и Карл сякаш бяха решили на всяка цена да му почернят живота.

Белите им ставаха все по-сериозни, докато веднъж — Сесил вече беше в гимназията, а Карл в прогимназията — едно момиче не ги обвини, че са се разголили в ученическия автобус и са го принудили да ги милва. Момчетата се кълняха, че девойчето лъжело, че нямало такова нещо и гладна кокошка просо сънувана. И тъй като момичето беше само, а те бяха двама, Сесил и Карл си останаха ненаказани. Родителите на момичето бяха възмутени и на всеослушание обвиняваха Делри за поведението на доведените му синове.

Сетне момчетата извършиха няколко дребни кражби и вандалщини и бяха хванати да карат пияни, но си бяха хитри. Винаги се измъкваха сухи от водата. Една нощ обаче бяха заловени на местопрестъплението, докато крадяха авточасти от гробище за стари коли. Бяха осъдени на година и половина затвор за непълнолетни. След

една година бяха пуснати оттам и се върнаха под попечителството на втория си баща.

Делри рече и отсече: още едно провинение, и ще ги изхвърли от къщата си. След две вечери те се напили, откраднаха една кола и отишли в Далас, където се блъснали в камионетка и ранили тежко шофьора. Получиха присъди вече като пълнолетни и бяха пратени в Хънтсвил. Делри се отърва от тях.

След като ги пуснаха под гаранция, двамата не се прибраха в Блуър. До пролетта на 1976 година.

В началото на същата година на една сонда беше открит нефт. За кратък период от време бяха намерени още три нефтени кладенци. Сондите започнаха да никнат като гъби след дъжд, появи се търсене на работна ръка. В района взеха да се стичат какви ли не отрепки, които се хващаха на сондите. Сред тях бяха и братя Хърболд.

Една вечер в мотел, където бяха отседнали главно пришълци, стана сбиване. Когато отиде на местопроизшествието, Ези с изненада видя, че сред побойниците са и братя Хърболд.

Още от малки си бяха хубави момчета — не бяха погрознали ни най-малко в затвора. С кървящата рана над веждата Карл изглеждаше дори още по-красив и чаровен.

— Я, кого виждам, шериф Хардж! — ухили се Карл, щом Ези го издърпа от човека, когото той налагаше с юмруци. — Беше ми домъчняло.

— Пак ли си търсиш белята. Карл? Толкова ли не се поучи в Хънтсвил?

— Разбира се, че сме си извлекли поука, шерифе — намеси се Сесил, който изтласка с лакът брат си. И двамата бяха непрокопсаници, но Сесил не беше толкова буен. Ези се съмняваше, че той е по-стока от брат си, но поне беше по-предпазлив. — Това тук стана случайно.

— Какво ти случайно! Брат ти щеше да пребие от бой онзи хубостник.

Един негов подчинен се опитваше да свести другия мъж, който бе изпаднал в безсъзнание, като му удряше плесници.

— Брат ми просто се защитаваше — натърти Сесил. — Виновни сме за сбиването точно колкото всички останали тук. Задържете ли

нас, трябва да задържите и другите. Няма да ви стигне мястото в ареста.

Беше прав, естествено. Ако Ези седнеше да разпитва тези мъже, щеше да виси тук цяла нощ и само да губи времето на себе си и на своите подчинени: щеше да чуе какви ли не взаимно изключващи се твърдения как е започнал боят. Ето защо просто затвори заведението и нареди на всички да се прибират по стаите и да се наспят.

Сесил задърпа Карл към стаята, но брат му спря и попита:

— Ей, шерифе, виждал ли си нашето второ татенце?

— Да.

— Следващия път, когато го видиш, му предай да върви на майната си — изтърси Карл и за по-убедително забучи пръст в гърдите му. — Предай на онзи педал какво съм ти казал.

— Млъквай, Карл — скастри го Сесил, после се усмихна гузно и го затегли през паркинга.

На другия ден Ези отиде при Делри. Не му предаде думите на Карл, само го попита дали знае, че доведените му синове са се върнали.

— Чух нещо такова, но не съм ги виждал. Знаят, че не искам да имам нищо общо с тях.

Ези ги беше срещнал още само веднъж — и този път те бяха в епицентъра на побоя. Беше станал в „Ранглър“, едно от малкото останали автокина в Източен Тексас. Алкохолът беше забранен, но въпреки това се лееше като река всяка лятна вечер.

Входът беше един долар на автомобил. Автокиното бе евтино забавление за хлапетиите в Блуър и съседните градове. Който и филм да даваха, те се стичаха на цели орляци, прехвърляха се от кола на кола, сваляха се, напиваха се с алкохол.

Онази вечер по причини, които така и не бяха установени, тълпата в автокиното се разделила на два лагера. Паркираните в северния край на киното обявили война на хората, спрели в южната му част. Посипаният с чакъл половин декар бил разцепен по средата от нещо като демаркационна линия.

Накрая се проляла и кръв, няколко автомобила били изпочупени, прожекционната зала била подпалена и шерифството прати всичките си пет патрулни коли.

Ези съгледа Карл — държеше се за кървящия нос и се опитваше да натика някаква мъртво пияна жена на предната седалка на кола комби.

— Само си търсиш белята Карл!

Той веднага се впусна да се брани и се изкиска:

— Не съм започнал пръв.

— Така си е, честен кръст. Просто бранеше честта на гаджетото си. Нима ще го задържите само заради това?

Ези се извърна към Сесил, който отново се бе притекъл на помощ на брат си.

— Пуснат е под гаранция — напомни Ези. — Нарушава обществения ред. Бих могъл да го арестувам дори само за това.

— Ама бива ли да говорите така, шериф Хардж! Какво можеше да направи? Някакъв копелдак нарече гаджетото му „курве“.

Ези позна жената, отпуснала се като чувал с картофи върху предната седалка. Наистина си беше известна проститутка, която лично той бе пращал няколко пъти зад решетките, задето досажда на хората на паркинга пред универсалния магазин.

— Разкарайте се и двамата. Но ви хващам вече за втори път. Оттук нататък му мислете, ще ви държа под око!

— Под кое от двете? — изкикоти се Карл.

След време Ези щеше да съжалява горчиво, че онази вечер не им е сложил белезниците и не ги е вкарал в затвора. Че не е съобщил на властите за поредната им простъпка. Че не се е възползвал и от най-дребния повод, за да ги прати отново зад решетките. Ако го беше направил, сега Патси Маккоркъл можеше и да е жива.

Тези две срещи с братя Хърболд щяха да преследват Ези години наред, но мисълта за тях щеше да го мъчи най-вече три дни, след като бе намерен трупът на Патси. Облечен в светъл ленен костюм, Харви Страуд нахълта като фурия в кабинета на шерифа и метна върху бюрото му кафяв плик.

— Готово!

— Крайно време беше — промърмори Ези, после смъкна краката си, които бе качил на края на бюрото, и отвори плика.

— Нямахше как да претупам такова нещо — заоправдава се съдебният лекар и свали шапката, за да си помаха с нея. — Ще ти се откъсне ли от сърцето една студена кола? Ако ти се намира, разбира се.

Един от подчинените на шерифа донесе безалкохолната напитка, за която лекарят бе помолил. Той я беше изпил до половината, когато Ези вдигна глава от текста, напечатан върху листовете.

— И какво излиза, умряла е от счупен врат?

— Прекършен като суха съчка. Точно на две. Починала е на място.

— Какво според теб се е случило?

— Като начало е имала полов акт с двама партньори — отвърна Страуд.

— Изнасилена ли е?

— Възможно е. Но ще бъде трудно да го докажем, защото няма факти в подкрепа на такова предположение. Пък и доколкото знам, момичето не е отказвало на никого, надали се е налагало да го изнасилват.

— Интересува ме как е умряло, не как е живяло. Не ти приляга да говориш така, Харви.

— Сигурно — рече съдебният лекар, без да се обижда. — Но и ти знаеш, че си е така.

Ези наистина знаеше, че Страуд казва истината, и не се впусна да спори.

— А синината върху шията?

— От целувка е. Има същата и върху лявата гърда. Целували са я доста страстно, но това не е насилие.

— Тук пише, че си намерил семенна течност във влагалището, а също и в...

— В ректума. Тук имаме само един донор. Проверих няколко пъти пробата, която взехме. Само един мъж се е изпразнил в ректума на момичето. — Страуд се оригна и остави празната бутилка от кокаколата на крайчеца на бюрото. — Около ануса има ожулвания и разкъсвания. Леко кървене. Тоест, била е жива, когато са я обладали там. Предполагам, че... Ако изобщо те интересува какво предполагам, Ези.

Шерифът махна на Страуд да продължи, макар че от всяка негова дума му се повдигаше все повече.

— Та предполагам, че е отишла по своя воля с момчетата. Направили са си оргия.

— А после единият я е изнасилвал анално.

Съдебният лекар се свъси и подръпна замислено месестата част на ухото си.

— И това е само предположение, същото с бели конци. Може и да е искала да го направи. Колкото да опита. Доколкото знаем, сама се е натискала.

Ези се сети за госпожа Маккоркъл в пенъоара на маргаритки — дано никога не научеше всичко това за единственото си дете.

— Можем само да предполагаваме какво е станало оттук нататък — продължи съдебният лекар. — Възможно е момичето да е размислило и да е отказало, а момчето да е упражнило насилие. Но повтарям още веднъж — няма одрасквания и натъртвания, нищо, от което да се разбира, че са се боричкали.

— Това ли ще кажеш и в съда?

— Да, ако се стигне дотам, Ези. Под клетва ще бъда принуден да заявя точно това. Може би в началото момичето се е съгласило, но го е заболяло и се е отказало. Започнало е да се съпротивлява и онзи го е убил. Елементарно. Но е възможно и покойната да е изпитвала удоволствие. Случва се дори хора, които правят сравнително редовно анален секс, да получават кървене и дразнене.

Ези потърка слепоочие.

— Защо тогава вратът ѝ е счупен? — попита шерифът, свел глава.

— Моето предположение ли? Случва се, ако по време на полово сношение партньорите се поувлекат. Младежът се е превъзбудил и без да иска, ѝ е счупил врата.

— Няма как да си сигурен, че става дума за нещастен случай.

— Така си е. Но няма как да съм сигурен и че е направено преднамерено. Единственото, което знам със сигурност е, че той е довел до края сношението.

Ези се изправи и се протегна. Отиде при прозореца и без да има нужда, оправи щорите.

— Дори и да е било нещастен случай, защо младежът не е съобщил?

— Ти какво искаш, да дойде и да си признае, че я е чукал, докато я е уморил ли? — изсумтя скептично съдебният лекар. — При всички положения подбудите са твоя работа Ези. Аз моята си я свърших. —

Страуд си сложи шапката и се надигна тежко от стола. — Подочух, че главните ти заподозрени са братя Хърболд.

— Последния път, когато са я видели жива, е била с тях.

— Аха! Тогава би могло да е и едното, и другото. Случайна смърт, за която не са съобщили. Или изнасилване и непредумишлено убийство.

— Или умишлено убийство.

— Би могло. Момчетата какво казват?

— Изпокрили са се.

— Изчезнали са, значи?

— За последно са ги видели в заведението „Вагън Уийл“ заедно с Патси.

— Не думай! Клетият Делри, много му се струпа на главата. Е, наслука! Мерси за колата.

Една от причините Ези да не арестува братя Хърболд, когато имаше тази възможност, бе, че му се искаше да спести притесненията на Делри Корбет. Оказа се, че му е направил мечешка услуга. Следващия път, когато го видя, се наложи да му съобщи, че издирва доведените му синове във връзка със смъртта на Патси Маккоркъл.

— Знаеш ли къде са, Делри?

— Ако знаех, щях да ти ги предам — отвърна човекът и Еди му повярва.

— Това ще те вкара в гроба, така да знаеш.

Сега, след толкова години, Ези бе тъй погълнат от мислите си, че не усети кога Кора е дошла при него. Гласът ѝ не го върна към настоящето. Измъкваше се от минатото, от гузните си спомени с танталови мъки, сякаш се отскубваше от лепкава упорита паяжина.

Накрая все пак се окопоти и се усмихна на жена си.

— Добро утро — поздрави я и той.

Както личеше, според Кора утрото изобщо не беше добро. Без да продумва и дума, тя му наля кафе от каничката, която бе донесла на верандата, сипа и на себе си и седна на тапицирания стол до него. Ези усети мириса на талк. Още откакто се бяха оженили, жена му си слагаше талк всеки път, когато се къпеше.

— Кое ще ме вкара в гроба? — попита той.

— Тази твоя мания.

— Вманиачен съм единствено по теб.

Ези се пресегна и сложи длан върху коляното ѝ. Тя бързо я отмести.

— Това момиче е мъртво вече цели двацет години, ако не и повече.

Той видя, че няма смисъл да се преструва, и въздъхна тежко. Известно време само отпиваше от кафето и мълчеше, вторачен в моравата отпред.

— Знам, Кора, откога е мъртва.

— Баща ѝ също умря. Доколкото знам, и госпожа Маккоркъл.

Пет лета по-късно Маккоркъл бе последвал дъщеря си в гроба. Докато преглеждал нечия сметка за тока, просто се беше свлякъл върху писалището в комуналната служба и бе издъхнал. Овдовялата му съпруга се бе преместила да живее в Оклахома. Не се бе върнала в Блуър нито веднъж, дори да сложи плоча на гроба на дъщеря си и мъжа си. Ези ѝ влизаше в положението. Градът не бе оставил добри спомени у нея.

— Единственият човек, който обвинява теб за сполетялото ги, си ти — рече Кора и натърти последната дума. — Кога ще приключи всичко това, Ези? Кога ще си го избиеш от главата?

— Откъде знаеш за какво си мисля?

— Освен че ме ядосваш, сега пък и ме обиждаш — сопна се тя. — Знам, че онази нощ се измъкна по терлици, за да прегледаш онези потънали в прах архиви. И още преди да си излязъл през задната врата, надуших как ме лъжеш, че отиваш за риба.

— Наистина ходих за риба — възрази той от немай-къде.

— Отиде на онова място край реката, където умря момичето. — Кора остави чашата кафе на масичката между столовете и стисна ръце върху скута си. — Бих могла да се боря с друга жена, Ези. Щях да знам как да постъпя. Но това... Не знам как да се боря с това. И... — Тя не се доизказа, само въздъхна тежко. — А и се уморих да опитвам.

Ези я погледна, видя вироглаво вдигнатата ѝ брадичка и не щеш ли, усети как сърцето в гърдите му се е превърнато в буца олово.

— Напускам те, Ези. Оставям те на проклетите призраци, с които бях принудена да те делия.

Тя се разплака.

— Кора...

— Недей! Не казвай нищо. Обсъждали сме го хиляди пъти. Полза — никаква. Карали сме се, но и това не реши нищо.

— Притеснен съм заради това бягство от затвора. По новините не говорят за нищо друго, освен за Карл и вероятно това съживи спомена. Щом го заловят...

— Не, Ези. Когато го осъдиха в Арканзас и го пратиха в затвора, пак твърдеше, че край, всичко е приключило. Друг път! От години се кълнеш, че ще престанеш и ще забравиш за тази история. Но ето, сега уж си в пенсия — само да се радваш на живота! Да се радваш на мен! — пророни тя през хлипове. — Но ти не се радваш на нищо. Кисел си като краставица. Затънал си до гуша в миналото, и то по своя воля. Но моята воля е друга. Както казват децата, аз бях дотук!

Ези се опита да запази спокойствие.

— Едва ли говориш сериозно.

— Повече от сериозно. — Тя избърса очи с ръкава на домашната роба и се изправи. — Обичам те от вечерта, когато те видях. Ще те обичам до сетния си дъх. Но няма да живея повече с теб, Ези. Няма да стоя със скръстени ръце и да гледам как това те яде. Накрая ще те вкара в гроба. Гледах как те мъчи, но Бог ми е свидетел, няма да гледам как те погубва.

13

Делри не бе проронил и дума, откакто бе намерил мъртвите крави.

Изправи се бавно. Свати шапката с козирка и изтупа с нея прахта по крачолите, останала, където бе коленичил. Прокара ръкав по челото си, по което бяха избили капчици пот и смълчан и замислен, погледна вторачено към пасището.

Накрая Джак попита:

— Какво ще кажеш, Делри?

— Ами мъртви са — оповести той очевидното.

— Имах предвид дали се досещаш кой ги е убил.

Корбет отново нахлупи шапката, извърна се и го погледна.

— Имам някои предположения. Все лоши.

Джак пристъпи от крак на крак — беше притеснен. Беше му трудно да изглежда невинен, когато старецът го гледаше тъй обвинително.

— Според теб е койот, нали? Или рис — рече Джак, опитвайки се да намери правдоподобно обяснение за трите мъртви животни, които се вкочаняваха в утринната жега.

Но не мислеше, че ги е нападнал звяр. По кравите нямаше никакви следи от ухапване, никакви рани. Ако беше прегладнял хищник, щеше да умъртви само една крава, да я опоска до кокал и да остави на мишеловите окървавения скелет. А останките от кравите херефордска порода изглеждаха непокътнати.

Сякаш прочел мислите му, Делри каза:

— Нападнал ги е звяр, но не четириног.

Определено намекваше, че нападателят е двуног. Джак понечи да възрази срещу това едва загатнато обвинение, но после размисли и реши, че е по-добре да не казва нищо. Щеше да изглежда още по-виновен, ако седнеше да твърди, че е невинен, още преди да са го обвинили. Престраши се да изкаже друго предположение:

— Мор?

— Може би — отвърна Корбет. — Ще знам едва след като ветеринарят хвърли един поглед.

— Ако е мор, дали да не преместим стадото на друго пасище?

Старецът кимна лаконично.

— Това е първото, което ще направя. Иди в къщата и се обади на ветеринаря. Поискай номера от Ана.

— На драго сърце ще остана тук и ще започна да...

— Направи, каквото ти казах, ако обичаш — прекъсна го Корбет — не му беше до препирни.

— Добре. Ще оставя пикапа и ще ида пеша.

Джак отиде по неравното пасище при пикапа на Корбет, който бяха оставили при портата, откъм вътрешната страна на пасището. Затвори старателно портата след себе си. Излезе на пътя и хукна към къщата. Докато измине осемстотинте метра дотам, целият плувна в пот.

Но не мислеше за това. Не можеше да си избие от главата мъртвите крави и твърдия, изпълнен с подозрение поглед на Корбет. Беше се зарекъл пред него, че няма да краде, няма да причинява зло на семейството му. Но не бе обещавал нищо за стадото. А сигурно трябваше да го направи.

Натисна бутона до входната врата, който не само задействаше звънеца, но и включваше осветлението в къщата, та Ана да разбере, че е дошъл някой. Минаха шейсет секунди, но не се появи никой. Джак натисна бравата. Беше отключено. Той влезе.

— Дейвид!

Пак не отговори никой, Джак обаче чу телевизора и отиде в просторния хол, който преди две вечери бе зърнал от коридора. Обзавеждането беше ярко и весело, създаваше уют. По масичките на спретнати купчинки бяха подредени списания. Върху всеки стол и фотьойл имаше удобни възглавници. Върху масата в средата бе сложена купа със зелени ябълки. По телевизията вървеше поредният безкраен сериал. В долния край на екрана имаше и субтитри.

Дейвид бе заспал върху канапетото.

Джак не видя, нито чу Ана.

Тъкмо да събуди момченцето и да го попита къде е майка му, когато размисли и си каза, че не е нужно да го натъжава с мъртвите крави.

Върна се в коридора и тръгна да обикаля стаите една по една — най-напред провери кабинета, където беше компютърът на Ана, сетне надзърна в кухнята и накрая в мокрото помещение, където пералнята бе пусната на центрофуга.

Отново излезе в антрето. Спря в подножието на стълбището. Дали да не натисне още веднъж звънеца? Този път Ана може би щеше да види светлината. Или все пак да събуди Дейвид?

Точно така, ще го събуди.

Но и този път не го направи. Тръгна нагоре по стълбата.

Чак сега му хрумна колко опасно е Ана да стои сама в къщата. Как щеше да разбере, ако някой проникнеше с взлом? Изобщо нямаше да усети. Докато не станеше твърде късно.

Джак мина покрай банята. Вратата беше отворена, но вътре нямаше никого. По-нататък в коридора той надникна в една стая, очевидно на Дейвид. Видя плаката на „Далас Каубойс“ върху вратата на гардероба и книжката с динозаврите на нощното шкафче, за които детето му бе споменало.

Следващата отворена врата, при която излезе, водеше към тясно стълбище — явно за тавана.

— Ана! — провикна се той и чак тогава се усети.

Навиците умират трудно.

Тръгна нагоре по стъпалата и спря на предпоследното от горе на долу. Ана беше на тавана — бе седнала по турски на пода, с гръб към него, и си играеше с нещо в скута си. Предметът, който Джак не виждаше, бе погълнал цялото ѝ внимание.

Младата жена смяташе, че е сама, и от това на Джак му стана неудобно. Не беше честно да се промъква така зад гърба ѝ. Още по-нечестно беше да я наблюдава, без Ана да знае, че той е тук.

Но тя наистина беше прелестна — да ѝ се не нагледаш. Тясната фланелка без ръкави очертаваше тялото ѝ от кръста нагоре, толкова слабичко, че се брояха ребрата. Няколко кичура коса бяха паднали отзад на вратлето ѝ, където кожата беше малко по-светла, отколкото на раменете и ръцете, почернели от слънцето. Между фланелката и късите панталони се виждаше ивица гола кожа. Джак гледа тази ивица гола кожа тъй дълго, че изпита угризения на съвестта.

Свали сламената каубойска шапка, прокашля се, но отново си спомни, че никакъв звук няма да предупреди младата жена за

присъствието му. Дейвид му бе казал, че майка му не обича да се прокрадват така зад гърба ѝ и да я изненадват, но Джак не виждаше начин да го избегне. Реши да я предупреди, като стъпи по-силно на последната дъска, така че да създаде вибрация.

Но явно бе стъпил прекалено силно.

Ана подскочи като попарена.

Сетне Джак внезапно бе заслепен от ярка светлина.

Отстъпи, залитна назад и насмалко да се изтърколи надолу, но в последния момент успя да се хване за рамката на вратата и да се задържи.

Ана беше стреляла по него!

Това бе първото, което му хрумна. Ала не усети пронизваща или пареща болка, нито тъп удар, какъвто хората, по които са стреляли, му бяха разказвали, че чувстваш. Джак примига и се огледа, но не видя кръв.

— Какво, по дяволите?...

Вдигна очи към Ана. Беше се изправила с лице към него и държеше в едната ръка фотоапарат, а в другата — светкавица, прикачена към него.

— Какви ги вършиш? — изкрещя Джак. — Изкара ми ангелите с тази чудесия!

Младата жена остави на пода фотографското оборудване и започна да прави знаци. Джак не разбра какво му казва, но все пак схвана смисъла от ядното ѝ изражение.

— Чакай, чакай малко! — рече ѝ и вдигна длани. Ръцете ѝ застинаха, но тя пак едвам си поемаше дъх — беше много развълнувана. Честно казано, и Ана бе не по-малко стъписана от появата му, отколкото той — от блесналата светкавица.

— Не исках да те плаша.

Младата жена му показа със знаци нещо, което той не разбра, ала разчете по мърдащите ѝ устни името на Дейвид.

— Долу е, спи — поясни мъжът. Ана продължи да го гледа притеснено. — Слушай, ако съм те стреснал, извинявай, но и ти ме уплаши. Още виждам пред очите си морави кръгове.

Тя явно не разбра последните му думи и понаведе озадачено глава.

— Карай! — изпелтечи Джак. Сетне продължи, като внимаваше да изрича думите по-ясно: — Праща ме Делри. Трябва ми телефонният номер на ветеринаря — повтори той, като изписваше буквите с пръсти, доволен, че се е постарал да усвои знаковата азбука.

Вдигна длан към главата си и доближи палец до ухото, а кутрето — до устата си, знак за „телефон“, който ще разберат навсякъде по света.

И този път лицето ѝ изразяваше повече, отколкото знаците, които тя направи.

— Какво е станало ли? — досети се за въпроса ѝ Джак. Тя кимна. — Сутринта намерихме на пасището три мъртви крави. Делри иска да разбере какво е станало.

Ана усети, че е спешно. Мина като хала покрай него и хукна надолу по стълбите. Той я последва, като се поспря само колкото да си вземе шапката, паднала, когато бе залитнал назад. Настигна младата жена вече на приземния етаж, в кухнята, където тя прелистваше тефтера с телефоните.

— Благодаря — каза ѝ, когато Ана му го подаде и посочи номера.

Той го набра. Докато чакаше да вдигнат от другия край на линията, двамата с Ана не сваляха очи един от друг. Тя явно се притесни от вторачения му поглед. Придърпа засрамено късичката блуза. Прокара ръка през косата си и я прибра зад ухото. После сякаш не знаеше какво да прави с ръцете си и ги пусна.

— Ветеринарната лечебница.

— А, да, здравейте. Обаждам се по молба на господин Корбет.

— Делри ли?

— Да. Доктор Андерсън там ли е? Във фермата има няколко мъртви крави.

Секретарката отиде да повика ветеринаря. През това време Джак каза на Ана:

— Знаех, че ти си правила снимките. Знаех и че пак ти си на онази с оградата.

Тя поклати лекичко глава и се престори, че не го е разбрала.

Но не успя да го заблуди.

Късно същата вечер Ана се качи повторно на тавана. Беше ходила там преди няколко месеца, и то за да прибере зимните дрехи и да свали летните.

Обичаше да е разтребено, а Делри направо държеше на това. Ето защо на тавана, както всъщност и в цялата къща бе подредено като в аптека. Играчките за коледната елха бяха сложени в надписани кутии. Вълнените дрехи бяха прибрани в пликове с цип и препарат против молци. Спортната екипировка на Дийн Корбет — няколко топки, очукана каска, ръкавици и бухалки за американски футбол, спаднала баскетболна топка, тенис ракета — бяха старателно подредени върху метални стелажи. По рафтовете, досущ оловни войничета, бяха наслагани потъмнели купи още от прогимназията. Екипите му от различните отбори бяха изпрани, сгънати и сложени в кашони. Пак в кутии със списък върху капаците бяха и някои вещи на Мери.

Нямаше никакви вещи на първата жена на Делри и на двамата ѝ синове.

Ана не беше от хората, които кътат всеки предмет и дреха. След смъртта на родителите си бе запазила само някои техни лични вещи. Другото бе раздала на благотворителни организации. Булчинската ѝ рокля бе прибрана в специална кутия, но на тавана имаше само още един сандък с нейни неща. В него беше фотографското оборудване.

Фотоапаратът и прикачената към него светкавица бяха на пода, където Ана ги бе оставила сутринта, след като Джак я изненада. В черния плик до тях имаше взаимозаменяеми обективи и друга апаратура.

Откакто бе показала на Джак Сойър своите снимки, те не ѝ излизаха от главата. Години наред се бе преструвала, че е изгубила интерес към фотографията и не иска да се връща към снимките, които е правила, но в мига, в който видя тези снимки, у нея се пробуди едва загатната тъга по нещо родно и свидно. Дотогава не си беше давала сметка колко ѝ е липсвало нейното призвание. Сега я излъчваше копнеж отново да се върне към своите фотоапарати.

Ето защо сутринта, щом видя, че Дейвид е задрямал пред телевизора, тя се бе качила на тавана, за да прекара сама няколко безценни мига. Това откраднатото време внезапно беше прекъснато от непредвидените обстоятелства на пасището.

После до края на деня Ана не подвиж крак. След като се обади по телефона на ветеринаря, Джак Сойър се върна при Делри. Макар и да ѝ бе подметнал нещо за снимките, Ана усети, че мислите му са погълнати от мъртвите крави. Делри не се прибра за обяд, затова Ана взе храна за двама и отиде с колата на пасището.

Не знаеше как Дейвид ще се почувства, когато види мъртвите животни, но той не се разстрои — по-скоро му стана интересно. Виж, друго щеше да е, ако беше умрял някой от конете. Момчето ги виждаше всеки ден, понякога ги хранеше от шепата си. Те си имаха имена. Ала не се чувстваше лично обвързан със стадото.

Затова пък Делри бе много разстроен. Благодарни на снаха си за обяда, но се държеше доста грубо. Ако Ана не беше предложила сандвич и на Джак Сойър, той сигурно щеше да кара гладен. Делри не забелязваше никого и нищо, освен доктор Андерсън, който оглеждаше мъртвите добичета.

Ана отведе Дейвид още преди да е дошъл камионът, който да откара мъртвите крави. Делри се прибра чак за вечеря. Явно беше капнал от умора. Беше раздразнителен и рязък. Ана разбра намека и не се опита да подхваща разговор. Каза и на Дейвид да не закача дядо си. Веднага щом се нахраниха, Делри се прибра горе в стаята си.

Сега, след като Дейвид си бе легнал и Ана имаше малко време и за себе си, тя се върна на тавана уж за да прибере фотоапарата на рафта, където той бе стоял цели шест години.

Вдигна го от пода и си каза, че е по-тежък, отколкото помни. Завъртя го в ръце и го огледа отвсякъде. Духна една пращинка върху обектива, после погледна през визьора.

На тавана беше тъмно и младата жена не видя кой знае какво, но въпреки това завъртя обектива. Нагласи и копчето, сякаш във фотоапарата имаше филм, после пак погледна през визьора и щракна, все едно снимаше.

Стана ѝ много приятно, чувстваше се в свои води. Щракна още веднъж.

Дали можеше да се върне към фотографията? Дали беше редно? Навремето това беше нейна страст, но след смъртта на Дийн тя се бе отказала от нея. Докато мъжът ѝ беше болен, почти не ѝ оставаше време за нищо друго, освен за него. Не му се сърдеше, задето му се е

посветила изцяло. По своя воля се грижеше за Дийн и не би заменила за нищо времето, което двамата бяха прекарали заедно.

Но се бе видяла принудена да пожертва фотографията първо, за да се грижи за мъжа си, а после — и за Дейвид. Когато детето поотрасна, тя вече бе загубила уменията и навиците си. Оттогава беше минало много време и сега Ана се съмняваше, че изобщо помни нещо от онова, което преди години е научила за изкуството и науката на фотографията. Техниката се бе променила. Ако искаше да се върне към фотографията, трябваше да започне от нулата.

Това обаче не охлади ентузиазма ѝ. Вълнуваше се неописуемо само от факта, че държи фотоапарата. Нямаше да ѝ бъде никак лесно, но тя щеше да се научи да борави с новата техника. Щеше да усвои и другите нововъведения. Това, че е глуха, ѝ налагаше някои ограничения, но Ана нямаше да позволи недъгът ѝ да я спре. Щеше да превърне глухотата в стимул, а не в пречка.

Ако не друго, то поне можеше да снима по-често Дейвид. Синът ѝ беше много фотогеничен. А и други хора. Не непременно красиви. А интересни. Хора с недостатъци и несъвършенства. Хора с лица и характери.

Например Джак Сойър. И неговото лице беше фотогенично. Наподобяваше пейзаж от плът и кост, със свои си долини, хребети и ждрела. Брулено от вятъра, изпръхнало от слънцето. Състарено и въпреки това сякаш неподвластно на времето. Разказващо истории, без да проронва и дума.

Думи, които и бездруго бяха излишни, защото не можеха да бъдат чути.

Ана бе усвоила значението на думите. Разполагаше с учудващо богат речник и умееше чудесно да предава мислите си на писмения и говоримия език, който бе научила от грижовните си родители и великолепните преподаватели. Умението ѝ да общува наистина бе съвършено за човек с вродена глухота.

Тя обаче не мислеше с думи. Досуц като в ням филм се осланяше на видимите образи, с които предаваше впечатленията си от ситуации, места и хора. Ето защо, мислеше ли си за Джак Сойър, в съзнанието ѝ изникваше ярък образ.

Стана ѝ малко неудобно от яркостта на този образ, затова тя побърза да прибере фотоапарата в калъфа. Но не го върна на рафта.

Взе го със себе си и слезе от тавана.

В конюшната бе горещо като в пещ. Вратите и в двата края бяха отворени, но пак не се чувстваше и най-малък повей — въздухът беше като застинал. Джак се беше нагърбил с тази неприятна работа отчасти защото климатичната инсталация във фургона бучеше по-силно и от самолетно витло. Но го дразнеше само когато той бе капнал от умора и умираше за сън. Та затова предпочете да иде някъде навън.

Реши да почисти боксовете и с надеждата да умилостиви Делри.

Почти не го беше виждал, откакто ветеринарят откара мъртвите крави. Цял следобед Корбет бе косил с косачката пасището, за да се запаси със сено. А Джак бе вършил други неща.

Размениха няколко думи само веднъж. Надвечер Корбет прибра косачката зад конюшната и Джак отиде при него.

— Кога ще се чуете с ветеринаря?

— Той каза, че най-рано утре.

— Хм. Докато не разберем защо са умрели, не можем да направим кой знае какво.

— Да.

Казаха си само това. От сутринта, когато намериха мъртвите животни, Делри почти не му беше говорил и го беше избягвал. Джак може би беше мнителен, но изтълкува това като лоша поличба.

Видя Ана чак когато се обърна. Стоеше при вратата на бокса, където той работеше. Джак се уплаши и насмалко да изтърве вилата.

— По дяволите! — възкликна едва чуто, после добави: — Извинявай. За ругатнята, де. Не те чух. — Но усети, че пак е сгафил, и завъртя очи. — А съм си отворил устата, а съм изтърсил някоя глупост.

За да не му е толкова горещо, бе съблякъл ризата и я бе закачил на един пирон. Пресегна се, взе я и отново си я сложи. Тя приличаше на парцал. Маншетите се бяха опърпали преди цяла вечност. От многото пране платът бе избелял, карето почти не личеше. Бяха останали само три от перлените копчета. Джак закопча средното.

Погледна предпазливо Ана — реши, че появата ѝ в конюшната не му вещае нищо добро.

— С какво мога да ти помогна?

Тя му протегна бутилка студена бира.

Той бе толкова изненадан, че погледна шишето, сякаш не знаеше какво има вътре. Сетне вдигна озадачено очи към младата жена. Тя му подаде някак припряно бутилката с дълго гърло.

— Благодаря.

Този път Ана само поклати глава.

Джак махна жълтите кожени работни ръкавици, пресегна се, взе бирата, махна капачката и отпи голяма глътка. Не помнеше нещо да му се е услаждало толкова. Усмихна се на Ана и избърса с длан устни.

— Страхотно!

През това време тя пишеше нещо в малко тефтерче. После го обърна към него.

Докато заключвах задната врата, видях, че в конюшната свети, и разбрах, че още работиш. Казах си, че сигурно си жаден.

— Да, бях ожаднял. Благодаря. Ти няма ли да пийнеш?

Младата жена поклати глава и направи гримаса. Джак се засмя.

— Не обичаш бира, а?

Не.

Джак остави бирата и ръкавиците върху варела със зоб, стисна дръжката на вилата под мишница, за да освободи ръцете си, и повтори знака.

— Така ли?

Да.

— И това означава „да“.

Ана кимна. Той опита да направи знаците още няколко пъти, за да ги запомни, младата жена кимна одобрително и двамата се усмигнаха. Сетне Ана премести очи към току-що окосеното сено, с което той бе застлал почистения бокс. Когато отново го погледна, Джак само сви притеснено рамене.

— Останах с впечатлението, че според Делри аз съм убил кравите.

Разбра, че е засегнал болна тема, защото Ана сведе очи. Той я подръпна за ръката.

— Наистина ли смята, че съм ги убил аз?

Тя написа в тефтера:

Още не знае.

— Но подозира мен, нали?

Ана извърна очи.

— Както и да е — махна с ръка Джак. — Знам, че ме подозира. Изпи до дъно бирата в бутилката, която метна в празния метален варел за отпадъци. Шишето изтреця.

— Извинявай — рече мъжът и се смръщи.

Ана посочи ушите си и вдигна рамене.

— Ама че работа! — затюхка се Джак. — Знам, че не чуваш, а непрекъснато забравям.

Младата жена кимна с разбиране и написа в бележника:

Всички забравят. Мама и тате, Дийн. Делри. Дори хората, с които живея.

Джак прочете написаното и кимна разсеяно. Беше му интересно кога е оглушала, но не се престащаваше да я попита, за да не я обиди.

— Ана — поде колебливо, — не ми е работа. Но ми е интересно. Ако не ти се говори за това, повярвай, ще те разбере.

Тя му показва със знак да продължи.

— Ами питах се... питах се дали цял живот си била глуха. По рождение ли ти е?

Да.

— Ясно.

Джак наведе глава и почеса с нокътя на палеца отвесната бръчка между веждите си. Не че го сърбеше. Просто му се искаше да отклони вниманието си, за да не се притеснява толкова от своя въпрос и от нейния отговор.

Накрая вдигна глава и се усмихна плахо.

— Извинявай, объркан съм. Не знам какво да кажа. Бог ми е свидетел, не те съжалявам и не искам да се държа гадно. Просто ми беше интересно.

Тя написа:

Усещам, когато някой ме гледа и си мисли: „Клетото момиче, не чува!“. Усещам и когато някой ме взима за малоумна. Ти не се държиш като тези глупаци.

Джак се засмя тихо.

— Слава богу! Не искам да ме мислиш за негодник.

Младата жена отвърна на усмивката му и поклати глава.

Той я гледа известно време, после премести очи към върховете на ботушите си.

— Онази вечер — подхвана Джак, но усети, че говори на пода, вдигна глава и рече отново: — Защо онази вечер беше против това да усвоя знаковия език?

Ана дълго обмисля думите и чак тогава започна да ги пише. След като приключи, извърна тефтерчето към Джак:

Бях изненадана, че искаш да го усвоиш. Държах се толкова рязко, защото не знаех как да постъпя. Никой, освен Дийн не е учил езика ми.

Не се налагаше Джак да чете повторно написаното, но въпреки това той го направи, защото твърдението ѝ не беше вярно. Делри също бе усвоил нейния език, както и Дейвид. А ето че Ана отделяше тях от Дийн Корбет и Джак Сойър и той се запита защо ли младата жена го свързва с покойния си съпруг?

Трябваше да помисли хубаво над този въпрос, но не сега, когато бяха нагазили до глезени в току-що окосеното сено, гледаха се в лицата и бяха толкова близо един до друг, че Джак можеше да преброи косъмчетата по миглите ѝ.

И мислите на Ана явно следваха същия ход, защото тя изглеждаше развълнувана и понечи да отстъпи назад. Джак бе сигурен, че ей сега ще му пожелае „лека нощ“, затова вдигна ръка и я спря.

— Чакай. Виж!

Подпря вилата на бокса и гордо изписа името си със знаковата азбука. Ана се усмихваше, по едно време обаче поклати лекичко глава. Направи знака за буквата „к“ с вдигнати ръце, така че Джак да я вижда по-добре. Той опита отново.

— Така ли?

Все така свъсена, Ана се пресегна и го хвана за дясната ръка. Намести старателно пръстите му, като прегъна кутрето и безименния пръст към дланта, сложи под ъгъл средния и опъна показалеца, а сетне допря палеца към средния. Стиснала китката му, огледа дали знакът се е получил, и се усмихна на Джак.

Но той не отвърна на усмивката ѝ.

Тя пусна бързо ръцете му и отстъпи назад.

Джак дръпна длани и ги пъкна в задните джобове на дънките.

Изведнъж му се стори, че е станало по-душно и той едвам си поема дъх.

— Сега вече ми се струва, че разбрах — рече прегракнало.

Ана му пожела със знаци „лека нощ“ и тръгна припряно по пътеката в средата на конюшнията. Джак я изпрати до широката врата, застана там и загледа как Ана прекосява двора така, сякаш я гонеше самият дявол. Накрая се скри в къщата.

Джак се облегна върху рамката на вратата и се замоли да подухне освежителен ветрец. По слепоочието му се стичаше струйка пот. Сърцето му щеше да изхвъркне от гръдния кош. Уж току-що бе изпил бутилка студена бира, а гърлото му беше пресъхнало.

След толкова години тежък черен труд дланите и пръстите му бяха закоравели и напукани и той нямаше да се учуди, ако някой му кажеше, че нервните окончания в тях вече са мъртви. Но ето че те изпращаха усещания до мозъка му и му напомняха до най-малките подробности допира на Ана — Джак съжеляваше, че в азбуката има само двайсет и шест букви. Дори и младата жена да бе държала ръката му чак до сутринта, той нямаше да възроптае. Нима допирът ѝ наистина беше толкова еротичен, или Джак просто се бе размекнал от жегата?

Беше възбуден, дишаше тежко, и то заради снахата на Делри Корбет! Само допреди седмица не беше и подозирал за съществуването ѝ. А тази вечер тя му се струваше най-желаната жена под небето. Ана Корбет. Снахата на Делри Корбет.

Джак затвори очи, въздъхна тежко и изруга. Отпусна се върху рамката на вратата и удари лекичко глава о старото дърво.

Тази проклета съдба пак си играеше с него.

Накрая отвори очи и тъкмо да се върне в конюшнията, когато погледна случайно към къщата, към един от прозорците на втория етаж.

Затаил дъх, известно време се визира натам. Сетне пророни:
— По дяволите!

На пощенската кутия пишеше: „Г-н и г-жа Бейли“. Къщата бе доста далеч от пътя, беше се сгушила в малката горичка. Беше голяма, с два комина, гръмоотвод и сателитна антена върху покрива. Имаше и няколко ниски постройки, включително конюшня и помпена станция. Макар че беше тъмно като в рог, на Карл Хърболд му се стори, че не го дебне никаква опасност и всичко тук издава провинциално благополучие. Той хвърли един поглед на Майрън.

— Какво ще кажеш?

— За кое?

— Божичко! — изсумтя Карл.

Взе решението сам и зави по алеята към къщата.

Не можеше да не признае, че Сесил се е справил добре: крадената кола бе точно на мястото, където брат му бе обещал да я остави. Беше в отлично състояние, резервоарът бе пълен с бензин, само да се метнеш на нея и да потеглиш. В багажника имаше куфар с дрехи, петдесет долара, оръжие с предостатъчно боеприпаси и няколко бутилки уиски, с които те с Майрън поляха успешното бягство.

Прекараха няколко дни край едно езеро, където си лекуваха махмурлука, спяха в автомобила, през деня се печаха на слънцето. Най-малкото Карл. Кожата на Майрън бе толкова светла, че той не можеше да издържи и половин час на слънце, затова се криеше под сянката на дърветата.

Не можеха да се нарадват, че са навън, на открито след толкова години, прекарани зад решетките. Но всичко си имаше своя предел и Карл го достигна тази сутрин, когато намери под колата един броненосец и кърлеж, впил се в кожата под срамните му косми.

Беше крайно време да намерят покрив над главата. Тръгнаха да търсят подходящо място и обикаляха цял ден все по второстепенните пътища — избягваха магистралите, където не бе изключено да има полицаи, издирващи бегълците.

Карл беше на седмото небе от щастието всеки път, щом чуеше името си по радиото.

Жалко, че майка му не бе жива, та да го чуе и тя. Щеше да се разридае. Да си изплаче очите. Вечно цивреше. Най-ранните спомени на Карл от майка му се свеждаха до зачервените ѝ очи и мокрия нос — притиснала до лицето си хартиена кърпичка, тя току повтаряше, че се е видяла в чудо с тях — с него и Сесил, и не знае какво да прави.

Карл не помнеше баща си. Бе починал, когато Сесил тъкмо бе проходил, а Карл още беше в пеленки. Дори и някога Карл да е знаел от какво е умрял, вече бе забравил. Все му се струваше, че баща му е предпочел да си иде от този свят, само и само да не слуша повече цивренето на жена си.

Майка му беше фризьорка. Карл помнеше как навремето вечер, когато се прибираще, тя вонеше на препарати за студено къдрене. Помнеше и как непрекъснато мърмореше колко уморена е и те със Сесил да мирували, за да си починела. Но те си бяха палави и майка им беше безсилна да ги усмири.

После те със Сесил забелязаха, че се е променила. Тя се поокопити, започна да си прави косата и да си слага червило, да носи високи токове и чорапи. В събота вечер ходеше на срещи. Сред най-ярките спомени на Карл беше как е довела вкъщи един мъж, как го е представила като Делри Корбет и е обяснила, че той е новият им татко.

Карл вдигна крак от педала за газта и до къщата пусна колата по инерция. Угаси фаровете още преди да е изключил двигателя. Втъкна един от pistolетите в колана си и рече на Майрън:

— Не се показвай, преди да съм влязъл вътре, чу ли?

— Да.

Отвори вратата на автомобила и слезе. Начаса го лъхна миризмата на конски фъшкии и сено, пробудила спомена как са го принудили да се премести да живее извън града. Те със Сесил бяха израсли по улиците на Блуър. Всеки ден след училище се бяха срещали на уреченото място със своите приятели и бяха вършили какви ли не лудории. Непрекъснато се появяваха нови неща, които не бяха опитвали, нови предизвикателства, с които да се справят.

От по-големите се научиха да пушат, да пият и да крадат. Юмручните боеве бяха тяхната стихия. Бяха надминали и най-големите бандити, презираха слабаците. Разбраха, че онова между

краката на момичетата е по-сладко и от бонбон и че ако не успеят да ги спечелят с чар, ще получат каквото искат, ако попритиснат момичето. Карл беше по-схватлив от Сесил, но и брат му гледаше да не остава по-назад.

После най-неочаквано бяха откъснати от обичайната си среда: от приятелите и свободата, на която се бяха радвали. Карл мразеше до смърт фермата. Ненавиждаше смрадта, всекидневното бъртане, правилата и добрите обноски по време на хранене, Библията, която ги караха да четат, наказанията, които Корбет им налагаше, ако те със Сесил не спазеха някоя от прищевките му.

Мразеше до смърт втория си баща. Ненавиждаше и майка си, задето им го е натрапила. Бе неопишимо щастлив, че онзи съсирек, попаднал от крака в белите ѝ дробове, я е вкарал в гроба. В деня, когато я погребяха, те със Сесил си организираха малко тържество — вече нямаше да слушат цивренето и молбите ѝ да не правели пакости и да слушали Делри, защото той бил грижовен баща.

Дори и сега, сетеше ли се как майка му се е тръшкала и е хлипала, а Корбет им е налагал строгата си дисциплина, Карл усещаше как му призлява.

Вдигна ръка и почука с юмрук по вратата. След малко лампата на верандата светна. Карл знаеше, че вероятно го гледат през шпионката, затова уж трепна и затули с длан очи, та да не му блести лампата. Входната врата се отвори.

— Здравейте, госпожо Бейли — рече той дружелюбно. — Много силна крушка сте сложили. Сигурно е хиляда вата.

— С какво мога да ви помогна, млади момко?

Беше дребничка очилата жена, прехвърлила седемдесетте, със синкава коса и мила усмивка. Накъсо, всичко щеше да мине като по вода.

— Кой е, сестро?

На вратата се появи едва ли не двойничка на първата жена — тази обаче бе по-пълна, по-хубава и още по-любезна. Чаровната усмивка на Карл стана още по-ослепителна.

Джак очакваше, че някъде по средата на пътя между фермата и селскостопанския магазин Делри ще го уволни.

Същата сутрин старецът му бе връчил списък с нещата, които трябва да свърши, после беше отпрашил нанякъде с пикапа. Не бе казал накъде се е запътил, но Джак реши, че сигурно отива при стадото, за да види дали не е изгубил през нощта още крави. Свърши работата, която му бе възложил Делри, и се зае с други неща, за да не бездейства.

Видя, че фермерът се прибира за обяд, но той влезе в къщата, без да му каже и дума. Вече приближаваше три часът, когато Делри дойде при него в помещението за такъмите, където Джак кърпеше една юзда.

— Отиваме в селскостопанския магазин.

Джак се отби в малката тоалетна зад конюшната, за да си измие ръцете, и когато излезе, Делри вече се беше качил на пикапа и бе включил двигателя. Не обърна внимание на Джак, когато той се качи при него. Не си размениха нито една дума.

Джак изгаряше от нетърпение да разбере дали старецът се е свързал с ветеринаря, за да научи от какво са умрели кравите, но чувстваше, че колкото по-малко говори, толкова по-добре. И така потеглиха към града в ледено мълчание. Всъщност Джак като че ли трябваше да бъде доволен, че Делри не проронва и дума. Така поне не му съобщаваше, че е уволнен.

На Джак никак не му се искаше да напуска фермата.

Стремеше се да не се обвързва, така че, когато реши, да си тръгне, без да се обръща. Не че беше вълк единак по душа. Не той беше избрал този самотен живот, самотният живот бе избрал него. Ала вече беше свикнал. В каквата и ситуация да се озовеше, Джак знаеше, че това е временно. С годините се бе научил да усеща момента, когато трябва да се сбoguва и да продължи нататък. Обикновено го правеше, без да страда и да се измъчва, и се оставяше нюхът му да го отведе на следващото място.

Но този път ситуацията не бе обикновена. Джак не бе избрал случайно животновъдната ферма на Корбет. Моментът също не беше случаен. Той беше предопределен от Карл Хърболд, когато той избяга от затвора.

Този път Джак беше постъпил в разрез с установените си навици. Той не си бе тръгнал, когато бе почувствал, че е дошъл мигът да го направи. Ако се бе ръководил от онова, което е най-разумно да стори, за нищо на света не би дошъл тук. Но той вече беше във фермата. И държеше да остане тук, докато Карл Хърболд не бъде заловен.

Дума да няма, ако Делри му кажеше да се маха, Джак нямаше да има друг избор, освен да си събере багажа и да си тръгне.

В селскостопанския магазин Делри подаде на касиера стоките, които е избрал. Беше пестелив на думи, държеше се грубо. Не той, а Джак благодари на продавача, когато той им подаде касовата бележка. Не им помогна да натоварят нещата в пикапа и Джак не го винеше — Делри наистина се държеше дебелашки.

Но му влизаше в положението.

— Ама че жега! Ти запали двигателя и включи охлаждането, а аз ще прибера покупките.

— Ти какво си мислиш, че не ми е по силите и сам да го свършам ли?

Джак се засегна, но не го показва. Делри съвсем се бе вкиснал, но не защото той му бе предложил да пренесе тежките покупки. Не беше и само заради мъртвите крави. Старецът очевидно му се сърдеше заради Ана и бирата в конюшните.

Делри затвори задната врата и двамата се качиха отново в шофьорската кабина на пикапа. Лицето на стареца беше почервеняло.

— Ожаднях. Я да пийнем нещо!

Джак бе изненадан, че Делри си е признал дори такава дребна слабост, но рече:

— Няма да откажа.

Отидоха в едно кафене. Влязоха вътре. От климатичната инсталация бе прохладно. Поръчаха лимонада на девойчето зад касата, после си избраха сепаре и седнаха един срещу друг. Делри погледна през рамо и се свъси презрително при вида на момичето — имаше

обици на най-невероятни места. Беше си продупчило дори езика, където се мъдреше черна перличка.

— Защо се е обезобразила така?

— Вероятно за да ядосва дъртаци като нас.

Делри премести поглед към Джак и почти се засмя.

— Сигурно си прав.

Делри пръв изпи ледената лимонада и отмести чашата. После се вторачи през прозореца в покритите с прах слънчогледи по лехата отпред и продължи да мълчи. Джак се запита дали старецът подбира думите, с които да го уволни.

Реши, че вместо да се поти от притеснение, е за предпочитане да хване бика за рогата.

— Та какво ти каза?

Делри дори не се престори, че не го е разбрал. Премести поглед от слънчогледите към Джак.

— Отрова.

Джак усети как сърцето му се свива. Беше се надявал животните да са умрели от някой рядък вирус по добитъка или от нещо друго, което да премахва подозренията от него. Новината наистина беше лоша.

— Има ли опасност за стадото?

— Сутринта намерих още две мъртви крави. Отровата бе сложена в солта. Трябва да минат доста дни, докато разберем колко още крави са се натровили — изсумтя презрително фермерът. — Направил го е някой глупак. Щеше да ми навреди много повече, ако беше сипал отровата във водоема.

— Може би само те предупреждава.

— Не е изключено.

— Не съм го направил аз.

— Не съм твърдял, че си го направил ти.

— Но си го мислиш.

Лицето на Делри стана още по-червено, а Джак си помисли, че старецът заслужава похвала, задето се владее така добре, особено пък ако смяташе, че именно той е посегнал на добичетата. Облакът се на масата и рече:

— Защо ще го правя?

— А защо ще ми се изгърсваш като гръм от ясно небе и ще ми искаш работа?

— Защото търсех работа.

— На друг ги разправяй тия! Звъннах на човека, при когото си работил, преди да дойдеш тук. В Корпъс Кристи. Изказа се повече от ласкаво за теб. Много съжалявал, че си напуснал. Де да имал сто работници като тебе. Имал си добра работа, но си я зарязал колкото да се хванеш при мен за два пъти по-малко пари — тросна се Делри и поклати глава. — Нещо не се връзва. Още от самото начало ми се струваше, че тук има нещо гнило.

— Няма нищо гнило. Исках да променя обстановката.

— Да променял обстановката — изсумтя Делри, после насочи към него загубял от работата показалец. — Не ти вярвам.

— Защо тогава ме нае?

— За да те държа под око, докато разбере какво си намислил.

— И разбра ли?

— Да.

Джак разпери ръце, приканвайки Делри да сподели изводите си.

— Работиш за онази фирма в Хюстън. „Истпарк“.

Джак го изгледа невярващо и прихна.

— Кой, аз ли? Нима приличам на шпионин на фирма?

— Добре де, не приличаш. Но тъкмо заради това си идеален за такава работа.

— Може би в някой друг живот — каза Джак, без да спира да се смее невярващо. — Казах ти какво мисля за тези ненаситни кретени.

— Казах ми, защото знаеше, че искам да чуя точно това. За да ми хвърлиш прах в очите.

Джак пак го изгледа и поклати глава.

— Добре де, да предположим, че съм човек на фирмата, как тогава си обясняваш, че съм работил в Корпъс Кристи?

— И там си вършил същото. „Истпарк“ е само малка част от компанията. Онези типове се занимават с какво ли не. С добив на нефт и бензиностанции, с недвижими имоти и компютри. Дори са получили държавна поръчка от НАСА. Пишеше го в лъскавите брошури, които ми даде Емъри Ломакс. Ето още нещо, което трябваше да ме подсети да си отварям очите на четири. Ломакс започна да ме притиска точно когато се появи и ти. На вас са ви възложили да действате отвътре.

Пращат те, където трябва и когато трябва. И ти си се вживял в ролята си доста добре — добави фермерът и погледна сламената каубойска шапка на Джак.

Другият мъж въздъхна и се облегна. Вдигна безпомощно рамене.

— Грещиш, Делри. Ужасно грещиш.

— А, не мисля.

— Ако наистина бях човек на фирмата, не смяташ ли, че щях да пипам по-хитро? Доста глупаво си е да ти троя кравите броени дни след като съм дошъл във фермата. И от мен да го знаеш: ако бях намислил да те унищожа, за да сложа ръка върху земята ти, нямаше да си оставям ръцете като това приятелче, дето е отровило кравите. Щях да сложа отровата не в солта, а във водоизточниците.

Делри го гледа дълго: явно претегляше всяка негова дума, вираше се в очите му, за да види дали не го лъже. Джак издържа на изпитателния му поглед. Затова нито той, нито фермерът забелязаха, че при тях е дошъл трети човек. Обърнаха му внимание чак когато той рече:

— Здравсти, Делри!

Изненадан, Делри извърна рязко глава.

— А, здравей, шериф Хардж! Не съм те видял.

— Как си?

— Не мога да се оплача. А ти?

— И аз, общо взето, съм добре. Но вече не съм шериф.

— Да, да — потвърди разсеяно Делри. — Как е да си в пенсия?

— Не мога да свикна с толкова много свободно време — отвърна Ези и се смръщи на разполовения банан с лепкава сметана, който си беше поръчал. — Ако започна да се тъпча с такива неща, в кърпа ми е вързано, че ще надебелея — усмихна се той криво на Делри и погледна заинтригувано Джак.

Делри махна през масата.

— Реших да си взема помощник. Запознай се, това е новият ми работник.

— Джак — рече той и протегна дясната си ръка.

— Ези.

— Приятно ми е.

— И на мене.

Десницата, която Джак стисна, бе корава и изпръхнала като кората на дърво. Мъжът бе висок и снажен, с широки рамене и гърди, които навремето явно са били яки, но сега бяха хлътнали малко от годините. Човекът беше с побеляла къдрава коса и шапка, която приличаше на неговата. И двете бяха доста овехтели. Хардж имаше издължено лице, като муцуната на хрътка порода басет.

След тези любезности пенсионираният шериф отново се обърна към Делри.

— Чу ли нещо от Арканзас?

— Не. А и не очаквам.

— А, сигурно. Онзи негодник не е чак толкова загубен, че да идва насам.

Делри сплете пръсти върху масата.

— Било, каквото било, Ези, оттогава мина много време.

— Така си е — съгласи се Хардж и след кратко тягостно мълчание смени темата. — Ама че жегга!

Делри отпусна рамене, които вече не бяха така напрегнати.

— Малко дъжд няма да ни се отрази зле.

Високият мъж погледна топящата се сметана върху банана в пластмасовата лодчица.

— Май трябва да го изям, докато не се е превърнал на пихтия.

Джак изпроводи заинтригувано с поглед възрастния мъж, който излезе от кафенето и се качи на очукания линкълн.

— Има вид на шериф. — После пак извърна очи към Делри. — Според теб именно аз съм ти отровил кравите. Защо тогава не ме предаде на него?

— Той вече не е шериф.

— Това не е отговор.

Делри се премести в края на сепарето и се изправи.

— Ще взема малко сладолед за вкъщи, за Дейвид и Ана.

Отиде на касата и даде поръчката. Джак го изчака на вратата. Двамата се качиха на пикапа и се отправиха към фермата.

„И сега какво? — помисли Джак. — Дали съм обвинен, макар и все още да не съм осъден? Или се защитих толкова добре, че Делри е оттеглил обвиненията си?“

Погледна напрегнатото лице на другия мъж. Той караше, вкопчил пръсти във волана, не сваляше очи от пътя и внимаваше да не

надвишава позволената скорост. Делри Корбет си беше човек на строгите принципи и едва ли щеше да промени мнението си толкова лесно. Джак си каза, че тепърва ще бъде съден и осъден.

Засега трябваше да се примири с положението. Всъщност беше най-добре да си тръгне сам. Но първо искаше да изясни още един въпрос.

— Снощи разговарях с Ана — отбеляза той уж между другото.

— Двамата сте имали разговор?

— Нещо такова. Аз ѝ задавах въпроси, а тя ми правеше знаци за „да“ и „не“. Написа ми и някои неща в бележника си.

Делри размърда пръсти и отново ги впи в кормилото.

— Та за какво разговаряхте?

— За глухотата ѝ. Каза ми, че е глуха по рождение.

— И аз така знам. Вродена ѝ е.

— Какво нещастие за детето и родителите!

— Не познавам майка ѝ и баща ѝ. Запознах се с Ана едва когато Дийн я доведе вкъщи. — Джак се приготви да слуша. Делри го погледна, но продължи чак когато извърна очи отново към пътя. — Не бих казал, че ѝ се зарадвах. Момчето ми бе много развълнувано, че в колежа се е запознало с някакво глухо момиче. Дума да няма, възхищавах ѝ се, че е намерила сили да следва. Колежът не е шега работа дори за деца без увреждания. А за човек като Ана сигурно си е било голямо изпитание.

Джак обхвана с ръка облегалката на седалката.

— Младежи, които са принудени да хвърлят повече усилия, вероятно ценят повече наученото, а и имат по-големи успехи.

— Да, знам, че Ана наистина се е откроявала. Работела е къртовски и е получавала високи оценки. Но едно е да се възхищаваш на някого за успехите му, съвсем друго — да го приемеш в семейството си. Защо да си кривя душата, бях против това Дийн да се жени за нея. В началото. Но после, след като я опознах и видях колко влюбен е синът ми в нея...

— Ако Дийн е бил мъж на място — а аз не се и съмнявам, че е бил именно такъв — едва ли е щял да се съобразява с мнението ти.

Делри се извърна, готов да се нахвърли на Джак заради тези думи. После обаче лицето му омекна и той поклати тъжно глава.

— Наистина никой не ме е питал за мнението ми. Ожениха се и в началото бяха най-щастливите хора, които съм виждал. После Дийн реши да отиде в армията.

Джак остави Делри да му разкаже всичко от игла до конец, макар че вече го знаеше от Ана.

— Докато Дийн бе извън страната, Ана продължи образованието си. Майка ѝ и баща ѝ бяха оставили достатъчно средства, за да си плати. Завърши колежа, после се записа да учи фотография, пътуваше шейсет километра само в едната посока. Но когато Дийн се прибра болен, заряза всичко, за да се грижи за него. След като той умря и се роди Дейвид, сигурно реши, че е безпредметно да учи.

Джак не беше съгласен, но не му беше времето да го казва.

— Пак тогава престана и да говори.

Джак изброяваше наум всички доводи защо Ана е трябвало да завърши образованието си и да се дипломира. Отне му доста време, докато осмисли последните думи на Делри.

— Моля? — възкликна той и пусна ръката си от облегалката. — Какво каза, че Ана е говорела ли?

— Срамуваше се, особено пред непознати, но Дийн я насърчаваше да ходи на уроците, където я учеха да говори.

Джак още не можеше да повярва на ушите си.

— Можела е да говори?

— Не като теб и мен, но ѝ се разбираше. Колко странно, като се замислиш! Изричаше звуци, които никога не е чувала.

Джак направо изгуби дар слово от това разкритие. Когато жестикулираше, Ана изговаряше думите и с устни. Тези мърдащи устни бяха неразделна част от изразителното ѝ лице. Но никога не бе казвала думите и с глас.

— Защо е спряла? Защо сега не говори?

Делри сви рамене, сякаш се бранеше. Намести се на седалката, все едно тя му бодеше.

— Не ѝ се налага. Някои глухи не желаят да говорят и мразят хората, които смятат, че те трябва да се научат да го правят. Общуват само и единствено на знаковия език.

— А другите глухи не ги ли съчетават, както е правела Ана?

— Понякога да.

— Значи правят знаци, четат по устните и говорят, така ли?

— Не разбирам от обучение на глухите.

Джак обаче не се отказваше.

— Сигурно ѝ е отнело години, докато усвои това умение. Защо е престанала да го прилага?

— Не знам — почти извика Делри — вече се беше ядосал. — Защо не питаш Ана? Следващия път, когато двамата се съберете да си побъбрите.

Джак се убеди, че е бил прав. Делри се мусеше заради онова, което предната вечер бе видял от прозореца на стаята си. Джак го беше забелязал да стои на фона на мъждивата светлина в стаята.

Бе тъмно, разстоянието беше голямо и очите им не се бяха срещнали, но Джак бе повече от сигурен, че Делри е гледал именно него. Беше му се сторило и че старецът е на прозореца от доста време и е видял как Ана си е тръгнала от конюшната.

И двамата бяха продължили да стоят още известно време. Накрая Делри се обърна, дръпна се от прозореца и се скри в стаята.

Сега старецът се бе навел към кормилото, беше го стиснал с все сила и гледаше право напред към пътя, като че ли му е враг и той е решил да го победи. Челюстта му сякаш беше от бетон. Ако трябваше да се досеща какво изпитва фермерът, Джак щеше да каже, че той е ядосан, развълнуван и се измъчва.

— Откога я обичаш, Делри? — попита едва чуто по-младият мъж.

Мексиканците настояха, разбира се, да им се плати веднага.

Емъри Ломакс се охарчи с петдесет долара, но дори и да му беше струвало два пъти повече, за да съсипе стадото на Делри Корбет, той нямаше да се колебае и щеше да си плати като поп. Джеси Гарсия и неговата тумба, чийто състав непрекъснато се променяше, се появи на главната улица на Блуър тъкмо когато Емъри имаше нужда от тях. Ако не бе погледнал през прозореца на кабинета точно когато покрай него профуча пикапът на Гарсия, Емъри още щеше да умува как да притисне Корбет, за да го принуди да се откаже от фермата.

Но щастieto му се усмихна и му прати Джеси Гарсия.

Той бе известен в града като човек, който ще ти поправи всичко. Панци, пръскачки, септични ями. А също ще те извади от всякакви трудни положения. Ако са ти разбили вратата, достатъчно е да се обърнеш към Гарсия и той ще ти смени бравата. Ако искаш да ти подкастрият дърветата, викаш Гарсия и братовчедите му и до вечерта те ще ти орежат клоните и ще ги изнесат от двора. Ако ли пък искаш на онзи кретен, съседа, да му се стъжни, плащаш петдесет долара на Гарсия и той има грижата да ти достави удоволствието да видиш как комшията си чупи в някоя дупка на пътя новичкия микробус.

Ставаше ли дума за мъст, не беше зле да познаваш Гарсия. Той не се гнусеше да си мърси ръцете в прекия и в преносния смисъл на думата. Беше готов да направи всичко онова, което казваме, че желаем на най-големия си враг. Виж, не се решаваше да осакатява и убива, но иначе имаше развихрено въображение. Ако не знаеш какво отмъщение да избереш, той ще ти предложи цяло меню с най-различни възможности.

Не подбираше средствата. Беше готов да работи за всеки, стига той да си плаща. Никак не бе изключено един ден да си му клиент, а на следващия да се превърнеш в негова жертва. Но какво да се прави, такава беше системата на Гарсия. Никой не я оспорваше, понеже никой

не искаше да го настройва срещу себе си: всеки ще ти каже, че мексиканците не се разделят с ножовете си.

Та Емъри Ломакс поръча на Гарсия да посегне на стадото на Корбет.

— Но гледай да не е бедствено. Разбираш ли, Джеси, какво означава „бедствено“?

Гарсия отговори, че разбирал, и само след ден целият град говореше за едно: как при неизяснени обстоятелства Корбет загубил няколко крави, вест, при която настръхваше всеки фермер. Това се отразяваше зле на продажбите. Превръщаше се в нещо като дамга. Дори при мисълта, че може да го сполети такава беда, всеки животновъд се разтреперваше като листо. Вижте как болестта „луда крава“ се отрази на продажбите на говеждо във Великобритания!

Емъри излезе напето от банката и тръгна към Корбет, с когото имаше среща и който се надяваше да е отстъпчив. Но когато дойде във фермата, го чакаше неприятна изненада. Колкото и невероятно да звучеше, Корбет дори повече от преди не искаше и да чуе да продаде земята си.

— Прегледахте ли материалите? — попита отчаян Ломакс, след като близо половин час набира смелост.

— Да.

— Онова, което правят, наистина е невероятно.

— Сигурно.

Виж го ти дъртия мърморко, нима наистина не бе възхитен от лъскавата дипляна и информацията в нея? Или просто се инатеше колкото да вдигне цената?

— Те са твърде щедри в предложението си, господин Корбет. Пощедри от това — здраве му кажи!

На Емъри му вреше и кипеше, но въпреки това той се престори на много безгрижен, облегна се на тапицирания стол и отпусна глезена на единия крак върху коляното на другия.

— Фирма „Истпарк Девелопмънт“ наистина е готова да даде всичко, само и само да откупи земята. Предложението им надвишава многократно цената на имота. Но парите са си техни, нали така? — попита той, после погледна Ана в другия край на стаята и намигна.

Когато бе дошъл, тя учтиво му беше поднесла чаша изстуден чай, но го бе изгледала така, сякаш е прокажен. На какво отгоре беше така

високомерна?

Емъри се държеше с нея чаровно и изискано, току я поглеждаше, та тя да не се чувства изключена от разговора, макар че Делри ѝ обясняваше със знаци за какво приказват. Всеки път, когато Ана идваше в банката, Емъри се стараяше как ли не да е мил с нея, и с какво му отвърщаше тя? С отношение, което можеше да бъде наречено всякакво, но не и приятелско.

Ето и сега седеше като айсберг. Но това не го обезсърчаваше — Емъри бе решил да прави, да струва, но да я има. И тогава тя на бърза ръка щеше да промени държанието ѝ.

Делри затвори папката с документите и я метна на масичката.

— Я ми кажи, Ломакс, правилно ли съм разбрал? Искат да се простя с двеста и шейсет декара земя, която вече притежавам, и да получа в замяна мъничко късче от нея?

Емъри се усмихна донемайкъде лъчезарно.

— Ама бива ли да говорите така! За да ви насърчат, те наистина са готови да ви предоставят правото пръв да си изберете най-хубавия парцел, освен това ще покрият и всички разходи по строителството на новия дом и ще ви предоставят доживотно членство в извънградския клуб.

— Значи членство в извънградския клуб!

— Точно така! — повтори Емъри — мед му капеше от устата. — Как ви звучи?

— И дума да не става!

Делри се изправи.

— Господин Корбет, излагам ви предложението съвсем като за лайк, но според мен вие пак не схващате...

— Зная да чета, господин Ломакс.

— Нямах предвид... Ама вие да не си помислите, че... — Нима Корбет наистина го смяташе за толкова глупав? Емъри си повтори, че трябва да внимава много. — Опасявам се, че някои професионални тънкости от сделката ви убягват.

— Може и да ми убягват. Но в моя отговор няма тънкости. Не проявявам интерес.

Емъри почти изписка:

— Ама те ще ви платят повече, отколкото струва имотът. Ще си построите на своя парцел каквато къща искате.

— Аз си харесвам тази къща и този парцел.

Емъри бе на косъм от това да избухне, вече усещаше как инстинктивно стиска юмрук. Точно в този момент пейджърът му изписука. Той го изключи припряно и направи поредния отчаян опит.

— Не можете на своя глава да взимате решение. Ами Ана? Какво мисли тя за нашето предложение?

Още преди да е изрекъл въпроса, и Ана вече изписваше със знаци отговора.

— Тя казва, че имотът е мой — преведе му Делри. — Ще го наследи синът ѝ. Подкрепя моето решение.

— Радвам се, че е отгледала такова момченце за чудо и приказ. Не забравяйте и него. Образованието му. Докато порасне и стане време да се запише в колеж...

— Вече сме заделили пари за следването му.

— Но...

Делри вдигна ръка.

— Изслушах пазарлъците ти, Ломакс. Само си пилееш енергията, а губиш и моето време. Все пак проявих любезност и се съгласих да се срещнем. Време е да се разделяме. Довиждане!

Фермерът се обърна и понечи да излезе, но Ломакс се вкопчи за последната възможност като удавник за сламка.

— Чакайте, трябва да поговорим за вашия заем.

Корбет спря като попарен, извърна се и го измери с поглед. Лицето му беше почервеняло.

— Какво за заема?

Емъри изду устни, уж съжаляваше. Поклати лекичко глава — един вид, неприятно му е да повдига темата и го прави само защото няма друг избор.

— Това тримесечие закъсняхте с изплащането на лихвите, господин Корбет.

— Само с няколко дни.

— А следващото тримесечие? А по-следващото?

— Никога не съм просрочвал паричните си задължения.

— Убеден съм в това. Но никога досега не сте изпадали в такова трудно положение. И да ви призная, не смятам, че в близко бъдеще ще успеете да се измъкнете от него. Търсенето на говеждо пада. А вие отглеждате крави. Разбирате ли какво имам предвид? — разпери той

широко ръце. — Винаги сте били добър клиент на банката и затова тя на драго сърце ви отпусна голям заем. Но не можем да си позволим да губим пари.

— Какви ги приказваш, Ломакс! От това, че съм теглил заем, вие само печелите! Докато си плащам лихвите...

— Ние зависим от ревизорите. Не аз, а именно те нервничат — отсече Емъри и за да покаже колко е сериозен, кръстоса ръце под гърдите си. — Тъй като те ми оказват натиск, съм принуден да поискам да започнете да погасявате не само лихвите, но и главницата.

— Добре. Ще се справя.

— Как? Като човек, който е в течение на паричните ви постъпления, знам, че в момента в сметката ви не идва почти нищо. Вместо да намаляват, задълженията ви се трупат и трупат. Сметнете! Цифрите в банковото ви извлечение изглеждат все по-отчайващи. А сега и това... затруднение.

С тези думи Ломакс най-сетне успя да прикове вниманието на домакина. Корбет извърна рязко глава, сякаш банкерът го беше ударил по брадичката. Всъщност Емъри бе по-доволен, отколкото ако беше зашлевил Делри. Словесната атака му доставяше по-голямо удоволствие, отколкото ако бе ударил този дърт скръндза.

— Броени минути след като се обадохте на доктор Андерсън, всички започнаха да предават от уста на уста, че по добитъка вероятно е плъзнала епидемия. Всички фермери в околността чува какво нещастие ви е сполетяло.

— Стадото ми не е налегнато от мор. Това беше единичен случай.

— Както личи, е така, но за вас загубата не е никак лека. Особено пък сега, когато всеки килограм говеждо е равнозначен на долари и центове.

— Загубих само пет добичета. Няма да се повтори.

— Но няма как да сте сигурен, нали? А и вероятно ще има последици и след като заловят доведения ви син.

Този път Емъри дори бе по-доволен и от преди — думите сякаш сами изникваха в съзнанието му и след като той ги изрече, удряха Корбет в корема. Напуши го смях. Ето на това му се вика работа! Емъри беше в стихията си. Жалко, че Конот и другите важни клечки от „Истпарк Девелопмънт“ не бяха тук, за да му се порадват. Ако Конот

го чуеше отнякъде колко ловко манипулира Делри Корбет, сигурно щеше да го повиши в заместник-директор на фирмата.

— Какво общо има бягството на Карл Хърболд с... — попита задъхан Корбет и известно време мълча. — С всичко?

Емъри погледна тъжно към Ана. Тя беше пребледняла, но ако изразът ѝ бе показателен за нейните чувства, човек би помислил, че банкерът е някакъв инквизитор, едва ли не надзирател в нацистки лагер на смъртта.

— Извинявайте, господин Корбет. Смятах, че знаете... какво шушукат хората. Мислят, че сте виновен, макар и косвено. Знаете ги какви са, вечно търсят изкупителна жертва. Струва ми се, че някои винят именно вас, задето момчетата са станали изпечени престъпници. Тази неприятна случка с кравите... мен ако питате, тя доказва какво е отношението на околните към вас. Бяха позабравили за синовете ви, но това бягство от затвора отново разбуни духовете. Пак всички говорят само за това.

— Извинявайте, вие кой сте?

Емъри се извърна рязко. Тъкмо обрисуваше картина, която беше донемайкъде мрачна, справяше се прекрасно и ето на, прекъсваха го. Той беше ядосан и изненадан. Смяташе, че Ана и Делри Корбет са сами в къщата, ако не се брой хлапето, което бяха пратили да си играе в друга стая.

Мъжът, застанал на широката арка между коридора и просторния хол, бе висок към метър и осемдесет и съвсем слаб, да не кажем хилав. Беше облечен като каубой: в излинали сини дънки и ботуши. Потупваше с овехтялата сламена шапка по бедрото си. Под същата тази шапка пясъчнорусата му коса се бе слепнала и от потта изглеждаше по-тъмна. Под мишниците памучната му работна риза беше опърпана, сякаш я е ръфат ротвайлер. Ръцете му бяха само мускули и жили и от слънцето бяха потъмнели като орехова черупка. Беше трудно да разбереш какви на цвят са очите му, понеже мъжът ги бе присвил. Гледаше съсредоточено Емъри.

Банкерът направо настръхна от този вторачен поглед, но все пак намери сили да каже:

— Кой пита?

Искаше да го изрече високомерно, но вместо това думите му прозвучаха по детински заядливо. Каубоят се засмя.

— Я да видим дали ще позная. Ти си Ломакс, Делри ми спомена, че днес следобед има среща с теб.

После го изгледа високомерно от глава до пети. Когато очите му паднаха върху клетъчния телефон в ръката на Емъри, той пак прихна, после се обърна към Делри.

— Трябва ми една част, за да поправа водната помпа. Знам къде да я намеря — в един склад в Накогдохес. Сигурно ще се върна чак надвечер.

— Добре — кимна Корбет.

Каубоят си сложи шапката, хвърли още един присмехулен поглед на Емъри и излезе.

— Кой беше този човек? При вас ли работи?

— Да.

— Откога?

— Наех го преди няколко дена.

Емъри реши, че отново му се е отворил случай да наблегне, че няма нищо общо с отровените крави.

— Проверили ли сте го? Ами ако именно той е отровил добитъка?

— Казахме си всичко, каквото имаше да си казваме, Ломакс. И не бери грижа за заема. Няма опасност банката да загуби парите си. Допълнителното обезпечение струва много повече от сумата, която съм теглил.

Емъри си лепна най-лъчезарната усмивка.

— Никой нямаше да се притеснява, ако бяхте приели предложението на „Истпарк“.

Лицето на Корбет стана още по-червено.

— Ана, изпрати го, ако обичаш.

— Няма да изпълня задълженията си на ваш финансов съветник, ако не ви предупредя, че допускате голяма грешка, господин Корбет.

— Ще се смятам за надлежно предупреден. Довиждане, Ломакс. И предай на приятелчетата си от онази фирма, как ѝ беше името...

— „Истпарк Девелопмънт“.

— Та предай им, че фермата не се продава. И не ме безпокой повече.

Делри излезе от стаята и се качи на горния етаж. Емъри проклинаше всяка негова стъпка, докато той не се скри на площадката

на втория етаж. После се извърна към Ана.

— Въпреки всичко накрая ще размисли и ще склони.

Младата жена поклати глава. Банкерът ѝ се усмихна благо — благо и бързо отиде при нея.

— Ако трябваше да решавате вие, какво щяхте да направите? — натърти Емъри и опря показалец в гърдите ѝ.

Тя веднага му обърна гръб и се запъти към входната врата. Ломакс я последва, но се направи, че не забелязва как е отворила широко вратата и недвусмислено го приканва да си тръгне.

Банкерът си помисли, че не е постигнал особен напредък със стареца. Корбет бе непоклатим. Той трябваше да опита нещо друго.

Щеше да бъде крайно опасно да наема още веднъж Джеси Гарсия. Ако рискуваше за щяло и нещяло, Гарсия нямаше да се радва толкова дълго на доверието на хората. Човек си купуваше с петдесет долара не само неговите услуги, но и мълчанието му. Никога досега Гарсия не се беше оставял да го хванат. Той обикновено възлагаше работата на някой свой изпаднал в нужда роднина, който само минаваше през града и на когото даваше малка сумичка, докато самият той гледаше да си осигури поне десетина алибита, кротуваше си вкъщи и си прибираще в джоба тлъста комисионна.

Но човек никога не можеше да бъде сигурен. Някой от роднините на Джеси Гарсия можеше да се раздрънка. Заловяха ли го на местопрестъплението, той щеше да посочи Гарсия, а Гарсия на свой ред щеше да издаде Емъри — bankerът не си правеше никакви илюзии, мексиканецът щеше да натопи и родната си майка, ако трябваше да избира между свободата и затвора. Емъри не изгаряше от желание да се прочуе като първия, когото Джеси Гарсия е натопил. Затова и бе категоричен, че няма да използва повторно услугите му.

Не знаеше доколко може да разчита и на онези калташки подмятания за Карл Хърболд. Всъщност дори не знаеше, че избягалият затворник и Корбет са свързани до днес сутринта, когато секретарката му напомни за срещата. Не че беше нужно да го прави. Тъкмо Емъри да го каже на госпожа Преспи, когато тя добави:

— Клетият стар Делри! Никога няма да се примири, че е втори баща на тези изпуснати момчета.

И през следващия половин час изложи пред шефа си всички пикантни подробности за Сесил и Карл Хърболд. Той направи тъжна

физиономия. Сбърчи чело. Току възкликваше: „Мили боже!“, или „Виж ти! Ама че работа! Какви гнусни типове!“, макар че наум вече потриваше ръце и се облизваше самодоволно. Бе добавил новата информация към арсенала си от оръжия, които смяташе да пусне в действие срещу вироглавия фермер.

Когато по време на спора подметна името на затворника, го направи уж случайно, макар че отдавна дебнеше случай да го стовари върху дебелия глава на Делри. Но ако в близко време заловяха Карл, този довод щеше да се обезсили и Емъри отново щеше да бъде на изходната точка, тоест никъде.

Разковниче за успеха му можеше да бъде и Ана Корбет. Емъри се приближи още малко.

— Разчиташ думите по устните ми, нали, Ана?

Тя кимна.

— Чудесно — ухили се банкерът. — Защото искам да разбереш колко важна може да бъде тази сделка за бъдещето ти. Помисли какво ще са за сина ти тези пари. На твое място, ако бях жена, и то глуха — добави той и я хвана за ръката, — щях да искам да осигуря добро бъдеще за себе си и за детето. Особено при такава възможност. — Емъри я помилва. — Едва ли друг път ще ти се отвори такъв случай. Щастлив съм, че именно аз съм в състояние да ти го предоставя — усмихна се Емъри и отново я погали. — Дали в скоро време да не се видим само двамата и да обсъдим всичко?

Понякога беше толкова умен, че чак се плашеше. Както и беше предполагал, жената бе зажадняла за обич. Емъри го беше надушил още първия път, когато я бе видял. Ана се правеше на строга и непристъпна, но всъщност копнееше за мъжка ласка. За ласката на някой млад мъж. Свекър й явно не я задоволяваше. Каква вълнуваща перспектива! Ана беше свикнала със стария грохнал Делри и как ли щеше да креци и да се гърчи, ако легнеше с някой по-млад!

Още щом Емъри я докосна, тя престана да се държи така надутото. Изглеждаше непорочна и уплашена, сладка и свенлива, и тъй сексапилна, току прехапваше долна устна. Поглеждаше към горния етаж досущ гимназистка, притеснена да не я спипат бдителните й родители. Сведе мигли. Опита се да си поеме дъх и потрепери едва забележимо.

После дръпна ръката си и усмихната, му направи някакъв знак. Емъри се наведе още по-близо.

— Не знам какво ми казваш, но имам усещането, че е нещо много приятно. — Пак стисна ръката ѝ и ѝ намигна. — Ще държим връзка.

Джак се върна от склада вече по мръкнало. Изненада се, когато видя, че въпреки жегата Делри и Дейвид са отвън на предната веранда. Не искаше да им се натрапва. Виждаше му се странно, че още не са го уволнили.

Предния следобед наистина бе прекрачил всякакви граници. Беше се хвърлил през глава в разбунените води на нравствен конфликт уж за да спаси удавник, който не искаше да бъде спасяван. Сега, близо двайсет и четири часа по-късно, Джак още не можеше да си прости, че е попитал Делри откога обича снаха си.

Какво, по дяволите, му влизаше в работата? Изобщо не го засягаше. С изключение на това, че е разстроен, задето те двамата с Ана са се срещали насаме в конюшната. И Делри го подозираше, че е отровил кравите. Според Джак това до известна степен му даваше право да изкаже мнението си. Въпреки всичко въпросът беше доста неуместен и той го знаеше още докато го задаваше.

Делри се бе ядосал, и то с основание. Беше извърнал глава толкова бързо, че насмалко да завърти в същата посока и волана на пикапа. Завиха рязко. По-възрастният мъж натисна спирачките и все пак не се претърколиха в канавката, но пикапът продължи по инерция и спря така, че всичко вътре се разтресе.

Когато Делри се извърна към Джак, вените по челото му бяха изпъкнали от гняв.

— Не знам от коя канавка си изпъзлял, но с това мръсно съзнание... — изсумтя той запъхтяно и си наложи да млъкне, за да си поеме дъх. — Нека сме наясно с едно. И с пръст не съм докосвал Ана. Между мен и нея няма нищо, ама нищо нередно.

— Вярвам ти — отвърна Джак. — Не те попитах откога спиш с нея. Попитах те откога я обичаш.

Делри продължи да го гледа вторачено още известно време, ала Джак не трепна. Знаеше, че е прав. Реакцията на Делри бе разсеяла и последните му съмнения, че само му се е сторило.

Накрая старецът се отпусна на седалката и притисна пръсти към очните си ябълки. Стоя така цяла минута. Джак не смееше да се помръдне, дори не дишаше.

Когато най-сетне Делри свали ръка, тя сякаш тежеше сто килограма. Падна безжизнено върху коленете му. Той се бе вторачил неутешимо през предното стъкло, изглеждаше стар, разгромен и неописуемо тъжен.

— Тя знае ли?

— Не. Не — поклати глава Делри.

Джак си замълча — и бездруго бе казал прекалено много. Делри отново излезе на шосето и те се прибраха във фермата. Джак нямаше да се учуди, ако старецът му бе казал да си събира багажа и да се маха. Имаше две твърде основателни причини да го изгони.

Но Делри не отвори дума за уволняване нито тогава, нито тази сутрин, когато Джак се яви на работа. Ето че той не бе уволнен и днес следобед, когато отиде да купи частта за повредената помпа. Както личеше, Делри смяташе да го задържи още при себе си.

Но Джак изобщо не се надяваше да го поканят на семейната трапеза, затова и се поколеба дори когато Дейвид му махна от верандата.

— Ей, Джак! — провикна се момченцето. — Ела! Правим сладолед.

„Нищо няма да ми стане, ако мина и ги поздравя“, рече си Джак. Спря пикапа и слезе.

— Здравей, Джак!

— Здравсти, Дейвид! — Джак изкачи стъпалата и кимна към допотопната машина. — Пък аз си мислех, че днес всички машини за сладолед са електрически. Не знаех, че още правят и дървени.

— Не, не ги правят — поясни Делри — беше плувнал в пот от усилието, но по всичко личеше, че му е приятно. — Имаме и електрическа, но все ми се струва, че сладоледът става по-вкусен, ако си го разбъркам сам.

Делри трябваше да напрегне всичките си сили, за да завърти ръчката. Дейвид се бе разположил върху задвижващия механизъм, бяха му сложили сгъната хавлиена кърпа, за да му е по-меко. Фризерът, варел, измайсторен от отвесни дървени обръчи, бе сложен в

пластмасова каца, та пяната, стичаща се през една дупчица отстрани, да не капе в цветните лехи покрай верандата.

— Сладоледът замръзва по-бързо, ако седя отгоре — поясни Дейвид.

— Значи затова си най-важният тук — отбеляза Джак.

Хлапакът го озари с щърба усмивка.

— Намери ли частта? — попита го Делри.

— Да, утре сутрин, още щом стана, ще се заема с помпата. Освен ако не искаш да я поправя още тази вечер.

— А, не. Я поседни.

Изненадан от поканата, той се намести на най-горното стъпало.

— Дядо, не се казва „а“.

— Така си е, Дейвид, не се казва. Вечерял ли си? — обърна се той към Джак.

— Спрях на едно място да си взема сандвич.

— Сладоледът ще е готов всеки момент.

Сякаш по знак, Ана излезе на верандата с поднос, върху който бяха наредени купички, салфетки и лъжички. Джак скочи и пое подноса, от което тя като че ли се смути. Или може би се притесни, че не носи прибори и за него, и се налага да се връща в къщата, за да вземе още една купичка и лъжица? Когато Ана пак дойде при тях, Делри оповести, че сладоледът е готов.

Дейвид скочи от задвижващия механизъм. Махнаха кърпата. Джак загледа с интерес как вадят сладоледа от металната съдина. Ана вдигна капака и извади отвътре витлото, което разбъркваше сместа, докато сладоледът се втвърдяваше. После напълни с черпака първата купичка и я подаде на Джак.

Стъписан, той я пое и прошепна: „Благодаря“. Изчака и другите да си получат сладоледа и чак тогава гребна и го опита. Беше гъст, студен, сладък, ухаеше силно на ванилия. Да си оближеш пръстите!

— Ана използва рецептата на Мери, предавала се е от поколение на поколение в семейството й — поясни Делри. — Обзалагам се, че това е най-хубавият домашно правен сладолед, който си вкусвал.

— Това е първият домашно правен сладолед, който вкусвам — отвърна Джак още преди да го е осъзнал. Надяваше се забележката му да остане незабелязана, но Делри вдигна глава и го погледна. Джак сви

рамене. — Родителите ми не бяха от хората, които ще седнат да правят сладолед. Как мина срещата с Ломакс?

— Слава богу, успя да смени темата.

Делри се свъси.

— Показах му вратата и му обясних да не ме безпокои повече с предложения: няма да му продам фермата. После онзи негодник се запретна да обработва Ана.

Джак погледна към младата жена. Дотогава и двамата се бяха старали очите им да не се срещат, макар че той не пропускаше и най-малкото движение, което правеше Ана, а както личеше, тя също го наблюдаваше скришом. Притеснението им беше смешно. В края на краищата не бяха деца, бяха възрастни хора. И в конюшните не бяха правили нищо повече, освен да се докоснат по ръцете.

Е, вече знаеше какви са чувствата на Делри към младата жена и не би я погледнал, без да си спомни за тях. Сега обаче я стрелна озадачено с очи, а Делри подкани:

— Кажу ми, Ана. Ще има да се смее.

Тя предаде със знаци разговора си с Емъри Ломакс, свекър ѝ превеждаше. Щом завърши, Джак отбеляза:

— Мислех, че е мухльо. А той се оказа и голям мръсник. Бе чул достатъчно от коридора, за да си състави мнение за банковия чиновник. Ако беше честен предприемач и почтен човек, Ломакс нямаше да изнудва Делри с връзката му с Карл Хърболд. Начинът, по който бе притиснал Ана, идеше да покаже, че няма съвест и мисли само за себе си. Опасно съчетание!

— Я кажи на Джак какво си му отговорила — подсмихна се Делри. Тя се извърна към Джак, а свекър ѝ отново започна да превежда знаците ѝ. — Престорих се, че съм поласкана. А когато той предложи да сме излезели, го нарекох... нарекох го с лоша дума — редактира репликата Делри, защото ги слушаше и Дейвид. — Казах му да маха мръсните си ръце от мен, или ще го изрита знаеш къде.

Дейвид облиза лъжичката.

— Къде е щяла да го изрита, дядо?

— Представям си — намеси се и Джак и направи отвратена физиономия. — Не е трябвало да го щадиш, Ана. — Младата жена му се усмихна. Той ѝ върна купичката и допълни: — Допълнително давате ли? Много ви моля!

Загледа я как гребва с лъжицата от сладоледа в съдината. Светлината, струяща през предните прозорци на къщата, осветяваше само едната страна на лицето ѝ. Другата беше омекотена от сянката. Кожата ѝ изглеждаше хладна въпреки горещината навън. Движенията ѝ бяха пестеливи. Ако по пръстите ѝ полепнеше разтопен сладолед, тя го облизваше сякаш без да се усеща.

После Джак забеляза, че Делри го гледа как се е вторачил в снаха му. Изяде за рекордно време втората порция сладолед, сбогува се и остави семейство Корбет на верандата.

Дълго стоя под струята вода в мъничкия душ във фургона и повтаря до припадък: „Само не прави глупости, Джак! Само не опропастявай всичко!“.

Градчето се бе сгушило край пътя. По това време на нощта потъналите в сън улици не показваха признаци на живот. Над главното кръстовище мъченически висеше светофар, на който обаче не мигаше дори жълтата светлина: или беше изгорял, или се бе самоизключил в предварително зададеното му време. Прозорците бяха тъмни. По безлюдните улици не се прокрадваха дори бездомни котки.

Затова пък Карл Хърболд беше нащрек.

В продължение на няколко дни бяха намерили чудесно убежище, където да си починат на воля, във фермата на Бейли в Северозападна Луизиана. Карл не можеше и да мечтае за по-уютно местенце. Килерът и фризерът бяха заредени добре. Телевизорът хващаше толкова много канали, че те с Майрън така и не успяха да погледат всичките. В къщата имаше централна климатична инсталация, благодарение на която във всички помещения беше прохладно.

На Карл направо си му домъчня, когато стана време да се сбогуват с къщата. Овдовялата госпожа Бейли и сестра ѝ — стара мома, бяха живели сами в нея, откакто господин Бейли бе починал. Нищо чудно роднините и съседите да се отбиваха от време на време, за да видят как поминуват двете старици, затова тази сутрин Карл бе решил, че не бива да остават с Майрън повече тук. Беше си опасно да се задържаш дълго на едно място, когато полицията — и местната, и щатската, и федералната, те издирва под дърво и камък.

Бяха оставили сестрите да почиват в мир, с по един куршум в главата, на дъното на кладенеца.

Карл открай време не умееше да чака. Той беше човек на действието. Те със Сесил се бяха разбрали да не се срещат непосредствено след бягството от затвора. Защо да рискуват излишно? Ченгетата щяха да държат под око Сесил, докато се убедят, че братя Хърболд не са чак толкова глупави, та да вършат нещо тъй предсказуемо и да се излагат на опасността Карл да бъде заловен отново. Затова и братята се бяха уговорили да се видят, щом страстите

се поуталожат. Но до срещата им оставаха още доста дни и от бездействието Карл съвсем се изнерви — не го свърташе на едно място.

Имаха трудности и с парите. Покойният господин Бейли бе завещал на роднините си дом с всички удобства, но сестричките явно бяха най-стиснатите жени, живели някога под слънцето. В къщата нямаше пукнат цент. Дори когато Карл бе предоставил госпожа Бейли на Майрън, та той да си поиграе с нея, сестра ѝ, старата мома се бе заклела през сълзи, че не им се намират никакви пари, освен малката сума в портмонето ѝ. Някакви си жалки двайсет и седем долара.

Но Карл се чувстваше измамен. След като видя сметката и на двете бабички, той дни наред претърсва къщата педя по педя, от тавана до мазето. Но не намери и цент на обикновените места, които хората използваха за скривалище. Кой да знае, че дъртите вещици са казвали истината, когато са ги молили на колене да им пощадят живота?

Карл и Майрън бяха изхарчили почти всичките петдесет долара, които Сесил им бе оставил в колата: бяха купили пиене, храна и бензин. Но скоро щяха да им трябват пари. Сега бяха намислили да задигнат отнякъде някой и друг долар, без да вдигат излишен шум.

— Ето го мястото, което ни трябва, Майрън — отбеляза Карл, докато завиваха под единствения изключен светофар в градчето. — Как мислиш?

— Разбира се, Карл.

— Ще вземем малко пари, а на теб — и няколко пакетчета бонбони и вафли. Искаш ли?

Беше доволен, че Майрън е тъй стговорчив, само дето непрекъснато се хилеше. Оголеше ли зъби в усмивка, се виждаха отеклите му розови венци и Майрън наистина се превръщаше в истинско страшилище.

Бензиностанцията беше от гофрирана ламарина и сякаш бе строена най-малко преди половин век. Колонките отпред бяха малко по-нови — отпреди двайсетина години. Кичестото дърво беше разпростряло клони над покрива и бе потопило цялата постройка в непрогледен мрак, което според Карл беше само добре дошло. Колкото по-тъмно беше, толкова по-добре. Той зави с колата, отиде зад бензиностанцията, спря и слезе.

Задната врата беше с катинар, който той отвори със стругарския нож, оставен предвидливо, за всеки случай от Сесил в багажника на автомобила. Тръгна пръв през разхвърляния склад, който миришеше на гума и смазка, и влезе в самата бензиностанция. Майрън го последва.

— По дяволите!

С ръце на хълбоците, Карл погледна отчаяно касовия апарат. Беше очаквал да види някаква допотопна реликва, месингова кутия с копчета, върху които са написани цифрички, и звънче, което звъни всеки път щом касата се отвори. Или дори кутия от пури, натъпкана с банкноти.

Кой ти е очаквал да види в това затънтено градче компютризиран касов апарат, последна дума на техниката, като този тук? Явно на Карл не му вървеше. Първо не откри в къщата на бабките скрити съкровища. А сега пък това!

— И как сега да го отворя?

Въпросът беше риторичен, но Майрън, който бе открил на рафта със сладкарските изделия и дъвките любимите си бонбони и вафли, отвърна:

— Не знам, Карл. Разбий го.

— Такъв апарат не може да се разбие, тиквеник с тиквеник! Има код, цифри, които трябва да се наберат... Какво ли съм седнал да обяснявам такива сложни неща на един олигофрен! Я ми хвърли една вафла!

— Бадеми искаш ли, Карл?

— Защо не?

Майрън метна вафлата под ръката си. Карл се пресегна да я хване.

— Стойте, не мърдайте, келешите такива!

Карл се извърна към посоката, откъдето бе дошъл викът. Точно на равнището на очите си видя пушка с отрязана цев. Вафлата тупна на пода.

— Не стреляй! — изпелтечи той. — Недей! — извика, забелязал с крайчеца на окото, че Майрън се кани да скочи. Ако пушката стреляше, главата му щеше да стане на кайма още преди Майрън да е обезвредил другия мъж. — Извинявайте, господине. Не искахме да ви причиним зло, само...

— Млъквай! Ей, ти! — обърна се човекът към Майрън. — Дръж си ръцете така, че да ги виждам, и ела тук при приятелчето си.

— Какво да правя, Карл?

„Бива ли такава нещо, смотаняк такъв! Да се обръщаш към мен по име!“, скастри го наум Карл, макар че кореше и себе си, задето е бил толкова небрежен. Беше оставил пистолета върху плота. Сега беше с гръб към него и не можеше да го вземе. „Големи глупаци сме!“ Оставаше му само едно — да се преструва на много уплашен за кожата си.

— Прави каквото ти казва човекът! Хванаха ни!

Майрън затътри огромни ходила по линолеума.

— Сега в затвора ли ще се върнем?

Карл се зарече, че измъкне ли се жив, ще му отреже с двете си ръце езика.

— Ама вие да не сте онези, дето избягаха от затвора в Арканзас?

— Не ни убивайте — примоли се Карл уж много уплашен. — Ние сме...

— Божичко! — възкликна през шепот човекът. — Добре се наредих! Видях колата отвън.

— Бензиностанцията ваша ли е? — попита Карл.

— Моя, да опустее дано. Рекох си, че са влезли някои хлапетии. И през ум не ми е минавало...

— Тате!

Онова, което се случи после, сякаш тънеше в мъгла дори за Карл, който пое инициативата в свои ръце.

Собственикът на бензиностанцията се извърна да се скара на отрочето си, на което явно бе наредил да не мърда от колата. А Карл само това и чакаше — удари с все сила пушката и прикладът се заби в корема на човека. Пушката обаче не стреля, чудо, което Карл така и не проумя. Майрън както никога постъпи умно, което само по себе си беше чудо: сграбчи момичето и притисна едра длан към устата му, та то да не пици.

За по-малко от пет секунди съотношението на силите се промени. Карл и Майрън отново държаха всички оръжия и владееха положението, докато мъжът, решил да ги залови на местопрестъплението, се беше превил на две, давеше се и ги молеше да пощадят живота му.

— Е, това вече е друго — отбеляза Карл, после се наведе, вдигна вафлата от пода и разкъса обвивката. — Нали, Майрън?

— Да, Карл.

Другият отхапа от вафлата.

— Махни си ръчището от носа ѝ, че ще вземеш да я удушиш. Но ѝ дръж устата затворена.

— Моля ви, не ѝ причинявайте зло — простена мъжът.

— И през ум не ми е минавало — отвърна Карл и се престори на обиден. — А на теб, Майрън, минавало ли ти е през ума да причиняваш зло на това момиче?

— Не, Карл.

— Ето на! Не искаме да причиняваме зло на никого. И няма да го направим.

Карл халоса с приклада мъжа по носа и му избви предните зъби. Човекът се свлече на четири крака, като стенеше и призоваваше на помощ Бога.

— Видя ли сега, колкото и да хленчиш и да молиш, няма да помогнеш на никого — каза му Карл. — Защото можеш да си помогнеш само ти. Трябва само да отвориш касовия апарат. И те оставяме на мира. Не мислиш ли, че е справедливо?

— Добре, добре, само не ни причинявайте зло.

С огромно усилие на волята човекът се надигна и тръгна, залитайки, към касовия апарат. Клетият, ръцете му трепереха толкова силно, че едвам успя да включи апарата. Набра цифрите на кода и апаратът се отвори.

— Видя ли колко лесно било? — потупа го Карл по гърба и със самоделния нож, който бе измайсторил още в затвора, го наръга в бъбрека.

Заби острието три пъти. Извади го и мъжът се свлече безжизнено на пода.

— Не гръмна и изстрел — отсъди на глас Карл и се ухили. — Време е да се поопаричим.

Ужасеното момиче се разхлипа неудържимо и привлече към себе си вниманието на Карл. Дотогава той всъщност не го беше забелязвал — мислите му бяха заети с друго. Но след като натъпка джобовете си с банкнотите, които бе взел от касовия апарат, огледа девойчето от глава до пети. Беше по къси панталонки и раирана фланелка с името на

някакъв отбор. Три четвъртите чорапи очертаваха тъничките ѝ прасци над маратонките. Беше на около четиринайсет години. Вече не беше дете, но още не бе и жена. Ала женското у нея все пак се бе пробудило. Карл усети как се възбужда. Ако не бързаха...

— Знаеш ли какво, Майрън? Ще ти дам да покараш малко колата. Какво ще кажеш?

— Страхотно, Карл, ще падне голяма веселба! Може ли да си взема още бонбони?

— Може да вземеш колкото ти душа иска. Даже ще ги взема аз. А ти заведи тази хубавица при колата и я качи на задната седалка. Но да не е гъкнала, чу ли?

Бог да го поживи този Майрън, изпълни безпрекословно нареждането му. Е, докато беше водил момичето към колата, му беше спрял притока на кислород и когато Карл отиде при тях, то беше изпаднало в несвяст, така че лепенките, които той бе взел от бензиностанцията, се оказаха излишни. Но за всеки случай ѝ залепи устата.

Когато Майрън профуча покрай табелата с името на града, Карл вече се забавляваше на воля на задната седалка.

— Разправят, че го е направил Карл Хърболд. Той и онзи тип, с когото са избягали от затвора.

— Няма такова нещо. Казват само, че те са заподозрени.

— Не е ли все същото!

— В каква държава живееш? Тук сме в Америка. Имаме си конституция, която ни дава права. Невинни сме, докато вината не бъде доказана, така да знаеш! Добро утро, Ези!

Постоянните посетители в кафене „Веселата пчеличка“ на градския площад както винаги обсъждаха горещите новини от деня. Каквото и да бяха съобщили по радиото и телевизията, те го дъвчеха и предъвкваха, правеха го на парченца не по-зле от онези кухненски комбайни от рекламите, дето можели да режат сурови картофи по седем различни начина.

Беше си нещо обичайно и да спорят за една или друга страна на тези новини, независимо дали това бяха всеобщи принципи, отвлечени теми или незначителни подробности. Днес препирнята като че ли се въртеше около подробностите.

Всяка сутрин в кафенето се събираха неколцина старци. Имената и физиономията се меняха от поколение на поколение, както и обсъжданите теми. Избухваха войни, които биваха печелени или губени. Подемаха се спорове, за които после всички забравяха. Държавниците и знаменитостите биваха възхвалявани, охулвани и оставяни на спокойствие. А тези сбирки, които наподобяваха ритуал, си продължаваха. Да си речеш, че щом някой мъж достигне определена възраст, се чувства длъжен да се присъедини към старците в кафене „Веселата пчеличка“. Ако някой напуснеше този свят, се появяваше друг, който да запълни празнотата. Спазването на традицията беше жизненоважно за обществените порядки в Блуър.

Повечето старци бяха пенсионери, чудеха се какво да правят и често се заседаваха и до обяд, когато заменяха кафето с изстуден чай и продължаваха да отстояват спрехаво мнението си. Те наподобяваха

човешки реликви, които се мъчеха да си покажат, че са важна част на обществото, за чието добруване допринасят и което е принудено да ги търпи и храни, докато се споминат.

Ези ги поздрави, забелязал, че повечето са по-млади от него.

— Какво те води насам по това време? — поинтересува се един.

— Може ли едно кафе, Луси? — обърна се той към сервитьорката и чак тогава отговори на въпроса: — Сестрата на Кора в Абилин се е поболяла нещо. Жената отиде за малко при нея.

Ези мразеше старците, задето висят по цял ден в кафенето и изказват мнения, за които никой пет пари не дава, но още повече мразеше лъжците. А ето че и той беше започнал да лъже. Дори самия себе си. Най-вече себе си.

Можеше да се заблуждава както си иска, но голата истина бе, че след половинвековен брак Кора го беше напуснала. Той я бе наблюдавал как стяга куфара, как го слага в колата заедно с няколко снимки на децата и внучките и заминава. И сега я нямаше.

Но продължаваше да си втълпява, че са се разделили само временно. Не си представяше живота без Кора.

— Значи си ерген, а?

— Нещо такова — потвърди той.

— Искаш ли с кафето и нещо за хапване, Ези?

Познаваше Луси още от началното училище. В гимназията беше играл американски футбол с мъжа ѝ, загинал при ужасна злополука на сечищата. Бе ходил и на погребението на сина им, умрял за родината във Виетнам.

С годините Луси бе понапълняла в ханша, прическата ѝ бе станала по-висока, под дебелиите пластове грим тя криеше мигрената и пораженията на възрастта, но въпреки това си беше същата Луси, която Ези бе учил в трето отделение да се катери по дърветата.

Два дни поред беше закусвал овесени ядки. Долови миризмата на току-що приготвена храна и устата му се напълни със слюнка.

— Наденички намират ли ти се?

— Да, както винаги.

Ези се разположи на стола пред бар плота и обърна гръб на масата с мъжете — дано не се опитват да го включат в разговора си. Но не би.

— Чу ли за отвличането и убийството, Ези?

То оставаше да не е чул. Още от сутринта всички телевизионни канали и радиостанции гърмяха само за това.

— Какво ви разправях аз на вас? — попита заядливо първият старец. — Е, какво ще кажеш, Ези, какво е мнението ти като човек, защитавал закона?

— Ужасно престъпление, дума да няма — отвърна той и благодари мълком с очи на Луси за чинията с храна, която тя сложи на плота.

Открай време подозираше, че тя си пада по него. Е, никога не беше флиртувала открито. Ези беше семеен, а Луси не бе от жените, които ще тръгнат да разбиват чужди семейства. Колкото до Ези, той нито веднъж не бе правил или говорил нещо, с което да я насърчи. Но му се струваше, че щом го види в кафенето, Луси винаги се смущава и бърза да му угоди. Обслужваше го чевръсто, преди другите, слагаше му в чинията повечко от храната, неща от този род. Ето и сега — беше му донесла две тлъсти наденички.

— Според теб кой го е направил, Хърболд ли?

Ези продължи да се храни.

— Трудно ми е да се впускам в догадки. Станало е чак в Луизиана. Доста далеч е от моя район.

— Хайде, ясно е защо са убили мъжа — започна да разсъждава на глас един от старците. — За да го ограбят.

— Но виж, смъртта на момичето си е истинска трагедия.

— Поне веднъж и ти да си прав, Клем. Защо им е трябвало да вършат такива неща!

— По телевизията казаха, че половите й органи били разкъсани.

— За бога! — възкликна Луси. — Не можете ли да говорите за друго? Скверните паметта на мъртвите.

— Не се гневи толкова, Луси! Казвам само, че който е постъпил така с момичето, наистина е изверг. Направил го е колкото да задоволи престъпните си нагони — отсече старчето и забучи показалец върху масата. — Изверг и половина!

— Точно както навремето с малката Маккоркъл. Кога беше? Помниш ли, Ези?

Той тъкмо си мислеше, че наденичките на Кора са къде-къде по-вкусни, отколкото в кафене „Веселата пчеличка“ — не че не чуваше разговора, но не му обръщаше внимание, пускаше го между ушите си.

После най-неочаквано му се стори, че в тялото му са се забили хиляди рибарски кукички наведнъж, които го теглят от хладните сумрачни дълбини на размисъла към повърхността, където, за да оцелееш, трябва да се бориш за всяка глътка въздух.

— То оставаше да не помни! — каза презрително един дядка. После се обърна към Ези. — Навремето така и не доказа, че са я убили братя Хърболд. Нали, Ези?

Той се прокашля и отпи от кафето.

— Не, не успях.

— Единствена реката знае тайната — намеси се и Луси.

Ези я погледна, изненадан. Едва предната вечер бе прочел изрезката от вестник отпреди двайсет и две години, същата, която тя цитираше.

Жената се изчерви като рак, явно смутена, че си е спомнила дума по дума изявлението му.

— Сетих се как в един вестник пишеше, че си казал това.

Един от постоянните посетители в кафенето я отърва от неудобството, като отбеляза:

— Разбира се, че са го направили тези калпазани, няма кой друг да го е направил! Последния път, когато са я видели жива, е била с тях!

— Да, но защо да не предположим, че по някое време се е разделила с тях и си е тръгнала с друг?

— С кого? — изсумтя приятелят му.

— С всекиго. Разправят, че е била много разпусната.

— Лично на мен не ми се вярва. Всеки знае, че братя Хърболд са замесени.

— Как тогава са стигнали толкова бързо в Арканзас? Кажи, де! Ти, Ези, разбра ли? Онова престъпление в Аркаделфия все пак им дава алиби.

— Така е — съгласи се бившият шериф, после, преди да си е доял закуската, стана от стола при барплота. — Колко ти дължа, Луси?

Келнерката му направи сметката, оказала се толкова малка, че той удвои сумата, която пъкна под чинията.

— Благодаря, Ези — усмихна се Луси, при което се видя златният ѝ зъб.

— Знаеш ли — поде един от мъжете зад него, — мисля си, че...

— Не ме занимавайте повече.

— Върви на майната си.

— Хей, момчета, мерете си приказките! — скастри ги Луси. — Знаете какви са правилата тук.

— Извинявай, Луси. Както казах, преди да ме прекъснат най-безцеремонно...

Ези не чу останалото. Отвори вратата, над която издрънча малка камбанка, и излезе навън. Дръпна козирката на шапката, за да си затули очите от утринното слънце. Докато вървеше към линкълна, усети колко напечен е под нозете му циментовият тротоар. Националният флаг на пилона пред съдебната палата бе увиснал — не подухваше никакъв ветрец. Пред топа, останал от времето на Конфедерацията, бръмчеше пръскачка, от която излизаше тъничка струйка вода, изпаряваща се още преди да е достигната земята.

Когато Ези се качи в автомобила, вътре беше горещо като в пещ. Той запали двигателя, за да включи и климатичната инсталация. Първите звуци, долетели от радиоприемника, бяха сутрешните новини. Карл Хърболд и Майрън Хътс, наскоро избягали от затвора в Тъкър, щата Арканзас, още бяха издирвани под дърво и камък. Сега бяха заподозрени и в убийството на собственика на бензиностанцията и на дъщеря му.

— Откъдето и да минат, оставят подире си трупове, като се почне с двамата надзиратели от затвора. Нощес в малкото градче Хемп, щата Луизиана, те са извършили и двойно убийство.

Ези изключи радиото. Не му се слушаше още веднъж как четиринайсетгодишното момиче е било изнасилено и убито. По-рано същата сутрин бе гледал новините по телевизията. Мъжът бил намерен мъртъв в бензиностанцията от жена си. Отишла да го търси, защото той и дъщеря му не се прибрали предната вечер, когато ходили в съседен град на турнир по софтбол.

Трупът на изчезналото момиче бил открит чак след зазоряване. Един шофьор на камион го видял в канавката край магистралата. Първоначалното съобщение гласеше, че преди да бъде застреляно в тила, момичето е било изнасилено.

Ези тръгна да обикаля из града — не му се прибираще вкъщи. Питаше се дали наистина Карл е убил този човек и дъщеря му и дали пак се гордее с това, както навремето, преди повече от двайсет години, когато Ези го бе разпитвал в онзи затвор в Арканзас.

— Ти да не си добрият самарянин бе, Ези? — беше му се присмял Карл иззад решетките. — Нима си бил толкова път колкото да ми дойдеш на свиждане?

Беше облечен в яркооранжева фланела и бе по-хубав от всякога. Дали не беше станал още по-нафукан именно защото бе извършил убийство? Но Ези не се хвана на въдицата и не се поддаде на чара му.

— Здравата си загазил, Карл, до гушата си затънал в лайна, няма мърдане!

— Защо да си кривя душата, шерифе, имал съм и по-добри дни. Затворите тук, в Арканзас, са голяма кочина, така да знаеш! Храната я няма никаква. Кенефите смърдят, не се трае. Матракът е изтърбушен. Това не е живот!

— Мен ако питаш, не е зле да свикнеш, Карл.

— Намерил съм си адвокат и половина! Предоставен ми е от държавата, но му сече пипето. Някъде от Севера е. Връзва косата си на опашка, носи обица. Мрази системата. Особено пък тук, на Юг. Смята, че всички държавни чиновници са глупави и продажни, и според мен е прав. Ако се вярва на него, можело да ме опандизят заради кражбата тук, но не и заради убийството. Било нещастен случай.

— Наистина ли е нещастен случай?

— Виж сега какво, онзи келеш като нищо можеше да пречука брат ми. Нямах друг избор, трябваше да стрелям пръв, ако не исках Сесил да издъхне пред очите ми.

— Остави си пледоарията за пред съдебните заседатели, Карл.

Карл се ядоса, лицето му пламна. Кафявите му очи замяхаха огън и жулел.

— Аз, шерифе, няма да ида в затвора за убийство. Запиши си го ако искаш. Не съм влязъл в онзи магазин, за да убивам.

— Дори и тези приятелчета в Арканзас да не те осъдят, затворът няма да ти се размине.

— Защо реши така?

— Ако тук излезеш сух от водата, ще се погрижа да отговаряш в Тексас за Патси Маккоркъл.

— За тази грозотия?

Един клаксон откъсна Ези от тежките му мисли. Той видя, че светофарът е светнал зелено, и махна на другия шофьор, за да му се

извини. Нямахме къде да ходи, затова подкара към жилищния квартал, където двамата с Кора бяха живели почти откакто се бяха оженили.

Влезе в къщата и му стана неприятно, че вътре е толкова пусто. Уж Кора беше дребничка, а отсъствието ѝ сякаш бе създало вакуум. Ези си свали шапката и я сложи на куката при задната врата. Отиде в кухнята и забеляза, че е оставил кафеварката включена. Изключи я.

После излезе в антрето — не знаеше какво да прави през деня. Дали да не погледа телевизия? Можеше да избира между глупавите сладникави сериали, глупавите публицистични предавания с гост в студиото и глупавите реклами. Или да поработи в градината? Беше много горещо. Пък и не го биваше за това. Кора твърдеше, че още щом го зърнели, цветята се самоубивали, за да не ги съсипел той.

Този вътрешен спор беше само колкото за лице, нещо като благ мехлем за гузната му съвест, защото Ези вече знаеше какво ще прави.

Реши да не се преструва повече пред самия себе си, влезе в кабинета и седна зад масивното писалище с подвижен плот, което бе наследил от баща си. Беше железничар и всеки Божи ден от живота си бе седял зад това писалище. Кора го пазеше като зеницата на окото си: всяка седмица го лъскаше и полираше с препарати. Ези отключи капака от тънички дъсчици и го вдигна. В средата на писалището беше папката с документите за Патси Маккоркъл.

Отвори я и погледна вторачено снимката на момичето от последните класове на гимназията. Спомни си колко цинични му са се сторили думите на Карл Хърболд, нарекъл Патси „грозотия“.

— Преди вие двамата със Сесил да дойдете тук, за да ограбите магазина и да убиете полицаи, който не е бил на работа, сте оставили Патси Маккоркъл мъртва при реката.

Карл го бе погледнал нагло през решетките, сякаш е най-невинният човек на този свят. Накрая бе отметнал глава и бе прихнал.

— Какви ги дрънкаш, Ези, да не си превъртял?

— Всички, които онази вечер са били във „Вагън Уийл“, са ви видели да си тръгвате с нея. Имам десетки свидетели.

— Имаш грънци — тросна се ядно Карл.

— Нима вие със Сесил не сте били с нея?

— Да, бяхме с нея. По-точно, тя беше с нас. Лепна ни се веднага щом влязохме в заведението. Беше мъртво пияна. Ние също се почерпихме. Посмяхме се. Какво толкова?

— Доколкото чух, Карл, не само сте се смели. Изнесли сте цяло секс шоу.

Карл се ухили и му намигна.

— Както го казваш, май съжالياваш, че и ти, шерифе, не си бил там да ни позяпаш. Жалко, не сме знаели, че се интересуващ от тези неща. Ние със Сесил на драго сърце щяхме да си поделим с теб Патси. Госпожа Хардж не ти ли бута вкъщи?

Ако можеше да се пресегне през решетките, Ези щеше да убие на място Карл и да спести на щат Арканзас разправиите и разходите по това да го изправя пред съд и да го държи с години в тамошния затвор. Слава богу, че се овладя и си тръгна, оставяйки Карл да се превива от смях зад гърба му.

Беше се надявал да измъкне повече от Сесил, който, за разлика от брат си, не беше толкова наперен.

— Да, шериф Хардж, потанцувахме с Патси, но не сме ходили с нея на реката. Пътувахме с колата почти цялата нощ и в седем и половина сутринта влязохме в онзи магазин.

Дотук Сесил не го лъжеше. Ези бе прочел доклада за задържането на братята, извършили престъпление, което по ирония на съдбата им предоставяше алиби за Патси Маккоркъл. Но и той бе изминал същия път, както момчетата онази нощ. Разстоянието беше точно четиристотин километра. Ако братята наистина бяха напуснали заедно с Патси заведението по времето, което сочеха свидетелите, пак бе възможно да са я завели на реката, където са я любили, а после да са поели към Аркаделфия и да са стигнали доста преди седем и половина сутринта. Това не противоречеше и на становището на Страуд за часа, когато е починала Патси.

— Слушай, Сесил, всички в заведението са ви видели заедно с момичето. Доколкото разбрах, тримата сте направили голямо театро. Само не ме убеждавай, че след цялото това натискане, след толкова алкохол и танци не сте спали с нея.

Очите на Сесил зашариха из килията. Той погледна надзирателя, застанал зад Ези. После засмука буза.

— Добре де. Тя толкова... изпразни ме. С ръка. Там, във „Вагън Уийл“, под масата. — Момчето наведе глава и се изкикоти. — Голямо изживяване, дума да няма! Наоколо — пълно с народ, а членът ми гол-

голеничък под масата. Но Патси си беше такава. Правеше всичко, само смях да пада.

— А после?

— Какво после?

— Какво направи Патси, за да се посмеете?

След този въпрос Сесил се притесни и започна да гризе нокътя на палеца си.

— Карл какво каза?

— Че пред заведението сте се разделили.

— Да, точно така — побърза да потвърди той. — Потеглихме с колата към Арканзас, по едно време огладняхме и тъй като нямахме пари, решихме да ограбим онзи магазин.

— И в крайна сметка убихте полицай.

— Не знаехме, че е полицай. Онзи глупак извади пистолет. Какво можеше да направи Карл? Да се остави да ни убие ли? А, шерифе? Шерифе!

Но Ези вече му бе обърнал гръб и се беше отправил към окръжния прокурор, натоварен със случая. Беше едър като бъчва, с рижа коса. Червендалестите му бузи приличаха на балони, които всеки момент ще се пукнат.

— Извинявайте, шериф... как ви беше името?

— Хардж.

— А, да, шериф Хардж. Влизам ви в положението. Определено. Знам, иска ви се да приключите случая. Но ако подложа тези хубостници на тестовете, чрез които да решите своя случай, ще забатача моя. При всички положения адвокатите веднага ще се възползват и ще обжалват. Ще пропищят света, че са нарушени правата на клиентите им. Знаете ги какви са днешните адвокати. Обзалагам се, че в Тексас не са по стока, отколкото тук. Правят, струват, но накрая престъпниците отново са по улиците. Дори и да исках да ви услужа, нищо чудно тези негодници изобщо да не се явят пред съда. — Прокурорът запали цигара „Камъл“ без филтър. — Ще прощавате. Но аз ги спипах пръв. Убили са наш човек. Доста дълго ще ни гостуват тук, в Арканзас.

— Не искам нищо друго, освен малко от семенната им течност. И на двамата. Как това ще наруши правата им?

Червендалестият се изкикоти така, сякаш на пълни обороти бе включен електрически трион, разрязващ дебел пън.

— Малко семенна течност в бурканче ли? Ако някой поиска от мен такова нещо, лично аз ще сметна, че нарушава моите права.

20

— Добре, но ти не отстъпвай назад, чу ли!

— Няма.

— Нали ще стоиш там?

— Няма да мърдам! Само да не забравиш, че трябва да мърдаш бързо крака, както тренирахме.

Водата стигаше само до кръстчето на Дейвид. Въпреки това хлапето явно се страхуваше да преплува единия метър, който го делеше от Джак: пое си дълбоко въздух и се гмурна. Запляска с все сила с ръце и след малко пипна Джак. Той го изтегли от водата и му помогна да стъпи на хладното хлъзгаво дъно на реката.

— Браво на теб! — рече му и го потупа насърчително.

— Успях!

— Изобщо не съм се съмнявал.

— Може ли пак?

— Стига да искаш.

Дейвид се върна на предишното място.

— Снощи сладоледът беше много вкусен, нали, Джак?

— Разбира се, че беше вкусен.

— Жалко, че не си с нас през цялото време. Би могъл да спиш в моята стая.

— Няма ли да ни е малко тясно?

Дейвид плъзна ръчици по водата и се замисли. Изведнъж му хрумна нещо и лицето му грейна.

— Ами тогава спи при мама. Тя има много голямо легло.

Джак потули усмивката си.

— Едва ли ще стане.

— Ама защо? Тя сигурно няма да има нищо против.

— Просто не мога да го направя.

— Ама защо? — знаеше си своето малчуганът.

— Защото вие сте семейство. Ти, майка ти и дядо ти. Аз не съм от вашето семейство.

— Да, но...

— Какво е това? — възкликна Джак и вдигна ръка да му покаже да млъкне. — Звучи ми като камбанка.

— Да, камбанката е — потвърди Дейвид и завъртя ръчица, сякаш размахваше вълшебна пръчка. — С нея мама дава знак, че нещо се е случило.

— Нещо се е случило ли? — Джак сграбчи Дейвид за ръката и го затегли през плитката вода към брега. — Бързо, слагай си обувките. Взимай дрехите.

Нахлузи надве-натри дънките и грабна ботушите. Камбанката вече не се чуваше, но Ана едва ли е щяла да я бие, ако наистина не се бе случило нещо неприятно.

Джак отново хвана детето за ръка и хукна през гората към къщата. Беше се мръкнало. Нападнаха ги рояци комари, но се движеха твърде бързо и те не ги изпохапаха. Джак се препъна в едно коренище и замалко да повлече след себе си и детето.

— Как си? — попита го, когато си възвърна равновесието.

— Добре съм, Джак.

Беше много задушно, въздухът бе влажен и те едва си поемаха дъх. Когато излязоха на поляната, Джак спря запъхтян и погледна трескаво към къщата. Не се виждаше пушек. В началото се беше уплашил, че или в къщата, или в конюшнията е избухнал пожар. Не беше валяло отдавна и всичко беше сухо като слама. Бе достатъчна и една-единствена искра, за да пламне.

Камък му падна от сърцето, че не гори нищо, но още бе притеснен: нещо се беше случило, а той не знаеше какво. Пусна ръката на Дейвид и хукна през глава към къщата, после изкачи стъпалата и нахълта през вратата.

— Ана! Делри! Къде сте? Какво се е случило?

Надникна в хола, но там нямаше никого. Тъкмо понечи да се върне в коридора, и се сблъска с Ана — още малко, и да я повали, добре, че в последния момент я сграбчи за раменете.

— Какво има?

Тя му посочи с пръст горния етаж.

Джак се върна, заобиколи перилата и се завтече нагоре, изкачвайки стъпалата по две. За броени секунди беше на втория етаж. Делри се беше проснал в антрето, на няколко крачки от своята стая.

По-младият мъж коленичи до него. Делри беше изпаднал в безсъзнание. Джак пъхна пръсти под яката на ризата му и напипа вената. Нямахте пулс.

— По дяволите! Само не умирай! Точно сега!

Седна върху бедрата му и започна да му прави изкуствено дишане. Чу как Ана и Дейвид тичат по коридора към него.

— Дейвид!

— Какво му има на дядо? — попита разтревожено, със сълзи в очите момчето.

— Питай майка си дали се е обадила на „Бърза помощ“.

— Каза, че се е обадила, Джак.

Ана коленичи от другата страна на Делри.

Джак я погледна.

— Обади ли се? — Тя кимна. — Добре, добре.

Ако не дойдеха и не им помогнеха бързо, Делри нямаше да оживее.

Както всички лекари, и този беше сдържан. Не искаше да вдъхва излишно спокойствие на хората, притеснени за пациента, но внимаваше и да не ги хвърля в паника.

— Кръвното налягане е на критично равнище. Първото, което трябва да направим, е да го смъкнем и да го поддържаме ниско.

Диагнозата беше предадена на Ана чрез преводачка. Казваше се Марджори Бейкър. И майка ѝ, и баща ѝ били глухи и тя научила първо знаковия език. Имаше сертификат за преводачка и учителка на глухите. Така се бе запознала с Ана. Беше работила с нея, докато тя завърши училище, а после си беше останала нейна приятелка.

Освен с административните задължения в държавните училища Марджори Бейкър се бе нагърбила и да отстоява правата на глухите в провинциален Източен Тексас. За разлика от болниците в по-големите градове в тази тук нямаше телетип, пригоден за хора с увреден слух. Затова и госпожа Бейкър бе повикана веднага щом Делри бе приет в болницата. Тя дойде загрижена, но гледаше да запази спокойствие. Начаса стана симпатична на Джак.

— Какво ще стане, след като свалите кръвното налягане и го стабилизирате? — попита тя, превеждайки въпроса, който Ана бе

задала със знаци.

Чест правеше на лекаря, че се обърна направо към Ана.

— Налага се да му бъде сложен и байпас. Сърцето е силно увредено и мисля, че няма да мине без хирургична намеса.

— Можете ли да го направите тук? — поинтересува се Марджори.

— Операцията ли? — След като Ана кимна, лекарят отвърна: — Не, госпожо. Аз съм кардиолог, а не кардиохирург. Бих могъл да ви пратя при неколцина отлични хирурзи в Хюстън и Далас. След като се спрете на някого от тях, ще го повикаме, за да се запознае със състоянието на господин Корбет и резултатите от изследванията. Правим го непрекъснато. Не се притеснявайте, ще се постареем да е възможно най-удобно за вас.

— Не мислете дали е удобно на мен — рече Марджори, превеждайки знаците на другата жена. — Интересува ме само кое е най-добро за свекър ми.

— Разбира се — съгласи се лекарят.

— Дядо ще оздравее ли, Джак?

— Точно за това сме тук.

Засрамен от сълзите си, Дейвид се извърна към него и притисна личице към крака му.

— Можете ли да определите какви са шансовете му? — попита Джак кардиолога.

— Още е рано. Наистина — добави лекарят, забелязал скептицизма в очите на Ана. — В момента състоянието му е критично. Не искам да ви лъжа. Настанен е в интензивното отделение на кардиологичната клиника. Тази нощ ще го държим под наблюдение. Утре сутрин ще съм в състояние да направя по-точна прогноза.

— Дали нощес да не го прекараме с вертолет до Хюстън или Далас? — поинтересува се Марджори и Ана закима одобрително, че се е сетила да попита.

— Ще бъде опасно при сегашното му състояние — отвърна лекарят. — Ако ставаше дума за баща ми, лично аз не бих рискувал. Щях да изчакам състоянието му да се подобри — усмихна се той състрадателно на Ана и отпусна ръка върху рамото ѝ. — Знам, очаквахте да чуете друго. Но засега не мога да ви помогна с нищо повече.

Преди да се върне към задълженията си, кардиологът каза на Ана, че медицинската сестра ще ѝ съобщи кога ще е възможно да види Делри. Обещаното свиждане се състоя половин час по-късно. Ана излез като хала от чакалнята и последва сестрата, дошла да я повика. Марджори отиде с нея. Джак остана с Дейвид.

— Защо не мога да видя дядо? — изхлипа малчуганът.

— Защото в интензивното отделение лежат хора, които са тежко болни. Едно малко момченце няма какво да прави там.

— Ама защо?

— Защото ще вдигаш шум и ще пречиш на болните.

— Няма да вдигам шум.

— Искаш ли да ти прочета една приказка? — предложи Джак и вдигна обнадежден книгата.

— Тази книга е глупава. В нея няма дори картинки — промърмори детето: не се хвана толкова лесно на въдицата.

Джак беше благодарен, когато след десетина минути Ана се върна при тях. Бе пребледняла и разстроена, но намери сили да се усмихне на Дейвид и да му каже, че дядо му спи.

— Искам да го видя — отсече хлапето и долната му устна се разтрепери.

— Сложили са му тубички в носа и ръцете — обясни Марджори Бейкър.

— Както по сериалите за лекари по телевизията ли?

— Да, но в истинския живот е по-различно. Няма да ти е приятно да виждаш дядо си такъв, на него също няма да му е приятно. Пък и може да му призлее, ако го събудиш.

— Да го заведе ли вкъщи? — попита Джак Ана.

— Не! — изписка Дейвид. — Искам тук при дядо!

Момченцето се разплака и Ана го притегли върху скута си. Притисна главицата му до гърдите си и го замилва по челото, като отместваше нагоре косата му, още мокра от къпането в реката. Целуна го между веждите, прегърна го и го заклати напред-назад. След броени секунди детето се успокои и спря да плаче, но продължи да се притиска към майка си.

— Предлагам да остане — намеси се и Марджори и се усмихна на Джак. — В суматохата не се запознахме. Знам, че се казвате Джак.

— Да, Джак Сойър — потвърди той и се ръкува с нея. — Благодаря, че дойдохте. Сигурен съм, Ана ви е признателна, че сте тук.

— Признателна е и на вас, че снощи, когато се е случило, сте били до нея.

После Марджори го погледна изпитателно още веднъж и седна до Ана, с която подхвана разговор на знаковия език. Час по-късно позволиха на Ана още веднъж да постои пет минути в интензивното отделение. Състоянието на Делри си беше същото.

Лекарите и медицинските сестри настояха да се приберяла за през нощта, но тя не искаше и да чуе. От болницата до фермата имаше близо половин час път с автомобил. Не бе изключено да се приберат колкото да ги повикат отново тук, в болницата. Състоянието на Делри можеше внезапно да се подобри... или да се влоши. Ана искаше да е наблизко.

Марджори също предложи да остане, ала приятелката ѝ настоя тя да си тръгне.

— Но само ако ми обещаеш, че ако има промяна, ще ми съобщиш по пейджъра!

Джак не знаеше какво се очаква от него. Дали да си тръгва, или да остане? Дали Ана искаше той да е до нея, или предпочиташе да я остави на спокойствие? Притеснен, с усещането, че се натрапва, той седна на канапето, образуващо прав ъгъл с канапето, на което бяха Ана и Дейвид. Взе от купчината стари вестници и списания на масичката едно списание за риболов.

В полунощ угасиха флуоресцентното осветление и го замениха с мъждиви нощни лампи, така че човек да може да подремне. В чакалнята имаше само още двама души, по-възрастно семейство. Мъжът се бе отпуснал върху фотьойла и бе изпружил крака. От време на време похъркваше. Жената, вероятно негова съпруга, си изплака очите и накрая, изтощена, заспа. Джак се питаше какво ли ги е задържало тази нощ в болницата.

Накрая и Дейвид заспа върху скута на майка си. Тя го отнесе на друго канапе и го зави с одеялото, подадено от санитарката. Джак забеляза, че Ана разтърква ръце над лактите, и я докосна по дланта, за да привлече вниманието ѝ.

— Студено ли ти е?

Младата жена посочи климатичната инсталация горе. Джак помоли санитарката за още едно одеяло и заметна с него Ана.

Благодаря — показа му тя със знаци.

— За нищо. Искаш ли нещо за пиене? Кафе? Кола? Сок?

Тя поклати глава, облегна се на възглавниците и изнемощяла, затвори очи.

Джак се намести, за да му е по-удобно. Не му трябваше много време, за да се убеди, че в риболовното списание няма нищо интересно. И второто списание не задържа задълго вниманието му. Но истината си беше, че не му се четеше — искаше му се да погледа Ана. Тя бе отпуснала глава върху облегалката на канапето и вратлето ѝ се бе оголило и извило точно както на онази черно-бяла снимка, която тя сама си бе направила при оградата.

Явно беше много талантлива, щом се бе сетила да постави фотоапарата под такъв ъгъл и да използва толкова умело ярката светлина и наситените сенки.

Дали беше хубава? Не, не беше като манекенките и кинозвездите. За разлика от класическите хубавици тя бе... с непредсказуема красота. Чертите ѝ бяха по-интересни и се променяха според настроението ѝ. Имаше лице, каквото човек може да гледа вечно или поне докато не проумее защо не е в състояние да откъсне очи от него.

Джак се запита какво ли си мисли Ана за случката в конюшната. Онази вечер бе прекосила двора така, сякаш я гонеше цяла глутница дяволи. Какво ли си е мислела и тогава?

Сигурно нищо. Или се е чудела защо не вали, какво да приготви за закуска на другия ден и дали да си купи обувките, които е видяла в града. Може би изобщо не е обърнала внимание на онова, което е станало в конюшната. За нея то вероятно не е било чак от такова значение, каквото имаше за Джак. Виж, случката бе разтърсила из основи неговия свят, но не бе изключено да е останало незабелязано за Ана.

Колкото до Джак, онази вечер той бе на косъм от това да притегли младата жена към себе си и да я целуне по устата. А тя бе побягнала, сякаш предусетила, че той се кани да го направи. Но защо се е притеснила: защото ѝ се е приискало да го целуне, или защото самата мисъл ѝ е била отвратителна?

Джак се опитваше да си вгълпи, че Ана си е тръгнала именно защото и тя е искала да го целуне. Но може би се заблуждаваше. Ами ако тя е избягала, защото дъхът му е лош? И има неприятна телесна миризма? Или защото Ана не го харесва?

Той не бе от мъжете, които ще наречеш красиви. Човек не би казал, че лицето му е изваяно от вещите ръце на майстор, то по-скоро сякаш бе издялано от къс дърво. Не, Джак никога нямаше да спечели конкурс по красота.

Но никога не му се беше налагало да гони жените. Все щеше да е разбрал досега, ако външността му е отблъскваща. Доста жени му бяха казвали, че намират острите му черти за сексапилни. Точно така, той беше прекалено сексапилен.

Ана беше избягала от конюшната, защото се бе уплашила. Жените имаха инстинкт, който действаше безпогрешно, ако те бяха застрашени. Може би Ана се бе страхувала, че той ще се поддаде на животинския нагон, ще я повали върху сеното и ще я обладае.

Дявол го взел, Джак нямаше никаква представа какво си е мислела Ана!

Знаеше само, че онази нощ дълго не е могъл да заспи. Накрая се унесе, но след няколко часа се събуди, плувнал в пот, въпреки бучащата климатична инсталация, обливаща голото му тяло с леден въздух. Не помнеше скоро да се е будил толкова възбуден, с ерекция, достойна за награда.

Ана се размърда и се събуди. Трябваше да мине известно време, докато тя разбере къде е. После си спомни и мрачната действителност я затисна с тежкото си бреме.

През последните няколко седмици от живота на Дийн тя бе прекарвала дълги часове в чакалнята в болницата. Тогава нейното бдение не бе помогнало, нямаше да помогне и сега, но Ана за нищо на света нямаше да изостави Делри, както навремето не бе изоставила и Дийн.

Извърна се към канапето, където спеше Дейвид, за да се увери, че синът ѝ е още там и е добре. Прозина се, протегна се и разкърши вдървения си врат. Погледна ръчния си часовник — до следващото свиждане оставаха доста часове.

После погледна и Джак Сойър. Той спеше, от равномерното дишане гърдите му се вдигаха и снишаваха. Беше изпружил крака и бе присвил едното си коляно. Беше отпуснал длани върху бедрата си и бе преплел лекичко пръсти.

Ана се взря в ръцете му и усети техния допир. Бе научила Дейвид на знаковата азбука, като бе намествала пръстчетата му. Беше приложила същия подход и с Джак Сойър. Но когато докосна дланта му, беше изпитала чувства, по-различни, отколкото когато бе държала ръчицата на сина си.

Пръстите на Джак бяха дълги, силни и мазолести. От външната им страна проблясваха изсветлели от слънцето косъмчета. Ноктите му бяха старателно изрязани, но тук-там кожичките се бяха разранили.

Ръката на Дейвид бе нежна и мека като на всички деца. А десницата на Джак беше на мъж, който мирише на слънце, на пот и сено; докато бяха стояли само на крачка един от друг, Ана бе видяла как пулсът му тупти в основата на врата, бе усетила дъха му върху лицето си, бе почувствала погледа му, от който я беше плиснала топла вълна.

Най-неочаквано той отвори очи и видя, че Ана го гледа. Прибра крака и се намести на канапето.

— Всичко наред ли е?

Да.

— Лекарите не казаха ли нещо?

Не.

Джак се извърна към Дейвид. Младата жена проследи погледа му, после, когато очите им отново се срещнаха, двамата се усмигнаха. Момченцето спеше по гръб, бе пъхнало едната си ръка под главата, а другата бе пуснало и тя висеше от канапето.

— Жалко, че и ние не можем да спим така сладко-сладко — възкликна Джак. — Сигурно се е уморил от плуването.

От плуването ли? Майката го погледна озадачено.

— По дяволите! Изплюх камъчето.

Тя проследи устните му, но думите, които изрече Джак, я озадачиха още повече. Той го усети и се опита да го каже по-ясно.

— Това означава, че съм издал тайната. Уча Дейвид да плува. Всеки ден тренираме по малко. Исква да те изненада.

Ана кимна, че е разбрала.

— Бяхме на реката, когато ти започна да биеш камбанката.

Когато бе дотичал в къщата, Джак беше бос, без риза. Дейвид беше само по бельо и носеше дрехите си в ръце. Ана си спомни за това чак сега. Джак и Дейвид явно се бяха облекли, докато санитарите от „Бърза помощ“ са пренасяли Делри от горния етаж на къщата до линейката. През това време Ана се беше суетила и бе проверявала дали е взела осигурителните карти и другите неща. Беше изпаднала в трескаво състояние, но нещата щяха да бъдат още по-ужасни, ако Джак не беше до нея да наглежда Дейвид.

Тя извади от дамската си чанта малко тефтерче на спирала и написа бележка, с която му благодареше.

— На мое място щеше да го направи всеки — отвърна мъжът, след като прочете написаното.

Но Ана поклати упорито глава и продължи да пише:

Не само ми помогна, но и спаси живота на Делри.

Джак сви притеснено рамене.

— Е, добре, че имах възможност да помогна. — Наведе се напред и отпусна китки върху бедрата си. Замисли се, после вдигна очи и попита Ана: — Какво се случи?

Тя изпълни няколко страници от бележничето — така Джак разбра всичко от игла до конец. Делри гледал новините в пет часа по местния телевизионен канал, по които съобщили за отвлечането и двойното убийство в Луизиана, после се извинил и се качил горе. След няколко минути Ана започнала да се тревожи и също се качила да го види какво прави — така го намерила на пода.

— Слава богу, че си усетила, че става нещо.

Тя написа:

Видях, че е много разстроен от новините.

— Защото заподозрян в убийствата е Карл Хърболд — каза Джак и довърши изречението, преди тя да го е написала в тефтерчето.

Ана беше изненадана, че Джак е наясно защо се е притеснил Делри, и й пролича.

— Знам, че двамата са свързани — поясни мъжът. — Завчера срещнахме с Делри в едно кафене Ези Хардж. Той подметна нещо за Арканзас и че Карл бил достатъчно умен, за да не припарва насам. Каза на Делри да не се притеснявал. Тъй като всички говорят за бягството на затворниците в Арканзас, се досетих за какво става

въпрос. Но ние с Делри трябваше да обсъдим други неща и не съм го подпитвал. А вчера подочух какво говори онзи тип Ломакс. Доколкото разбрах, каза, че хората винели Делри за прегрешенията на Карл Хърболд.

Ана написа:

Карл е доведеният син, за който ти споменах.

— Ясно.

Джак се престори, че това за него е новина, но Ана остана с усещането, че е знаел и преди. Тя общуваше с другите, като се осланяше предимно на мимиката им. Разчиташе безпогрешно езика на жестовете.

Джак я лъжеше. Не в онова, което казваше, а в онова, което премълчаваше. Ако вече знаеше, че между Делри и избягалия затворник има някаква връзка, защо се правеше, че чува за пръв път? И ако наистина непрекъснато се местеше от място на място, откъде беше разбрал? Карл и Сесил бяха в затвора вече цели двацет години. По онова време Дийн е бил малко момче. Дори той не познаваше заварените си братя, само беше чувал за тях. А ето че един непознат, изникнал сякаш от вдън земята, знаеше за доведените синове на Делри, за които той вече не искаше и да чуе.

Джак Сойър се бе появил във фермата един ден след бягството на Карл. Дали беше съвпадение?

Заслужаваше си човек да се позамисли.

21

Според Сесил Хърболд той имаше всички основания да мисли, че го следят.

Днес беше почивният му ден. Вместо да се възползва и да си отспи, той се бе събудил по никое време — беше изнервен още преди да е станал. Не му се излизаше навън, макар да имаше чувството, че стените на апартамента ще се срутят върху него. Не го свърташе на едно място, но той не се сецаше къде да изразходва излишъка от енергия. Беше гладен, ала беше толкова притеснен, че не можеше да сложи и зальк в уста.

Мисленето. Ето къде му беше проблемът. Разполагаше с твърде много време, за да мисли, а започнеше ли да мисли, моментално го налягаше манията за преследване.

Обикаляше от стая на стая, надзърташе между щорите, дебнеше дали не го наблюдават от улицата, после си казваше, че дори и да го следят, той няма как да забележи.

Няколко минути се взира през прозореца, но не забеляза нищо подозрително. По улицата, както обикновено, се движеха автомобили. На завоя нямаше спрели микробуси, които да изглеждат съмнително, не се виждаха хора, които да се мотаят без работа. Но онези типове бяха обучени да се сливат с тълпата, за да не будят подозрения. Дори и да ги виждаха всички, те знаеха как да стават невидими.

Сесил обаче знаеше, че те са тук. Изобщо не се съмняваше, че е под наблюдение.

Дори и преди да не го бяха следили, сега сто на сто го държаха под око.

Вчера сутринта той бе чул по новините за жестокото убийство на собственика на бензиностанцията и на дъщеря му в някакво затънтено градче в Луизиана. Още преди да обявят официално, че за престъплението е заподозряно братлето му, което сега се издирваше, Сесил вече се измъчваше от съмнения. Както го описваха, можеше да е работа само на Карл.

Бяха се разбрали с този непрокопсаник, че няма да привлича вниманието, ще е по-тих и от водата, за да не го надушат властите. Но той за кой ли път беше оплескал всичко.

Никога не следваше пътя на логиката. Още откакто се бе родил, си беше луда глава, правеше, каквото му скимне, не се съобразяваше с никого и нищо.

Нима наистина бе превъртял дотолкова, че да изнасилва четиринайсетгодишно дете? Открай време си падаше по младичките момичета. Но това вече беше патология. Вчера в автосервиза онзи дъртак Рейнолдс само дете не му се изсмиваше в лицето всеки път, щом го мернеше. Колегите страняха от Сесил, сякаш е прокажен. Боклуци! Не му беше притрябвало тяхното приятелство, но Бог му беше свидетел, той не искаше те да мислят, че одобрява постъпката на Карл, изнасилил едно дете!

Извън телефонът. Сърцето на Сесил подскочи. Той пусна щората на прозореца, вдигна след второто позвъняване слушалката и я долепи до ухото си.

— Ало!

— Здравсти, скъпи!

— Здравей — отвърна задъхан Сесил. Беше гаджето му. — Откъде се обаждаш?

— От уличен автомат.

За разлика от брат му тя спазваше неговите напътствия.

— Браво на теб!

— Какво правиш?

— Гледам телевизия, опитвам се да си почина.

— Май не е много забавно.

— Никак, повярвай ми.

— Да намина ли след работа?

Сесил се изкуши да се съгласи. Познаваха се отскоро, но той наистина беше увлечен по нея. Ако се вярва на хората, човек веднага усеща кога наистина е влюбен. И Сесил си беше влюбен. Никога дотогава не беше изпитвал такива чувства към жена.

Тя беше страхотна. Руса. Каквито ги обичаше. Имаше тяло, заради което всички я заглеждаха. На Сесил му беше приятно да излизат заедно и всички мъже да го зяпат завистливо.

Но я харесваше не само заради външността. Тя беше и умна. Може би дори по-умна и от него. Не че беше някоя нахалница. Но и не цепеше басма на никого. И най-хубавото, в леглото си беше авантюристка, дай ѝ да експериментира. Не се притесняваше и задето той е лежал в затвора. Нещо повече, това дори я възбуждаше и я правеше още по-ненаситна в секса. Само като се сети за това, Сесил се възбуди, но все пак прояви благоразумие.

— Много ми се иска да се видим, скъпа, но тази история с брат ми... Този глупак няма да миряса, докато не му теглят куршума. — После добави, в случай, че го подслушват: — Докато не го заловят, не ми е до забавления.

— Клетият ти!

— Уговорката ни за края на другата седмица остава, нали?

— Защо изобщо питаш, скъпи! Дотогава волю-неволю ще трябва да карам с вибратора.

Сесил изпъшка.

— Но изобщо не може да се мери с теб, скъпи — засмя се тя. — Мъчно ми е за теб.

— И на мен. Чао!

Сесил остави телефонната слушалка и побърза да прекоси стаята и да се върне на прозореца. Покрай блока профуча един от онези колоездаци с хилави задници, впити шорти и засукани каски. По тротоара мина и пощальонът, който тикаше количката и пускаше писмата и вестниците по кутиите. Сесил не забеляза нищо тревожно.

Дори и от полицията да бяха проследили от кой уличен телефон се е обадила приятелката му, дори и да идеха да я търсят, тя вече нямаше да бъде там. Сесил ѝ бе обяснил всичко. Беше ѝ казал, че колкото и смешни и мелодраматични да ѝ се струват тези предпазни мерки, когато човек е пуснат от затвора под гаранция, е по-благоразумно да си отваря очите на четири.

Обмисляше най-внимателно всяка своя стъпка. Беше изключително предпазлив, докато Карл сякаш само се чудеше как да съсипе живота и на двамата. Бяха се разбрали да не се отклоняват от плана. Само да го видеше този негодник — брат си, и щеше да му даде да разбере.

Междувременно се налагаше да насочи властите към лъжлива следа. Само това оставаше — да кисне тук, да обикаля от прозорец на

прозорец и да чака параноята да го довърши. Трябваше да направи нещо, което да ги обърка, да отклони вниманието им, да ги накара да се усъмнят доколко са прави да го подозират и да вдигнат наблюдението.

Но ако искаше да ги накара да се хванат на хитрия му ход, трябваше да направи нещо дръзко и неочаквано, нещо, с което да ги убеди, че няма пръст в дивотиите на онзи самоубиец, брат му.

Но какво? Какво да стори, та те да се хванат на въдицата?

Ези още не бе свикнал да кара линкълна.

Беше го купил преди дванайсет години, защото Кора беше отсякла, че им трябва голяма кола. Умът му не го побираше за какво ѝ е притрябвала тази голяма кола. Допреди няколко седмици той се бе придвижвал главно със служебния патрулен автомобил. Линкълнът бе оборудван с цялата апаратура, последна дума на техниката от времето, когато бе произведен, но на Ези пак му липсваше пукотът на статичното електричество по полицейската радиостанция.

Бе пуснал до дупка климатичната инсталация, лукс за онова време, от който обаче не можеха да се лишат, защото дори навън да беше трийсет градуса, на Кора пак ѝ беше студено. Но днес дори на нея сигурно ѝ беше горещо. Асфалтът се бе нажежил така, че още малко, и гумите да се разтопят по лявото платно на двупосочното шосе, водещо на север.

Предния ден, докато бе прелиствал за кой ли път папката с архива по делото „Маккоркъл“, Ези се бе натъкнал на името на мъжа, работил онази вечер на бара във „Вагън Уийл“. Помнеше — а и документите го потвърждаваха, че по време на разпита Паркър Джий се е държал вироглаво и е отказал да съдейства на хората от шерифството. Дали след двайсет и две години щеше да е поговорчив? Проблемът бе, че Ези не знаеше откъде да тръгне да го търси.

Реши да започне от самото заведение. След онова лято то се бе преобразявало многократно. Ези все пак се вдигна, спря на паркинга и влезе вътре — уж беше пладне, а бе тъмно, сякаш е полунощ, макар че беше много по-тихо. Барманът гледаше някакъв сладникав сериал по портативния телевизор, лъскаше чашите и се готвеше за тълпата, която

към четири часа за радост на съдържателя щеше да напълни заведението.

— Паркър Джий ли? — повтори той, след като поднесе на Ези чаша изстуден чай — за сметка на заведението. — Много време е минало оттогава. Доколкото знам, вече не живее в Блуър. Но май още има роднини тук.

Ези се прибра вкъщи и извади последното издание на местния телефонен указател. Даде си сметка, че е трябвало да започне от него, но карай! Това, че бе отскочил с колата до заведението, правеше разследването да изглежда официално, а и Ези си бе намерил какво да направи, освен да полива африканските теменужки на Кора върху перваза в кухнята, които май беряха душа.

След няколко неуспешни опита накрая все пак се свърза с някакъв втори братовчед на Паркър.

— Той е в болницата за белодробни заболявания в Биг Санди.

И така, днес Ези бе поел натам. Пристигна малко след единайсет. Оказа се, че пациентът, когото търси, е останал само с малка част от белите дробове, изрязани заради рак. Ако не беше попитал, Ези нямаше да познае човека на болничното легло — не бе останало нищо от някога снажния собственик на „Вагън Уийл“.

Ези се представи. За беда Джий усещаше, че това са последните му дни, и не бе по-дружелюбен.

— Да, помня ви. Мислех, че вече сте на онзи свят.

Ези прояви приличие и не напомни на другия мъж, че макар и да е с двайсетина години по-млад от него, именно той е с единия крак в гроба.

— Не, току-що се пенсионирах.

— Защо тогава сте били толкова път? Тази проклета болница едва ли може да бъде причислена към туристическите забележителности.

Ези се притесни да не би Джий да издъхне, преди да е отговорил на въпросите му, и премина направо на темата.

— Исках да поговорим за Патси Маккоркъл.

— Ама вие още ли не сте се отказали?

— Не.

Джий се изкашля в носната кърпа.

— Какво ви интересува?

— Всичко.

— Не разполагам с много време. Защо да го пиляя за някаква стара история?

Ези само го погледна и продължи да върти спокойно сламената шапка в ръцете си. Накрая Джий изруга едва чуто и пийна малко вода.

— Тя си беше курве.

— Това го знам.

— Нямам какво друго да ви казвам. И аз съм я пробвал няколко пъти. Искате ли да ви разкажа колко хубаво се чукаше? — засмя се той, но после се закашля.

Ако насреща му лежеше някой друг, Ези сигурно щеше да се разкае, че му причинява толкова мъки, и да се смили над умиращия човек. Но Джий бе толкова гнусен, че беше трудно да изпитваш състрадание към него. Когато болният спря да кашля, Ези продължи:

— Какво помните за братя Хърболд?

— Бяха луди за десетима. Хубави такива, но кофти хора. Дойдеха ли в заведението, не си тръгваха, докато не се напият до козирката, но това важеше за почти всички посетители. Несретници. Дървари. Шофьори на тежкотоварни камиони. Най-голямата измет на обществото, ето кои ми бяха клиенти!

Той смени носната кърпичка с по-голяма хавлиена кърпа, допря я до устата си и се изграчи. За да не го притеснява, Ези се обърна към прозореца и се загледа в трепкащия от горещината въздух над паркинга.

— Вие какво? — изграчи мъжът. — Да не би да сте се уплашили, че Карл ще дойде и ще ви потърси сметка, задето сте го натопили за онова престъпление?

— Значи сте чули, че е избягал?

— То оставаше да не съм чул.

Джий едвам изричаше думите — не му достигаше въздух. Беше зле и състоянието му сякаш се влошаваше от минута на минута. Ако наистина беше обречен, Ези трябваше да измъкне от него възможно най-много информация.

— Странно, защо казвате, че съм го натопил за онова престъпление? Нима смятате, че братята нямат пръст в убийството на Патси?

— Възможно е да са я убили и те. Но може да го е направил и друг. Откъде да знам?

— Само ви питах какво е вашето мнение — отвърна Ези — устоя и не се поддаде на скандалджийското настроение на Джий.

— Вече ви казах, че Патси се слагаше на всички.

— Казахте, че е била курве.

— Все същото.

— Не съвсем.

Мъжът се вторачи в Ези и с мъка си пое въздух.

— Добре де, падаше си по мъжете. Колкото повече, толкова по-добре. Всички си я предаваха като футболна топка, а на нея й харесваше. Но някои се мръщеа, не искаха да я делят. Нали се сещате?

— Ревнували са.

Джий обузда поредния пристъп на мъчителна кашлица, като отпи от водата.

— Ако някой си е паднал ревнивец, сигурно му е докривяло от онова, което е видял онази вечер.

— А на вас докривя ли ви?

— Моля?

— Докривя ли ви от онова, което видяхте?

Джий се изсмя и пак се закашля, дори се задави, затова се пресегна да вземе легенчето върху нощното шкафче. Изплю се няколко пъти и изграчи:

— Да не сте дошли да ме арестувате, Хардж?

— Не. Знам, че онази нощ не сте излизали от заведението.

— Значи сте подпитвали.

— Естествено. Ако се понапънете, сигурно ще си спомните кой от ревнивите любовници на Патси е бил в заведението.

— Тя беше преспала кажи-речи с всички клиенти на заведението. Всеки е могъл да се ядоса, че се държи така с Карл и Сесил.

— Все пак не се ли сещате за конкретен човек?

— Не.

— За някого, когото тя е зарязала заради братя Хърболд.

Мъжът отново допря кърпата до устата си и поклати глава.

— А да е разговаряла или да се е карала с някого?

Джий се позамисли и пак поклати раздражено глава.

— Не. Слушайте, както ви казаха и всички останали, Патси беше с Хърболдови. Тръгна си с тях. Сигурно те са я пречукали. А сега защо не ме оставите да умра в мир?

Ези се изправи.

— Благодаря, че ми отделихте време. Не разчитах да науча нещо ново, но исках да опитам. И най-малката дреболия може да се окаже от полза.

— От полза за какво?

— За душевното ми спокойствие.

— Ама вие какво, Хардж? Май се притеснявате, че през последните двацет години сте дялкали погрешното дърво?

Той отново се закашля толкова силно, че в очите му избиха сълзи, и колкото и коравосърдечно да беше, Ези се възползва от това и се запъти към вратата.

— Ако се сетите нещо, ще намерите телефона ми в указателя на Блуър. Успех!

Тръгна си от болницата, излезе с линкълна на магистралата и се отправи към къщи. Съжали, че е предприел това дълго, потискащо и безплодно пътуване. Не беше очаквал чудеса. Но му се искаше поне веднъж да открие нещо в този случай, за което да се хване.

Имаше чувството, че всички врати са се затворили пред него още от онази сутрин, когато са намерили трупът. Полицейското управление в Блуър му бе преотстъпило изцяло случая, защото престъплението беше извършено извън града. ФБР му беше съдействало само от дъжд на вятър, защото официално смъртта на Патси не бе причислена към убийствата и нямаше улики за отвличане. Всички други институции, от които бе търсил помощ, му бяха обърнали гръб, след като братя Хърболд бяха осъдени в Арканзас за взломна кражба и убийство.

Главните заподозрени бяха зад решетките, където се очакваше да останат задълго. Значи бяха обезвредени. От какъв зор Ези продължаваше да ровичка? Всеки Божи ден някой нападеше, изнасилваше и убиваше други момичета и извършителите продължаваха да се разхождат на свобода.

А неговите престъпници бяха в затвора. Обществото не можеше да пострада заради тях. И нямаше да е зле Ези да се откаже да гони вятъра.

Точно това му каза онзи прокурор в Арканзас, когато почти го изгони от кабинета си.

— Хванахме ги тия хубостници вместо вас и ще се погрижим за тях. Можете да смятате, че сте извадили късмет. И стига сте гонили вятъра!

Вероятно преди доста години червендалестият прокурор, който сякаш беше глътнал бъчва, се бе споминал от сърце, а ето че случаят на Ези си оставаше загадка и той продължаваше „да гони вятъра“. Папката с архива по него пак си стоеше в писалището, принадлежало навремето на баща му. Пак заради него жена му го бе напуснала, предсказвайки, че тази история ще го вкара в гроба.

И въпреки всичко той се връщаше отново и отново към този случай, примирен, досущ човек, който отчаяно се е пристрастил към нещо. Някои мъже си падаха по алкохола. Други не можеха да устоят на хазарта. Още повече бяха женкарите.

А Ези не можеше да устои на това. Именно то го бе хванало в мрежите си. И се беше превърнало в неговата голяма страст.

— Искаш ли ги бъркани?

— Разбира се, Джак. Не знаех, че можеш да готвиш — възкликна Дейвид, както редеше масата за закуска.

— Вечно съм гладен като вълк и затова се научих.

— Нямаше ли си майка, която да ти готви?

— Тя умря много отдавна. Когато бях съвсем малък — поясни Джак и чукна няколко яйца в купата, после отвори чекмеджето и затърси бъркачка.

— А татко имаш ли си?

— Не.

— И той ли е умрял като моя?

— Да.

— А дядо ще умре ли, Джак?

Той се извърна към момчето — въпросът му заслужаваше внимание.

— Не знам, Дейвид. Надявам се да му се размине. Но той е тежко болен.

Малчуганът сбърчи чело и се замисли.

— Ама защо хората трябва да умират!

— Наистина, защо!

— Знаеш ли, мамо? — възкликна Дейвид и грейна, след като погледна вратата. — Джак може да готви. Пържи ми яйца.

Ана излизаше от банята. Косата ѝ още беше мокра, младата жена бе облечена в спортна блуза и пола. Не бе мигнала почти цяла нощ. Под очите ѝ се тъмнееха сенки.

В седем сутринта в болницата бяха дошли медицинските сестри от дневната смяна, които провериха какво е състоянието на Делри и дойдоха да им съобщят в чакалнята, че то е непроменено.

След визитацията при тях дойде и лекарят.

— Нощес състоянието му не се е влошило. Това е добре. Тази сутрин ще му направим изследвания. Защо не се приберете да си

починете? Ще можете да го видите чак след обяда.

Но Ана пак не искаше да си тръгва от болницата. Склони да се прибере вкъщи едва след като главната сестра на интензивното отделение обеща да ѝ се обади по телефона, ако състоянието на свекър ѝ се промени. Сега младата жена изглеждаше освежена от душа, който бе взела, но емоционалното и физическото напрежение още се четяха върху лицето ѝ. Беше и малко смутена, че някой е нахълтал в нейната кухня и се разпорежда.

— Дейвид беше гладен — започна да се оправдава Джак. — Искаше да закусва и започнахме без теб. Кафето е готово.

Обещанието за топло, току-що сварено кафе я обезоръжи. Тя си наля от кафето, а Джак добави в купата още две яйца и изсипа сместа в нагорещения тиган. След броени минути вече поднасяше яйцата на Ана и Дейвид. Момчето си гребна и ахна:

— Това са най-вкусните яйца, които съм ял някога!

Ана се направи на засегната, но Дейвид видя, че майка му само се преструва, и всички прихнаха.

— Може ли да се включа в пиршеството?

Стреснат, Джак се извърна рязко към вратата. В коридора при мокрото помещение стоеше мъж на около четирийсет и пет години. Среден на ръст. Красив. С колеблива гузна усмивка.

— Позвъних на входната врата, но никой не дойде да отвори и затова влязох през задния вход.

Джак знаеше, че мъжът лъже. Дори и да не бяха чули звънеца, щяха да видят осветлението, включило се заради Ана.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита Джак не особено любезно.

— Делри Корбет вкъщи ли е? Още ли живее тук? Видях върху портата името му.

— Да, тук живее. Но го няма.

— В болницата е — обади се и Дейвид, който се бе смъкнал от стола, за да поразгледа гостенина, който на свой ред го оглеждаше любопитно.

Джак съжали, че не се сеца как да каже на малчугана да замълчи, без да е твърде очебийно.

— В болницата ли? — свъси се измъчено посетителят. — Божичко! Дано не е нещо сериозно.

— Може да умре...

— Не е сериозно...

Джак и Дейвид бяха отговорили в един глас и бяха казали неща, които взаимно се изключваха. Човекът погледна Джак укорително, но и озадачено. Той не извърна очи. Наблюдаваха се дълго, докато накрая мъжът не издържа и извърна очи.

— Казвам се Сесил Хърболд. Доведен син съм на господин Корбет.

Ана се беше дръпнала зад Дейвид и тласкана от майчинския инстинкт, бе отпуснала ръце върху раменете му, сякаш за да го защити. И на Джак му се прииска по някакъв начин да ги защити. Излезе малко напред, така че да е между нея и момчето и по-възрастния брат Хърболд.

— Какво искате?

— Да видя втория си баща.

— Не му разрешават свиждания. Пък и не съм много сигурен, че той иска да ви вижда.

— Нали нямате нищо против да попитам кой сте вие?

— Не е моя работа да ви казвам. Защо не питате Ана?

— Ана ли? — повтори Хърболд и премести поглед към жената.

— Вдовицата на Дийн Корбет.

На Джак му се стори, че Хърболд наистина е стъписан.

— Вдовица ли? Ама наистина ли Дийн е мъртъв?

— От шест години.

— И таз добра! Какво се е случило?

Джак му обясни накратко.

— Обзалагам се, че това е съсипало Делри. Възлагаше големи надежди на момчето. Със сигурност много повече, отколкото на мен и Карл. Е, и ние му късахме нервите. — Мъжът пак се извърна към Ана и рече: — Моите съболезнования за Дийн, госпожо. Колко жалко!

Тя само кимна рязко.

— А това кой е? — поинтересува се Хърболд и се усмихна на Дейвид. — Да не е детето на Дийн? — Той приклепна пред хлапака. — Как я караш, синко? Аз съм твоят... Всъщност какъв му се падам? — прихна той. — Нещо като доведен чичо.

Дейвид вече не бе така бърбърив — явно беше усетил, че Сесил Хърболд не е добре дошъл за никого от близките му. Той се дръпна, без

да казва нищо, и се сгуши в полите на майка си. Хърболд се изправи и се обърна с широка усмивка към Ана.

— Умно момченце. Одрал е кожата на Дийн.

Тя се поколеба, после направи знака за „благодаря“. Сесил я зяпна невярващо. Погледна Джак.

— Ама тя какво...

— Глуха е.

Хърболд отново премести поглед към младата жена.

— Бре, бре, бре! Но тя разбра какво ѝ казвам.

— По устните.

— Виж ти! По устните! Възхищавам се на хора като теб, Ана.

Наистина.

Джак не вярваше и на думица от дрънканиците на Сесил. Искаше му се бившият затворник да се маха час по-скоро от къщата и да не досажда на Ана и Дейвид.

— Ще предадем на Делри, че сте идвали.

— Нали казахте да съм питал Ана дали Делри иска да ме види — ухили се ни лук ял, ни лук мирисал Хърболд.

Джак наведе глава по посока на младата жена.

— Хайде, питайте.

Сесил вдигна озадачено вежди.

— Как мислите, госпожо?

Тя поклати глава.

Другият пак се ухили глупашки.

— Е, не ми остава друг избор, освен да отскоча до болницата и да си опитам късмета, може пък да го видя.

— Той не изгаря от желание да се среща с вас — отсече Джак.

Хърболд го огледа от глава до пети.

— Благодаря за предупреждението, но... Как се казвате?

— Джак Сойър.

— А познавам ли ви?

— Не.

— Значи сега сте женени за нея, за Ана, де.

— Не, наемен работник съм.

— А, наемен работник! — повтори той, като проточваше думите, и с киселата си физиономия даде да се разбере, че според него Джак не е в правото си да се разпорежда кой къде да ходи.

Обходи кухнята, огледа я хубаво, от фигурките по тапетите до шкафчетата със стъклени врати, където бяха подредени чиниите.

— По времето, когато живеех тук, беше по-различно. Ти, Дейвид, знаеше ли, че съм живял тук?

Момчето поклати глава.

— А дядо ти не ти ли е разказвал за мен и за брат ми Карл?

И този път Дейвид поклати глава.

— Не? А ние с Карл търчахме тук като диви индианци. — Сесил пак се върна при тримата, които се бяха притиснали един до друг, и допълни: — Направо ми се къса сърцето, като си помисля как старецът ни обърна гръб и ни изхвърли от живота си. — Той въздъхна тежко и долепи длани. — Но докато съм тук, се надявам да изгладим нещата. Дошъл съм, за да си оправим отношенията с Делри. Е, аз ще вървя, за да не ви преча на закуската. — Той се запъти към вратата на мокротото помещение. — Беше ми драго да се запознаем, Ана — каза по-високо от преди, сякаш се надяваше въпреки глухотата тя да го чуе. — Ще се видим пак, Дейвид — рече Сесил и намигна на момчето.

На Джак не обърна никакво внимание. Той го последва веднага щом Сесил затвори подире си задната врата. Видя през прозорчето, че се качва на стар очукан автомобил, марка „Мустанг“. Хърболд беше сам. Зави предпазливо и се отправи към портата. Джак заключи и залости вратата, после притича през кухнята до входното антре и гледа през стъклото на вратата, докато Хърболд се скри по пътя. Заключи и тази врата.

Когато се върна в кухнята, Ана изглеждаше не по-малко разтревожена от него. Както личеше, след срещата с Хърболд на никого вече не му се ядеше. Всички бяха забравили за закуската. Джак си наложи да се усмихне, за да не плаши Дейвид.

— Хей, юначе, оправи ли си тази сутрин леглото?

— Тази нощ не съм спал в него, Джак.

— Вярно, как забравих!

Погледна безпомощно Ана, която направи на сина си някакъв знак.

— Сега, мамо, не дават детско — възропта през хлипове той. Тя пак му направи някакъв знак. — „Улица Сезам“ е за бебета.

Ана го отпрати с ръце. Дейвид завъртя очи, отиде в хола и включи телевизора.

Джак придърпа Ана да седне до него на първото стъпало от стълбището и я погледна угрижено в очите.

— Трябва да заминете с Дейвид.

Тя се вторачи смаяна в него.

— Идете някъде... В Галвестън. В Сан Антонио. Някъде, където на Дейвид ще му хареса.

Ана понечи да се изправи, но Джак я хвана за ръката и отново я дръпна да седне.

— Чуй ме, Ана, чуй ме! — примоли се той и стисна дланите ѝ между своите, да не би младата жена да му покаже, че не иска да го слуша. — Знаеш за какво ти говоря — рече Джак припряно. — Защо според теб Сесил Хърболд дойде тук тази сутрин?

Тя сви рамене и поклати глава — не знаеше какво да отговори.

— И аз не знам, но тази работа не ми харесва. Чета какво пишат вестниците за тези хора. Те създават само неприятности. Делри ще се ужаси, ако разбере, че Сесил се навърта тук. Особено сега, когато Карл е на свобода. Ще се обадя по телефона в болницата да предупредя в никакъв случай да не го пускат при свекър ти. Съгласна ли си?

— Да.

— Иди да си приготвиш багажа и го вземи със себе си. Можеш да се отбиеш в болницата, за да видиш Делри, и после ще заминеш.

Ана направи знак, за който Джак знаеше, че означава несъгласие.

— Тук, Ана, не е безопасно — натърти той. — Свекър ти се страхуваше, че Карл може да дойде. Според мен това е една от причините да ме вземе на работа. За да има край себе си още един човек, който да наглежда фермата. Ако можеше, щеше да настоява да отидете на сигурно място, където не ви застрашава нищо. Смятай, че действам от негово име, като ти казвам да заминеш с Дейвид. Мисля, че и той щеше да ти каже същото.

Ана се изправи и отиде бързо при рафтовете под стълбата. Джак я последва. Тя започна да пише нещо в един бележник.

Няма да напусна Делри. За нищо на света.

— Тези хора са убийци, Ана.

Тя продължи да пише:

Не съм вчерашна.

— Не. Само си глуха.

Младата жена метна ядно тефтерчето и се опита да подмине Джак, но той я хвана за раменете.

— Извинявай, извинявай! Не биваше да го казвам, беше глупаво. — Но тя продължи да го гледа вбесено и отчуждено. Джак впи пръсти в раменете ѝ. — Делри няма да си го прости никога, ако вие с Дейвид пострадате. Аз също няма да си го простя. Позволи ми да ви помогна.

Ана все пак се отскубна, отстъпи назад и пак взе бележника. След като написа, каквото имаше да му казва, обърна тефтерчето на спирала към Джак.

Делри не ти вярваше. Защо да ти вярвам аз?

Карл беше много кисел — беше му черен целият свят.

Празната рибарска хижа, където те двамата с Майрън се криеха, вонеше на застояла вода и мухъл. Сигурно трябваше да се радват, че са я намерили, но единствените ѝ достойнства бяха, че е затънтена и има покрив, под който да се скрият от безмилостното слънце.

През трите мънички прозорчета и вратата почти не влизаше въздух и вътре беше толкова горещо, че дори и светец щеше да си мечтае за пъкъла. Матракът върху тясното легло беше изтърбушен. Пръдната на Майрън смърдеше така, че преспокойно можеше да бъде бутилирана и пусната в действие при химическа война.

Та си бе съвсем разбираемо защо на Карл му беше така чоглаво.

Вече дори се питаше дали изобщо е трябвало да включва в плана си и Сесил. Дали не беше по-добре този път да действа сам? В края на краищата това бе големият удар на живота му, неговата — как му се викаше? А, да, неговата лебедова песен.

Ако не висяха тук да чакат срещата, те двамата с Майрън отдавна да са прекосили Рио Гранде и вече да се наслаждават на тропическия рай, на бутилка текила и на сеньорите, за които не съществува думата „не“. Но ето че той си губеше времето вдън гората, която гъмжеше от бръмбари и буболечки, големи колкото палеца му, и от змии, дълги колкото крака му, бе плувнал в пот и имаше чувството, че е в сауна.

Ала Сесил и неговият принос бяха от решаващо значение за качеството на живот, който щяха да имат, след като се прехвърлеха в Мексико. Карл смяташе, че като тегли чертата, си струва да седи тук и да търпи какви ли не несгоди.

Но най-много го изнервяше и ядосваше това, че бездейства. Тъй като нямаше какво да прави, освен да лови хапещите насекоми и да брои безкрайните минути във всеки Божи ден, Карл твърде често се отдаваше на мислите си. Съмненията го гризяха точно както лакомите плъхове ръфаха нощем боклука, който те с Майрън оставяха пред хижата.

Едно от нещата, за които Карл си мислеше, бе, че може би не е трябвало да убива онзи мухльо в бензиностанцията. Не искаше да оставя свидетели на кражбата с взлом. Но онези кретени от полицията за нула време бяха намерили отпечатъци по рафта с бонбони — жив и здрав да си ми, Майрън! Собственикът на бензиностанцията щеше да даде показания и щяха да установят самоличността им няколко часа по-рано — толкоз! Те пак щяха да имат предимство. Дали не трябваше просто да завърже онзи смотаняк и да се изниже по живо, по здраво?

Ако можеше да върне нещата, сигурно нямаше да посегне и на момичето.

После обаче усети, че се е увлякъл да се укорява и при всички положения е щял да се възползва от момичето. И кой можеше да го вини? Това беше първата му жена от двайсет години. Цели двайсет години, не е шега работа! Така и не успя да се възбуди от госпожа Бейли и сестра ѝ, старата мома. Обратното, отврати се от увисналите им меса, макар че Майрън дори не забеляза колко грохнали и спаружени са бабичките.

Но онова свежо девойче по къси панталонки и три четвърти чорапи... Хм, голяма сладурана беше.

Виж, може би беше постъпил глупаво, като после я беше убил. Такива неща вбесяваха всекиго. Ченгетата, съдиите, обикновените хора, дори закоравелите престъпници. Всички правозащитни органи в три щата, както и представителите на федералните власти бълваха змии и гущери срещу него, задето е пречукал момичето. Търсеха под дърво и камък насилника. И Карл вече усещаше натиска. Така де, и той бе човек от плът и кръв.

Най-много се страхуваше да не го заловят отново. Защото който изнасилваше и мъчеше деца, а после ги убиваше, бе обречен не само на най-строга присъда, но и след като се озовеше отново зад решетките, задникът му ставаше собственост на всички други затворници, а надзирателите си затваряха очите. Така Карл щеше или да прекара остатъка от живота си в самота, за да спаси кожата, или да бъде изнасилван всеки Божи ден. Ама че избор!

Той обаче щеше да прави, да струва, но нямаше да се върне в затвора. По-добре да умре! По-добре да го застреля някое гадно ченге, което после да се перчи, че е пречукал избягал затворник. Така поне

Карл щеше да умре бързо и безболезнено. А не да се остави да го изнасилват всеки ден, докато умре било от нараняване, било от болест.

Е, предпочиташе, разбира се, да не го залавят и убиват. И най-вече да стигне здрав и читав в слънчево Мексико. Но между него и Мексико се бе разпрострял Тексас, този гаден щат, който беше дълъг, хиляда и осемстотин километра и от времето, когато като непълнолетен го бяха пратили в поправителен дом, не му беше донесъл нищо друго, освен нещастия.

Жалко, че нямаше с кого да обсъди тези свои тревоги, та да му олекне. Нямаше смисъл да говори с Майрън — все едно да си бърби с пън. Така че колкото и неприятно и тягостно да беше това безкрайно чакане, то си беше необходимо зло, защото, като теглеше чертата, Карл съзнаваше, че му се иска отново да е с брат си. Сесил щеше да го изслуша и да го разбере.

— Утре, Майрън, е нашият голям ден.

— Аха — промърмори той и продължи да човърка коричката върху лакътя си.

— Готов ли си за екшън?

— Да, Карл.

— Ще станем по-рано, но няма да бързаме. За да не подраним там и да не привличаме вниманието. Но не бива и да закъсняваме.

— Няма да закъсняваме.

— Дано само Сесил е наясно какво прави. Ако се издъни, ще го пречукам, нищо, че ми е брат. — Той дръпна Майрън, за да отклони вниманието му от лакътя, който отново се бе разкървавил. Воднистите немигащи очи се вторачиха в него, но както обикновено, си бяха изцъклени. — Помни едно, Майрън!

— Какво, Карл?

— Ако възникне спор, караница какво да предприемем, ще правиш каквото ти кажа аз. Чу ли?

— Да, Карл. Ще правя, каквото кажа аз.

— Не ти, а аз, Майрън.

— Аз.

— По дяволите...

Карл се просна на изтърбушения матрак върху леглото и се вторачи в тавана, откъдето висяха паяжини. Имаше за съучастници един безнадежден урод и брат, който периодично получаваше

пристъпи от страх. Дано Сесил се е излекувал от това. Защото ако пак се уплашеше, Карл нямаше да го измъква и този път, щеше да го остави да си троши главата.

Дано брат му не направеше някоя глупост, защото... Всъщност на Карл не му се мислеше за това.

Ана недоумяваше защо пращат един тежко болен човек в интензивното отделение. Как ще се възстанови в тази олелия и суматоха?

Лампите светеха ослепително, олелията беше непоносима, навсякъде гъмжеше от медицински сестри и друг персонал. Мнозина говореха по телефоните на администрацията. Една санитарка миеше пода, друга събираше боклука от кошчетата за смет. Някаква огромна лелка разносяше табли с храна, които разкарваше с метална количка — маневрираше с нея, сякаш е танк.

Когато Ана влезе в стаята на Делри, една сестра проверяваше системата. Той беше буден. Сестрата вписа нещо върху картоната и излезе, за да ги остави сами.

Ана отиде при леглото и показа със знаци:

Много се радвам, че си по-добре.

— Видът ми лъже — отвърна той и погледна апаратурата, която поддържаше жизнените функции, отчиташе пулса му и дишането, празнеше пикочния му мехур, вкарваше кислород в ноздрите му, вършеше всичко, което не беше по неговите сили.

Лекарят казва, че си много по-добре. Изглеждаш по-добре, отколкото сутринта, когато надникнах да те видя. — Свекър й беше изненадан. — Спеше и реших да не те будя. Неприятни ли бяха изследванията?

— Доста.

Това бе всичко, което каза, и Ана не настоя за повече подробности — знаеше, че Делри се притеснява не толкова от неудобствата, колкото от това, че е безпомощен. Най-лошото в сърдечното му заболяване бе, че той се чувстваше унижен и слаб.

Пък и кардиологът вече й бе обяснил всичко. „Господин Корбет е в сравнително добро състояние, като се има предвид колко тежък е бил инфарктът“, й бе казал той. Изследванията били потвърдили първоначалната диагноза. Нещо повече, сърцето на Делри било

пострадало сериозно от този и предишни инфаркти, останали незабелязани. „От тях сърцето е тежко увредено. Няма как да бъде излекувано.“

Кардиологът бил насърчен от това, че Делри понася добре лечението на високото кръвно налягане. Инак бил здрав и изключително силен за мъж на неговите години. В заключение лекарят бе подчертал, че е умерен оптимист.

— Как е Дейвид? — поинтересува се Делри.

Ана му обясни, че е в чакалнята заедно с Марджори Бейкър и оцветявал книжка с картинки, която искал да му подари на следващото свиждане.

— Изгарям от нетърпение да я видя. Във фермата всичко наред ли е?

Снаха му го увери, че нямало проблеми. Не му каза, че е идвал Сесил Хърболд. Чуеше ли за доведените си синове, Делри винаги се разстройваше много. При сегашното му състояние такива вълнения можеха да се окажат фатални.

Освен това Сесил вече бе напуснал града. Никой не знаеше защо е идвал, но от полицията успокоиха Ана, че са го следили, докато той е прекосил очертаванията на окръга.

— Сойър грижи ли се за всичко, както трябва?

Да.

Делри се почеса по брадата.

— Знаеш, в началото му няхах вяра — каза той и замълча, сякаш очакваше снаха му да възрази или да направи някакъв коментар. Но тя не направи никакъв знак и Делри продължи: — Така де, като се замислиш, как да имаш вяра на човек, паднал сякаш от небето? Изглеждаше безобиден. Симпатичен такъв. Но все ми се струваше, че има нещо гнило. Че той има пръст в смъртта на кравите.

Сега вече не мислиш ли така?

— Не, сега вече не. Защо ще убива кравите, а мен ще спасява? Ти поне знаеш, че дължа на него живота си. Нали, Ана?

Джак бе сторил всичко възможно да възстанови дишането и сърдечната дейност на Делри, докато дойде „Бърза помощ“. Беше правил масаж на гърдите му, докато плувна целия в пот, стекла се на вадички по ръцете и голите му гърди. Дори когато Ана предложи да го

отмени за малко, той отказа. Вършеше всичко всеотдайно, сякаш от това зависеше животът не на Делри, а неговият.

— Ако искаше да ми навреди, щеше да ме остави да умра. И въпреки всичко — отбеляза старецът със склучени вежди — пак ми се струва, че има нещо, което недоглеждам. Нещо, което пропускам. Какво ли?

Може би, както и самият Делри, Джак беше свързан по някакъв начин със Сесил Хърболд.

Джак бе познал веднага Хърболд. Ако не в друго, Ана беше сигурна поне в това. Може би го знаеше покрай вестниците и телевизията, които отделяха такова голямо внимание на братя Хърболд, но при всички положения го беше познал. Веднага бе застанал нащрек досущ звяр, надушил опасност. И то още преди Хърболд да се представи.

— Какво мислиш за него, Ана?

Тя излъга, защото мнението ѝ за Джак Сойър беше противоречиво.

Не мисля нищо за него. — После разшири лъжата: — *Не съм била често с него.*

А бе прекарала, кажи-речи, цялата нощ само на крачка от Джак. Бе усещала кога той наистина спи и кога се преструва, точно както и тя от време на време се правеше на заспала. Защо ли бе разигравала тези смешни сценки?

Защото ѝ беше по-лесно да се прави, че Джак не е с нея, отколкото да си признае, че когато той е наблизо, сърцето ѝ започва да тупти по-бързо. Такава беше защитната ѝ тактика. Не искаше да страда или да става за смях.

Открай време предпочиташе да нанася първия удар, особено с мъжете. Беше си създала този навик, за да се брани от досадните младоци, наумили си да опитат какво е да спиш с глуха.

Беше се започнало още откакто тя бе момиче. Все се намираще някое момче, което я сваляше, после ѝ определяше среща и очакваше за оказаното внимание да бъде възнаградено със секс. Получило отказ, не можеше да се примири и се хвалеше под път и над път със завоевания, каквито нямаше. Така малко по малко ѝ излезе име, за което, макар и то да беше безпочвено, с времето научиха всички. Кой ти ще повярва на мълчаливите възражения на едно глухо момиче? Не и

момчетата — те се надяваха също да се облажат от девойчето, което, както се мълвеше по съблекалните, бутало на всички. Не и момичетата, които я гледаха накриво заради лошата ѝ слава, но тайничко ѝ завиждаха, че всички съученици я желаят.

Родителите ѝ я насърчаваха да излиза с момчетата, които я търсеха. Отчаяно желаеха Ана да води нормален живот, като всички свои връстнички. Струваше им се естествено да я търсят момчета и го тълкуваха като добър знак. Не знаеха истинските причини за този интерес, а на Ана сърце не ѝ даваше да разбулва пред тях истината защо е толкова търсена.

Не след дълго притесненията ѝ прераснаха в омраза. Тя започна да се държи ужасно и така отблъскваше всички, и мъже, и жени, които искаха да се сприятелят с нея. Насмалко да отблъсне и Дийн Корбет. Смяташе, че и той не е по стока от другите, и в началото отказваше да се виждат. Но той продължаваше да упорства. Определяше ѝ срещи. И сякаш не очакваше в замяна нищо друго, освен Ана да му обещае, че ще се видят отново.

Бяха се срещали, всеки ден в продължение на месеци, докато накрая той събра смелост да я погали по гърдата, и то след като изпелтечи нещо като молба да му разрешала. Може би именно тогава тя разбра, че го обича.

Предложи ѝ да се оженят още след първия път, когато преспаха заедно. Ана се заяде, че не е нужно да се увлича чак толкова и тя смята и занапред да се люби с него независимо дали той ще се ожени за нея, или не. Дийн я увери, че не търси само секса. Искал Ана да бъде до него до края на дните му.

За беда тези дни наистина не бяха много. След като Дийн почина, шансовете ѝ да се запознае с някой мъж от ден на ден намаляваха. Беше вдовица с увреден слух и невръстно дете, която живееше със свекър си във ферма на много километри от града. Дори само едно от тези обстоятелства би накарало необвързаните мъже да бягат от нея, както дяволът — от тамян. А съчетани, те правеха невъзможни развлеченията и любовта.

Друго, което отблъскваше околните, беше гнусната клюка за Ана и Делри. Отидеха ли двамата някъде, младата жена усещаше как всички я поглеждат многозначително. В тези редки случаи тя държеше главата си високо вдигната, стараяше се да изглежда спокойна и

отчуждена, нещо, което бе усвоила още като дете, за да се предпази от съжалението и жестокото любопитство.

Слуховете за връзката на Ана със свекър ѝ подклаждаха интереса на някои мъже, но и те бяха същите, както съучениците ѝ от гимназията, които си въобразяваха, че с нея им е позволено всичко. Най-пресен беше случаят с Емъри Ломакс.

Въпреки разочарованията Ана и досега гледаше положително на любовта и секса. Дийн бе починал преди доста време, но тя още помнеше какво е да си влюбен. Помнеше сладостната тръпка на очакването. Как се е задъхвала и сърцето ѝ е било като обезумяло. Как на гърлото ѝ е засядала буца. Как я е присвивало под лъжичката и зърната на гърдите ѝ са набъбвали.

Спомените бяха съвсем ясни и живи.

Отскоро тя изпитваше отново всичко това. Всеки път, когато наблизо беше Джак Сойър.

Беше се съмнявала, че някога повторно ще бъде привлечена от мъж, при всички положения не беше очаквала, че ще тръпне и ще поруменява в присъствието на човек, който се мести от място на място, ходи с ботуши, по които е полепнала кал, и има лице, носещо белезите на отрудения живот, на мъж, изтъкан от противоречия.

Джак се разбираше чудесно с Дейвид. Обноските му също бяха безупречни. Той работеше, без да жали сили. Но нещо у Джак я смущаваше и подобно на Делри, и Ана се плашеше от него. Ами ако той беше свързан по някакъв начин с братя Хърболд?

Тя не бе готова да си стегне багажа и да побегне, както предлагаше Джак. Но щеше да ѝ олекне, когато вкараха отново Карл Хърболд в затвора, и тя знаеше причината — ако всъщност изобщо имаше причина — Джак да се появи във фермата толкова навреме.

Колкото до Сесил... защо ли беше идвал днес при тях?

Делри я потупа по ръката, за да привлече вниманието ѝ, и младата жена се отърси от тревожните си мисли.

— Какво има, Ана?

Тя направи под брадичката си знака за буквата „с“, а после и за цифрата 5.

— Не на мен тия! Беше на хиляди километри отгук! Знам, че...

Притеснявам се. Искам да оздравееш.

— Ще се опитам, Ана — отвърна свекър й. — Но ако не... — Младата жена отново започна да прави знаци, но Делри се пресегна и я спря. — Ако не прескоча трапа, трябва още сега да обсъдим някои неща.

Ана се надяваше, че той няма да прави излияния, за които после ще съжеляват и двамата. Камък й падна от сърцето, когато свекър й заговори за други неща.

— Не пипай парите, които сме заделили за следването на Дейвид. Колкото и да ти е трудно, колкото и да те притиска онзи тип Ломакс, нека тези пари стоят непокътнати.

Снаха му го увери, че ще спази заръката, и му каза да не се притеснява за това.

А сега почивай.

Делри се смръщи.

— След като кажа, каквото съм длъжен да ти кажа, ще имам предостатъчно време за почивка — натърти той и се взря в лицето й. — Ана... Ана!

Тя разчете името си върху устните му и усети, че той го изрича от сърце. Притесни се, но нямаше как да го спре, трябваше да го остави да си излее душата.

— Не бях прав, че вдигнах такава пушилка, когато Дийн ми каза, че иска да се ожени за теб. Извинявай.

Идеше й да се засмее, такова облекчение изпита.

Това, Делри, е стара работа. Било, каквото било. Надживели сме го преди много години.

— Знам, но пак държах да ти се извиня. Не бях прав, като се възпротивих срещу брака ви. Беше точно жена за Дийн. Държиш се добре и с мен. Особено след като той умря.

Ана се усмихна с разбиране.

— Сърцето ми се къса, като си помисля как те оставям да се оправяш сама. Как оставям теб и Дейвид с толкова много нерешени проблеми.

Ти не ни оставяш. И единственото, което има значение, е да оздравееш и да се прибереш вкъщи.

— И това, за което ти говоря, има значение. При това огромно, особено ако не оздравея.

Очите й се напълниха със сълзи.

Трябва да оздравееш, Делри. Ако не се справиш, все едно да подведа Дийн. Преди да издъхне, се зарекох да се грижа за теб. Не искам да не спазвам обещанието си.

Делри пак се пресегна и я хвана за ръката, но този път я притисна до гърдите си. Рядко я докосваше. Дори правеше всичко възможно да не го прави. За пръв път си позволяваше такъв толкова личен жест и това показваше колко важни за него са напътствията, които ѝ дава. Делри дори не прибягна до знаковия език, за да не се налага да пуска ръката ѝ. Тя четеше думите по устните му.

— Не си го подвела, Ана. Удържа на думата си, каквото и да ти струваше това. Не, повече от сигурен съм в това — добави свекър ѝ, когато Ана се опита да изтегли ръката си и да възрази със знак. — Никак не ти беше леко да живееш с мен всичките тези години. Не ти беше... Не ти беше и забавно. Аз си бях егоист.

Младата жена поклати глава.

— Да, да, такъв си бях. Моят живот беше много по-добър, отколкото твоят и на момчето.

Ана не бе виждала никога Делри да плаче — не беше се просълзил дори на погребението на сина си. Сега обаче очите му бяха влажни и това само показваше колко силни са чувствата, с които той се опитва да се пребори.

— Когато Дийн почина, се опасявах, че ще се изнесеш от фермата, ще вземеш Дейвид и ще заживееш с него нов живот. Можеше да го направиш. И сигурно трябваше да го направиш. При всички положения съм ти признателен, че остана.

И този път Ана се помъчи да отскубне дланта си и да направи някакъв знак, но Делри не я пусна.

— Моля те, остави ме да свърша. Едвам намерих сили да заговоря за това... Не ме бива да изразявам с думи чувствата си. Но се надявам да знаеш... Би трябвало да си наясно, че...

Ана се надяваше свекър ѝ да не ѝ се обяснява в любов, каквато тя долавяше от години в очите му. Бе невъзможно да каже кога точно е усетила, че Делри я обича. Не го беше разбрала в миг на прозрение, но се беше уверила без следа от съмнение в това. Беше го проумяла малко по малко през годините, докато един прекрасен ден просто бе сигурна в това, както могат да са сигурни само жените.

Никой от двамата не отваряше дума за това. Ана никога не бе показвала на свекър си, че е наясно с чувствата му. Щеше да бъде жестоко от нейна страна. Защото нямаше да излезе нищо.

Ана не споделяше чувствата на Делри, и то не заради някакви нравствени задръжки, още по-малко заради хорските приказки. Но пак си го обичаше като човек, за това, че я е приел въпреки първоначалните си опасения. Беше пожертвал от времето си и си бе направил труда да усвои знаковия език. Свързваше ги и любовта към Дийн, а после към Дейвид. Ана бе грижовна и предана снаха. Но нищо повече.

Любовта на Делри към нея беше по-различна и много по-дълбока.

Ала ако той дадеше воля на чувствата си, Ана щеше да се види принудена да си тръгне. От все сърце се надяваше, че това няма да се случи, фермата се бе превърнала в неин дом. Не само това, тя беше дом и на Дейвид. Делри беше единственият човек, който заместваше баща му, бе единственият им близък роднина. Момчето щеше да го изживее тежко, ако се наложеше да се вдигнат и то да се откъсне от всичко познато и любимо. Както личеше, Делри се досещаше какво е отношението на Ана. Явно бе осъзнал и пред какъв труден избор е изправен: ако ѝ се обяснеше в любов, щеше да загуби нея и внук си.

И така те живееха с безмълвната уговорка: Делри няма да дава воля на чувствата си, а Ана ще се прави, че не подозира за тях.

Ето и сега младата жена се преструваше, че не знае нищо. Наведе се и целуна нежно свекър си по челото. После се изправи и двамата си размениха изпълнени с разбиране погледи, много по-силни от всеки език. Тя му благодари с очи, че не ѝ се е обяснил в любов, с което е щял да я принуди да го напусне. Той пък ѝ благодари, че не се е присмяла на любовта му. Достойнството и на двамата остана ненакърнено.

Някои мозъчни атаки наистина трябва да бъдат записвани. Не е зле да се състави и енциклопедия на блестящите идеи, та идните поколения да ги прилагат, да ги изучават и да се възхищават от техните автори.

Но ако съществуваше такъв справочник, щеше да бъде пожертван моментът на изненадата. А в основата на всяка блестяща идея, заслужаваща внимание, беше именно изненадата. Затова и тази идея бе направо фантастична. Никой не беше очаквал Сесил Хърболд да посети онзи дърт злобар — втория си баща.

Завъртя волана на мустанга точно когато Брус Спрингстийн изкрещя по тонколоните. Той си беше гений. Но и Сесил Хърболд си го биваше — захванеше ли се с нещо, го вършеше като хората. Притежаваше творчески дух, който, общо взето, си оставаше неоценен.

Е, да, Карл бе по-голям смелчага. Беше си луда глава, човек на действието. Затова пък Сесил беше по-мъдър. Той беше стратегът. Мислителят. Човекът, който изработваше плановете.

Идеше му да натисне педала за газта. Да отпраши с пълна скорост по шосето. На негово място по-малкият му безразсъден брат щеше да направи точно това. Опиянен от успеха, Карл като нищо можеше да прояви глупостта да се остави да го глобят за превишена скорост. И да даде на властите повод да го хвърлят отново зад решетките и да се гаврят с него.

Но Сесил беше по-умен от Карл. Не превишаваше позволената скорост. Само това оставаше — да му треснат някоя глоба! А, без тия!

А и ако надуеше скоростта, щеше да изгуби опашката си. „Ама че смотаняк!“, промърмори той презрително под мустак и надигна кутийката с пепси-кола. С кого си въобразявах, че си имат работа, тези идиоти от полицията? Нима не знаеха, че той си е почти гений?

Като внимаваше да не надвишава деветдесет километра в час, Сесил отново си припомни до най-малките подробности изминалия

ден.

Всичко беше минало по вода. Направо по ноти! Това, че дядката се е поболял, му беше само добре дошло. Някой друг би казал, че тази неочаквана новина е опропастила всичко. Някой друг, на когото му липсваше въображение, щеше да бие отбой, да вдигне ръце, да обърне колата и да си тръгне.

А Сесил беше съзрял в това златна възможност и се бе възползвал в пълна мяра от нея.

Беше поел към Блуър с мисълта да се отбие при онзи стар негодник във фермата, да направи така, че хората, които го следваха по петите, да съобщят, където трябва, че е идвал, и да се прибере по живо, по здраво. Когато по-късно го разпитаха, Делри щеше да каже истината — Делри Корбет не лъжеше никога. Колко пъти те с Карл го бяха молили едва ли не на колене да се застъпи за тях и да им осигури алиби, а той си знаеше неговото: „Няма да лъжа заради вас, калпазани такива!“.

„Сесил се върна вкъщи да ми иска прошка“, щеше да им каже Делри. Друг въпрос беше дали наистина щеше да му прости. Важното бе да потвърди, че Сесил наистина му е поискал прошка.

Както бе тръгнало, денят щеше да бъде успешен.

Но както се оказа, този успех наистина си бе главозамайващ: всички на третия етаж в местната болница видяха колко сломен е Сесил, колко покрусен и разкаян.

Когато не му позволиха да влезе в интензивното отделение, той вдигна страхотен скандал. Не, не се разкрещя, не започна да ругае, както на негово място би направил Карл. Това щеше да бъде погрешна стратегия. В такива ситуации сълзите и мъката действаха побезотказно. Всички в чакалнята на интензивното отделение застанаха на негова страна, когато дежурната медицинска сестра отсече с леден глас:

— Съжалявам, господин Хърболд, ала по молба на семейството не пускаме никого при господин Корбет.

— Но и аз съм от семейството! — изхлипа той. Дори пусна една-две сълзи. — И аз съм от семейството — повтори Сесил с треперлив глас, от което разчувства още повече околните. — Няма да си тръгна, докато не видя татко. Трябва на всяка цена да му кажа нещо, преди да

умре. Той знае ли, че съм тук? Него питали ли сте го дали иска да ме види?

Всъщност ако онзи стар негодник знаеше, че някой от двамата братя е на хвърлей от него, сигурно щеше да хвърли топа.

Сесил пет пари не даваше за дядката, беше му все едно дали ще оздравее или ще умре. Честно казано, дори беше доволен, че не се е видял очи в очи с него. Беше готов да се прави на луд и да моли на колене Делри, ако това щеше да направи сценката по-убедителна. Но се радваше, че не се е наложило да стига чак дотам. Освен това Делри не бе от хората, които лесно се хващат на такива евтини номера. Той нямаше да се отнесе към него тъй лековерно, както човекът от охраната на болницата, когото повикаха.

Когато мъжът дойде при Сесил, по мустаците му имаше трохи от кифлата, която ядеше. Попита какво става и Сесил му обясни.

— Влизам ви в положението, и аз на ваше място щях да се разстроя. Но притеснявате другите и не можем да допуснем тук, в болницата, такава суматоха.

Сетне му предложи да дойде в по-удобно време. Когато Сесил отказа да си тръгне, човекът от охраната погледна безпомощно медицинската сестра, която се обади в местното управление на полицията.

Полицаят беше стар и уморен и нехаеше дали Сесил ще се види с втория си баща или няма да се види. Затова пък подскочи като ужилен, когато разбра, че пред него е един от братя Хърболд.

— Слушай мой човек, пуснат си под гаранция и нарушаваш условията.

— Няма такова нещо, шефе. Поискал съм разрешение да дойда и да се видя с втория си баща. При условие, че до довечера се прибера. Ето ви номера на човека, при когото трябва да се явя. Можете да му се обадите и да проверите.

Полицаят взе от Сесил визитната картичка, която той му подаде, и набра телефонния номер. Казаха му, че Сесил наистина е получил разрешение да напусне щат Арканзас, за да се види със семейството си, и че до вечерта трябва да се върне. Освен ако Сесил не грешеше, обясниха още на полицая, че той е под наблюдение и няма как междуременно да забърка някоя каша, например да се срещне с брат си и да му помогне да се укрие от властите. Казаха му още, че според

тях Сесил е предприел това посещение колкото за прикритие и те се надяват да ги отведе право при Карл и Майрън.

Докато слушаше информацията от Арканзас, ветеранът от полицията в Блуър гледаше кръвнишки Сесил. Накрая рече:

— Добре. Благодаря. — Остави телефонната слушалка и върна на Хърболд визитната картичка. — Бил си толкова път за тоя, що духа. Никой тук не е умрял за теб. Роднините на втория ти баща смятат, че ще му се отрази зле, ако те види. Ако се вярва на тях, навремето не сте се разделили с него като първи приятели.

— Точно за това искам да го видя. Докато живеехме при него, ние с брат ми му почернихме живота. Чудя се как не го вкарахме в гроба. Когато Делри отказа да се яви на обжалването на присъдата в съда, Карл започна да ръси по негов адрес какви ли не закани, да ти настръхне косата! Та искам да му кажа, че аз нямам нищо общо с тези неща. Извърших престъпление, излежах си го и готово! Горчиво се разкайвам за всички щуротии, които съм вършил. Карл съвсем го удари през просото, да вземе да избяга от затвора, моля ви се! И да изнасили онова момиче. Адът няма да му се размине. Искам Делри да знае, че поне от единия е станал човек — изхлипа Сесил. — Нищо друго. Искам да знае, че в затвора открих Бога. Изпих горчивата чаша до дъно. Вече не съм такъв, какъвто ме познаваше Делри. Изобщо не съм като брат ми.

— Сигурен съм, Сесил, че Делри ще се гордее с теб — рече отегчено ченгето. — Но нека това стане друг път и на друго място. Хайде, ела. Ще те изпратя.

— Добре, шефе — склони Сесил и си избърса очите. — Не искам да създавам неприятности.

Така си тръгна. Мисията беше изпълнена. Щяха да предадат на службите, издирващи Карл, че Сесил се е държал като разкалял се гражданин, който спазва законите. Че е дошъл в Тексас на нещо като поклонение, за да моли за прошка втория си баща, който е на смъртно легло. И както се изразяваха психиатрите по затворите, да изкупи всички свои минали прегрешения. Не искат и занапред да го свързват с брат му. С престъпното му минало било свършено. Те трябвало да насочат вниманието си другаде.

И Сесил се оказа прав за вниманието.

Забеляза опашката подире си на около сто и петдесет километра от Блуър, когато спря да сипе бензин и да си купи пепси-кола и нещо за хапване. Агентът пет пари не даваше дали той ще го види и на отливката за камиони спря направо зад Сесил.

Не слезе от колата, изчака Сесил да зареди, да влезе вътре, да плати и да се върне със сандвича в автомобила. Сесил го погледна, ала онзи тип дори не извърна очи, сякаш го предизвикваше. Но Сесил не бе вчерашен, че да се хваща на въдицата. Ченгето го следва още седемдесет-осемдесет километра, после се отказа.

— Бил наемен работник! Друг път! — промърмори Сесил и прекоси границата между щат Тексас и Арканзас.

Дума да няма, прикритието беше добро, но от сто километра си личеше, че онзи хубостник, дето се бе издокарал като каубой и се представяше под името Джак Сойър, си е ченге. Не можеше да му се отрече, че е печен. Беше се сетил добре и за пикапа.

И въпреки това не можеше да надхитри Сесил Хърболд.

Джак спеше по корем, с глава, пъхната под възглавницата, и завивки, намотани на топка в краката му. Събуди се веднага щом на вратата на фургона се похлопа. Скочи от леглото, насмалко да се препъне о завивките и олюлявайки се, се завтече към тясното преддверие. Отвори широко вратата.

Там стоеше Ана, облечена в дълга бяла памучна нощница. Косата ѝ беше разрошена, страните ѝ бяха поруменели от съня. Явно беше тичала, едвам си поемаше дъх. Махна му с ръка да дойде, и то бързо, после направи знака за телефонен апарат.

— Идвам ей сега.

Джак изтича до тоалетната, после нахлузи набързо панталона, с който бе предната вечер. Изхвърча от фургона и настигна Ана още преди тя да е влязла в къщата. Щом се качиха вътре, тя му посочи кабинета.

Дейвид, който още беше по пижама, говореше по телефона.

— Ако се люлееш много нависоко и не си готов, можеш да паднеш, да си счупиш главата и после да те кърпят. Джак казва, че съм почти готов да се залюлея нависоко, ама много нависоко, но мама още я е страх. Тя вече се върна. Води и Джак, той ще говори с вас. Чао! — Момченцето подаде на Джак слушалката с думите: — Чух го да звъни и вдигнах, и после, както ми каза лелката, събудих мама.

— Браво на теб — похвали го Джак и го помилва по главата с кокалчетата на пръстите. Пое телефонната слушалка, поздрави жената и се представи. — Извинявайте, че ви накарах да чакате.

Оказа се, че се обажда една от медицинските сестри в интензивното отделение.

— Не успях да се свържа с госпожа Корбет по телефона за хора с увреден слух. Нещо не работи. Опитах да открия и госпожа Бейкър, но тя не отговори на съобщението, което ѝ пратих по пейджъра.

— Ще се опитам да превода каквото имате да кажете — обеща Джак.

Ана наблюдаваше разтревожено лицето му и не обръщаше внимание на Дейвид, който я дърпаше за нощницата и си искаше закуската.

— Сигурно се обаждате във връзка с Делри — рече Джак и в очакване на най-лошото затаи дъх. — Да не би... Как е той?

— Тази сутрин състоянието му е много по-добро. Всъщност беше. Санитарката, която му помагала да се изкъпе, му споменала, че вчера в болницата е идвал доведеният му син. Той се развълнувал много. Ако не го бяхме спрели, като нищо щеше да избяга от болницата. Още се заканва, че ще го направи. Решихме, че трябва да кажем на снаха му. Може би тя ще ни помогне да го успокоим.

— Да, благодаря, че се обадохте. Тя ще дойде веднага.

Джак затвори телефона и погледна Ана. Дейвид още я дърпаше и хленчеше, че е гладен и да идела в кухнята да му приготви закуската.

— Хей, юначе! — каза Джак и изкозирува. — Достатъчно смел ли си, за да изпълниш една мисия? Хайде днес да си направиш сам овесените ядки!

— Слушам! — отвърна момченцето и след като също се опита да изкозирува, хукна към кухнята.

Ана гледеше угрижено Джак. Той не я държа дълго в напрежение.

— Делри е добре, но се е разстроил много. Някой се е изтървал и му е казал, че Сесил е ходил в болницата.

Младата жена вдигна юмруци към слепоочията си и изруга.

— Взе ми думите от устата — отбеляза Джак, макар че тя не го гледеше и не разбра, че ѝ е казал нещо.

Предния ден той не бе подвил крак чак до полунощ, когато Ана се прибра с Дейвид от болницата. Без тя изобщо да подозира, ги бе последвал, когато двамата отидоха след посещенията на Сесил Хърболд в града. Искаше да види дали Хърболд ще изпълни закана си и на своя глава ще отиде при Делри. Не се изненада, когато откри на паркинга пред болницата мустанга на Хърболд.

Спря на няколко коли от него и чака в пикапа, докато не видя, че един от полицаите в Блуър отвежда Сесил при неговия автомобил. След като Сесил потегли, една от колите на шерифството тръгна подире му и го следва, докато той напусна пределите на окръга. Но Джак продължи да кара още триста километра след Сесил.

С всяка изминала минута се притесняваше все повече, че отсъства толкова дълго от фермата. А когато реши да се обърне и да се прибере, отпраши, без да се съобразява с ограниченията в скоростта, и бе доволен, че се е върнал преди Ана. Докато се намираше в болницата, тя беше в относителна безопасност. Карл знаеше, че по всяка емисия на новините показват лицето му, и едва ли щеше да сглупи и да се появи на обществено място.

Слънцето вече клонеше към залез, а Джак не бе свършил нищо от всекидневните си задачи. Запретна се на работа, макар че не изпускаше от око къщата и току поглеждаше ръчния си часовник — часовете се изнизваха, Ана все не се прибираше и него отново го налегна тревога.

Макар и да се беше спуснала нощта, пак беше горещо и безветрено. Спечената пръст излъчваше като радиатор слънчевата топлина, която бе погълнала. Джак току обикаляше двора, напрягаше слух, да не би да има нещо необичайно, оглеждаше всички тъмни ъгълчета, в случай че там се е спотаил някой. Час по час влизаше във фургона и заставаше пред шумната климатична инсталация, та потта по кожата му да засъхне. От тревогите и жегата бе станал раздразнителен.

С всеки изминал час си представяше нови и нови неизразими страхотии, които според него със сигурност са сполетели Ана и Дейвид. Колата ѝ вероятно се бе повредила отново и сега младата жена стоеше някъде в тъмното и не можеше да се прибере. Джак не разбираше, кажи-речи, нищо от двигатели. Сега вече съжаляваше, че не е помолил Ана да закара автомобила при монтьор, който да провери онази тръбичка.

Или те с Дейвид може би бяха катастрофирали. И сега лежаха в спешното отделение. Някой сигурно ще я попита за името на най-близкия им роднина и тя ще отвърне, че той лежи на горния етаж, в интензивното отделение. Никой няма да се сети да предупреди наемния работник, който от притеснение не можеше да си намери място.

Глождеше го и тревогата за братя Хърболд. Бе проследил Сесил едва ли не до Арканзас. И какво от това? Те двамата с Карл не бяха никакви дребни мошеници. По рождение си бяха бандити, а през годините, когато бяха лежали по затворите, се бяха превърнали в

закоравели престъпници. С ненадейното си посещение Сесил вероятно искаше да прикрие брат си Карл. Сигурно го бе инсценирал колкото да отклони вниманието, а Карл беше взел на мушка Ана и Дейвид, единствените двама души, на които Делри Корбет наистина държеше. Точно така! Ана и Дейвид бяха отвлечени от тия негодници, братята!

Джак тъкмо грабна ключовете от пикапа, за да отиде в болницата и да се увери, че Ана и Дейвид са здрави и читави, когато видя при портата фаровете на колата ѝ.

Докато Ана стигне при къщата, Джак вече беше на верандата и стоеше в сянката на пълзящото растение, за да ѝ каже, че е тук, и да ѝ предложи да отнесе Дейвид вътре в къщата, а също да попита как е Делри.

Но после си спомни острите ѝ думи от сутринта и макар да се притесняваше до смърт за нея, все още ѝ беше сърдит, затова остана в сумрака и я загледа как вдига заспалото момче от задната седалка на колата и го внася вътре.

Прибра се във фургона чак когато се увери, че Ана и Дейвид са на сигурно място в къщата и всички лампи са угаснали. Изтощен от напрежението и дългите часове, през които беше карал като луд, се свлече на леглото и потъна в дълбок сън.

Сега се пресегна и докосна Ана по ръката, за да привлече вниманието ѝ.

— Какво стана в болницата? Да не би Хърболд да е заплашвал теб или Делри?

Младата жена намери тефтерчето и написа:

Бях завела Дейвид долу да обядва и не съм била в чакалнята, но Марджори беше там. Хърболд се изтърсил и настоял да види Делри. Обяснили му, че не може. Тогава той вдигнал скандал. Повикали полицията. Изгонили го. Това е.

— Достатъчно, та Делри да се разстрои, когато научи — отбеляза Джак и се почеса по тила. — Какви, по дяволите, ги върши този Хърболд? Какво си е наумил?

Но Ана не знаеше отговора. Бързаше да отиде в болницата, затова вече се бе обърнала и понечи да излезе, за да се облече. Но още не бе стигнала при вратата на стаята, когато при тях нахълта Дейвид — плачеше неудържимо.

— Разлях млякото — изхлипа малчуганът. — Без да искам, мамо. Съвсем случайно.

Когато тръгна към кухнята, Ана беше съвсем объркана и стъписана, на предела на силите си. Джак я последва, сграбчи я за нощницата и я спря рязко.

— Върви да се обличаш — рече ѝ спокойно, когато тя се обърна ядно. — Аз ще се погрижа за спешния случай тук. А ти се заеми със спешния случай в болницата. Нека днес Дейвид остане тук с мен. Искаш ли?

— Може ли, мамо? Може ли? — заподскача развълнувано от крак на крак детето, забравило за сълзите. — Мразя я тази болница. Мирише ми както когато ти бият инжекция. Може ли да остана с Джак? Моля ти се, мамо!

— Искам да заминете. Още днес. Двамата с Дейвид.

Джак бе казал, че Делри ще настоява да се махнат оттук.

И се оказа прав. Сякаш винаги беше прав, което вдъхваше на Ана спокойствие, но и я притесняваше.

Тя бе приела предложението му да наглежда Дейвид — ако се наложи, през целия ден. Щеше да се чувства гузна, задето е оставила сина си за толкова дълго и е притеснила Джак, но те наистина се забавляваха чудесно. Ето, докато бършеха разлятото мляко, двамата бяха застанали на четири крака и разсеяно ѝ бяха махнали за довиждане.

Веднага щом Ана влезе в стаята на свекър си в интензивното отделение, той започна да я убеждава да заминела заедно с Дейвид. Делри изглеждаше по-добре, страните му дори бяха поруменели. Но Ана разбра, че е от загриженост, и се зае да го успокоява.

Нищо не ни застрашава, Делри, наистина.

— Да, но само ако се махнете оттук.

Няма да замина, докато ти си в болница. Как изобщо можеш да мислиш, че ще замина в момент като този?

— При нормални обстоятелства, да, нямаше да ми е приятно. Но вчера тук е идвал Сесил Хърболд. Така че обстоятелствата не са нормални.

Свекър ѝ не знаеше, че преди да се появи в болницата, Хърболд е идвал и в къщата. Ако го знаеше, сигурно отдавна да е получил още един сърдечен пристъп.

— *Няма да ходя никъде. Ще стоя тук при теб.*

— Моля те, Ана. Направи го заради мен. Единственото, на което държа, сте вие с Дейвид. Пазех, доколкото можех, Дийн от тези момчета. Не му позволявах и да припарва до тях. Аз съм виновен за Сесил и Карл, заради мен те станаха такива. И ти с нищо не си заслужила да ги наследяваш от мен. Моля те, Ана. Не искам да умра, страхувайки се, че...

— Е, как е пациентът? — попита бодро лекарят и прекъсна Делри.

Ана бързо му драсна няколко думи:

Тази сутрин е вдигнал голяма олелия.

— Разбрах.

Това навредило ли е на сърцето му?

Кардиологът прегледа медицинския картон.

— Да, виждам тук една криволица в електрокардиограмата. Вероятно е от времето, когато се заканваше да ни съди — свъси се той на Делри, който също го погледна кисело. Лекарят се засмя и остави картоната. — Според мен е на добро, че влага толкова много енергия и сили. — Пак погледна Делри и го попита: — Какво ще кажете за една разходка с вертолет?

— Имаш ли нещо против да отскоча до банката и да осребря чека със заплатата?

Рейнолдс, който беше седнал зад бюрото и бе вдигнал на него краката си, остави вестника и изгледа кръвнишки Сесил. Но беше трудно да се каже за какво точно е ядосан — той сякаш се бе родил намръщен.

— Ще ти го приспадна от почивката. Петнайсет минути.

— Ами ако има опашка?

— Петнайсет минути, казах!

И пак разгърна вестника.

Сесил го напсува наум, сложи си тъмните очила и излезе в лепкавата като сироп жега. Не че беше поискал кой знае какво. Всеки петък сутринта използваше почивката, за да отскочи до банката и да осребри чека със заплатата. Правеше го, откакто работеше в автосервиза. Рейнолдс просто си придаваше важности.

Сесил огледа улицата през тъмните стъкла на очилата, но не забеляза нищо необичайно. Ченгетата сигурно и досега умуваха защо предния ден е ходил в Блуър. Сесил се подсмихна при мисълта как ги е заблудил. Дали Делри изобщо беше разбрал, че неговият доведен син му е ходил на свиждане? Сесил се надяваше онзи стар злобар да е научил и от стъписване да е хвърлил топа.

Отби се в дрогерията и си поръча кола с лимон, като помоли продавачката да му я сипе в пластмасова чаша. Взе си и бонбони и едно списание за коли и плати. После тръгна бавно към ъгъла. Както отпиваше през сламката от кока-колата, зачака светофарът да светне зелено.

Прекося улицата и пое в обратната посока. Спря в сянката пред банката да си допие колата и като примерен гражданин хвърли чашата в кошчето за боклук, предвидливо сложено от местната организация на ротарианците.

На фона на пърлещата жега отвън салонът на банката с неговата климатична инсталация приличаше на истински Клондайк. Сесил махна слънчевите очила и ги пхна заедно с пакетчето бонбони в джоба на работната куртка, върху който името му беше избродирано с червено.

Списанието се плъзна изпод ръката му и падна на пода. Той се наведе да го вдигне и погледна към вратата, където стоеше човек от охраната на банката. Беше най-много на деветнайсет години, косата му беше с цвят на морковен сок, а лицето му бе мораво от акнето. Момчето тъкмо отваряше на някаква жена, която тикаше пред себе си бебешка количка.

Сесил отиде при масите в средата на салона. Взе една от бележките за теглене на пари и с прикачената на златна верижка химикалка се зае да я попълва. Опита се да не мисли за камерите, прикачени на известно разстояние една от друга към стените.

Сравни опашките пред двете гишета. На едната чакаше дебел мъж с учудващо много ключове на халката, полюшваща се върху колана му, и тъмни кръгове, останали от потта под мишниците на ризата му. Жената с бебешката количка се бе наредила зад него. Гукаше нещо на детето и го приспиваше, докато им дойде редът.

Касиерката на второто гише обслужваше възрастно семейство. Зад тях стоеше мустакат колоездач с риза на щамповани шарки и кожен елек. Голите му ръце бяха целите в татуировки.

Докато Сесил умуваше коя от двете опашки върви по-бързо, го заобиколи мъж в официален костюм и очила с рогови рамки, който застана зад майката с количката и го пререди.

— Негодник!

Мъжът се обърна.

— Моля?

— А, нищо — изпелтечи Сесил и застана на опашката зад колоездача.

Възрастното семейство все не можеше да разбере как се използват пътническите чекове. Колоездачът започна да пристъпва нервно с маратонките на дебели подметки и кръстоса изрисувани ръце върху корема си.

На другата опашка дебеланкото си свърши работата и излезе, клатушкайки се, от салона — ключовете му подрънкваха като

звънчетата на шейна. Пред гишето застана майката. Младият преуспял професионалист в сивия костюм разглеждаше чековата си книжка.

Накрая касиерката, която обслужваше опашката на Сесил, предложи възрастното семейство да се посъветва за пътническите чекове с някой от банковите служители. Повика един, който отведе старците при бюрото си. На мястото им пред гишето застана колоездачът. Сесил също пристъпи напред. Усети някого зад себе си и се обърна.

— Здравей!

— Здравсти, Пепе.

Зад него стоеше друг монтьор от автосервиза на Рейнолдс. Пепе беше мексиканец и доколкото знаеше Сесил, общуваше само с други мексиканци. Никога не бяха разговаряли, ако не се броят една-две дежурни реплики, но момчето изглеждаше свястно.

— Рейнолдс сигурно ти е опявал, задето искаш да отскочиш до банката.

— Както винаги, мой човек — потвърди Пепе.

Колоездачът прибра в джоба си банкнотите, които касиерката му беше броила, пожела й приятен ден и си тръгна. Пред гишето застана Сесил, който приплъзна по студената мраморна полица бележката и чека със заплатата си.

— Добро утро, как сте днес? — попита касиерката и погледна бележката за теглене на пари. — Петдесет долара в брой, нали?

— Да, ако обичате.

— Как ги предпочитате, в банкноти от десет, от дваайсет долара?

Майката на другата опашка благодари на касиерката и завъртя бебешката количка. Пред касата застана човекът със сивия костюм. Касиерката му пожела „добро утро“.

Пистолетът изникна внезапно, сякаш падна от небето в ръката на Карл.

— Само да си посмяла да натискаш бутона! — нареди той със същия любезен глас, с който преди малко бе изрекъл: „Моля?“, обръщайки се към брат си. Ако положението не беше толкова напечено, Сесил щеше да прихне, задето брат му се е издокарал така и се прави на голямото добрутро. — Дай парите мирно и кротко и никой няма да пострада.

Сесил каза на касиерката на неговото гише:

— И аз искам същото като него! — После извади пистолета от панталона под ризата, където го беше пъхнал още докато се бе обличал сутринта. Чу как колегата му зад него ругае. — Всъщност искам всички пари, с които се запасявате в петък — натърти той.

В петък плащаха на работниците в завода за автомобилни гуми в покрайнините на града. После те идваха в тази банка, за да осребрят чековете. В петък банката винаги разполагаше с огромни суми в брой.

— Божичко! — изхлипа касиерката.

— Млъквай, или ще те пречукам, кучко такава! — изръмжа Карл.

Касиерката на Сесил бе по-отзивчива. Извади отнякъде брезентово чувалче, което бе натъпкано с пачки банкноти.

— Благодаря — рече учтиво Сесил, след като тя го побутна през отвора в стъклото.

— Да не си полудяла, Кони? — изписка другата касиерка.

— Само това оставаше — да си жертвам живота заради тъпашката работа в тази банка!

— Забрави ли, че си пуснат под гаранция, бе, човек? Пак ще те тикнат на топло — намеси се и Пепе.

— Извинявайте, няма да се бавя много — каза колоездачът, който се бе върнал и се промуши между него и гишето. — Отвън си преброих парите, госпожо, и... Защо...

Сесил натика дръжката на пистолета в устата на колоездача, изби му няколко зъба и му разкървави устната под мустака. Бликналата върху работната му риза кръв беше със същия цвят, както и избродираното име върху джоба.

В миг едновременно се случиха няколко неща.

— Ти си полудял, бе — рече Пепе, но Сесил му изкрещя да си затварял устата.

Касиерката на гишето пред Карл изпищя и се пъхна отдолу.

— По дяволите! — изруга Карл.

От удара колоездачът залитна назад. После осъзна какво става и сърцато се хвърли да отнеме пистолета на Сесил.

Но Карл го изпревари, стреля и го уцели в гръкляна.

Настана суматоха. До този момент никой, който не беше замесен пряко, не бе усетил, че в банката има обир. Всички, и мъже, и жени, се разпищяха и се хвърлиха на пода, за да се прикрият. Жената с

бешката количка изкрещя и се метна върху пеленачето, за да го затули с тялото си. То се заплака.

— Майрън! — извика Карл.

— Да, Карл!

— Дай насам сака!

Майрън си беше надянал сплъстена черна перука и бейзболна шапка, за да скрие косата си, която от сто километра привличаше вниманието. Беше си сложил на странните очи тъмни очила. Ако мъжът от охраната на банката не бе погледнал към гишетата, за да види каква е тази суетня, Майрън нямаше да може да мине покрай него със сака — извади пушка с рязана цев и я метна на Сесил.

Както размахваше пушката, Карл скочи на гишето и изкрещя всички да залегнат, а Сесил обиколи със сака и се зае да пъха в него пачките.

Майрън покриваше момчето от охраната, което още малко, и щеше да напълни гащите.

— Хей, ти! — изкрещя му Карл. — Въръжен ли си?

— Да, господине — отвърна той с тракащи зъби.

— Вземи му оръжието, Майрън. Ако се дърпа, го убий — нареди Карл.

— Добре, Карл.

Но Майрън се пообърка и дори се зарадва, когато в банката нахълтаха двама местни полицаи. По-късно в извънредния брой на градския вестник, посветен изцяло на банковия обир, щеше да пише как двамата полицаи от патрула били предупредени от един минувач, че в банката става нещо.

Доста храбро, но безразсъдно те не дочакали подкрепление и влезли сами. Като видял каква е работата, единият веднага бръкнал да извади пистолета. Но още преди да е разкопчал кобура, Майрън го застреля с пушката. Видял, че неговият колега е едва ли не разкъсан на две, вторият полицай се подмокри и се свлече на колене, прикривайки главата си с ръце. В изблик на ненавременна смелост — или може би на адреналин — момчето от охраната се хвърли да помага. Майрън го застреля с втория пълнител.

— По дяволите! — изруга Карл, отвратен от кръвта, шурнала по мраморния под. — Зареди отново, Майрън!

— Добре, Карл.

Сесил дръпна ципа на сака.

— Готово! Да се махаме оттук!

— Не бързай толкова!

Касиерката на име Кони държеше пистолет. Но го беше насочила не към Сесил, Карл или Майрън. А към втория полицаи, който си бе възвърнал смелостта и се беше пресегнал да извади оръжието.

Касиерката на име Кони го уцели право в сърцето.

Ези поля растението с месести листа на прозореца в хола. Беше вдигнал ръце от африканските теменужки. Те бяха пътници. Колкото до растението в хола, той нямаше никаква представа как се казва и трябва ли да се полива. Може би вече корените му бяха изгнили от многото вода. Но когато се върнеше, Кора щеше да понесе по-леко кончината на африканските теменужки, ако поне едно от растенията ѝ беше оцеляло.

Ези винаги си казваше „когато Кора се върне“, а не „ако се върне“. Не си позволяваше да мисли, че жена му вече няма да си дойде.

Не си позволяваше да унива и задето предния ден е бил толкова път заради безполезната среща с Паркър Джий. Въпреки всичко бе запълнил деня си с това пътуване, пак си беше нещо!

С пътуването и с решението, което бе взел: отказва се от случая „Маккоркъл“.

Вече му беше дошло до гуша. Той биеше отбой. Последните две години беше гонил собствената си сянка. Беше уморен. Стига толкова. Край! Искаше си обратно живота. Искаше си жената.

Тази сутрин се бе събудил с подновена решимост да заличи случая от съзнанието си. Изобщо не си правеше илюзии, че ще му е лесно. Не беше шега работа да се откажеш от двайсет и две годишен навик. Разковничето бе да се заеме с нещо друго. Затова Ези тръгна да обикаля стаите една по една с надеждата да си спомни хилядите нещица, които Кора го е молила да свърши, а на него все не му е оставало време.

Дотук бе поправил шнура на лампиона в кабинета. Беше смазал пантите на задната врата. Беше сменил колелцата на канапето и бе отсъдил, че да го убият, не знае как да направи така, та вентилаторът върху тавана в спалнята да не скърца. Повика електротехник, който да го оправи.

Лошото бе, че Кора бе голяма къщовница и не след дълго Ези остана без работа.

След като поля неидентифицираното растение, скуката го натегна с пълна сила. Дали беше гладен? Може би. Дали да не отскочи до „Веселата пчеличка“ и да си поръча нещо за обяд? Заведението пак щеше да е пълно с онези типове. Пак щяха да му задават същите въпроси. Не му се ходеше там.

Претопли си консерва телешко задушено и отнесе купата с яденето и малко сухари в кабинета. Включи телевизора колкото да му прави компания — успокояваше се от човешките гласове. Беше занемарил четенето — взе брой на списание „Рийдърс Дайджест“ отпреди три месеца и прегледа съдържанието с надеждата да открие нещо, което да прикове вниманието му.

Тъкмо бе преполовил материала за някакъв човек, погълнат от кит досуц Йона, историята, за когото помнеше от неделното училище, когато започна емисията на местните новини в дванайсет. Най-важната сред тях беше за банков обир, при който били убити двама полицаи, човек от охраната на банката и един клиент. Крадците избягали със сума, чийто размер не бил установен. Въпреки че селището било малко, в банката имало много пари заради завода за автомобилни гуми наблизо.

Чрез охранителните камери била установена самоличността на обирджиите: избягалите от затвора Майрън Хътс и Карл Хърболд, а също братът на Карл — Сесил Хърболд, който бил пуснат от затвора под гаранция и работел в градчето.

Колкото и странно да било, в обира участвала и една служителка на банката — Кони Скагс. Видеокамерата била записала как трийсет и две годишната разведена служителка, която нямала деца и която колегите описвали като „святна жена“, застрелва един от полицаите.

— Убедени сме, че ще заловим убийците и ще ги изправим пред съда — заяви развълнуваният шеф на полицията, загубил половината си хора, когато двама от общо четиримата му полицаи се опитали да осуетят обира. — Няма да позволим някой в града ни да убива полицаи и да се измъква сух от водата.

По новините съобщиха, че братя Хърболд и съучастниците им са въоръжени и много опасни.

Телешкото задушено на Ези изстина, докато той слушаше как всички правозащитни органи били опасани с мрежа цял Арканзас, северозападната част на Луизиана и Североизточен Тексас.

Репортерът от новините бе заменен от водещия, който представи някакъв психолог. Доктор Еди-кой си заобяснява надълго и нашироко с равен глас колко травматични били последствията от подобно насилие за всички, станали очевидци на него, и за роднините на жертвите.

Ези изключи звука. Започна да гребе машинално от купата, вторачен в безмълвния екран на телевизора. Психологът беше последван от реклама за хартиени пеленки, после от жена, която показваше снежнобелия си тоалет на комшийката.

Точно като стар състезателен кон, Ези бе зареден с енергия и готов да хукне напред. Спомняше си за решението, което е взел сутринта, точно толкова смътно, колкото и за шалчето, което му бяха подарили за Деня на бащата. Допреди няколко минути бе изпаднал в настроение, с каквото се отличават домакините, гледащи в захлас една след друга сериите от поредната сладникава поредица. А сега преливаше от енергия и ръцете го сърбяха да се залови за работа.

Беше първият представител на закона, имал си вземане-даване с братя Хърболд. Пак той пръв ги беше вкарал зад решетките. Сега те бяха извършили в съседен щат жестоко престъпление и се бяха скрили сякаш вдън земя.

Карл и Сесил си бяха изпуснати момчета. Психолозите вероятно щяха да го отдадат на това, че в решаващите години са живели без баща, и щяха да стоварят вината върху мекушавата им, бездейна майка и строгия втори баща, опитал се да ги вкара в правия път, без обаче да ги обича. Изобщо не беше за учудване, че щом са поотрасли, братята съвсем са го ударили през просото.

Сега обаче те бяха мъже. Носеха отговорност за постъпките си. Сега вършеха престъпления, защото им харесваше. След банковия обир и убийствата от тази сутрин вече нямаха какво да губят. А такива мъже бяха най-опасни. Братя Хърболд трябваше да бъдат заловени, докато не са зачернили още някого.

Ези скочи като попарен. Отнесе купата с недояденото телешко в кухнята, пусна студената вода върху него и я остави така в мивката.

Грабна шапката, изхвърча от къщата и се метна на колата — за пръв път, откакто му бяха намекнали да се пенсионира, се движеше

устремно и целенасочено.

Централното помещение в шерифството беше безлюдно, ако не се брой офицерът, дежурещ на телефона. Той пусна една усмивка, щом видя Ези.

— Здравей, Ези! Какво те води насам?

— Здравсти, Саудър. Как си?

— Хубаво ли е да си в пенсия?

— Общо взето.

— Сигурно се иска време, докато свикнеш.

— Сигурно. Новият ти шеф тук ли е?

— Да, да — отвърна офицерът. — Току-що се върна от кафенето отсреща, ходи да обядва. Донесе си парче от сладкиша с кокосов крем на Луси.

— Дали ще има нещо против да надзърна?

— Знаеш къде е вратата.

Ези почука възпитано. Шериф Ронатд Фостър вдигна очи от парчето сладкиш, облиза крема в ъгълчетата на устата си и махна на Ези да влезе. Беше от мамините синчета, завършили университет. Бе спечелил изборите за шериф с голямо мнозинство, защото имаше телосложение на борец и се държеше наперено. Беше солиден глава на семейство с хубава жена и три дечица, беше и дякон в баптистката църква. Пронизващите му сини очи сякаш оповестяваха: „Аз обичам Исус Христос“ и „С мен шега не бива!“. Беше подстриган на канадска ливада и стига Ези да не грешеше, си въобразяваше, че е много по-корав, отколкото всъщност беше.

Дори и да беше подразнен от неканения гост, бе прекалено възпитан, за да го покаже. Здрависа се сърдечно с Ези — ръката му беше твърда и суха.

— Сядай, Ези! Сядай. Искаш ли малко сладкиш?

— Не, благодаря. Но изглежда вкусен.

— Никога не съм ял сладкиш на Луси, който да не е вкусен.

Ези се възползва от поканата да седне и попита дали на Фостър му харесва работата, а той отвърна:

— Не мога да се оплача.

Когато се поинтересува как се чувства Ези като пенсионер, той излъга и отговори със същите думи.

— Няма начин да не си чул за банковия обир, извършен днес сутринта в Клардън, щата Арканзас.

— Чух, разбира се, то оставаше да не чуя. Телефоните се скъсаха да звънят. Търсят престъпниците под дърво и камък, дори тук.

— Точно заради това съм при теб, Рон. Рекох си, че ще ти дойде добре, ако разполагаш с още един човек.

Младокът, заел мястото, което Ези все още смяташе за свое, го изгледа, без да мига.

— За какво ми е още един човек?

Точно тук бе най-трудното: Ези да успее да убеди шериф Фостър, без да намеква, че той не е на висотата на службата си.

— За всеки случай, ако тези хубостници пак започнат да се навъртат по тези места.

— Значи си чул за вчера.

„Вчера ли? Какво вчера?“

— Да — излъга Ези. — Във „Веселата пчеличка“. Сутринта момчетата там не говореха за нищо друго.

Новият шериф поклати глава със старателно оформена прическа.

— Недоумявам какво го е прихванало Сесил, че да идва тук. Мен ако питаш, просто е искал да ни хвърли прах в очите. Те с Карл сигурно обмислят този обир от месеци, че и от години. Бил е организиран като по ноти. Според мен Сесил е решил, че ще отклони вниманието ни, ако се отбие насам уж да види втория си баща.

— Обвинявали сме тези момчета във всичко друго, но не и в глупост — отбеляза Ези, а наум си каза: „И какво излиза, Сесил е идвал вчера да види Делри!“.

Реши веднага щом си тръгне оттук, да звъдне на Делри и да се опита да измъкне от него още нещо. Но следващите думи на шерифа опропастиха намеренията му.

— Сесил отишъл първо в къщата, после вдигнал страхотен скандал в болницата. Изкарал всички от равновесие.

Ези кимна, макар и да нямаше представа с какво се съгласява.

— Казаха ми.

— Клетата глуха женица, не стига, че Делри е в критично състояние, ами сега и това.

— Наистина срамота.

Макар и Ези да беше смаян от информацията, която, без да иска, Фостър му бе съобщил, през ума му мина: „Откога съм станал такъв изпечен лъжец?“.

— Но както и да е, сега със Сесил се разправят колегите от Арканзас. Не му е до Блуър и нашите съграждани. По нищо не личи те с Карл да са се насочили насам.

— Но и вчера по нищо не е личало, че Сесил е тръгнал към Блуър.

— Федералните служби поддържат постоянна връзка с нас, Ези. При първия признак, че ще си имаме неприятности, тук ще гъмжи от техни агенти.

— Още една причина да свикаш възможно най-много хора от тукашните.

— Но засега няма такива признаци...

— Никой не може да каже какво ще им хрумне на тези непрокопсаници. — Ези забеляза, че Фостър започва да нервничи и че в собствения му глас са се появили отчаяни нотки, и се насили да се подсмихне, после вдигна уж нехайно рамене. — Няма да ти навреди, ако имаш подръка още един човек, който да следи дали няма да се появят.

— Няма да навреди, разбира се. Но според мен не се налага — усмихна се Фостър не по-малко престорено, отколкото Ези. — Знаеш по-добре от всеки друг с колко малко средства разполагаме.

— Ама аз не ти искам пари — възкликна Ези и си помисли: „Господи, само не ме карай да се моля на това пале“.

Но Господ сигурно щеше да си направи оглушки и да не му обърне внимание: напоследък Ези често послъгваше.

За да не помисли Фостър, че настоява, се облегна на стола, праметна крак връз крак и сложи шапката на върха на обувката.

— Нали разбираш, просто ми хрумна, че мога да ви помогна. Знай, че съм на разположение, ако случайно ти трябват повечко хора.

Младият шериф се изправи и заобиколи бюрото, за да покаже на Ези, че посещението му е приключило. И той, както преди толкова години онзи прокурор в Арканзас, му показваше вратата. Светът принадлежеше на по-младите, по-силни мъже.

— Не мога да ти опиша колко съм ти признателен, Ези, че си предлагаш услугите. Но за нищо на света не мога да си позволя да те хващам на работа в полза на обществото. Заслужил си си почивката. Трябва да ѝ се наслаждаваш с пълни шепи. Пък и — добави той и се изкиска — госпожа Кора няма да ми проговори никога повече, ако пак те призова под знамената. — Шерифът шляпна Ези по рамото, сякаш за да го изстреля през вратата, която бе отворил. — Радвам се, че се видяхме. Благодаря ти, че се отби.

Вратата се затвори с трясък зад гърба на Ези. Той погледна дежурния, който бързо извърна очи към документите върху писалището. Беше засрамен заради стареца, който не знаеше кога да сложи точката.

Ези си нахлупи шапката, като се постара, доколкото е възможно, да запази достойнство.

— Довиждане, Саудър.

— Довиждане, Ези. И умната!

Ези закрета по тротоара — ако можеше да върне времето назад, за нищо на света нямаше да дойде отново и да моли да му дадат работа.

Дума да няма, щеше да му се отрази подмладяващо, ако го включеха в преследването, предприето от властите в три щата. Би дал всичко на света, само и само да е отново с момчетата, да дебне, да ругае, че си умира от скука и не го свърта на едно място, да се налива с гадно кафе — ето каква беше розовата му мечта.

Но му се искаше не само да усети отново тази съпричастност и другарство. Онова, което го глождеше, беше много по-дълбоко. Смяташе, че ако сега помогне да заловят братя Хърболд, колкото и малък и несъществен да е неговият принос, той ще притъпи угризенията на съвестта, задето още онзи първи път Ези не ги е вкарал зад решетките.

Какъв глупак беше да си мисли такива неща! В живота никога не ставаше така. Ако на световно първенство по футбол пропуснеш дузпа, каквото и да си правил през спортната си кариера, каквито и успехи да си постигал, всички ще те помнят само с тази издънка.

С това, че бе отишъл при Фостър, Ези не бе постигнал нищо друго, освен да се унизи. Не винеше младичкия шериф, че не го е подкрепил. Хрумването му не беше от най-добрите. Но момчето се

държа мило. Беше се изразило с възможно най-любезните думи, но всъщност му беше казало едно: „Не си притрябвал на никого, Ези!“.

И за жалост беше право.

— В увеселителния парк има влакче на ужасите, в което се возиш с главата надолу. Цели два пъти! Мама казва, че сигурно съм много малък, за да се качвам на него, но аз не съм малък, нали, Джак?

— Там вероятно има табела, на която пише колко висок трябва да бъдеш, за да се качиш.

— Мен ако питаш, съм достатъчно висок.

— Ще се забавляваш страхотно.

— Защо не дойдеш и ти, Джак?

— Не може. Искаш ли да си вземеш и книжката с динозаврите за през времето, когато не си в увеселителния парк?

— Да, ще си я взема.

Джак сложи книжката в куфара, над сгънатите къси панталонки и фланелки. Прегледа списъка с основните неща, продиктуван му от Марджори Бейкър по телефона.

— Готово! Пригответхме багажа. Но няма да затваряме куфара, докато не се върне майка ти. Може би ще реши да сложи още нещо в последния момент.

Преводачката се бе обадила по молба на Ана с добрата новина, че вечерта ще прехвърлят с хеликоптер Делри в Далас. Ана и Дейвид щели да заминат на другата сутрин с кола, за да бъдат там, докато на Делри му слагат байпас. Марджори бе предложила да придружи Ана, за да ѝ помогне в общуването с медицинския персонал и да стои с Дейвид, ако се наложи.

За Дейвид това си беше голямо приключение. Бяха му обещали, че ако слуша и не плаче, докато са в болницата, ще го заведат в увеселителния парк в съседен Арлингтън. Малчуганът познаваше чудесно атракциите му покрай рекламите по телевизията и вестниците и не говореше за нищо друго. Не млъкваше: дърдори целия следобед, после докато вечеряше и се къпеше.

Мнението на Джак за майките рязко се подобри. Добрите, обичливи, търпеливи майки, които ден след ден се грижеха за децата

си, заслужаваха да бъдат обявени за светици. Джак беше капнал от умора, притесняваше се доста и че Ана ще се прибере сама с колата по тъмно. Помоли Дейвид да си легне по-рано.

— Така ще си починеш преди пътуването.

— Но аз, Джак, не съм уморен — възропта момчето. — И не съм длъжен да си лягам, докато малката стрелка не застане на осмицата.

Джак едвам се държеше на крака. Мечтаеше си да се излегне и да не става. Часовете, през които предния ден беше преследвал Сесил Хърболд, си казваха думата. Днес цял ден се бе опитвал да навакса и да свърши онова, което бе останало от предишния ден, беше се грижил и за Дейвид, което си се оказа доста тежко.

Но малката стрелка наистина още не беше стигнала цифрата осем.

— Добре тогава, дали да не поиграем на „Не се сърди човече“?

Сложиха играта на масата в кухнята и си пренесоха и шоколадов сладолед. Дейвид спечели три игри поред. Джак се притесняваше за Ана и не можеше да се съсредоточи. Днес в някакво градче в щата Арканзас братя Хърболд бяха надминали себе си. Сесил явно не се бе уморил от дългото си пътуване до далечен Блуър предния ден и се бе включил в банков обир, при който бяха убити четирима невинни души.

Въпреки че полицията ги издирваше и бе препречила всички пътища, той и брат му още бяха на свобода. Сесил знаеше, че Делри е в болницата и че снаха му и внук му са сами във фермата, ако не се брои наемният работник. Джак не виждаше основателна причина те да идват тук с риска да бъдат заловени. Но нямаше никаква логика и във вчерашното посещение на Сесил. Тази работа не му харесваше.

— А защо не са използвали метал?

— Кои?

— Ти, Джак, не ме слушаш.

— Слушам те, как да не те слушам! Просто се чудех как да ти бутна пионката.

— Много съм добър на „Не се сърди човече“.

— Дума да няма.

— Когато индианците са правели ножове като твоя, защо не са използвали метал?

— Защото не са имали. Използвани са материалите, с които са разполагали, например камък и обсидиан.

— Какво е това „обсидин“?

— Не обсидин, а обсидиан. Вулканично стъкло.

— Стъкло от вулкан ли? Виж ти! Как вулканът прави стъкло, Джак?

Ами ако Сесил и Карл все пак дойдеха тук, какво щеше да прави той? Тогава вече щеше да загази здравата.

— Джак!

— Не знам, Дейвид.

— Пък аз си мислех, че знаеш всичко.

— Не, не знам всичко.

Дейвид отново спечели играта и двамата подредиха пионките върху квадратчетата.

— Завчера, когато ми се пишкаше, ти каза, че няма нищо лошо да пишкам навън, само да не ми ставало навик.

— Да.

— Пискахме и двамата.

— Да.

— А мама пък...

— Значи си казал на майка си.

— Разбира се.

— Страхотно — изсумтя Джак.

— Мама каза същото като теб. Че ако ми се пишка много, може да пишкам и навън, но само ако нямало жени.

— Добър съвет ти е дала. Слушай майка си — отбеляза Джак и отново загуби.

— Попитах я дали и моето пишле ще стане голямо като твоего.

Джак вдигна рязко глава.

— Моля?

— Тя каза, че ще стане, но първо трябвало да порасна.

— Това какво е?

— Не се прави на ударен, Джак, знаеш — завъртя очи хлапето.
— Твоего пишле.

— Не, не това — рече Джак и вдигна ръка да му покаже да мълчи. — Чух нещо.

— Колата на мама.

Мъжът и момчето се завтекоха през мокрото помещение към задната врата. Дейвид бързаше, защото мислеше, че си е дошла майка

му. Джак пък бързаше, защото смяташе, че не е тя.

Но наистина бе колата на Ана. Момченцето изприпка надолу по стълбите, като говореше и едновременно с това правеше знаци.

— Знаеш ли, мамо? Сложихме нещата в куфара, вече съм готов да тръгваме за Далас. В колко часа потегляме утре? Веднага щом станем, или първо трябва да закусим? Днес Джак ми позволи да пояздя един от конете. Държеше юздата и обикаляше с коня ограденото пасище, а аз седях на седлото, но ти не се плаши, защото се държах здраво, ама много здраво и не паднах. Сложихме в куфара и книжката с динозаврите. Вече се изкъпах и сега играем на „Не се сърди човече“.

Джак не знаеше какво от този словесен поток е разбрала Ана. Тя слезе от колата, приклепна и притисна до себе си момчето. После го гушна, изправи се и го притисна още по-силно. Дейвид обви крачета около кръста ѝ и също я прегърна, като потупваше с мънички длани по гърба ѝ.

Джак погледна над главницата му Ана в очите.

И разбра всичко.

Накрая Дейвид се задърпа и майка му го пусна на земята.

— Ядохме сладолед и Джак ми позволи да сипя отгоре шоколадовия сироп. Не разлях и капчица. Мога да ти сипя и на теб, мамо, знам как.

Тя му направи някакъв знак. Момченцето рече на Джак:

— Каза някой друг път. Била уморена.

— Ами тогава да я заведем вътре.

Докато вървяха към къщата, Джак се опита отново да срещне очите ѝ, но тя избягваше да гледа в негова посока. В кухнята извади от хладилника кана с портокалов сок и си наля една чаша. Дейвид продължаваше да бърбори, без да спира.

— Познай какво вечеряхме, мамо! Хотдог. Джак прави много вкусен хотдог. Ще ме научи и как се играе дама, за да изненадам дядо, когато той си дойде вкъщи.

Усмивката на Ана угасна. Тя побърза да се извърне и да занесе празната чаша в мивката.

— Знаеш ли, Дейвид? — подхвана Джак. — Според мен майка ти е уморена. За себе си съм сигурен, че съм капнал. Какво ще кажеш, дали да не си легнем? Хайде, заведи мама горе. А аз ще заключа, когато си тръгна.

— Колкото по-рано си легна, толкова по-рано ще стана, нали, Джак?

— Разбира се.

Дейвид пхна ръчица в дланта на майка си.

— Ела, мамо! Ще те сложа да си легнеш!

Ана го помилва по бузката, но Дейвид като че ли не забеляза сълзите, блеснали в очите ѝ.

— Лека нощ, Джак!

— И да се напиш хубаво. До утре сутринта!

Джак събра лепкавите от сладоледа купички и ги сложи в миялната машина. Занесе в мокрото помещение няколкото мокри кърпи за съдове. Когато се върна, с изненада видя в кухнята и Ана.

Тя изглеждаше смазана и уморена. Изу си сандалите и разкопча колана. Гримът ѝ се бе поразмазал, очите ѝ бяха пълни със сълзи и бяха зачервени.

— Делри...

Младата жена кимна едва забележимо, после тръгна нечуто към едно от шкафчетата.

Джак застана пред нея.

— Седни и ми кажи какво искаш.

Ана веднага се съгласи, явно беше съвсем изтощена. Седна на стола при кухненската маса и се пресегна да вземе бележника и химикалката.

— Какво искаш?

Тя посочи електрическия чайник, Джак го напълни вода и го включи. Сложи на масата чаша с чинийка и седна срещу Ана.

— Каза ли на Дейвид?

Младата жена поклати глава и направи знака за сън.

— Според мен си взела правилно решение. Ще му кажеш утре.

Тя му написа, че момчето ще е разочаровано, защото няма да отиде в увеселителния парк. Джак се усмихна тъжно.

— Дете, какво да го правиш!

Благодаря ти, че днес беше с него.

— Не го прави на въпрос.

Нямах представа, че ще се забавя толкова. Аз...

Джак се пресегна през масата и взе химикалката от безжизнените пръсти на Ана.

— Приятно ми е да съм с Дейвид. Беше ми хубаво да стоя с него.
Радвам се, че помогнах.

Ана въздъхна.

Благодаря ти!

— За нищо — отвърна Джак и също въздъхна.

Извън телефонът. Той го посочи и попита Ана дали да вдигне.

Да, ако обичаш.

— Ало!

— Господин Сойър ли е?

— Да.

— Обажда се Марджори Бейкър. Искан да видя дали Ана се е прибрала без произшествия.

— Дойде си преди малко.

— Как е?

— Много уморена.

— Ще ѝ предадете ли нещо? Кажете ѝ, че съм се свързала с директора на едно погребално бюро. Трябва да отидем при него в девет сутринта.

— Много мило от ваша страна, госпожо Бейкър.

— Това е най-малкото, което мога да направя. Имате ли подръка лист и молив?

Той записа информацията, после каза:

— Извинявайте, но стига да не ви затруднявам... Не искам да уморявам Ана още и да я карам да пише. Какво точно се случи? Доколкото разбрах, трябваше да закарат Делри в Далас и да му направят операция.

— Получи още един сърдечен удар. Не успяха да го спасят.

— Ясно — прошепна Джак, когато Марджори Бейкър завърши разказа си. — Благодаря! Ще предам съобщението на Ана.

— Кажете ѝ, че ако има нужда от нещо, да не се притеснява и да ми звъни.

— Още веднъж ви благодаря.

Остави слушалката. Водата в чайника беше кипнала. Той я занесе на масата и запари пакетчето чай, което Ана си бе избрала, после отново седна срещу нея.

— Искан ли нещо за ядене?

Ана обаче му отказа. Разбърка лъжичката захар, която бе сложила в чая с дъх на горски плодове, отпи няколко глътки и вдигна очи. Джак ѝ подаде листчето хартия, където бе записал мястото и времето на срещата утре сутринта. Тя я прочете и кимна разсеяно.

— Госпожа Бейкър ми каза, че близо половин час са се опитвали да спасят Делри.

Направиха всичко по силите си — написа младата жена. — *Безуспешно.*

— Моите съболезнования, Ана.

Чертите на лицето ѝ се изкривиха от обзелите я чувства. Сълзите, които до този момент Ана бе сдържана със сетни сили, започнаха да се стичат по страните ѝ. Джак дръпна стола назад и понечи да стане, за да отиде при нея, но тя му показва със знак, че няма нужда.

— Заради какво получи удара? Защото е научил, че Сесил е идвал ли?

Може би — написа Ана и избърса сълзите по бузите си.

— А в болницата знаят ли за банковия обир от сутринта? — Когато младата жена кимна, Джак попита отново: — Според теб Делри разбрал ли е?

Тя сви рамене, сетне написа:

Според мен не, но беше много притеснен. Не умря в мир.

Джак само я погледна, давайки ѝ възможност да поясни какво има предвид. Младата жена добави към написаното:

— *Мисля, че не знаеше за обира, но беше уплашен от онова, което Сесил и Карл биха могли да направят. Умря, притеснен за тях, за фермата и банковия заем. А също за бъдещето на Дейвид.*

После погледна Джак и той каза:

— И за теб, сигурен съм.

Какво за мен? Нима Делри ти е говорил за мен?

Младата жена се развълнува. Личеше си от почерка, с който бе написала последните три букви.

— Не се е разпростирал. Само ми е намеквал, че може би е бил несправедлив с теб.

В какъв смисъл „несправедлив“? — написа Ана, свъсила вежди.

— Ами...

Джак сам се бе поставил в неудобно положение и сега не знаеше какво да отговори. Делри никога не си беше признаван пред него, че се е държан властно и егоистично с нея, сякаш тя е негова собственост, и така я е оцетил. Беше намеквал за това, но Джак не искаше да влага думи в устата на мъртвец.

— Знам, че те обичаше.

Тя скочи като попарена и хукна към вратата. Джак насмалко да събори стола — толкова рязко се изправи, за да я догони. Младата жена изхвърча през предната врата и я затвори подире си. Джак обаче не обърна внимание на намека ѝ и я последва на верандата. Тя се бе облегла на стълба и бе допряла лице до него. Джак я хвана за раменете и я извърна към себе си. Ана започна да се съпротивлява, но той не се предаде толкова лесно.

— Естествено, че те обичаше, Ана, не беше нужно да ми го казва, за да го разбере. И най-големият глупак щеше да се досети.

Тя направи някакъв рязък знак. Джак сви безпомощно рамене. Ана изписа със знаци във въздуха думата буква по буква: „Как?“.

— Как съм разбрал, че те обича ли? Разбрах, защото ако не те обичаше, щеше да се възползва от ситуацията. А не го е направил.

Ана сви неразбиращо рамене.

— Добре, ще ти обясня. Не е искал да му станеш любовница като условие да ти осигури покрив над главата. Бихме могли да го отдадем на срамежливост, скрупули или десетина други причини. Но мен ако питаш, Делри те е обичал прекалено много, за да засегне достойнството ти дори като ти намекне по един или друг начин да спиш с него. И не ми клати глава, все едно не разбираш какво ти говоря, защото съм сигурен, че ако не с друго, си наясно със смисъла.

Ана извърна глава и стисна очи. Джак я хвана за брадичката и извърна лицето ѝ към себе си. Тя отвори очи, но го погледна студено и някак отчуждено.

— Права си, не ми е работа. Но виждам какво правиш.

Младата жена го изгледа гневно, сякаш питаше „И какво?“.

— Вiniш се, задето не си отвъръщала на чувствата му. — Джак я стисна за раменете. — Недей, Ана! Не си виновна за нищо. Направила си заради Делри огромни жертви. Зарязала си образованието си. Фотографията. Приятелствата. Дори говора. Делри е бил наясно, че не

си могла да споделиш чувствата му. И заради това, както и задето си останала при него, те е обичал още повече.

В началото Ана понечи да възрази, но после се отказа и отпусна рамене. Мускулите върху лицето ѝ вече не бяха така напрегнати, високомерното ѝ изражение отстъпи място на неизразимата тъга. Ана сведе очи.

Така, със склопени мигли, също беше много прелъстителна, макар че изобщо не го искаше. Джак се скастри наум, че пак се е сетил за онзи образ, преследвал го цял ден, от сутринта, когато тя бе дотичала направо от постелята да го повика на телефона. Беше само по нощница с тънички презрамки, но в нея нямаше нищо предизвикателно.

Въпреки това се бе сторила на Джак мека и въздушна, тънка и претънка. Докоснеш ли я, сякаш ще се стопи в ръката ти, както захарният памук се топи в устата. Под нощницата Ана май беше гола.

Сутринта Джак не бе имал време да мисли дълго за тази нощница: на телефона го бе чакала дежурната медицинска сестра от болницата, която му беше съобщила, че животът на Делри е в опасност, после пък Дейвид бе разлял млякото, а Ана беше хукнала към града. През целия ден Джак беше затънал до гуша в работа, бе наглеждал Дейвид и бе вършил другите неща из фермата, че да си позволи лукса да се отдава на спомени за нощницата на Ана.

Сега обаче си представи тялото на младата жена, така както го помнеше от черно-бялата снимка, изпъкнало под прилепнатата по краката ѝ, мокра от росата рокля. На тази снимка Ана изглеждаше някак крехка, сякаш молеше за закрила. Кожата ѝ бе нежна и гладка на фона на косматите крака и гърди на Джак. Тогава в кабинета той бе изпитал усещането, че е горила, надвесила се над пеперуда.

Сега се чувстваше, горе-долу, по същия начин. Бе застанал само на педя от Ана и усещаше как с всяка глътка въздух гърдите ѝ се издигат и снишават. Бе достатъчно някой от двамата да направи и най-малкото движение, за да се притиснат един о друг. Дори не бе нужно и движение: беше достатъчно Джак да се наведе още малко.

С всяка друга жена нямаше да му мисли много-много. Щеше да се остави да го направлява инстинктът. Щеше да знае кога е дошло времето да я помилва. Къде да сложи длани, как да я пипне, кое да погали, къде да целуне, кога да започне да сваля дрехите. Знаеше

протокола. Вечер отвеждаше в леглото си непознатите жени, които го харесваха, а сутрин се разделяше с тях, за да ги остави физически освежени и емоционално опустошени.

Но при Ана тези правила не важаха. Нея Джак познаваше. Знаеше какъв е животът ѝ, знаеше колко уязвима е тя тази вечер, знаеше и че по-късно ще го мрази, ако сега той се възползва от възможността.

Пък и желанието му не бе никаква моментна приумица, то не го беше споходило изневиделица. Беше го обзело още първия път, когато Джак беше зърнал Ана, и оттогава ставаше все по-голямо. Дни наред той бе отказвал да си го признае — беше си затварял очите за него дори когато беше работил в ограденото пасище и бе забелязал как младата жена го наблюдава от задната врата, дори и след като бе осъзнал, че случката в конюшнята има някакво значение и за нея. Това го ласкаеше, но той нямаше намерение да подклажда тези чувства, защото... ами защото нямаше да остане дълго тук.

И защото не беше баща на Дейвид.

Но онова, което го възпираше най-много, беше Делри. Джак знаеше какво е изпитвал старецът към Ана... Не, това просто не можеше да се случи. Нямаше да се случи. За нищо на света. Дори и Ана да направеше първата стъпка.

Но Делри вече не беше сред живите и на Джак му се искаше неудържимо да я докосне. Ала не го направи. Защото след това имаше две възможности. Ана или щеше да му отвърне със същото и двамата да се отдадат на зашеметяващ секс. Или щеше да му каже да не я пипа с мръсните си лапи и да му посочи вратата.

И в двата случая Джак щеше да се чувства пълен негодник.

Затова и махна длани от раменете ѝ. Всъщност те сякаш сами се плъзнаха надолу по ръцете ѝ чак до китките, после той ги дръпна и отстъпи крачка назад. Ана вдигна глава. Гърлото му беше пресъхнало, но Джак все пак събра сили да изрече:

— Прибирай се вътре!

Ана явно усети от изражението му, че наистина е най-добре да влезе, че ако остане дори и миг, ще наруши някакво крехко равновесие, че за броени секунди всичко може да се преобрази и ако тя не го желае, трябва начаса да си тръгне.

Двоуми се само миг, сетне отстъпи встрани и влезе в къщата.

Джак я изпроводи с поглед и прошепна в мрака:
— Делри, ти беше много по-достоеен мъж от мен.

— Какво го прихваща? — попита Кони Скагс, сгушила се в единия край на задната седалка в автомобила.

Майрън се бе свил в другия край. Между предната и задната седалка имаше съвсем малко място и той се чудеше къде да дәне дългите си крака — коленете му почти опираха в брадичката.

— Сърди ли се нещо или просто си е смахнат?

Сесил отвърна, като гледаше в огледалото за обратно виждане:

— Не се притеснявай, миличка, малко по-различен е от останалите. Но Карл каза, че веднъж да му свикнеш, и вече не ти прави впечатление. Нали, Карл?

— Да.

Карл седеше до него на предната седалка, вдигнал рамене, така че яката на ризата му стигаше едва ли не до ушите и почти не му се разбираше какво казва.

— Тръпки ме побиват, като го гледам — призна си най-чистосърдечно Кони, сякаш Майрън не я чуваше. — Само да не му хрумне да ме докосва с гадните си гумени бели ръчища.

— Не се притеснявай, няма да те пипа — успокой я Сесил.

— Е, аз да предупредя... — закани се жената, после кръстоса ръце върху кръста си, сякаш се бранеше, обърна гръб на Майрън и се загледа през прозореца, макар че вече беше тъмно и не можеше да види кой знае какво.

Майрън бе наклонил глава напред и докато се водеше този разговор, дремеше. Върху долната му устна се бе събрала слюнка, която аха, да потече.

На Сесил му се искаше Кони да се държи по-дружелюбно с Майрън. Или поне да не изразява на всеослушание мнението си за него. И бездруго беше напечено, само това оставаше — Кони допълнително да нажежава обстановката. Това, че четиримата щяха да пътуват заедно в тясната кола толкова дълго, създаваше благодатна почва за какви ли не крамоли и караници. Ако не проявяваха по-голяма

търпимост към странностите си, напрежението щеше да стане непоносимо. Карл вече се бе свъсил като буреносен облак.

Беше махнал шалчето и самото на раирания костюм, с които се бе появил в банката. Но още беше с панталона на костюма и с лъснатите до блясък скъпи обувки. Сесил се чудеше откъде ли е задигнал всичко това. При всички положения костюмът и обувките не бяха негови.

Когато бяха разговаряли в банката, Сесил едва бе познал брат си — той си беше обръснал бакенбардите и бе пригладил назад косата си. Според плана трябваше да се срещнат там в уреченото време. В началото Сесил беше доста стъписан от дрехите, с които се е дегизирал брат му, но трябваше да признае, че маскировката е добра. Случаен човек трудно би се усъмнил, че този изваден като от кутийка преуспял млад мъж всъщност е престъпник, избягал от затвора. Карл се открояваше точно с това: беше умен за десетима.

Но въпреки че беше извършил дързък банков обир, при който бе задигнал доста тлъста сума, Карл нямаше вид на щастлив човек. А би трябвало да е на седмото небе от радост. Би трябвало да празнува успеха. Вместо това се беше свъсил като гробокопач. И Сесил си беше доста притеснен — от опит знаеше, че черните депресии на Карл не вещаят нищо добро.

За да предотврати бедствието и да разведри обстановката, той се опита да подхване разговор.

— Вие двамата ли извършихте онова на бензиностанцията?

— А ти как мислиш? — тросна се Карл.

— Предполагам, че сте вие — ръгна го весело с лакът Сесил. — Беше точно в стила на малкото ми братче. — После добави вече не така весело: — Сигурно си бил принуден да пречукаш и детето.

Карл се извърна с блеснали очи към брат си. Сесил се усмихна притеснено.

— Е, не си криви душата, де, доста жестоко си постъпил с момичето. Не че не ти влизам в положението. И още как! Напоследък разправят, че изнасилванията не са свързани със секса. А с уменията да се владеем.

Карл плъзна ръката си по облегалката на съседната седалка.

— Виж ти!

— Чух го по телевизията. Има едни образователни програми, нали ги знаеш?

— Не, не ги знам. Там, където бях, не ни пускаха образователни програми.

Сесил вече съжаляваше горчиво, че изобщо е отварял дума за това.

— Даваха един документален филм за изнасилванията и в него казаха това.

— Ами казали са глупост. Чуках всичко, което мърда, и хич и не съм мислил да се владея.

— Но това е отвратително! — ахна Кони.

Карл се извърна към задната седалка.

— На теб пък кой говори? Никой. Не съм чул някой да ти е казал и една-едничка дума.

— Кони, моля ти се — намеси се и Сесил в плах опит да предотврати караницата между нея и брат си. — Кротувай там. Разговарям с Карл.

— А аз какво, да не би да съм невидима? — подметна сърдито жената.

— Не, но...

— Докато съм с вас, и аз имам право да изразявам мнението си!

Тази словесна престрелка събуди Майрън, ядоса Кони и уплаши Сесил толкова много, че той насмалко да изгуби контрол над колата и да завие към банкетата. Въпреки това Сесил беше доволен, че Карл най-после е избухнал. Сега вече нямаше страшно. Атмосферата щеше да се поразведри. И все пак никак не му харесваше, че Карл му държи такъв тон.

— Какво да правя аз?

— Какво да правел той! — имитира го Карл. — Кога ти влезе в тъпата глава да мъкнеш и нея?

— Защо не попиташ мен? — обади се Кони.

— Защото питам брат си.

— И аз имам уста, не съм глухоняма.

— Я млъквай! — ревноха в един глас братята.

Понеже го бяха събудили, Майрън реши да си убива времето, като си бърка в носа.

— С Кони се запознахме в банката — подхвана Сесил. — Нали знаеш, в петък ходех да си осребря чека със заплатата. Веднъж се заприказвахме. Започнах да чакам петъците, за да я видя. После пък тя

дойде в сервиза и ме помоли да съм ѝ оправел колата. Така започнахме да излизаме.

— Твоят любовен живот изобщо не ме интересува — рече презрително Карл. — Питам те защо домъкна и нея. Някакво си пикливо маце! Да не си полудял! Тази работа не ми харесва. Ама никак.

Сесил знаеше, че когато Карл го гледа с блеснали очи и държи монолози, без изобщо да мърда устни, положението е напечено и той трябва начаса да каже нещо.

— Кони непрекъснато ми разправяше колко мразела банката и колежките — рече нервно Сесил. — Постоянно се слагали на шефовете. И били снобски. Как искала да им го върне тъпкано, задето си придавали важности и се държали с нея като с боклук. Така една вечер ми хрумна тази блестяща идея.

— Получил си озарение, а? — подметна подигравателно Карл.

— Нещо такова — отвърна Сесил, без да обръща внимание на присмехулния му тон, и продължи: — Започнах да я проверявам, току ѝ подмятах: „Я да я оберем тази банка! И да им натрием носовете!“, нещо от този род. После вече започнах да ѝ говоря сериозно, Кони разбра и се съгласи да го направим.

— Сега довольна ли си? — попита Карл и отново стрелна с поглед жената на задната седалка. Сетне рече на брат си: — Глупак такъв. Толкова ли не виждаш, че с чукане ти е завъртяла главата. Точно така. Спала е с теб колкото, за да я вземеш.

— Не бъди несправедлив, Карл — каза гневно Сесил. — Не е така. Кони ни помогна много. Нима мислиш, че всичко щеше да мине толкова гладко, ако не беше Кони? Тя подготви нещата отвътре, не можехме да минем без това. Видя с очите си как му тегли куршума на онова ченге.

— И заради това стана съвсем напечено.

— Не знам дали е станало напечено, но благодарение на мен ти отърва кожата — извика от задната седалка Кони. — Онзи кретен се целеше в теб, леке такова! И хич не им разправяй, че заради мен било станало напечено. Нали ти пръв започна, когато уби колоездача! И този тук, дето си яде сополите, също се хвърли да убива наред.

Карл погледна Сесил.

— Както гледам, братко, само ти не си убил никого. Но така е всеки път, нали?

Сесил натисна с все сила спирачките, те изсвистяха и колата закова наред шосето. Не че пречеше на някого. По асфалтирания път, който лъкатушеше между гъстите борови гори, нямаше други автомобили. Дори и шосето да си имаше име или номер Сесил не ги знаеше. То едва ли беше обозначено върху картите. Сесил се бе похвалил пред брат си, че е намерил скривалище наред такава непроходима гора, че и сто години да ги търсят, няма да ги намерят.

Виж, беше сглупил, когато се беше обърнал към Карл и го бе попитал за какво намеква с последните си хапливи думи.

— Намеквам, че всеки път, когато работата се спече, аз стрелям, за да се измъкнем — изсумтя презрително Карл и пак се обърна към Кони. — Донжуанът казвал ли ти е как оплеска всичко онзи път в Аркаделия?

— Пистолетът засече! — възкликна пискливо Сесил.

— Така ми каза и тогава, но пред съда си дрънкал друго — че сърце не ти давало да натиснеш спусъка и да застреляш онзи кретен.

— Така ме посъветва адвокатът. Той ме накара да го кажа, Карл. Ти си беше добре, защитаваше те онзи устат адвокат либерал от северните щати, дето си връзваше косата на опашка и непрекъснато дрънкаше за възвишените си идеали. А моят адвокат ме посъветва да покажа, че се разкайвам. Така и направих.

— Не се и съмнявам, драго ми братле. Знам, че пред съда си посипал главата с пепел. Защото си един пиклив страхливец.

Сесил се пресегна и стисна Карл за гърлото. Брат му го ръгна с все сила с дръжката на пистолета в стомаха.

Кони изпищя.

— Какви ги вършите?

Сесил падна назад, като се мъчеше да си поеме въздух и се държеше за корема. Карл се запревива от смях, после втъкна пистолета в колана на панталона си, пресегна се и обхвана с длани почервенялото лице на брат си.

— Само те проверявах, братко. Искрах да видя дали най-послед ще намериш малко смелост в себе си. Хареса ми, така да знаеш! Мале! Как само ми се нахвърли! Видя ли, Майрън?

— Да, Карл.

— Жалко, че не беше с нас в Тъкър, щяхме да го използваме срещу онези гадни чернилки, нали, Майрън?

— Разбира се, Карл.

— Вие не сте добре — изсумтя Кони. Но и тя се смееше — след тази малка сценка напрежението се беше разсеяло и всички се бяха поотпуснали. — Ей на това му се вика луди глави!

Карл плесна лекичко Сесил по бузата.

— Добре ли си, братко?

Той още се опитваше да си поеме дъх, но за да не разочарова Карл, му показа с ръка, че му няма нищо.

— Тогава пали таратайката и да продължаваме нататък, братле! Карай към това твоє бунгало, изгарям от нетърпение да махна от себе си проклетите тюзарски дрехи. Ние с покойния господин Бейли нямаме еднакъв вкус.

— Кой е господин Бейли?

— История. И той, и бабичката му, и онази дебеланка, сестра й — поясни Карл. — Всъщност всичко е история. Лично мен ме интересува само бъдещето. Тепърва ще правим какви ли не планове, братле. И колкото по-скоро, толкова по-добре. Божичко, то си било хубаво на свобода!

— Разбира се, че е хубаво, Карл — заприглася и Сесил. — Друго си е, когато братя Хърболд отново са заедно и могат да се разгърнат.

— Гладен съм. Ти можеш ли да готвиш? — обърна се Карл към Кони.

— Наяж се с лайна и легни на слънце.

Карл отново прихна и потупа Сесил по рамото.

— Я каква устата била. И умът й е пьргав. Не се учудвам, че си падаш по нея!

Нищо друго не съживява традициите така силно, както смъртта. Дори и покойникът да е изпаднал в немилост пред Бога и хората, обичаите се спазват до най-малките подробности. Кончината на Делри Корбет не остана незабелязана за хората, сред които той беше живял.

Сутринта след смъртта му местният вестник помести некролог с данните, които от името на Ана, Марджори Бейкър беше предоставила на редакцията. Комитетът на доброволците към църквата се нагърби да

осигури храната за помена, чието приготвяне възложи на жени, които Ана познаваше само по лице. Те се притесняваха да разговарят с човек, който не е в състояние да им отвърща — идваха в къщата с тенджери, сладкиши, купи, пълни с пържено пиле и бут, оставяха ги и бързаха да се сбогуват любезно.

Делри беше погребан без много шум между жена си и сина си. Само възрастните спазваха погребалните ритуали, но пак те помнеха случая с Патси Маккоркъл и това, че покрай непоправимите си синове и Делри е свързан с него. Така вината го последва и в гроба.

Приживе Делри имаше малко приятели. Особено през последните няколко години беше странил от хората и си бе наложил нещо като доброволно отшелничество. Затова и на опелото в параклиса към погребалното бюро дойдоха малцина — само онези, които му бяха лично задължени. Още по-малко последваха катафалката и присъстваха на самото погребение на гробищата.

Ана, която седеше заедно с Дейвид под сенника, вдигна очи и погледна шепата хора, дошли да отдадат последна почит на свекър ѝ. Сред тях бяха неколцина негови приятели, с които той бе играл домино. Ана с изненада съгледа и един приятел на Дийн, когото не беше срещала от неговото погребение.

След смъртта на мъжа ѝ Делри прекъсна всякаква връзка с тези младежи, които също скърбяха по Дийн, и на Ана това ѝ се беше струвало несправедливо. Чак след време проумя, че Делри се е чувствал застрашен от тях. Не е искал да идват в дома му не само за да не му напомнят за Дийн, но и за да не бъдат близо до Ана. Гледал е на всеки мъж като на човек, който би могъл да хвърли око на младата жена, тоест като на свой съперник.

Марджори Бейкър беше единствената ѝ вярна приятелка, която дойде и на гробищата. Нямахме го дори Джак Сойър. Беше се извинил с думите, че щял да бъде по-полезен, ако отхвърлел малко работа във фермата, отколкото ако дойдел на погребението, а и нямал подходящи дрехи. Но Ана се съмняваше, че това е истинската причина за отсъствието му.

Всъщност според нея беше все едно.

След последните думи от проповедта отчето затвори Библията и дойде при младата жена.

— Ще се моля за вас и Дейвид.

Тя му благодари с помощта на Марджори и така опелото приключи.

И в параклиса, и на гробищата Дейвид бе необичайно смълчан и както никога, кротък. Вероятно беше потиснат от странните приглушени гласове и тихата музика на органа, от цветята и мъждивата светлина, от ковчегата, отрупан с жълти хризантеми.

След опелото Ана приклепна, каза му, че е време да си тръгват, и го попита дали иска да се сбогува с дядо си. Момченцето погледна ковчегата и като че ли за пръв път направи връзка между странния обред, на който току-що беше присъствало, и дядо си. Дейвид явно проумя, че смъртта е нещо, от което връщане няма, оброни главица върху рамото на майка си и се разплака. Тя го притисна до себе си. Не го прикани да си тръгват, остави го да си поплаче на воля и да си излее мъката.

Накрая детето вдигна глава и прокара ръчица под носа си, за да се избърше.

— *Готов ли си да тръгваме?* — попита го майка му със знаци.

— Може ли да обядваме в „Макдоналдс“?

Ана се усмихна през сълзи и се съгласи. Хванати за ръце, те тръгнаха към лимузината, осигурена за близките. Но за беда, тъкмо преди да се качат, на пътя им се изпречи Емъри Ломакс.

Той си помисли, че е роден под щастлива звезда. Как иначе можеше да обясни този невероятен късмет! Той беше галеник на ангелите, на добрите феи, на елфите и нимфите! Който бдеше над него, определено правеше всичко възможно да му върви като по вода.

Когато отчето подхвана последната молитва за Делри Корбет, Емъри сведе глава, но продължи да гледа зелената трева на гробищата и да се подсмива. Корбет беше мъртъв. Емъри дори не бе мечтал за такъв чудесен обрат на съдбата. Точно когато Конот и другите важни клечки в „Истпарк“ започваха да нервничат и да настояват за резултати, Емъри им звънна по телефона и донемайкъде радостен, им съобщи, че тази сутрин ще погребват човека, пречил им най-много да се сдобият с безценния имот.

Срещата беше насрочена за вдругиден. Емъри държеше всички козове.

— Амин — изрече той в хор със свещеника.

Детето плачеше. Ана Корбет го държеше. Емъри се присъедини към разотиващите се опечалени, за да остави най-близките да си

вземат последно сбогом с мъртвеца. Самото възплъщение на покрушеността и благоприличието, той тръгна понавел глава, с бавна стъпка към редицата спрени коли — едвам се сдържеше да не се впусне във вихрен танц и да не започне да прескача надгробните камъни.

Щеше да бъде героят на „Истпарк“, това вече му беше в кърпа вързано! И как само щяха да го възнаградят, чак му се завиваше свят, като си помислеше за това. Всички пътища за шеметното му издигане във фирмата щяха да бъдат разчистени. Той щеше да прескочи ниските постове и завистниците, които ги заемаха и които не можеха да стъпят и на малкия пръст на Емъри Ломакс.

Банката и онзи скъперник, нейният директор, както и тъпият му син, грозната му секретарка госпожа Преспи — щеше да им натрие носовете на всички. Оттук нататък нищо не можеше да го спре по пътя нагоре.

Е, имаше да изчиства още една дреболия. Една малка спънка, която, ако Емъри не я преодолееше, можеше да му създаде големи главоболия.

Банковият чиновник се свъси зад скъпите маркови тъмни очила. И той не знаеше как да се справи. Работата си беше деликатна. Може би ще трябва...

Беше погълнат от мислите си и едва в последния момент забеляза Ана, която вървеше към него, придружавана от висока прошарена жена и детето. Емъри тръгна да ги пресрещне.

— Госпожо Корбет! — възкликна той и стисна ръката на Ана, после я погали и я потупа. — Моите съболезнования. — Изрече думите ясно, та Ана да го разбере, и започна да ѝ обяснява колко бил шокиран и колко му било мъчно, че свекър ѝ си е отишъл тъй рано. — В такива мигове думите не са в състояние да изразят мъката.

Ана кимна хладно и се опита да издърпа ръката си. Но Емъри продължи да я стиска, освен това пъхна в дланта ѝ визитна картичка.

— Изключително важно е да ми се обадите при първа възможност. Ще бъдете изправени пред трудни финансови решения, които не търпят отлагане. Ще ви трябва човек, който да ви упъти.

Тя отскубна ръката си и му показа нещо със знаци, а високата жена с нея преведе:

— Ана ви благодари. Каза и че ви е признателна за предложението, но Делри се е погрижил да уреди всички финансови въпроси.

Усмивката на Емъри помръкна.

— Свекър ви беше човек, който мислеше за всичко. Тъкмо за това му се възхищавах.

Ана го удостои с поредната високомерна снизходителна усмивка.

Детето я задърпа за ръката.

— Гладен съм, мамо. Хайде да тръгваме!

На Емъри му идеше да го удуши, но въпреки това му се усмихна.

— Кротувай, сладурче. Разговарям с майка ти.

Всъщност вече не разговаряха, защото Ана му каза с устни „довиждане“ и се обърна към лимузината, където шофьорът ѝ държеше вратата да се качи.

Емъри си представи свъсеното лице на Конот точно толкова ясно, както виждаше пред себе си трепкация въздух над напечения от слънцето паваж. Плувна целият в пот.

— Госпожо Корбет! — провикна се той, за да я спре.

После си даде сметка, че говори на гърба на човек, който не чува, пресегна се и я хвана за ръката, но тя веднага я дръпна.

— Извинявайте, че ви задържам. Тук е много горещо, момчето е гладно, знам и какъв тежък ден сте преживели, но... има някои неща, които не търпят отлагане...

Ана дори не направи опит да скрие раздражението си.

— Знам кой е отровил кравите — изпелтечи Емъри.

31

Джак тъкмо претопляше на газовия котлон във фургона консервираното месо с царевица и домати по мексикански, когато на вратата почука Дейвид:

— Мама каза, че имаме ядене да нахраним цял взвод и ако не го изядем, щяло да се развали, и да си дойдел да хапнеш с нас. Искаш ли, Джак?

Той махна тигана с месото от котлона.

— Искам, разбира се, благодаря ти. Кажи на майка си, че идвам ей сега.

— Ама веднага ли ще дойдеш?

— След пет минути.

През това време Джак си среса с четката косата и си преоблече ризата. Дори си сложи малко лосион за след бръснене. Колкото и смешна да му се стори тази подготовка, той не се винеше: не помнеше скоро някой да го е канил на вечеря.

Когато Ана и Дейвид се върнаха от погребението, Джак се беше покатерил на стълбата и се опитваше да разруши няколкото лястовичи гнезда под стряхата на къщата. С пъргавост, на която човек можеше само да завижда, Дейвид изскочи като стрела от колата веднага щом майка му удари спирачката.

— Джак, Джак, какво правиш? Може ли и аз? Ходихме в „Макдоналдс“.

Джак слезе от стълбата.

— Сигурно е било много хубаво.

— Да. Може ли да се кача и аз?

— Може, но на ниското. Внимавай.

Ана не бе така бодра, както синът ѝ. Беше слязла бавно от автомобила и тръгна така, сякаш е облечена не в черна траурна рокля, а в метални доспехи. Очите ѝ бяха скрити зад тъмните очила, но пак личеше, че лицето ѝ е пребледняло и изопнато.

— Как си? — попита Джак.

Ана му показва със знак, че е добре.

— Не си почивала като хората, откакто преди два дена си дойде от болницата. Защо не полегнеш? Поспи днес следобед. Аз ще наглеждам Дейвид.

Тя направи някакъв знак, който Джак не разбра и затова помоли Дейвид да му го преведе. Момчето се хвана с една ръка за стълбата, а с другата затули очите си от ослепителното слънце.

— Каза, че ти благодаряла, но първо трябвало да се прибера в къщата и да се преоблека.

— Няма да е зле — каза Джак, после хвана малчугана през кръстчето и го свали от стълбата. — Иди да се преоблечеш, а аз ще те чакам тук, за да порботим. Разбрахме ли се?

— Да.

— И да си сгънеш дрешките. Не ги оставяй разхвърляни из стаята.

— Няма.

Дейвид хукна към къщата и затръшна подире си входната врата.

— Жалко, че ние нямаме неговата енергия — отбеляза Джак, след като се извърна отново към Ана.

Младата жена се усмихна подир сина си и кимна. Джак си свали шапката и избърса с носна кърпа челото си.

— Ама че жегга! Малко дъжд ще ни дойде добре.

Изтъркани фрази. Не знаеше обаче какво друго да каже. Искаше му се да утеши Ана, ала отдавна бе разбрал, че не бива да навлиза в такива опасни води. Искаше му се да пита и как е минало погребението, но Ана сигурно щеше да отвърне, че ако толкова е искал да разбере, е щял да дойде на гробищата. Реши, че е за предпочитане да не отваря дума и за това. Така не му остана нищо друго, освен да говори недодялано за времето.

Цяла сутрин, докато беше работил във фермата, се беше питал какво да прави. Накрая бе стигнал до извода, че трябва да си тръгне, и то преди Ана и Дейвид да са се върнали от гробищата. Така всичко щеше да мине без излишни усложнения. Без сбогуване. Без обяснения защо ги напуска и най-вече защо изобщо е дошъл при тях. Може би все пак беше редно да им остави прощална бележка, в която да им пожелае всичко добро.

Ако беше умен, щеше да постъпи точно така. Но дявол го взел, сърце не му даваше да се вдигне и да си тръгне в деня, когато те са погребали Делри. Братя Хърболд имаха зъб на Делри, но това, че той е починал, съвсем не значеше, че Ана и момчето вече са във от опасност. Джак не можеше да си тръгне току-така. Бе длъжен да остане, докато не заловят Сесил и Карл.

„Да де, но за какъв дявол се пръскаш с лосион за след бръснене и приемаш поканата ѝ за вечеря!“, скастри се той, докато влизаше в къщата през задната врата — толкова се беше залисал, че се спъна в прага и насмалко да си счупи врата.

Дейвид редеше масата в кухнята. Ана, която също изглеждаше развълнувана, сновеше напред-назад и слагаше подносите и купите с храната по старинния бюфет. Посочи на Джак да си вземе от нещата и му подаде една чиния.

Той бе смаян колко щедри са хората, с които Делри дори не е бил приятел. Самият Джак никога не бе имал такива състрадателни съседи. Сипа си от картофената салата и киселите краставички, печения фасул и шпикования печен бут и си спомни за смъртта на майка си.

Беше израсъл в Бейтаун от другата страна на залива, точно срещу Галвестън. Майка му работеше по десет и повече часа на ден в едно ателие за химическо чистене, за да свързва някак двата края. Вечер, щом се прибереше, хапваше надве-натри и си лягаше, понякога и плачеше, докато заспи. Един от най-ранните спомени на Джак беше колко безпомощен се е чувствал, че не може да помогне на майка си в нейното отчаяние.

В неделя, единствения ѝ почивен ден, тя ставаше късно, ходеше на пазар, чистеше набързо къщата и пак лягаше, за да си отспи за следващата работна седмица. Тази потискаща монотонност не им оставяше много време за забавления. Борбата за оцеляване поглъщаше почти цялото им съществуване.

Една сутрин Джак се събуди и намери майка си мъртва в леглото. Обади се в полицията, оттам пък се обади на съдебния лекар, уредил да отнесат трупа. При аутопсията се установи, че майка му е починала от мозъчен аневризъм, убил я на място. Тя беше погребана без много шум.

След седмица се появи баща му.

Джак не знаеше къде да го търси, за да му съобщи, че жена му е починала. Не го намери на последния адрес, които имаше майка му, и баща му се появи съвсем случайно — беше дошъл на едно от периодичните си посещения.

Беше едва петнайсет години по-голям от Джак и с десет години по-млад от жена си и бе много по-красив от нея. Изпитваше някаква жестока наслада да ѝ го натяква. На Джак казваше, че той е „правен на пияна глава“. „Стана една неделя вечер, когато се бях напил до козирката и от уискито виждах майка ти като през мъгла“, му беше обяснил баща му. Щом разбрал, че майка му е бременна, баща му се оженил за нея и решил, че задълженията му свършват дотук.

Когато той все пак благоволише да се отбие да ги види, Джак, нали си беше невинно дете, тайничко се надяваше, че този път той ще остане при тях. Водеше го на най-различни места. Смееше се. Майка му също се смееше. Нощем Джак я чуваше да се кикоти и знаеше, че е щастлива, че е заедно с баща му в леглото.

Но всеки път това щастие траеше ден до пладне. Само след няколко дни родителите му започваха да се карат. Баща му се хвалеше, че когато не си бил вкъщи, бил спал с тази или онази. И това не бяха празни хвалби. Имаше приятелки и в тяхното градче. След като си тръгнаше, те продължаваха да звънят по телефона и да го търсят.

Случваше се и да се напие и да креци като обезумял. Няколко пъти ядосаните съседни дори викаха полиция да го усмири. Джак си мечтаеше да има татко като всички други деца. Когато баща му го нямаше, на него му беше мъчно. Но така животът им беше по-спокоен и предсказуем.

Макар че майка му си отиде млада и нещастна, само Джак плака за нея. Дори и баща му да ходеше понякога на гроба ѝ, Джак не го знаеше. След като се прибра и завари сина си сирак, баща му пак си вдигна багажа и каза на детето, което правеше всичко по силите си да се държи мъжки и да не плаче, че имал да довършва някаква работа.

— После ще си дойда завинаги. Обещавам ти.

Не се весна цели шест месеца. През това време щатската управа даде Джак за отглеждане у други семейства.

Когато майка му почина, никой не донесе домашно приготвени курабийки и сладки с кокосово брашно, каквито сега имаше отстрани на бюфета у Корбетови. Никой не предложи да му помогне.

Единствената протегнатата ръка беше на хазяйката — тя си искаше наема, който детето не можеше да плати, защото баща му бе взел всичките пари в къщата.

— Това суфле с портокали и ананаси е много вкусно. Опитай го, Джак.

Джак се вслуша в съвета на Дейвид — суфлето наистина беше вкусно.

Всичко беше от хубаво по-хубаво: и домашно приготвената храна, и уютната домашна атмосфера. Само едно не се вписваше в тази трогателна среда: *той*. Колкото и да се решеше и преобличаше, пак щеше да бъде чужд човек в тази къща. Нямахше какво да търси тук и беше глупаво да се преструва, пък било то само и една вечер, че се вписва в обстановката.

Този дом не беше негов. Момчето също. За нищо на света не би си позволил да го прегръща, да го слуша как си казва вечерната молитва, а после да си легне с жената. Тя също не беше негова и никога нямаше да бъде. Джак беше убеден.

И въпреки това не можеше да си наложи да не ѝ се люби. Погледът му отново и отново се връщаше към нея, сякаш притеглен с магнит, и накрая Дейвид се ядоса и хленчейки, тупна няколко пъти с юмруче по масата, за да привлече вниманието на Ана.

— Мамо, на теб говоря!

Следобед тя беше поспала и това ѝ се бе отразило добре. Уморените ѝ, зачервени от сълзите сини очи отново проблясваха. Страните ѝ бяха поруменели. Младата жена бе свалила строгата траурна рокля и сега бе по дънки и тясна памучна блузка. Беше разпуснала косата си и връхчетата на кичурите опираха по раменете ѝ всеки път, когато тя завърташе глава. Бе сложила на устните си червило, от което те бяха лъскави.

Но Джак си каза, че не бива да гледа устните ѝ.

— Извинявай, Джак, но мога ли да стана от масата?

— Моля? — попита разсеяно Джак и се извърна към малчугана, който повтори въпроса си. — Защо не питаш майка си?

— Защото винаги питах дядо.

Джак погледна Ана, която позволи на сина си да стане. Той отиде да гледа телевизия в хола. Въпреки възраженията на Ана Джак ѝ

помогна да вдигне масата и да нареди чиниите в миялната машина. После отиде при задната врата и понечи да благодари и да си тръгне.

Тя обаче му махна с ръка да дойде с нея в кабинета, където включи компютъра. Както и предния път, Джак седна с лице към облегалката на стола, така, че той да вижда екрана на компютъра, а Ана да вижда лицето му.

Искам да се посъветвам с теб — написа младата жена.

— Добре. Давай! — Последната дума като че ли я обърка. Той се усмихна и каза: — Това означава „продължавай нататък“.

— *Прочети, моля те, това и ми кажи мнението си* — видя Джак върху екрана.

След като го написа, Ана извади от една папка някакво писмо и му го подаде.

Беше върху бланка на местна дърводобивна фирма, която предлагаше да прочисти една от горите в имота на Корбетови, като заплати дървения материал по високи цени, някъде към петнайсет хиляди долара. Джак подсвирна тихичко.

Докато той четеше писмото, Ана продължи да пише на компютъра:

Делри не искаше и да чуе. Не искаше да променя нищо във фермата. Отказваше да прочисти горите. Дума не даваше да се издума да го прави някой друг. Ти как мислиш?

Джак разтърка врата си.

— Тук пише, че на мястото на отсечените дървета ще засадят фиданки, което е добре за околната среда. Ще ти платят за дървения материал и ще свършат сами цялата работа. Не е зле да се посъветваш с адвокат, преди да подпишеш договора, но какво, освен дърветата ще загубиш?

Младата жена написа:

— *Мога да живея без дърветата. Но не и без пари. На погребението беше и Ломакс.*

— Лешояд!

Точно така — написа тя върху екрана. — *Мисля, че ще ме притисне за парите, ако не склоня да продам на „Истпарк“ земята. Трябва на всяка цена да започна да изплащам и главницата от заема. А сега търсенето на говеждо и телешко е...*

Ана го погледна да види дали следи мисълта ѝ.

— Можеш да се издържаш от продажбата на месо, но не и да заделяш по нещичко настрани.

Ако склуча сделката с дървения материал, ще взема пари, от които много се нуждая — продължи да обяснява младата жена. — Делри отказваше подобни предложения. Но ако не продам част от дървения материал, мога да загубя цялата ферма. Според мен е в моя полза да склуча сделката.

Джак ѝ се усмихна.

— Драга ми госпожо, ти изобщо нямаш нужда от съвети. Всъщност няма да е зле аз да се съветвам с теб по паричните въпроси.

Ана прихна в звънък, галец ухото смях.

Утре ще им се обадя — написа тя, но после по лицето ѝ се мярна тревога. — Дали имам право да престъпвам волята на Делри още в деня, когато го погребяхме? Това писмо стои тук от няколко седмици. Ако не дам отговор, нищо чудно да се откажат от предложението.

— Сега, Ана, ти си господарката тук. В никакъв случай не бива да се оправдаваш за решенията, които взимаш за фермата. И особено пред мен. Аз не мога да бъда съдник на другите.

Ана го гледа дълго в очите, после пак се извърна към клавиатурата на компютъра.

Каква е твоята история, Джак?

Той се подсмихна криво.

— Аз нямам история.

Всеки си има някаква история.

— Аз пък нямам. А и не е много интересно.

От израза ѝ разбра, че не му вярва. Разбра и още нещо: че макар и да са се запознали преди някакви си две седмици, тя вече го познава доста добре. Бе възмездена за глухотата с прозорливост. Незрящите обикновено имат по-остър слух и чувствителност, по същия начин Ана направо четеше мислите на другите.

Джак се взря в думите върху синия екран на компютъра.

Ти ще си тръгнеш оттук, нали?

Да — написа и той върху екрана и подчерта думата.

Ана вдигна поглед от ръката към устните му, сетне и към очите.

Братя Хърболд щяха да бъдат заловени най-много след седмица. И тогава Джак щеше да си тръгне. Отдавна го беше решил. Не можеше

да остане тук.

Не че му се искаше да го прави. Когато беше пристигнал, и през ум не му бе минавало, че ще се привърже и после ще му е трудно да си тръгне. Не, не съжеляваше, че се е запознал с Делри, Ана и Дейвид. Те тримата заедно и поотделно бяха оставили своя отпечатък в съзнанието му и Джак нямаше как да го отрече. Бяха го дарили с чудесни спомени, които щеше да отнесе със себе си. Мнозина биха си казали, че той драматизира и преувеличава, но за Джак Сойър това значеше много, страшно много. Не можеше да се надява на нищо по-добро.

Ана му зададе със знак въпрос, състоящ се от една-единствена дума. Джак не знаеше значението на знака, но не беше трудно да се досети.

— Кога ли? Скоро, Ана.

Тя сведе очи и веднага ги вдигна. Крайчето на устните ѝ потрепваше, явно от съжаление. После младата жена отново се надвеси над клавиатурата и написа:

Преди да си тръгнеш, ще направиш ли нещо заради мен?

— Разбира се. Няма да се вдигна и да си тръгна току-така. Направи списък какво трябва да се свърши и ще имам грижата да го изпълня...

Тя го спря с ръка.

Не, искам ти услуга — написа на клавиатурата Ана. — *Лична услуга.*

— Ето какво мисля — подхвана Сесил, после забодя с джобното си ножче една от киселите краставици и я извади от буркана.

— Мисля, че трябва да се спотайваме възможно най-дълго.

— Колко дълго?

— Няколко дена. Може би седмица.

— Седмица ли? Мили боже! Ти да не си превъртял?

— Чуй ме, Карл! Трябва да изчакаме бурята да отmine и чак тогава да предприемаме каквото и да било. Искаш ли? — Предложи му той от киселите краставички.

— Не — свъси се той погнусено. — Вонят на мръсни чорапи. Кой е избрал менюто?

— Ние с Кони купувахме по разпродажбите най-различни продукти. От трайните. Не знаехме колко дълго ще останем тук, а не разполагаме с хладилник.

— Не, дявол го взел — сопна се Карл и отпи от хладката бира.

Ставаше все по-кисел. Бунгалото, в което се криеха, било на някакъв познат на Кони, на братовчеда на зет й, нещо такова. Карл престана да я слуша, когато тя се впусна да обяснява родословието.

Описанието, което Кони бе дала в колата, не звучеше особено обнадеждаващо. Карл не очакваше, че ще остане възхитен от новото им убежище, но все пак таеше някаква слаба надежда, че ще бъде приятно изненадан.

Но не би! Порутената постройка оправда най-големите му страхове. Бяха пристигнали предната вечер, но дори мракът не бе успял да скрие недостатъците на бунгалото. И то не ставаше за живеене точно както онази барака, в която Карл и Майрън се бяха крили в дните преди банковия обир.

Точно това — обирът, бе единственото, което го радваше. Поне тази част от плана на Сесил беше проработила. Още не бяха броили парите, но си бяха тръгнали от банката със сума, надвишаваща очакванията на Карл.

Жалко, че трябваше да я дели с още трима души.

Сърбяха го ръцете да му поотпусне края — наистина си беше грехота да разполага с толкова пари и да не може да си ги харчи. Сега вече беше богат. С пари можеше да си купи власт, уважение и страх. Сега хората щяха да разберат с кого си имат работа. Оттук нататък всички щяха да го гледат в очите и да се съобразяват с него. Чуеха ли името му, неговите врагове — стари и нови, щяха да треперят от страх. Парите в брой действия безпогрешно като сабя. И Карл смяташе да пронизва и обезглавява с нея всеки, застанал на пътя му. Цял живот други хора, най-често разни мухльовци, му бяха търсили сметка. Оттук нататък вече нямаше да бъде така.

Но все още му беше трудно да повярва, че е богаташ, който сее подире си страх и ужас. Къде ти! Вижте го, моля ви се, докъде се беше докарал! Тъпчеше се с незатолено свинско с фасул от консерва в горещо мръсно бунгало, където наскоро бе умрял един плъх и вонята още се усещаше. А Карл бе създаден за друг, по-добър живот и не искаше повече да чака.

Смачка с ръка празната кутийка от бирата.

— Защо ще чакаме толкова дълго, братле?

— Защото ни търсят всички ченгета в обсег от хиляда километра — отвърна Сесил.

— Колата не бие на очи — възрази Карл.

На двайсетина километра от банката се бяха прехвърлили на друг автомобил. Кони го бе оставила на голям паркинг, където колите и камионите непрекъснато идваха и заминаваха, така че бе малко вероятно някой да го е забелязал.

— Никой не издирва тази кола, Сесил. Освен ако не си ме излъгал.

— Защо изобщо спориш с него? — намеси се Кони.

— А ти защо изобщо не вървиш на майната си? — сопна се Карл.

— Колата е безопасна — побърза да се намеси Сесил. — Сменили сме номерата. Но ако сме по шосетата, все ще се намери някой, който да ни познае. Ако сме умни, ще намалим рисковия фактор.

— Откъде ги взимаш тези засукани думички, братко? Трайни продукти. Обсег. Рисков фактор. Прекаляваш с гледането на телевизия

— подсмихна се Карл и вдигна палец към Кони. — Или може би тя те е научила на тях?

— Казвам само, че не бива да рискуваме, докато по всички телевизионни канали в щата излъчват снимките ни — възрази Сесил. — Искаш ли праскова, миличка?

Той предложи на Кони буркан с компот от праскови. Тя извади една с пластмасова лъжичка, после я хвана с пръсти. Усмихна се предизвикателно на Карл и засмука мекия плод. По брадичката ѝ потече сок. Намекът не убягна на Карл и той разбра какво си е наумила жената.

Тя се засмя, избърса с длан лепкавия сок и закачливо боцна по корема Сесил с нокът, наплескан с лак с патладжанов цвят.

— Откакто ходя с теб добрите ми обноски отидоха на кино. Ако можеше да ме види отнякъде, майка им щеше да получи сърдечен пристъп.

Карл се смръщи и пак се вторачи в консервата със свинско и боб. Уж се бе скарал на брат си на шега, но всъщност му бе говорил съвсем сериозно. Дума да няма, тази пачавра им беше помогнала много по време на обира. Друго си беше да разчиташ на вътрешен човек. Нямахте спор и че не си поплюва: без да ѝ мигне окото, беше пратила ченгето на онзи свят.

Но последното, което трябваше на мъже, хукнали да бягат, беше някаква си Кони Скагс, която непрекъснато си придаваше важности. Беше много устата, хич не я беше страх да си каже какво мисли. Но най-неприятното бе, че не се страхуваше от Карл.

Той изруга, забучи пластмасовата лъжичка в консервата и я остави с трясък върху масата.

— Свърши ли с това, Карл?

Карл махна на Майрън да си вземе от свинското с боба. Той бе омел цяла консерва равиоли и сега облизваше лъжичката. Беше изял и консерва сардини. Нахвърли се и на боба.

„Страхотно, няма що!“, изсумтя наум Карл. Предпочиташе върху скута му да седи някоя цицеста сеньорита, а той да си пие питието и да си пуши скъпата пура. Вместо това киснеше в тази смрадлива барака накрай света, в компанията на онзи страхливец, брат си, на някаква въртиопашка, която не ставаше за нищо, и на малоумен, който плюскаше като свиня.

Не му харесваше и че Сесил се прави на голямата работа. Кой му е казал, че той командва парада тук? Кони! Точно така, тя бе виновна, тя бе напълнила главата на брат му с разни глупости и му беше втълпила, че той тук е шефът.

Карл си знаеше колко податлив е брат му на внушения. Кони му беше влязла под кожата и сега той ѝ играеше по свирката. Нали си беше мекушав, беше фасулско да му втълпиш, че е по-умен и смел, отколкото всъщност беше.

Когато му дойдеше времето, Карл щеше да го постави на място.

Междувременно се налагаше да преглъща униженията и да търпи. Отвори със зъби пакетче печени фъстъци, изплю ивицата целофан и си сипа в шепата от ядките.

— Има още нещо в този твой план, Сесил, което не проумявам. Защо си избрал точно този маршрут? Сега вървим право на юг. Стига да не съм забравил съвсем географията, поемеш ли от горния край на Североизточен Тексас, трябва да се насочиш на югозапад, ако искаш да стигнеш в Мексико.

— Там няма къде да се скрием — изпелтечи Сесил. Кони му беше пъхнала в устата една от хлъзгавите праскови и почти не му се разбираше какво говори.

— Може ли и на мен? — попита Майрън.

Кони се подвоуми, сетне плъзна буркана към него по масата. Той бръкна с кльоцави пръсти и извади една праскова.

— Божичко! — изписка жената. — Кретен! Бяла мишка! Съсипа компота! Как сега ще ги ям тия праскови!

— Затваряй си устата — изкрещя Карл. — От твоите крясъци не мога да си чуя мислите. Та какво каза, нямало къде да се скрием, а?

— Ако зацепим право през Западен Тексас, ще ни открият със самолет или вертолет.

— Там има по-малко градове, по-малко ченгета.

— Но няма къде да се скрием. Равна като тепсия долина, само тук-там се мярка по някой шубрак. Освен това очакват да тръгнем именно по този път.

Карл се облегна уж смаян на стола.

— Виж го ти него, не само е научил разни засукани думички, ами знае и какво мислят властите. Грабна ми акъла, Сесил. Ами ти,

Майрън? И ти ли си в див възторг как моят батко е помислил за всичко?

— Разбира се, Карл.

— Престани, Карл! Само мислех...

— Защо непрекъснато го прекъсваш? — тросна се Кони и погледна навъсено, с нацупени устни Карл. — Ако замълчиш поне за малко, ще ти обясни всичко.

Карл побесня. Кръвта му кипна като лава. Идеше му да ѝ счупи врата, но той овреме се овладя и нарочно заговори тихо и монотонно:

— На мен никой не ми казва кога да говоря и кога да мълча. Особено пък някаква си мърла. И особено когато приказвам с брат си.

Кони изобщо не обърна внимание на обидата, само кръстоса ръце и изсумтя:

— Уж сме тръгнали да се забавляваме. Да си изживеем приключението. Не проумявам какво се мусиш през цялото време.

— Не се муся — възрази спокойно Карл. — Майрън ме е виждал намусен хиляди пъти. Сега изобщо не се муся. Намусен ли ти изглеждам, Майрън?

Другият мъж изплю костилката на прасковата върху масата. Той не разбра шегата във въпроса на Карл и го погледна замислено.

— Общо взето, да.

Сесил скочи.

— За бога, престанете! И двамата! Мирясай, Кони! А ти, Карл, изслушай плана ми. Ако не си съгласен, ще го обсъдим, и толкоз. Така е по-справедливо.

— О, да, много справедливо е! Като в онова пикливо ООН.

Карл долепи ръце до бедрата си, за да покаже на брат си, че има думата.

— Предлагам да караме право на юг, докато излезем на крайбрежието. Оттам отиваме в Корпъс Кристи, завиваме рязко надясно и излизаме някъде при Ларейдо.

— И ще минем през Източен Тексас?

— Бихме могли да прекосим някъде границата с Луизиана.

— Не го обичам този Източен Тексас, братко. Би трябвало да знаеш защо.

— Заради втория ни баща и онази тъпотия с Маккоркъл ли? — Той се засмя, погледна Кони и ѝ намигна. — Дали да не му кажем

малката си тайна?

Карл настро̀хна целият — знаеше, че онова, което му престои да чуе, няма да му допадне никак.

— Тайна ли?

— Делри е в болница, бере душа. Може да умре всеки момент, ако вече не го е направил — ухили се Сесил, сякаш бе улучил шестица от тотото.

— Ти пък откъде знаеш?

— Ходих да го видя.

— Моля? Кога?

— В деня преди обира.

— Защо?

— Ами за да отклоня вниманието — изкикоти се брат му. — Всички се хванаха на въдицата.

После той разказа на Карл как е вдигнал в болницата страхотен скандал.

— И там се хванаха. Повярваха на всичко до последната думица. Дори звъннаха на жената в полицията, която следи дали спазвам реда. Нали съм пуснат под гаранция! — Сесил отново намигна на Кони. — Ченгето в Блуър се обади на номера върху визитната картичка, която му дадох, и кой, мислиш, вдигна слушалката? Нашата Кони. Наду му главата какво свястно момче съм бил. Как смяташ, миличка? Сега сигурно има по-добро мнение за мен. И...

— Глупак!

— А? — хлъцна Сесил и се извърна към Карл, който го гледаше с блеснали от гняв очи.

— Нали ти казах, че ще побеснее! — отбеляза Кони и започна да разглежда един от ноктите си, който се беше пукнал.

— Получи се страхотно, Карл.

— Дрън-дрън! Само си разляял кучетата. И си вдигнал по тревога всички ченгета от тук до Браунсвил! — изкрещя брат му. — Исках да си мислят, че сме забравили за Блуър, за Делри и всички тъпотии там. А сега ти... Божичко, колко си загубен!

— Не го наричай „загубен“.

— Млъквай, Кони — извика Сесил и пак се обърна към Карл. — Аз съм ти брат, при това съм по-голям от тебе, до гуша ми дойде да ми даваш акъл. Планът беше блестящ и всичко мина по вода.

— Как ли не! Сега заради теб всички ще се обединят около Делри и Дийн...

— Дийн е мъртъв.

— Мъртъв ли?

— От доста време. Вдовицата и синът му живеят с Делри.

— Глуха е — намеси се и Кони и Карл я изгледа ядно. — Ами да — добави тя, за да покаже, че е наясно с всичко, и на него му идеше да я зашлеви. — Глуха е като пън.

— Ами Хардж? — поинтересува се Карл. — За него научи ли нещо?

— Не. Сигурно е хвърлил топа. Ето, видя ли? Какво толкова, че съм ходил?

— Забрави за ченгето под прикритие — намеси се отново Кони и този път и Сесил я изгледа така, сякаш му се искаше да я удари. За да се защити, тя поясни: — Хубаво е Карл да знае всичко.

— Какво ченге под прикритие? — подкани Карл.

— Беше във фермата на Делри, представя се за наемен работник.

— А откъде знаеш, може пък наистина да е наемен работник?

— Веднага се усъмних, че това му е само прикритие — отвърна Сесил. — Сигурно са се страхували, че след бягството от затвора ще идеш там, и са пратили човек, който да държи фермата под око.

— От ФБР ли е?

— Нямам представа. Но не е изключено. Проследи ме, докато излязох от града, но не му дадох повод да ме подозира, затова по някое време зави обратно и се върна в Блуър. Честен кръст, Карл, няма от какво да се безпокоим.

Карл се опита да се поотпусне.

— Май си прав, братко. Извинявай, че вдигнах такава пара.

Сесил си позволи да се подсмихне.

— Всички сме изнервени и напрегнати, но не е зле, братле, да си сдържаш нервите.

Карл му се усмихна чаровно.

— Знаеш, че никога не съм бил от спокойните.

— Да продължа ли с маршрута?

— Целият съм слух.

Сесил отново се върна към плана си.

— Веднъж да тръгнем оттук, ще пътуваме с колата най-много два дена, ако караме без почивка.

— Най-много два дена.

Възвърнал си самоувереността, Сесил се пресегна и потупа закачливо Карл по рамото.

— Мексико няма да ти избяга, гарантирам ти.

Карл мразеше най-много да го назидават. Още по-обидно му беше, че го прави този мухльо и смотаняк, брат му. Но се насили да се усмихне.

Сесил беше убеден, че е надделял в спора, и се протегна.

— А дотогава се отпусни и се радвай, че не си в затвора. Тук разполагаме с всички удобства.

Прегърна през рамото Кони и я придърпа към себе си. Тя пак се усмихна многозначително на Карл, сгуши се до Сесил и прокара длан по ризата към колана му. Моравите нокти почукаха палаво по токата и се плъзнаха под нея.

Сесил пламна като домати, извини се и двамата с Кони излязоха навън.

Карл ги изпроводи с поглед и измърмори:

— Виж го ти него, имали сме всички удобства! Друг път, братле!

Джак прочете още веднъж онова, което Ана беше написала върху екрана на компютъра.

— Услуга ли?

Тя бе подчертала „лична“ услуга. Не го молеше просто да свърши нещо във фермата, както би постъпила с наемен работник. Прилагателното отпращаше молбата ѝ в друга категория — личната.

Джак се прокашля.

— Разбира се, че ще ти помогна, стига да мога.

Младата жена затрака по клавиатурата.

Джак прочете:

Бих искала да ти направя снимка.

Джак се засмя облекчено. Или може би разочаровано? И той не беше сигурен.

— Искаш да ми направиш снимка ли? Защо? Откъде ти хрумна?

Ана стана от стола и донесе от библиотеката фотоалбум с кожена подвързия, но не онзи, който вече му беше показвала. Сложи го пред него и зачака нетърпеливо той да го отвори.

Първата фотография върху черния лист беше на няколко дечица, които залисани си играеха под една пръскачка на моравата. Слънцето блещукаше в струйките вода и се отразяваше в локвите, където припкаха децата. Както и в другите фотографии на Ана, и тук най-интересен беше контрастът между светлина и сянка. Тя бе запечатала върху хартията неподправената радост, каквато могат да изпитват само невръстни малчугани, още не вкусили от тревогите на зрелостта.

За фон на следващата фотография служеше груба дъсчена стена. Пред нея седяха двама старци, които бяха обърнати един към друг и играеха върху преобърнат варел на домино. Белите точици се открояваха върху фона на черните плочки. Единият от мъжете беше чернокож, другият — бял.

После имаше снимка на ръцете на работник. Само ръцете, нищо друго. В едър план. Покрити с пръст. С начупени нокти, под които се

бе събрала мръсотия, и напукана кожа. И тези ръце държаха съвършена бяла роза.

Жена, седнала на дървен люлеещ стол на фона на отворен прозорец. Издути от вятъра тънички пердета. Жената държи кърмаче. Свела е глава. Лицето ѝ не се вижда от тъмната коса, паднала върху бялата ѝ гърда. Косата на Ана. Бебето на Ана. Гърдата на Ана.

— Господи, Ана!... Защо... Как... — Джак поклати глава — беше изгубил дар слово. — Защо не правиш професионални снимки? Нищо не разбирам от фотография, но тези тук са добри. Нали? Показвала ли си ги на някого, който би могъл да ги използва? — Отново започна да отгръща страниците в албума и да разглежда повторно фотографиите. — Достойни са за първите страници на вестниците. Всяка казва нещо. Нещо важно... фотографиите ти са много хубави, за да ги държиш по албуми. Хората трябва да ги гледат и да им се радват.

Явно щастлива от похвалите, Ана се обърна към компютъра.

Мислех да ги продам за плакати. За картички.

— Да. И защо не си го направила? Какво е станало?

Младата жена се усмихна тъжно, сви рамене и продължи да пише:

Обстоятелства. Болестта на Дийн. После Дейвид. После...

Джак я хвана за ръцете и я спря.

— Делри не те е насърчавал, затова си занесла фотоапарата на тавана и си се опитала да забравиш за него.

Да — потвърди със знак Ана. После написа, за да му обясни:

— *Опитах се да забравя, но безуспешно, фотографията все още е тук — долепи тя свила на юмрук ръка до сърцето си. — Ако не бях глуха, ако можех да се изразявам другояче, може би нямаше да я обичам толкова много. Но ми се ще да кажа много неща и това е най-добрият начин да го направя. Искам да започна отново. Този път ще опитам и да продавам фотографиите си. Най-малкото да ги показвам и на другите.*

— Браво на теб!

Първо трябва да събере по-голяма колекция. Сигурно ще ми отнеме месеци, че и година, за да направя достатъчно снимки, с които да заинтригувам някой купувач. Снимката, на която съм с Дейвид, е последната, която съм правила. Трябва да работя много.

Няма да ми е лесно, но ако смятам да се заема отново с фотография, сега е моментът. Ще ми позволиш ли да започна с теб?

— Съгласен съм с всичко, което каза. Точно сега е моментът. Имаш талант. Това е очевидно. Само ще го пропилиеш, ако още сега не запретиш ръкави. Но щом тази колекция е толкова важна, защо, за бога, ще започваш с мен?

Имаш интересно лице — написа тя на компютъра.

— Интересно е лицето и на брадатата жена в цирка. Няма да снимаш и нея, нали?

Говоря ти сериозно! Лицето ти изразява безброй чувства.

Той се засмя.

— Изразява, че трябва да си прегледаш очите.

Но Ана продължи да се взира в лицето му. След малко той спря да се смее. Спря дори да се усмихва. Защото младата жена обърна стола и се премести на самия край на седалката. После вдигна ръце и обхвана с длани лицето му. Допирът беше съвсем лекичък, кожата ѝ почти не се усещаше, но Джак имаше чувството, че някой е сложил върху страните му нажежени до бяло дамги.

Докато тя се взираше в чертите му, Джак следеше движението на очите ѝ. Ана наклоняваше глава ту на едната, ту на другата страна, а косата ѝ току опираше в дланите му. Джак беше впил пръсти в стола толкова силно, че те бяха изтръпнали, кокалчетата му сигурно бяха побелели, но той не погледна надолу да види. Не смееше да помръдне от страх да не развали някаква магия, накарала Ана да пожелае да го докосне. Виждаше отражението си в зениците ѝ и недоумяваше какво толкова е открила в него, та го гледа като омагьосана.

Но я остави да го разглежда на воля. Не каза и думица. Не се дръпна. Стоеше като вкаменен. Нямаше да помръдне дори и ако Елвис бе изникнал от стената зад нея.

Младата жена се наведе още и протегна пръсти към очите му. Прокара връхчетата им по приличните на паяжина бръчици. Сетне ги плъзна по веждите, по отвесната бръчка между тях и изпъкналите скули. Очерта с показалец носа му.

Пак обхвана с длани челюстта му, този път обаче по-силно. Палците ѝ се срещнаха при брадичката му, под долната устна. След това тя дръпна длани, сви ги в юмруци и подпря на тях брадичката си досущ дете, което са хванали да върши пакост.

Сърцето на Джак биеше като обезумяло. Но не защото еротични изживявания като това бяха нещо ново за него. Бе изгубил девствеността още в първите класове на гимназията с една своя поотворена съученичка: заведе я в съблекалнята на гимнастическия салон по време на първата и последна училищна забава, на която някога е ходил. Докато танцуваха блус в салона, украсен с гирлянди и карамфили от разтегателна хартия, тя го затегли да излязат навън. Усамотиха се в безлюдното тъмно преддверие на съблекалнята и докато „Бий Джийс“ изпеят парчето за рая, където не попадал никой, Джак вече беше мъж.

Веднъж, докато работеше на мокрия бюфет по време на абитуриентски бал във форт Уърт, дъщерята на някакъв мултимиллионер му направи минет, с който би могла да спечели и златен медал, стига на Олимпийските игри да имаше такава дисциплина.

В Канзас Сити по време на лазерно шоу на „Пинк Флойд“ някакво момиче, което Джак виждаше за пръв път, смъкна ципа на дънките му и го гали с едната ръка, докато той свърши — в другата държеше силна цигара с марихуана.

В Билингс той изпълни прищявката на някаква жена да я люби върху седлото на коня, с който яздеха под обилния сняг.

Беше запомнил тези случки, защото му се струваха странни най-малкото в сравнение с изживяванията, които беше имал с други жени. Обикновено гледаше да не усложнява половия си живот, любеше се с най-обикновени жени, с които го сближаваха две неща: самотата и физическата нужда.

Но никое от тези изживявания — независимо дали те бяха свързани със секс или с лек флирт, не можеше да се мери с онова, което той изпитваше сега, докато Ана го докосваше, и което го възбуждаше неопишуемо. Вероятно защото тя го правеше с изострено любопитство, с неподправен интерес, а също и с едва загатната обич.

Джак Соър не беше от мъжете, които можеха да се похвалят, че са видели през живота си много обич. Дума да няма, беше срещал хора, които се държаха мило с него, но те по принцип си бяха мили с всички. Никой не го беше обичал истински, не бе държал на него.

Дори майка му, която го търпеше колкото, за да изнудва с него мъжа, зарязвал я толкова пъти заради други жени. Дори баща му, който

му сваляше звезди от небето, но никога през живота си не бе обичал никого, освен самия себе си.

Докато Ана... Виж, тя държеше на Джак достатъчно много, за да споделя с него мечтите си, нещо, което не бе могла да прави с Делри и дори с мъжа си. Вярваше и на преценката му, инак нямаше да му иска съвет за сделката с дървения материал. Държеше на него, в противен случай нямаше да се постарее да изглежда красива, преди да го покани на вечеря. Държеше на него, инак нямаше изобщо да го кани.

Бе дръпнала ръцете си преди доста време, но още бе вперила очи в устните му, ала не за да разчете думите, които Джак ще изрече, а така, сякаш ѝ се искаше да го целуне. Свали длани от брадичката си и ги сложи върху ръцете му, все така впити в облегалката на стола, сякаш, ако не се държеше за него, Джак нямаше да се закрепил на планетата. Ана вдигна очи към неговите, все едно му отправяше мълчалива, но вълнуваща покана, сетне пак се взря в устата му.

Той прошепна името ѝ и приближи съвсем малко глава — страхуваше се, че Ана ще се дръпне рязко, но още повече се страхуваше, че няма да го направи.

Младата жена отметна глава. Устните ѝ се поотвориха.

„Бог да ми е на помощ“, помисли Джак и се наведе — вече предусещаше вкуса на устните и езика ѝ, на страстната целувка.

Ези се чувстваше кръгъл глупак. Тайничко се надяваше, че тя няма да си е вкъщи и той ще си тръгне, без да е принуден да води разговори, но с чиста съвест.

Позвъни на вратата и след като не му отвори никой, отстъпи две крачки и надзърна през прозореца на хола. По телевизията даваха някаква комедия. Гледаше я само внукът на Делри, но когато се взря, Ези забеляза, че момченцето спи. Не се беше събудило и от звънеца.

Ези чу приближаващи се стъпки и пак застана точно под лампата на верандата, та да го видят и познаят. Вратата се откря и в тясната пролука се показа лицето на Ана Корбет.

Той не помнеше кога я е виждал за последно, но явно беше доста отдавна. Беше забравил колко хубава е младата жена, особено сега, когато страните ѝ бяха поруменели. Помнеше я от ученичка — с

тънички дълги крака и огромни сини очи. Очите ѝ си бяха все така големи и сини, виж, краката ѝ обаче вече не бяха тънки като клечки.

— Добър вечер, госпожо Корбет — рече Ези и допря пръсти до периферията на шапката си.

Тя го позна, отвори широко вратата и отстъпи гостоприемно встрани.

— Благодаря — рече Ези и след като влезе в антрето, свали шапката си, като крепеше с другата ръка станиолова чиния. — Ние с госпожа Хардж ви изказваме съболезнованията си за Делри.

Ана кимна и му благодари с устни и със знак.

— Извинявайте, че не успях да дойда на погребението. Бях зает.

Смазан от отказа на Фостър, потиснат от празната къща, която си беше точно отражение на живота му, той се беше самонаказал допълнително, като се бе върнал на мястото, където навремето бе издъхнала Патси Маккоркъл.

Същата непоносима жегга, същите хапеци насекоми, същата ленива река, същото отчаяние. Дълго бе седял на изкорубения дънер, бе размазвал мравките и комарите, беше отпивал от шишето газирана вода, която се беше стоплила в ръката му, и си бе повтарял, че би дал всичко на този свят, само и само да върне часовника двайсет и две години назад.

Искаше да знае какво се е случило на момичето. Само това. Нищо повече.

Вече не си мечтаеше човекът, който я е убил, да си получи заслуженото. След толкова време наказанието сигурно бе станало безпредметно. Ези не беше тласкан и от желанието да отмъсти. Случката бе наложила отпечатък върху него и семейството му и това бе предостатъчно той да търси мъст, но беше готов да си остане неовъзмезден, стига да разбере обстоятелствата, при които момичето е починало, и кой в крайна сметка го е убил.

Ези не искаше нищо друго, освен да узнае истината, за да умре в мир.

— Но все пак ви нося тази лазаня — каза той сега на Ана Корбет и ѝ подаде притеснено чинията. — Жена ми щеше да дойде лично, но за жалост е при сестра си в Абилин. Изказва своите съболезнования на вас и на момчето.

Нямаше представа доколко младата жена го разбира. Навремето родителите ѝ бяха предпочели да не я пращат в пансион за глухи и я бяха записали в обикновено училище, където тя бе посещавала часовете заедно с преводачка. Ако се вярваше на хората, била много умна и единственият ѝ недостатък бил, че не чувала.

Ези не бе общувал с хора с увреден слух, ако не се броят неколцината глухи от протестантските енории в окръга, които посещаваха неделните служби в Първа баптистка църква — един човек стоеше отпред и им превеждаше със знаци проповедта. Ези много обичаше да ги гледа как изобразяват със знаци песните. Така химните изглеждаха по-красиви, отколкото в изпълнение на хора. Понякога, докато наблюдаваше знаковия език, имаше чувството, че проповедта върви по-бързо.

Доколкото можеше да прецени, глухите си бяха като всички останали, затова и не проумяваше защо се притеснява толкова тук, в антрето в къщата на Ана Корбет. Не знаеше на какво се дължи това, дали заради повода, по който бе дошъл, или заради недъгавостта на младата жена.

Може би все пак заради смъртта на Делри — Ези обикновено преотстъпваше задължения като това на Кора. Безброй пъти беше помагал да взимат проби от петната кръв по магистралата и да слагат в найлоновите чували с ципове онова, което е останало от някой Хенри, Джо или Сузи. Бе съобщавал на семействата тъжната вест. Дотук, с изпълнението на служебния му дълг, свършваха и неговите задължения. Оттук нататък с всичко се заемаше Кора, която ходеше по помените и погребенията.

Днес сутринта, когато беше научила по телефона, че Делри е починал, тя бе попитала:

— Много хора ли имаше на погребението?

— Не съм ходил на погребението.

— Ама защо? Поне занесе ли нещичко у тях?

— Да занесе нещичко ли? — повтори Ези като последния глупак.

Бе споменал за кончината на Делри Корбет колкото да запълни леденото мълчание по телефонната линия. Тази смърт му послужи за оправдание да звънне на жена си, макар че искаше само да чуе гласа ѝ, да види в какво настроение е, да я помоли да се прибере. А Кора

веднага се бе възползвала — явно ѝ се говореше за всичко друго, но не и за това, че са се разделили.

— За бога, Ези, трябва да занесеш нещо!

— Делри никога не ми е бил пръв приятел. Не ми беше дори добър познат.

— Но се знаем с него, откакто се помним. И сега клетото момиче трябва да се грижи само за детето. Съмнявам се някой да ѝ е предложил помощ след всички гадни клюки за нея и Делри. Някои жени, дори сред приятелките ми, уж се пишат християнки, а понякога са много зловни.

— Какви клюки?

— Божичко, Ези! Поне веднъж да беше вдигнал глава от тази папка с архивите за Маккоркъл! Така щеше да знаеш какво става около теб.

— Може и да съм чул, но после да съм забравил. Обикновено не надавам ухо за клюки — отвърна мъжът ѝ, като се опита думите му да прозвучат поне мъничко самодоволно и възмутено.

— А, не се и съмнявам — въздъхна велико мъченически Кора. — Хората шушукат от години.

— Че те...

— Да. Че след смъртта на Дийн отношенията им са се променили и двамата са станали по-близки, отколкото е редно. Но не ми е работа. И да е спала, и да не е спала с него, тя го е загубила. Длъжен си да занесеш нещо.

Ези бе изумен от мълвата. Делри Корбет и снаха му? Че не само живеели под един покрив, но и спели под едни и същи завивки? Дали Делри наистина е бил способен на страсти? Нима такъв студен човек, такъв сухар беше в състояние да се влюби?

— Дрън-дрън! Не мога да си представя Делри да си съблича дрехите дори за да се окъпе, камо ли пък да се разголва пред жена.

— Какво се опитваш да направиш, Ези, да ме провокираш ли?

— Не — отрече той, но всъщност се опитваше да направи точно това.

Поредната сърдита въздишка.

— Слагам храната за помените отдясно във фризера.

— Каква храна?

Нямаше представа, че жена му е толкова подготвена за всички бедствия, които могат да сполетят приятели и съседи. След като приключиха разговора — но без да са казали и дума за помирение — Ези отиде при фризера в килера и намери отдясно няколко плътно затворени станиолови чинии, върху които пишеше какво има вътре, за колко души е и как да се претопли.

И сега Ана Корбет държеше една от тези чинии.

— След като се размрази напълно — поясни той, — го претоплете половин час на слаб огън. Разбрахте ли? — попита той.

Младата жена кимна, обърна се да остави студената, покрита с капчици чиния върху масичката в антрето и избърса длани отзад на дънките си. Ези забеляза колко хубаво е тялото ѝ. Опитваше се да държи очите си на равнището на лицето ѝ, защото му се стори, че тя е без сутиен. Може би заради това и беше толкова притеснена. Току подръпваше долния край на фланелката си, потриваше ръце и стискаше устни, все едно Ези я е заварил неподготвена за гости.

Да, хубава си беше. Но той просто не бе в състояние да си представи как тя ляга в един креват с Делри. Не виждаше как дори в студена зимна нощ Делри се гуши до някого. Хората само си чешеха езиците и в мълвата нямаше нищо вярно. Или Ези не разбираше нищо от човешкия характер.

— Е, аз ще тръгвам, госпожо Корбет. Имате ли нужда от нещо?

Тя поклати глава.

— Добре тогава. Ако мога да ви помогна с нещо, предайте по хората, с които поддържате връзка.

Младата жена кимна и този път и му отвори пътната врата. Ези излезе на верандата, но не му се тръгваше. Не искаше да я плаши, ала се чувстваше длъжен да спомене братя Хърболд.

— Чух, госпожо Корбет, че завчера е идвал Сесил Хърболд — рече той, след като се обърна. — Да не е заплашвал вас или момчето?

Ана поклати глава и изрече с устни „не“.

— Не знам дали покрай погребението и другото сте чули, но те с Карл успяха да оберат и банка. Все още са на свобода. Знаехте ли?

Тя кимна.

— Изненадан съм, че никой не е дошъл да пази къщата.

Младата жена вдигна пръст да му покаже да почака и влезе в къщата. Върна се с тефтерче, в което написа нещо. Обърна го към него.

Той прочете:

Властите предложиха да охраняват къщата, но Делри отказа.

— Дали сега да не приемете предложението?

Не ме е страх — написа Ана. — Това е последното място, където братята ще дойдат.

— Може би сте права — рече й Ези, макар и да не бе много убеден.

От опит знаеше, че престъпниците често ги тегли да се върнат при приятели и роднини. Колкото по-гонени бяха, толкова повече им се искаше да се озоват на познато място, там, където според тях е техният дом.

Ако Ана му беше дъщеря, за нищо на света Ези нямаше да ѝ позволи да стои в къщата, дори и тя да чуваше. Ала той нямаше власт над нея — нито професионална, нито лична, и не можеше да настоява. Затова ѝ каза:

— Ако видите нещо, предупредете някого. Незабавно. Разбрахте ли? Трябва да пазите и момченцето.

Младата жена се усмихна и написа:

Всичко ще е наред. С нас е Джак.

— Джак ли?

Тя кимна към конюшнията. Ези се обърна и видя някакъв мъж, който плъзна вратата на конюшнията и я затвори. Както личеше, я заключи, после се запъти към фургона, спрян на няколкостотин метра от къщата — вървеше бързо, с широка крачка, и бързо стигна до там.

— А, да, човекът, когото сте взели да работи в стопанството — отбеляза Ези по-скоро на себе си, отколкото на Ана.

Спомни си, че в едно от кафенетата в града Делри го е запознал с мъжа, който тогава беше с каубойска шапка и се беше свил в ъгъла на сепарето. Беше се държал много учтиво и възпитано. Бе много по-слаб, млад и як от Делри. Беше от мъжете, по които жените направо се захласват.

Ези се прокашля и отново се обърна към Ана.

— Извинявайте, че ви питам, госпожо Корбет, но не се ли притеснявате, че сте сама с мъж, който работи за вас от толкова скоро? Имате ли му доверие?

Тя кимна рязко, с което не остави място за съмнения. Ези се запита дали този човек наистина заслужава такова доверие, или

младата жена просто си е наивна и клюките не са безпочвени. Ако не друго, той виждаше, че тя наистина е хубавичка. Дали наистина не бе въртяла любов със стария Делри, докато накрая той е грохнал и е предал Богу дух, а сега е хвърлила око на наемния работник, който да замени свекър ѝ?

Не му приличаше на такава, но и друг път се бе случвало Ези да се заблуждава в хората.

Дойдоха рано, малко след изгрев-слънце. Бяха двама.

Носеха тесни кафяви униформи. Ботушите им бяха лъснати до блясък. Лицата им бяха затулени от широките периферии на каубойските шапки и тъмните очила с огледални стъкла, виждаха се само устните им, които не се усмихваха.

— Господин Сойър?

Джак бе чул автомобила и загледан в него, беше спрял да работи.

— Да, аз съм.

Подпря се на дръжката на лопатата, с която правеше дупка за новата подпора на хранилката в ограденото пасище.

Въпреки че беше рано, бе много горещо и Джак беше плувнал в пот. Когато се пресегна да извади от задния джоб носна кърпа, с която да попие капчиците пот, двамата защитници на закона застанаха нащрек. Единият дори веднага посегна към кобура на пистолета върху бедрото му. Джак се направи, че не го е забелязал. Тръсна кърпата, та да се разгъне, и я долепи до лицето си.

— С какво мога да ви бъда полезен, господа?

— Ние сме от шерифството на окръг Блуър.

— Е, и?

— Дошли сме да ви зададем няколко въпроса.

— За какво?

— Научихме, че минатата седмица няколко от говедата на господин Корбет — на вече покойния господин Корбет — са били отровени.

— Бях с него, когато ги намери — поясни Джак. — Бяха три. На другия ден умряха още две.

— Според доктор Андерсън отровата била най-обикновена — отбеляза единият служител от шерифството и премести в другата си буза тютюна, който дъвчеше. — Продавана се под тезгяха. Нищо особено. Всеки можел да се сдобие с нея. Но била и достатъчно силна, та ако се озове в ръцете на злосторник, той да направи големи бели.

— Нима шерифството разследва случая?

— Това притеснява ли ви, господин Сойър?

— Не. Посъветвах Делри да съобщи за случилото се. Но той реши, че е излишно.

— Някой чу ли ви как му давате този съвет?

— Бяхме само двамата.

— Аха!

— Защо според вас са посегнали само на стадото на Корбет, при положение че наоколо има толкова много стопанства?

— Нямам представа.

— Опитайте да се досетите.

Джак облегна лопатата на хранилката, която потягаше.

— Мен ако питате, някой е имал зъб на Делри.

— Кой например?

— Не съм тукашен, във фермата съм от съвсем скоро.

— Значи не знаете.

Джак не отвърна нищо. По-младият от двамата служители на реда го огледа подозрително от глава до пети и пусна кобура.

— Е, до днес не разследвахме случая. Корбет не ни е съобщил за него. Така и нямаше да разберем, ако не бе постъпило донесение. От човек, който се чувства засегнат. Повикахме ветеринаря да ни обясни за какво става въпрос.

Джак ги погледна озадачено, макар че изобщо не беше озадачен. Знаеше защо са тук. Подчинените на шерифа не посещаваха толкова рано хората само от любезност.

— Е, и?

— Бихме искали да дойдете с нас до града, за да уточним някои подробности — каза човекът, който дъвчеше тютюна и който наред изречението млъква, за да се изплюе.

— Заподозрян ли съм?

— Не повече от всички останали.

— Да, но задържате мен.

— Ние не го наричаме „задържане“.

— А как го наричате?

— Ще ви бъдем признателни, ако ни съдействате, нищо повече.

— Все пак ще се чувствам по-спокоен, ако извадите от калъфа този нож и го предадете — добави неговият колега.

Джак разкопча много бавно калъфа и го свали от колана. Единият от мъжете пристъпи напред и го взе.

— Правите грешка — рече им Джак.

— Дори и да е така, пак се налага да дойдете с нас, господин Сойър.

— Може ли да се придвижа с пикапа?

— В нашия автомобил има предостатъчно място, все ще се вместите.

— Моля ви! Нека единият от вас пътува с мен. Искам пикапът да ми е подръка, та след като приключим, да не ви моля да ме връщате дотук.

Двамата се спогледаха. По-възрастният и едрият, който дъвчеше тютюна, кимна.

— Хайде, от мен да мине. Ще дойда с вас.

Най-унизително за Джак беше не това, че двама подчинени на шерифа са го извели от фермата. Най-унизителното беше, че Ана е видяла всичко от предната веранда.

— А говорихте ли с госпожа Корбет? — попита Джак, когато приближиха къщата и той забеляза как младата жена го гледа тъжно.

— Да, обяснихме ѝ защо сме тук. Но не съм сигурен, че ни разбра.

— Разбрала е — каза подразнено Джак, сетне погледна Ана и ѝ рече: — Не съм го направил аз. Кълна се в Бога.

Но си личеше, че тя е наранена, разочарована и уязвена, очите ѝ бяха помръкнали. Те, тези очи, щяха години наред да изникват в сънищата му.

— Джак! — извика Дейвид, който беше изхвърчал през предната врата.

А Джак тъкмо си казваше, че ако не друго, поне Дейвид не присъства на всичко това. Стигаше му и че Ана гледа разигралата се сценка. Но Съдбата си беше злобна и отмъстителна. Ето че на верандата излезе и Дейвид — беше бос, сънен и сладък, пъпчето му се виждаше под горницето на пижамата, изпъстрена с рисунки на Човека паяк. Момченцето погледна уплашено патрулната кола и свъсените мъже, застанали от двете страни на Джак.

Допреди няколко седмици той щеше да се престори, че не го вижда и чува. Щеше да му обърне гръб, без да му обръща внимание.

Така де, какъв му беше Дейвид? Никакъв.

Но сърце не му даваше да го направи. И то точно сега. Помнеше какво е да се чувстваш предаден от човек, за който би дал всичко на света да те обича. Помнеше как като малък е страдал неописуемо, че баща му е обърнал гръб и си е тръгнал, а той не е знаел кога ще го види отново. И дали изобщо ще го види. Усмихна се на Дейвид, макар и да прокле наум Корбетови, задето са пробудили у него тези мъчителни спомени и той отново ги изживява.

— Хей! — подвикна той уж бодро. — Защо си станал толкова рано?

— Какво правят полицаите, Джак?

Той побутна нагоре с палец периферията на шапката и погледна първо единия, после и втория представител на реда, сякаш ги виждаше за пръв път.

— Дошли са само да си поговорим.

— Ама ти с тях ли отиваш?

— Да.

— Къде?

— В града.

— Дълго ли ще останеш там?

— Не знам.

— Ще се върнеш ли? — попита вече разтревожен малчуганът.

— Надявам се да се върна.

— Днес ли?

— Може би ще остана малко по-дълго.

— А искаш ли да ходиш там?

— Разбира се — отвърна Джак. — Много ми се иска да отида.

Беше се надявал да поуспокои Дейвид, но явно го бе подценил. Момчето вдигна брадичка. Долната му устна се разтрепери.

— Сърдиш ли ми се?

— Разбира се, че не.

— Може би вчера не свърших добре работата.

— Свърши я чудесно. Не бих могъл и да мечтая за по-добър помощник. Но сега просто... — Божичко, колко трудно му беше! — Сега трябва да тръгвам.

— Може ли да дойда и аз?

— Опасявам се, че не.

По бузката на детето се търкулна сълза.

— Кога ще се върнеш?

Джак си каза, че ако го излъже, ще му навреди повече, отколкото ако му каже истината. „Хайде, синко, не се дръж като ревльо. Вече ти обясних, отивам да свърша една работа и веднага се връщам. И този път ще остана. Ще бъдем заедно през цялото време. Обещавам ти.“

Тази лъжа на баща му прокълбна в главата на Джак, затова той каза:

— Може и да не се върна, Дейвид.

Хлапето се разплака. Раменете му се разтресоха.

— Върви тогава, махай се оттук! — извика то. — Мразя те.

Ана коленичи и го притисна до себе си. Дейвид обви ръчички около врата ѝ и зарови лице върху рамото ѝ. Джак понечи да отиде при тях, но мъжете от шерифството му препречиха пътя.

— Да вървим! — прошепна единият.

Отидоха с него до пикапа, после вторият свърна към патрулната кола.

Джак вкара ключовете и запали двигателя.

— Доверих ти се, Сойър — рече му мъжът до него. — Без глупости.

— Не се притеснявайте. На мен ми се иска повече, отколкото на вас, да изясним нещата.

— Не се притеснявам — вдигна брадичка човекът от шерифството. — Да тръгваме!

Джак погледна за последно предната веранда, където Ана все още утешаваше Дейвид. Превключи сковано скоростта и потегли към портата, следван буквално на две крачки от патрулната кола.

— Съжалявам, госпожо Корбет. Но в момента не можете да го видите. Разговаря с шериф Фостър.

— Казахте ли на Джак, че съм тук?

— Не, моето момче. Не съм му казал — отвърна служителят и му се усмихна благо-благо. — В момента е много зает.

— Едва ли е чак толкова зает, че да не може да ме види.

— Съжалявам моето момче, но вече ти казах, не може.

Дейвид се извърна към майка си.

— Искам да видя Джак и да му се извиня.

Беше послушно дете, но откакто се бе разплакал на предната веранда, бе станал невъзможен. Съжаляваше, задето е изкрещял на Джак, че го мрази, и сега искаше на всяка цена да му се извини. Бе обсипал майка си с милион въпроси, на които тя не можеше да отговори.

Кога щял да си дойде Джак?

Дали щял да си дойде?

Дали знаел, че Дейвид не е говорел сериозно, когато му е казал, че го мрази?

Дали тя не се е държала лошо с Джак? Затова ли той е бързал час по-скоро да си тръгне?

Защо е заминал заедно с полицаите?

Дали те ще го хвърлят в затвора?

И това продължи, докато накрая на Ана вече й се струваше, че ще полудее. И тя не знаеше какво да каже на сина си. Че Джак си е тръгнал по своя воля, защото така е искал?

Или че е бил задържан и не е имал друг избор, освен да си тръгне?

Каквото и да му отговореше, Дейвид щеше да бъде сломен. Ана се опита да го утеши, но нищо не помагаше. Момченцето говореше само за това, нищо не можеше да отклони вниманието му. Когато започна да се държи невъзможно, майка му го укори, че плаче повече,

задето Джак е заминал, отколкото за смъртта на дядо си, макар че после съжали за думите си и започна да изпитва угризения на съвестта. Самата тя беше живяла години наред под един покрив с Делри, но бе по-сломена, докато гледаше как отвеждат под конвой Джак като заподозрян в престъпление, отколкото предния ден, когато си бе тръгнала от гроба на свекър си.

Вече не беше в състояние да седи със скръстени ръце и да чака какво ще се случи, затова реши да отиде в шерифството и да потърси конкретни отговори. Но за успокоение на съвестта все пак първо се отби на гробищата. Сърцето ѝ се сви при вида на пресния гроб на Делри. От непоносимата горещина цветята бяха започнали да се спаружват и Ана предложи на Дейвид да ги поделят между гробовете на дядо, на баба Мери и на тате.

— *Не мислиш ли, че дядо ти ще иска да си ги подели с тях?* — попита със знаци тя сина си.

Дейвид кимна, без да продумва.

Това временно отклони мислите му от Джак, но Ана продължи да се измъчва от въпроса дали Джак е способен да направи онова, в което властите очевидно го подозират.

Нямаше да го отведат, ако наистина не смятаха, че той е виновен. Дали разполагаха с улики, които да го свързват с отровените крави? Как е могъл да извърши такова нещо? И защо?

Опита се да се сети за някаква причина, но така и не намери.

Джак я беше погледнал в очите и бе отрекъл, че го е направил, но дали не я беше излъгал? Обикновено Ана веднага разбираше що за човек стои пред нея. Дали сега не бе заслепена от това, че Джак я привлича? Дали не бе пропуснала нещо в лицето, очите, движенията му, което да ѝ покаже, че той по душа всъщност си е злодей?

Ако беше невинен, защо се бе притеснил толкова предната вечер, когато в къщата бе дошъл Ези Хардж? Веднага щом беше разбрал кой е на предната врата, бе казал на Ана, че има работа в конюшнията, и се беше измъкнал през задния вход.

Тя се беше надявала, че щом Ези си тръгне, Джак ще се върне. Беше се надявала да продължат онова, което бяха започнали преди появата на неканения гост. Може би така беше по-добре. И тя се бе предпазила от връзка с човек, който вероятно е жесток, коравосърдечен и толкова зъл, че да посегне на стадото във фермата.

Но Ана все не можеше да повярва, че го е направил Джак Сойър. И нямаше да повярва, докато самият той не го потвърдеше. Искаше да го попита без заобикалки дали наистина е извършил такова ужасно нещо и ако го е направил той, защо. Държеше сама да го попита, докато го гледа право в очите. Искаше да знае. Трябваше да знае.

Ала служителят в приемната на шерифа беше неотзивчив и непреклонен. Беше учтив, но твърдо отказа на нея и на Дейвид да разговарят с Джак — обясни им само, че в момента той е при шерифа и не знаел кога ще бъде освободен.

Ана остана и с впечатлението, че служителят разговаря с нея само защото е глуха. Тя беше общувала с него, като му бе писала в тефтерчето — въпросът беше твърде важен, за да разчита само на помощта на Дейвид да ѝ превежда. Мъжът ѝ говореше, сякаш е дете, и то не особено схватливо.

Младата жена написа в бележника:

— *Не искам да отправям обвинение срещу господин Сойър. Поне докато не говоря с него и не се убедя, че наистина е виновен.*

— Това го решава друг, госпожо Корбет.

— *Но нали става въпрос за моите говеда?* — продължи да настоява тя. — *Свекър ми предпочете сам да разследва случая.*

— Няма значение. Ако Сойър е нарушил закона, е без значение какво смятате да предприемете вие. Щатът пак ще предяви обвинение.

Този човек говореше лош английски и от това снизходителното му отношение ставаше дважд по-обидно. Телефонът иззвъня и служителят се възползва да ѝ каже, че ще я уведомят, ако има някакви резултати от разследването. Предложи ѝ „сега да се прибере“, само дето не ѝ каза „да слушка“. После грабна телефонната слушалка и престана да ѝ обръща внимание, сякаш нея я нямаше.

Ана си тръгна — наложи се едва ли не да влачи Дейвид, който се дърпаше и не искаше да се помръдне. Навън бе горещо като в пещ, но младата жена спря на тротоара и се замисли какво да предприеме отгук нататък. Но като че ли не бе по силите ѝ да направи нищо за Джак Сойър. Дейвид беше кисел. На Ана никак не ѝ се искаше цял следобед да се мъчи да го забавлява при сегашното му настроение. Дали да не го заведе на кино? Тя си погледна часовника. Беше твърде рано дори за сутрешните прожекции. Беше рано и да обядват.

Младата жена се огледа нерешително и най-неочаквано очите ѝ бяха привлечени от един магазин. Беше го виждала, разбира се, и преди. Сега обаче той моментално я привлече, сякаш отгоре мигаше неоновата табела. Тя стисна Дейвид за ръката и забърза по тротоара.

В магазина бе хладно и подредено. Като не изпускаше от око Дейвид, да не би той да повреди скъпата апаратура, Ана огледа новото поколение фотоапарати и обективи.

Магазинът беше открит преди няколко години. Открай време я глождеше любопитство какво ли има вътре, но днес тя за пръв път се престраши да влезе. Почти не бе поглеждала и витрината от страх, че изкушението ще е прекалено силно, за да му устои.

Това беше единственият магазин в Блуър за фотоапаратура и по тази причина всички артикули бяха последна дума на техниката и си бяха доста скъпички. Човек направо оставаше без дъх, докато разглеждаше лъскавите фотоапарати. Ана би дала мило и драго, само да пробва нещата под стъклените витрини, но знаеше, че те не са ѝ по джоба. Докато не спечелеше нещичко от своите снимки, трябваше да се задоволи със стария си апарат.

Купи само ролка черно-бял филм и наръчник за новите техники, излязъл наскоро.

— Ще се наложи да проявявате филма някъде другаде — поясни мъжът зад касата. Младата жена не долови смисъла на първите му думи. — Никой в Блуър вече не ги проявява.

Тя кимна.

— Не помня да съм ви виждал тук. Познавам почти всички наши клиенти.

Ана повика Дейвид и го помоли със знаци да обясни на човека, че е глуха. За разлика от другите мъжът не се смути. Не погледна озадачено, не изпелтечи никакви извинения. Нищо подобно — лицето му грейна в лъчезарна усмивка.

— Как се казвате? Да не сте случайно Ана Корбет?

Смаяна, Ана също се усмихна и се пресегна през щанда, за да се ръкува с човека.

— Пийт Нолън — представи се той и ухилен до уши, стисна енергично ръката ѝ. — Какво щастливо съвпадение! Защо и жена ми не е тук! Отдавна искам да се запозная с вас, а все не се отваряше сгоден случай! Елате насам! — Той заобиколи щанда и я поведе към

стената, където бяха изложени десетина фотографии в рамки. — Елате, елате! Ето тук!

Мъжът почука с пръст върху черно-бяла уголемена снимка и Ана веднага видя, че е от ранните ѝ творби. Човекът се извърна така, че тя да вижда устните му и обясни:

— Преди година — година и нещо се опитах да продам малко нова апаратура във фотографския факултет на колежа. Видях снимката окачена на стената и веднага я харесах. Попитах преподавателя знае ли кой я е правил и той ми разказа за вас. Че сте с увреден слух и всичко останало. Било грехота, че сте се отказали от следването, понеже сте притежавали талант, с какъвто можели да се похвалят малцина негови студенти. Наложих се доста да го убеждавам, но накрая си тръгнах с фотографията.

Мъжът погледна снимката с неприкрито възхищение. На нея имаше стара къща, снимана на фона на преекспонираното западно небе по залез-слънце. Щеше да изглежда зловеща, ако от всички прозорци не струеше светлина, хвърляща меки отблясъци върху предната веранда.

— За мен това е олицетворение на дома, защото съм израсъл в къща във ферма като тази. Държа снимката тук на стената, откакто я притежавам. Всички се заглеждат в нея. Тя изразява толкова много! И всички я обсъждат. Досега да съм я продал хиляда пъти, но това е единствената фотография на Ана Корбет, не бих се разделил с нея за нищо на света. Трябва да творите повече.

Тя вдигна плика с покупките и го разклати. Мъжът разбра какво иска да му каже и се усмихна още по-лъчезарно.

— Браво на вас! Бих искал да видя снимките, когато са готови. — Той извади от портфейла си визитна картичка. — Ето ги номерата на телефоните. Тук и вкъщи. Ако ви трябва нещо, веднага ми се обадете. Ако ли пък ви се иска да поговорите за фотография, винаги съм насреща, тази тема никога не ми омръзва. Не мога да ви опиша колко се радвам, че най-после се запознах с вас, госпожо Корбет.

Емъри Ломакс се оригна в бялата хартиена салфетка, смачка я и я метна върху купчинката кокали, останали от крехките пържоли.

— Излъгах ли ви за кухнята, а? От друго може и да не разбирам, но при пържолите нямам грешка!

В сепарето заедно с Емъри седяха още трима: Конот и двама вицепрезиденти на фирмата. Конот и единият от другите важни клечки бяха с лице към Емъри, третият беше до него.

Непрекъснато си придаваха важности, ето и сега промърмориха колкото да не е без никак, че скарата си я бивало. Нали беше домакин, Емъри повика келнерката и поръча по още една бира. Обикновено на обед не пиеше нищо по-силно от изстуден чай, но сега случаят беше по-особен. Бирата не беше от най-изтънчените питиета, за разлика от мартинито и малките малцови уискита, с които те вероятно бяха свикнали. Но със скарата не вървеше нищо друго, освен бира и Ломакс ги бе довел в заведението с най-добра скара в Източен Тексас.

Бяха пристигнали от Хюстън с лъскав реактивен самолет на фирмата, с каквито онзи злодей Джеймс Бонд от филмите сигурно се разхождаше из Европа. Емъри ги бе посрещнал на летището на окръг Блуър, което всъщност си беше нищо и никаква поляна насред пасище, само че без кравите. Не предлагаше нищо друго, освен оградена писта, ръждясал ламаринен хангар и тясна чакалня с две-три бензиноколонки отпред.

— Ето едно от нещата, с които ще се наложи да се заемем най-напред — отбеляза Емъри, докато ги водеше към автомобила марка „Ягуар“ — негова радост и гордост. — Веднага щом започнем Етап първи, си представям как ще обновим летището, за да посрещаме хората, които ще идват да карат тук края на седмицата. Какво ще кажете?

Двамата по-дребни шефове погледнаха Конот, видяха, че той кима, и също закимаха като две кукички на конци — почти във всички случаи постъпваха по този начин. Стискаха устни, гледаха да не говорят много-много, но Емъри не се хвана на въдицата. Разбираше за какво става дума. Те просто се дуеха. Всички магнати подхождаха така към деловите въпроси. Той трябваше да се поучи от тях.

Вече се бяха нахранили и Емъри усещаше, че започват да нервничат. Конот току поглеждаше презрително към музикалната кутия, която, откакто бяха влезли, беше надута до дупка. Често поглеждаше и скъпия, украсен с диаманти златен часовник върху лявата си китка. Веднага щом сервитьорката прехвърли четирите

заледени бутилки бира от подноса върху масата, Емъри подхвана деловите въпроси:

— Вече ни е в кърпа вързано. Можете да смятате, че земите на Корбет са наши. Корбет не можеше да избере по-подходящо време да умре — огледа ги той един по един с усмивка. — Не че искам да скверня паметта му!

— А госпожа Корбет? — попита една от марионетките. — Тя ли е наследница на имота?

— Да, на всичко.

— Това няма ли да ни създаде проблеми? — поинтересува се Конот. — Нали каза, че и тя като свекър си не искала и да чуе да продава земята.

Емъри се отпусна назад и сложи ръка върху облегалката на седалката.

— Да, докато той беше жив. Нали знаете, страх я беше да тръгне против волята му.

— А сега според теб е променила мнението си, така ли?

— Сигурен съм в това — отвърна той нехайно и самоуверено. — Как ще се справи сама с такава голяма ферма? Не е по силите ѝ. Глуха е като пън. Няма да мине много време, докато прогледне за горчивата истина. Нека ѝ дадем една, най-много две седмици, и ще проумее, че това не е лъжица за нейната уста. Пък и — проточи Емъри и се изкикоти — аз за какво съм! Непрекъснато ще стоя до нея, за да ѝ напомням какви тегоби я чакат, ако се опита да се оправя сама. Ще я насърчавам да продаде земята, докато вие не сте размислили и не сте предпочели друг имот.

Костюмираният отсреща на масата побутна бирата, до която не се беше докоснал.

— Защо мислиш, че имаш някакво влияние върху нея?

— Все пак госпожа Корбет дължи пари на банката. Бих могъл да я попритисна с това. И бездруго е уплашена след онази злополука с говедата — подсмихна се Ломакс и допълни: — Винаги може да има нова злополука.

— Този твой мексиканец да не се раздрънка? — попита мъжът до него.

— Стига да му напълниш гушата, Джеси Гарсия е готов да чука и родната си майка пред дванайсет души.

— Сигурен ли си, че жената няма да разбере, че ти имаш пръст в отравянето на кравите?

— Повече от сигурен. Всъщност дори сега, докато ние с вас си говорим, разследват друг за отравянето.

Не видя смисъл да им казва за онзи досадник, наемния работник, който изглеждаше прекалено обигран и опитен, та Емъри да е спокоен. Първото му впечатление от каубоя бе, че е нагъл и безочлив и си вре носа, дето не му е работа. Емъри не можеше да допусне Ана Корбет да има до себе си човек, който да му подлива вода и да му пречи да й дава разумни съвети. Трябваше на всяка цена да се отърве от наемния работник.

Освен това и този мексиканец! Въпреки уверенията, които Емъри бе дал на своите събеседници, мексиканецът също го притесняваше. Ами ако някой му предложеше повече от петдесет долара, за да му покаже кой го е наел да сложи отрова в солта на пасището на Корбет? Не беше в стила на Гарсия да подвежда клиентите си, но знае ли човек? Ами ако е закъсал за пари?

И какво бе направил Емъри? Като мъж на място с един замах беше решил и двата проблема. Като истински банков служител, чийто клиент е в опасност, се беше обадил на шерифа и бе споделил загрижеността си за безсмисленото убийство на скъпи говеда и странното съвпадение, че по същото време Корбет е взел на работа някакъв човек. От шерифството го бяха уверили, че ще проверят какъв е случаят.

И така, за да се измъкне сух от водата, без много-много да му мисли, Емъри беше прехвърлил вината от болната глава на здравата. Докато разследваше случая, шерифът щеше да държи под око каубоя и да поглъща цялото му внимание. Междувременно Емъри щеше да обработва Ана, без да му пречи никой.

Колкото и нескромно да звучеше, го беше изпипал блестящо.

— Разчитайте на мен — рече той на мъжете. — Помислил съм за всичко. Гарсия е гений. Дори ми минава през ума да го използвам отново. Ана Корбет си обича много детето, не дава косъм да падне от главата му. А това разкрива пред нас какви ли не възможности. Сигурен съм, че стига да му платим добре, Гарсия може да е изключително изобретателен.

Тримата от „Истпарк“ се спогледаха притеснено. Емъри го забеляза и побърза да вметне:

— Дума да няма, предпочитам да не се стига чак дотам. Ще приложим тази тактика само в краен случай. И предварително ще ви уведомя.

— Надявам се, разбираш, Ломакс — намеси се един от костюмираните, — разчуе ли се, че си се забъркал в някакво престъпление, „Истпарк“ ще отрича всякаква връзка с теб. Ние сме почтена фирма, няма да допуснем името ни да се петни с престъпления.

Дрън-дрън! Още преди да закуси, Конот сто на сто бе извършил няколко престъпления. Емъри го знаеше, Конот също знаеше, че той знае. Неохотно Емъри се съгласи:

— Ама разбира се! Казах го необмислено. Няма да прибъгваме до повечето от тези средства. Всъщност разчитам най-вече на личната ни връзка.

Както и се беше надявал, тези думи веднага привлякоха вниманието. Конот наостри уши.

— Личната ти връзка с кого?

— С госпожа Корбет.

— Виж ти, не знаех!

Емъри свали ръката си от облегалката на пейката и сви свенливо рамене.

— Не исках хората да ни одумват. И вие да си помислите, че имам някакви задни подбуди в сделката. Гордея се, че разграничавам личния си живот от служебните въпроси. Но откъдето и да го погледнеш, според мен, ако не приеме предложението ви, госпожа Корбет — Ана де — ще направи огромна грешка, за която ще има да съжалява. Точно това ще й внуша. Ако не ме послуша като неин финансов съветник — рече Емъри и намигна, — ще се наложи да прибъгна до друга форма на убеждение.

Мъжете отново се спогледаха угрижено.

— Господин Ломакс, законите за този вид придобиване на земя са много строги. И властите следят отблизо всички такива сделки.

— Да, знам го прекрасно — отвърна Емъри и направи сериозна физиономия.

Костюмираният до Конот също се намеси.

— На всяка цена трябва да разграничаваш отношенията си с нас от задълженията си в банковата институция, където се водиш на работа.

Брей, че кретени! С кого си въобразявах, че разговарят? Емъри Ломакс не беше вчерашен, знаеше правилата на играта — играеше я от години. Макар и да се обиди от тънкия намек за умствените му способности, продължи да гледа тъжно, сякаш е на погребение.

— Ама разбира се. Наясно съм с това още от самото начало.

— Още по-важно е да няма нищо неетично и, опазил ни Бог, нищо безнравствено...

— Ей, вие! — прекъсна го Емъри и вдигна двете си ръце. — Излишно е да се притеснявате.

После се надвеси над червената пластмасова чиния, в която му бяха поднесли пържолите, и изшушука:

— Изобщо нямам предвид, че ще хукна да прелъстявам жената. Ана е... Как ли да се изразя по-меко? Тъй като е лишена от нормални речеви способности, тя е намерила друг начин да общува. Сещате ли се?

— За какво намекваш, че вече имате връзка от интимен характер ли?

На Емъри му беше дошло до гуша от тези високопарни думички.

— Не, казвам ви, че я чукам вече от две години. Кажи-речи, откогато им вода сметките. В началото си мислех, че я работи старецът. Така поне се шушукаше и мен ако питате, не без основание. Но веднъж тя ми се натисна и аз си рекох, дявол го взел, защо пък не! Ерген човек съм. Тя е парче и половина. И... — Той се надвеси още повече над масата — за малко да падне от пейката. — И знаете ли кое е най-хубавото? Не може да говори. Какво повече може да иска един мъж!

Най-после дори онзи сухар Конот пусна една усмивка.

— Чакайте добри новини, господа — обеща Емъри. — Всичко ни е в кърпа вързано.

Така срещата приключи. Емъри сложи върху масата сума, достатъчна да покрие сметката за четирите порции пържоли и осемте бири, остави и малък бакшиш — колкото да не е без никак. Потупвайки гостите си по гърбовете, ги поведе към вратата и

продължи да ги уверява, че работата е опечена. Бе плувнал в пот от притеснение дали някой ден ще изпълни тези гръмки обещания.

Бе толкова погълнат от тази дилема, че не забеляза човека, който седеше с гръб към него в съседното сепаре.

Ана не вярваше, когато роднини и приятели хвалеха фотографиите ѝ — смяташе, че те са пристрастни. Виж, мнението на Пийт Нолън за работата ѝ беше друго. Той беше професионалист, можеше да различи добрата снимка от некадърната. Бе разбрал много точно какво е искала да изрази с фотографията на къщата. Естествено, и Джак...

Но не ѝ се мислеше за Джак — това я натъжаваше, а младата жена не искаше нищо да помрачава този миг. Колкото и невероятно да звучеше, тя имаше почитател! Щеше ѝ се още малко да се порадва на похвалата на собственика на магазина. За беда нямаше с кого да сподели тази новина, нямаше с кого да изживее щастието си.

Когато се прибраха, Ана беше толкова развълнувана и въодушевена, че веднага сложи филма във фотоапарата, изведе Дейвид навън и го нагласи пред люлката, завързана от Джак, за да го снима.

Но жегата беше потискаща, въздухът сякаш полепваше по кожата им. Дейвид нервничеше и непрекъснато се въртеше. Не след дълго Ана капитулира — предаде се пред горещината и вироглавството на сина си. Докато вървяха бавно към къщата, тя забеляза на северозападния хоризонт перести облаци и си помисли колко хубаво ще бъде, ако завали пречистващ дъжд.

Направи на Дейвид за обяд филийка с кашкавал, препечена на тостера, и му позволи да я изяде на пода в хола, докато гледа по видеото филмче за динозаврите. После се качи на горния етаж, за да се усамоти за малко в стаята си.

След смъртта на Дийн бе сменила обзавеждането, така че да не си спомня всеки път, когато влиза в стаята, за последните дни и нощи на мъжа си, лежал в леглото, борил се за всяка глътка въздух, ужасен, че му предстои да се раздели с живота.

Сега всичко в стаята бе във ведрите отсенки на прасковеното и кремавото, по стените имаше снимки на Дейвид като пеленаче в сребърни рамки. Няколко фотографии, на които бяха Ана и Дийн. Една

на Делри и Мери. Любимите ѝ книги, подредени по полиците на библиотеката в ъгъла. Между леглото и прозореца имаше килим и люлеещ стол. Помещението носеше личния почерк на Ана и не бе задръстено с мебели. Затова пък беше безкомпромисно женствено.

Прекалено женствено. И твърде целомъдрено.

Имаше ноци, когато я налягаше непоносима самота. Ана мразеше да спи сама. Копнееше да има до себе си някого, когото да докосва нощем, да усеща дъха му, да се топли, да знае, че не е сама в смълчания мрак.

Други ноци желанията придобиваха определено по-плътски измерения. Открай време след мензис се възбуждаше лесно — сега сънуваше еротични сънища, в които се любеше необуздано с някакъв мъж без лице. Случваше се да се събуди с оргазъм. Друг път пък се отърсваше от съня тъкмо преди да получи оргазъм и чак до сутринта не можеше да мигне и се мятеше в леглото. В такива ноци притискаше с все сила възглавницата между бедрата си.

Да, сексът ѝ липсваше.

Беше го разбрала покрай Джак Сойър.

Отърси се от тези мисли, отиде при тоалетката, седна на тапицираната табуретка и се погледна в огледалото. Онова, което видя, я ужаси. Защото пред нея беше жена, която шест години бе мълчала по свое желание.

След като почина Дийн, Ана беше загубила всякакво желание да продължи да се учи да говори. И беше сбъркала. Сигурно вече беше забравила всичко, което бе усвоила дотогава, и вероятно нямаше да е в състояние да си го припомни. Ала беше длъжна да опита.

Срещата със служителя от шерифството днес сутринта бе неприятна и унизителна, но и полезна за нея. Покрай нея Ана осъзна, че ако иска оттук нататък да ръководи фермата, да преговаря с фирмата, предложила да закупи дървения материал, да отпраща негодници като Емъри Ломакс, хвърлили око на земите ѝ, да продава своите фотографии и да се бори с невежеството и предразсъдъците на хора, които я гледаха отвисоко само защото има недъг, бе длъжна да се научи отново да говори.

Не подценяваше задачата, която ѝ предстоеше. Приемаше ограниченията. Никога нямаше да е в състояние да разговаря с хората, осланяйки се единствено на речта. Това, че бе глуха по рождение,

ограничаваше нейните способности, без обаче да я обрича на пълно мълчание.

Твърде дълго бе разчитала другите, дори невръстният ѝ син да говорят вместо нея. Това не можеше да продължава. Ана трябваше да се научи да говори сама. Беше длъжна.

Поотвори уста и напрегна за пръв път от много години гласните си струни. Усети трептенето, когато въздухът мина през тях, и разбра, че е издала звук.

Поколеба се, спомнила си хилядите хора с увреден слух, които се оправят само със знаковия език и не виждат защо да се учат да говорят. И въпреки това живеят пълноценно и съзидателно и се осъществяват.

Но навремето, когато Ана още беше дете, тя и родителите ѝ решиха да съчетава знаковия език с четенето на устните и речта. Неколцина преподаватели, занимаващи се с глухите, и частните учители бяха хвърлили огромни усилия да я обучат. Точно както и сега, тя бе прекарвала часове наред пред огледалото, следвайки напътствията на търпеливите, внимателни терапевти.

Беше схватлива и бързо бе усвоявала онова, което ѝ обясняваха. После Дийн почина. Заради мъката и самосъжалението тя се бе отказала от уменията, които бе усвоила с толкова труд. Егоистичното желание на свекър ѝ да си остане затворничка на тишината ѝ послужи за чудесно извинение за нейното безразличие. Сега Ана разбра, че е предпочела пътя на страхливците.

Искаше се много смелост да си го признае. И още повече мъжество да застане пред огледалото и да си даде сметка за наглед непреодолимата задача, която ѝ предстои, но и за това, че я е страх, страх я е, че ще опита и ще се провали.

Младата жена си пое дълбоко въздух и си наложи да изправи гръб. „Започни с най-простичките неща — каза си тя. — С лабиалните съгласни. С «и»-то и «б»-то. Първата е беззвучна, втората — звучна съгласна.“

„П“. Как да изрече „п“-то? А, да, трябваше да отвори рязко устни. Направи го. В огледалото ѝ се стори, че го е направила правилно. Повтори всичко отначало, като държеше пръсти на два-три сантиметра от устата си, за да усети струята въздух. Да, правеше го правилно. Но дали звукът беше същият?

А сега „б“-то. За този звук се искаше същото движение на устните, но Ана трябваше да задвижи и гласните струни.

„Съсредоточи се! Можеш го. Правила си го и друг път!“

Долепи длан до гърлото си и опита само трептенето, после го направи още веднъж. При третия път го съчета и с движението на устните. Дали въздухът не бе прекалено много? Да, точно така, правеше го правилно. Ами ако грешеше?

Ръката ѝ сякаш тежеше сто килограма. Ана я отпусна върху скута си. Раменете ѝ се смъкнаха. Изведнъж се почувства изтощена, но това се дължеше не толкова на физическата умора, колкото на притеснението. Въпреки това бе прекалено уморена, за да продължи.

Взря се в отражението си в огледалото и видя как очите ѝ се пълнят със сълзи. Дали някога щеше да е в състояние да се изразява така, че другите да я разбират? Дали нямаше да стане за смях? Дали хората, на които говореше, нямаше да се притесняват? И преизпълнени от съжаление към нея, да извържат смутено очи?

И още по-лошо, дали синът ѝ нямаше да се срамува?

Дейвид сякаш не обръщаше внимание на недъга ѝ, но той не бе виждал друго. Какво ли обаче щеше да се случи, когато следващата есен момчето тръгнеше на забавачка? Другите деца щяха да му се присмиват заради нея.

В началото синът ѝ сигурно щеше да се впусне да я брани. Но щеше да дойде момент, когато щеше да се срамува от нея, да я мрази, задето е различна, и тайничко да си мечтае майка му да е като всички останали.

При всички положения глухотата ѝ щеше да се отрази на неговото развитие. Не бе изключено той да получи комплекс и да го избива, като се държи грубо и безпардонно. Или пък да се затвори в себе си, да стане срамежлив и необщителен, да таи вътре в себе си своите страхове и притеснения. И в двата случая това щеше да наложи дълбок отпечатък върху характера му. Колко жалко щеше да бъде, ако заради страхливата си майка това будно, общително дете не успееше да прояви наистина големите си заложби!

Ана не можеше да го допусне. Трябваше да се научи да говори ако не заради себе си, то заради Дейвид.

С подновена решимост младата жена избърса сълзите си и отново погледна огледалото. Сложи пръсти пред устните си и опита

друга съгласна. По-трудна. „Ж“.
Както в „Джак“.

— Господин Ломакс, много се радвам, че се върнахте, има...

— По-късно, госпожо Пресли. Има ли някакви съобщения?

Тръгна към кабинета си и пътем грабна розовите листчета със съобщенията, оставени върху писалището на секретарката.

— Да, господин Ломакс, но...

— Нали казах вече, по-късно. Донесете ми едно хапче „Алка Зелцер“.

От скарата го присвиваше стомах. От бирата пък го цепеше глава. Тези надути типове от фирмата му бяха скъсали нервите!

След обяда го бяха накарали да ги заведе във фермата на Корбет. Половин час пътуваха до там, половин час оглеждаха имота, половин час пътуваха обратно към града. Чак когато те се качиха на лъскавия частен самолет, за да поемат към Хюстън, и Ломакс им махна за довиждане, той се почувства отново свободен човек и въздъхна дълбоко. Засега ги беше умилостивил и ги беше убедил, че сделката им е в кърпа вързана.

Емъри се върна от обедната почивка с един час закъснение, заради което директорът на банката го изгледа кръвнишки, и се шмугна в своя прохладен кабинет, където цареше спокойствие. Искаше да се усамоти, за да обмисли следващия си ход.

Смъкна влажното от потта сако и го окачи зад вратата, за да изсъхне. Както преглеждаше листчетата със съобщенията, тръгна към бюрото и го заобиколи. Столът му с висока облегалка и кожена тапицерия бе обърнат към прозореца. Емъри го завъртя.

— Здравей, Емъри!

Каубоят скочи като гърмяща змия от стола, сграбчи Емъри за шалчето, завъртя го шеметно и го блъсна на стола, още топъл от телесната му топлина.

Още преди Емъри да се е окопитил и да е разбрал какво става, наемният работник на Корбетови се надвеси над него и допря в

гръкляна му острия връх на страховит нож. Обезумял от ужас, Емъри се вкопчи в тапицираните странични облегалки на стола.

— Хареса ли ти обяда? — попита благо каубоят. — Мен ако питаш, сосът към скарата си беше доста безвкусен, а киселите краставички бяха пресолени, но иначе не беше зле. Аз си взех сандвич с кюфте. Доколкото забелязах, ти и приятелчетата ти хапнахте пържоли.

Вратата се отвори.

— Господин Ломакс...

— Повикай охраната!

— Я чакайте малко!

Емъри видя озадачен, че щом чу заповедта, изкрещяна от каубоя, госпожа Пресли ги зяпна смаяна, както държеше таблетката „Алка Зелцер“ в станиолова опаковка в едната ръка и чаша вода в другата, и спря като закована. Каубоят поде вече по-спокойно:

— Понеже и бездруго ще се разкарвате, госпожо Пресли... нали така се казвате, госпожо? Та заедно с охраната доведете някой от шефовете на банката. Сигурен съм, че ще им е интересно да чуят какво господин Ломакс ще им съобщи за една от неговите клиентки. На вас вероятно също ще ви е любопитно. Всъщност защо не доведете всички? Според мен всички колеги на Емъри ще се забавляват много да чуят какво ще им разкажа.

Емъри се засмя притеснено.

— Ама че негодник! Откога си в града? — Той събра всичката смелост, която имаше, отмести ножа и потупа по рамото на каубоя. — Госпожо Пресли, този хубостник, който насмалко да ви изкара ангелите, ми е колега от университета. Какво си намислил пак...

— Джак.

Емъри прихна и така поразсея страха си.

— Джак открай време си е шегобиец. Още докато следвахме в „Стивън Ф.“, все измисляше някакви майтапи.

Ако не се брои името, на което се запъна, говореше доста убедително. Върху стената в кабинета му бе окачена дипломата от университета „Стивън Ф. Остин“. Беше разказвал надълго и нашироко на секретарката за бурния живот в студентското градче, в който всъщност не бе участвал, защото всички страняха от него.

За негово огромно облекчение каубоят си прибра ножа в калъфа.

— Дано не съм ви уплашил много, госпожо. Но не се стърпях, реших да изнаедам старото си приятелче!

Той стовари тежък като ковашки чук пестник върху рамото на банкера. Емъри потрепери, усетил желязната хватка на яките му пръсти. Секретарката се усмихна плахо.

— А това?... — попита тя и вдигна опаковката с хапчето „Алка Зелцер“.

— Карай, и без него ще мина. Но ви благодаря.

Все така нерешително жената тръгна заднишком към вратата, излезе и я затвори.

За жалост този келеш Джак не я последва.

Отново извади ножа от калъфа и седна върху писалището, точно над средното чекмедже, с лице към Емъри, чиято уста бе толкова пресъхнала, че той не чувстваше езика си. Все пак успя да изсъска:

— Вие да не сте полудели?

— Ако бях полудял, досега да съм ти разпрал корема. Възпира ме само капчицата здрав разум, която все още имам. Трябва да си благодарен, Емъри. Мога ли да те наричам Емъри? То оставаше да не може, нали сме колеги от университета!

— Махай се от кабинета ми, или...

— Слушай ме внимателно, Емъри, не си в положение да ме заплашваш. Да ти призная, много ми се иска да повикам охраната и да направиш сцена, защото тогава ще разкажа на всички какъв разговор съм чул днес по обед. Седях точно зад теб в съседното сепаре и чух всичко до последната ти измамна дума, всичките ти опашати лъжи!

Емъри се взря в очите му с цвят на стомана и не се усъмни и за миг, че Джак казва истината.

— Помисли си, Емъри! Как ли директорът на банката ще погледне на блудкавия ти разказ, че уж си въртял любов с госпожа Корбет? А другите шефове? Ами колегите? И особено колежките? А съм си отворил устата, а ти е изстинало мястото.

Емъри го знаеше и без каубоя. Ами сега? Какво да стори? Особено пък ако искаше да прави кариера в банката? Не можеше да я напусне, докато не си опечеше работата с „Истпарк“.

— Всички ще повярват на мен, не на теб! — възропта той и издаде нещо като смях, който приличаше по-скоро на звука на шкурка

върху циментова повърхност. — Ще ти се изсмеят в лицето, ако почнеш да им дрънкаш такива небивалици!

— За другите не знам, но жените ще ми повярват. Ана Корбет едва ли е първата жена, на която си се натискал и си правил недвусмислени намеци.

— Стига си ми хвърлял прах в очите! Ако наистина смяташе да го направиш, нямаше да ме дебнеш в кабинета. Щеше да ме избличиш в салона, където да те чуят всички.

— Не го направих само за да спестя на госпожа Корбет притеснението и срама, че името ѝ се свързва с твоето.

— О, колко грижовен си с глухата вдовица! Направо трогателно. Хайде, върви, стани за смях — изсумтя той презрително. — А не чу ли случайно частта за нея и онзи дъртак, свекър ѝ? Старецът я чука от години.

Каубоят присви очи и Емъри се уплаши, че се е поувлякъл. Кой всъщност беше този тип? Откъде се беше взел?

Емъри не знаеше нищичко за него. Беше си глупаво да предизвиква мъж, който все още потупваше по дланта си с острието на ножа — нищо чудно с него да е избивал хора. Банкерът нямаше да се изненада, ако този Джак Не-знам-кой-си наистина изпълнеше закана си и го заколеше направо тук, в кабинета.

Слава богу, този кръвопиец не се досещаше, че сутринта са го задържали и завели в шерифството именно заради Емъри. В противен случай Емъри досега да се е простил с живота. Каубоят му се бе изтърсил само за да брани честта на Ана Корбет. Дали Емъри нямаше и този път да извади късмет?

Джак го гледа вторачено няколко минути, после извърна очи.

— Хайде, от мен да мине, няма да обръщам внимание на последните ти думи, Емъри, не си струва да си хабя патроните и да те убивам заради такова смехотворно твърдение. И все пак ще ти дам един съвет. Не е зле да спазваш елементарните правила на добрия тон. Мъжете не говорят така за една жена, освен в съвсем тесен кръг.

— Но аз бях в тесен кръг. А ти си подслушвал.

— Да, така си е. А на теб и през ум не ти е минавало, че мога да съм в заведението. Въобразяваше си, че съм зад решетките и не те застрашавам с нищо, нали?

„По дяволите!“ — изруга наум банковият чиновник и проточи врат от яката на ризата, която сякаш го душеше.

— Нямам представа за какво говориш!

— Ох, Емъри, бива ли такова нещо! — рече Джак и поклати глава. — Подлите ти кроежи се провалиха. Шерифът няма никакви доказателства срещу мен и след като ме разпита, си даде сметка, че нямам причина да причинявам такова нещо на Корбет. Настоях или да ме задържат за престъпление, или да ме пуснат да си вървя по живо, по здраво — разпери Джак ръце. — Излишно е да ти обяснявам... И най-интересното е, че Джеси Гарсия изпя всичко.

„Сега вече загазих здравата!“

— След обяда отидох да го навестя. Представих се. Преполовихме бутилка текила, Гарсия започна да се прехласва по ботушите ми. Любимият му вуйчо в Мексико бил прочут обуцар. Дали случайно ботушите ми не били правени в Чихуахуа от майстор на име Хулио? — ухили се Джак. — Ясно и просто.

— Нима очакваш да ти повярвам? — изсумтя Емъри.

— О, да, излъгах те — призна си каубоят. — Но лошото за теб е, че ми повярва Гарсия. Е, беше пийнал. Трогна се човекът от спомените за вуйчо си Хулио, който бил починал миналата зима. Започна да ми разправя надълго и нашироко, а аз слушах ли, слушах. Беше раничко за текила, но карай, почерпихме се хубаво и аз намерих приятел за цял живот.

Емъри беше прецакан.

Сякаш прочел мислите му, каубоят се ухили високомерно. Явно не си поплюваше.

— Ако Гарсия посочи теб...

— Няма да ме посочи.

— Не съм много сигурен дали няма, ако се наложи да избира между теб и затвора. Ти как мислиш? Или ако трябва да избира между теб и мен, кого, мислиш, ще предаде на полицията? — попита Джак и потупа с острието на ножа по гърдите му. — Теб, Емъри. Теб ще издаде. И то без много-много да му мисли. И тогава дали според теб твоите съдружници ще те подкрепят? Друг път! Ще те зарежат като мръсно коте. Сами ти го казаха хората, докато си хапвахте пържоли.

От всички заплахи на Джак тази уплаши Емъри най-много. Всеки Божи ден Конот се движеше по острието на бръснача и въртеше

какви ли не далавери. Но на мига щеше да се откаже от някой, който му вършеше мръсната работа, ако той, не дай си Боже, объркаше нещо конците. Емъри не хранеше никакви илюзии за Конот — той не беше верен на никого, освен на самия себе си.

— Добре де, разбрах — сопна се Емъри така, сякаш вече е малко отегчен, — стига си се правил на герой.

Наемният работник се взря с присвити очи в него, точно както първия път, когато го бе видял в хола на Корбетови.

— Онова, което всъщност ме притеснява, Емъри, е, че май си въобразяваш, че само те баламосвам.

Той се изправи и пак се надвеси над стола, като погледна Емъри право в лицето. Върхът на ножа го загъделичка по кожата на адамовата му ябълка.

— Ако отново започнеш да досаждаш на Ана Корбет, ще те убия. Помниш ли какво ти казах в началото на разговора? Изобщо не се шегувах. Ясен ли бях?

О, да, беше пределно ясен. Емъри беше убеден, както никога досега през живота си, че този човек е способен да го убие. Ако кимнеше, ножът можеше да го прободне, затова изграчи:

— Да.

— Така те искам! — Джак дръпна ножа, изтри о крачола на панталона си капчицата кръв върху него и го пъкна в кожения калъф.
— До скоро!

— Бих дала всичко на този свят за една кока-кола с лимон — каза Кони Скагс, която се бе разположила на перваза на прозореца: бе подвила единия си крак под себе си, а другия клатушкаше нехайно напред-назад.

Ноктите на краката ѝ бяха със същия отвратителен морав лак, както и ноктите на ръцете. Двете горни копчета на блузата ѝ бяха разкопчани. Кони току пъхаше в дълбокото си деколте влажна хартиена салфетка. Бе запретила пола високо и предизвикателно, така че се виждаха възпълните ѝ бедра, но нищо повече.

И тримата мъже я гледаха като невидели. Карл си помисли, че тя само дърпа дявола за опашката.

— Нали се сецаш каква кола, Сесил? — попита натъжена младата жена. — Каквито продават по автоматите за безалкохолни напитки.

— Пих такава точно преди обира.

— С много лед. И с две резенчета пресен лимон — въздъхна дълбоко Кони и изду гърди, при което изпод блузата ѝ се очертаха зърната, тъмни като лака върху ноктите ѝ.

„Точно така, предизвиква ни“, повтори си наум Карл.

Майрън мастурбираше. Не беше смъкнал ципа на панталона си, но беше седнал в ъгъла на стаята с разтворени крака, беше отворил уста, беше зяпнал с премрежени очи Кони и се търкаше.

Сесил явно също бе забелязал какво прави Майрън, защото отиде на прозореца при Кони, застана пред нея и придърпа надолу полата ѝ. После се подпря на ръце от двете ѝ страни, наведе се и я целуна по врата.

— На драго сърце бих ти направил кока-кола с лимон, миличка, но не мога. Веднъж да стигнем в Мексико, и ще ти втръсне от кола с лимон.

Тя се опита да се отскубне и се тросна сърдито:

— Престани! Виж каква жегга е, не ми е до прегръдки!

— Никога не е горещо за прегръдки — подсмихна се Сесил и пак понечи да я целуне.

— Е, хайде, от мен да мине!

Карл се нацупи презрително. Ако на него някоя лигла започнеше да му държи такъв тон, щеше да я скъса от бой. Но брат му си беше отрепка. Открай време беше такъв. И щеше да си остане мухльо, докато е жив. Карл се бе надявал, че присъдата и затворът ще го калят и ще го направят мъж. Дори и Сесил да се бе отърсил от мекушавостта си, сега Кони Скагс бе опропастила с влиянието си всичко. Тази пачавра съвсем беше разхайтила брат му. Сега той беше още по-нерешителен и от преди, когато така и не бе намерил сили да тегли куршума на онзи тип в Аркаделия, опитал се да осуети кражбата в магазина.

— Не ти правя фасони, Сесил — измърка Кони и свали крак от перваза.

Обърна се, наведе се, подпря се на ръце върху перваза и оголвайки задник, загледа прашния пейзаж навън.

— Горещо е като в пещ, затова нервнича. Виж, не се помръдва нито едно листо.

Тук Карл беше съгласен с нея. От тази жега и него вече не го свърташе на едно място. Напеченият въздух ги обгръщаше като дреха. Човек трябва да се напъва, за да си поеме дори глътка въздух. Карл беше плувнал в пот, която се стичаше на вадички по гърдите и гърба му. Косъмчетата по ръцете и гърдите му се бяха слепнали.

Той нямаше сили да се помръдне. Дори мухите бяха престанали да прехвърчат. По-рано сутринта направо му бяха късали нервите: жужаха и кръжаха като мънички самолетчета, блъскаха се в стените и хапеха до кръв, ако се доберяха до гола кожа. Сега, изнурени от жегата, пъплеха там, където бяха кацнали за последно — по празните буркани и опаковки от храна, по петната върху масата, останали след Майрън, който ядеше като свиня и непрекъснато капеше.

Кони пак се обърна с лице към стаята и отиде с танцова стъпка при масата, където надигна кутийката оранжада, посетена наскоро от една от мухите, които Карл зяпаше.

— Мама казваше, че ако стане толкова горещо и тихо, ще вали дъжд.

— Нима?

За пръв път от цял час Карл отваряше уста. Гласът му като че ли ги изненада. Те го погледнаха — беше се отпуснал върху стола, който беше наклонил назад и бе подпрял на стената. Сесил също се беше дръпнал от прозореца, беше се разположил заднешком на дървения стол до масата и бе подпрял брадичка на най-горната пръчка. Майрън продължаваше да седи разкрачен в ъгъла, по устните му играеше една загатната усмивка, очите му бяха дори по-празни от друг път, а върху панталона му се тъмнееше влажно петно.

— Какво „нима“? — обърна се Кони към Карл.

— Ще вали.

— Може и да вали — отвърна тя. — Може и да не вали. Мама невинаги беше права.

Кони се вдигна на пръсти и се намести на масата. Карл се запита дали това момиче изобщо знае за какво служат столовете. Предпочиташе да сяда навсякъде другаде, но не и на стол.

— Ето, да вземем например мен — каза Кони и бръкна в пликчето с пържени свински сланинки, после продължи, както дъвчеше: — Мама все ме наказваше, ако не я слушах. Няма да повярвате, но ме биеше с колана на тате. Караше ме да се обличам като бабичка. След всяко провинение в училище трябваше да се извинявам на учителката и да ѝ се подмазвам. Всяка неделя по два пъти ме мъкнеше в онази нейна проклета църква, водеше ме и в сряда вечер, караше ме да вдигам ръце и като другите невежи тъпаци да се дера с цяло гърло: „Хвала на Христа!“. Въобразяваше си, че ако прави всичко това, ще стана добро момиче. — Тя се наведе напред, разтресе гърди и намигна напосоки. — Ето че сбърка.

Сесил се засмя, макар че погледна притеснено гърдите ѝ под тъничката прозрачна блуза. Карл също се ухили и кимна към опаковката от шест бири.

— Я ми донеси една.

— Топли са.

— Аз също.

Надяваше се такова отворено момиче като Кони да разбере тънкия му намек и тя не го разочарова. Без да сваля очи от него, дръпна една от бирите под найлона в опаковката, скочи от масата и тръгна към Карл, като въртеше дупе и люшкеше бедра, около които се вееше полата ѝ.

Когато отиде при стола, Карл не дръпна крака, които беше изпружил право пред себе си. Погледна я изпод вежди и я предизвика да стори онова, което, както виждаше, нея не я свърташе да направи.

Кони постъпи толкова предсказуемо, че чак му стана скучно.

Тя седна върху краката му и намести ходила от двете страни на бедрата му.

— Да ти я отворя ли?

— Да. Какво още се мотаеш?

— И на мен ми се пие бира — каза Сесил от другия край на стаята.

Кони не му обърна внимание. Карл също. Тя разтръска бирата, преди да я отвори. Както можеше и да се очаква, пяната бликна от кутийката, потече по гърдите и ръцете ѝ, закапа върху Карл. Младата жена започна да пици и да се киска, да облизва пяната, потекла от кутийката.

Карл я сграбчи за китките.

— Бирата си е моя.

Тя му подаде кутийката, като я сложи близо до устата му. Той сръбна от отвора, после Кони я наведе и започва да излива бирата направо в устата му. Карл я глътна, но Кони не спря да му налива от бирата.

— Хайде, изпий я цялата — подкани тя напевно. — Я да видим колко можеш да поемеш! Да ти помогна ли?

Кони сложи уста до неговата: наклоняваше струята ту към него, ту към себе си и се надпреварваше да пийне повече. Всъщност бирата течеше по-скоро по лицата им, отколкото в устата, но от това те се забавляваха още повече.

— Само съсипвате хубавата бира — отбеляза Сесил.

Малко преди бирата в кутийката да свърши, Карл пъкна ръка в колана на полата на Кони и бързо я дръпна, така че тя падна върху коленете му. Пусна празната кутийка, прокара пръсти през косата му и придърпа главата му. Допря притворени устни — влажни и лепкави, до неговите.

— Ама вие какво... — скочи Сесил от стола и дойде ядосан през стаята при тях.

Кони беше засмукала езика на Карл силно като прахосмукачка, но той все пак успя да се отскубне и извика:

— Майрън!

Другият мъж стана доста тромаво на крака, но с две великански крачки успя да препречи пътя на Сесил, когато той все още беше на няколко метра от мястото, където неговата приятелка целуваше ненаситно брат му. Майрън го удари с все сила. Карл чу как зъбите на Сесил се чупят като стари грънци, после той се свлече с трясък на пода.

— Какво, по дяволите, правиш? — изпищя Сесил. — Какви ги вършите? Карл! Кони!

Но младата жена сякаш бе забравила за съществуването му. Карл също не му обърна внимание. Докато Майрън бдеше над него, не го застрашаваше нищо. Горкият Сесил още не го знаеше, но сега той беше безпомощен като току-що родено мишле, хванато от стара улична котка. Стига да му паднеше случай, Майрън беше в състояние да се забавлява дни наред с омаломощената си жертва.

Кони се търкаше о бедрата на Карл. Той разтвори грубо блузата ѝ. Огромните ѝ гърди се оголиха и насмалко да го смажат. Тя напъха зърното на едната в устата му.

— Направи така, че да се втвърди. Той никога не ги смуче достатъчно силно.

Карл не само го засмука, но и го ухапа.

— Ей! — шляпна го Кони.

Той също я удари и ѝ разби устната. Кони го зяпна смаяна. Докосна с върха на езика раната и облиза кръвта.

— Копелдак!

После се хвърли да разкопчава ципа му настървено като златотърсач, съгледал в купчина камъни златна жила. Карл простена къде от удоволствие, къде от болка, когато Кони освободи набъбналия му член и го стисна силно с потни длани.

Той бръкна под полата ѝ и разкъса бикините. Кони се вдигна на пръсти, постоя малко, намести се и отново седна върху него.

Карл я остави сама да върши всичко и погледна към брат си — той се гърчеше, на пода досущ слепец, който си е изгубил бастуна и го търси опипом. От устата му капеха кървава пяна, храчки и слюнка. Бузите му бяха мокри от сълзите, той стенеше като обезумял. При вида на Сесил на Карл му се повдигна и го досрамя, че имат еднакво фамилно име.

Сесил вдигна глава и видя, че брат му го гледа.

— Как можа да го направиш?

— Какво съм виновен аз, че тя си е долна пачавра! Нали ти, братле, я доведе!

Карл запретна полите на Кони и ги вдигна, та Сесил да я вижда какво прави. Той изкрещя като смъртно ранено животно и със сетни сили се хвърли към тях, но Майрън го цапардоса с пестник по главата. Сесил залитна назад и се свлече на колене. Захлипа, навел глава, от устата върху гърдите му потече кървава слюнка.

— Я да видим на кого викаш „мръсна пачавра“? — попита задъхано Кони.

— По-добър ли съм от него?

— В тая работа си по-добър, дума да няма.

— Я не ме баламосвай — рече Карл уж смутен.

Тя отметна глава назад, затвори очи и ускори темпото.

— О, боже, само не спирай, чу ли, не спирай!

— И през ум не ми е минавало. Искам да покажа на Сесил как се правят тези неща!

Кони се бе увлякла толкова, че ѝ подейства като жесток шок, когато Карл я вдигна, обърна я и я блъсна на пода, където тя се приземи на четири крака.

— Какво правиш?

— Затваряй си устата!

После отново я облада, хвана я отзад за главата и я блъсна с все сила. Кони си удари лицето в дъсчения под, чу се пукот на кости и хрущяли. Младата жена изпищя.

Сесил допълзя при нея в напразен опит да я спаси. Майрън го изрита в ребрата, които изпукаха. Той зави от болка.

Карл се ухили на Майрън.

— Щом свърша, можеш да я пробваш и ти.

Другият мъж се ухили и стовари ток в бъбрека на Сесил.

Без да сваля очи от огледалото за обратно виждане, Джак излезе от паркинга на банката и се сля с движението по магистралата. Съмняваше се, че Ломакс ще се оплаче, задето го е нападнал със смъртоносно оръжие, и ще прати да го арестуват. След заплахите, че Гарсия ще го издаде, а онези приятелчета от „Истпарк“ ще си измият ръцете и ще му обърнат гръб, Ломакс едва ли си умираше от желание да си има вземане-даване с представителите на властта. Колкото и да искаше да се отърве от Джак Сойър, банковият служител надали щеше да се изложи на опасността да заложи капан, в който сам да се хване.

Но Джак пак му нямаше вяра.

Знаеше ли човек какъв номер може да извърти този хлъзгав като риба тип? Мъже като него вечно се измъкваха сухи от водата. Те нямаха никакви задръжки, не бяха верни на никого, обичаха единствено себе си и вършеха каквото си искат и когато си искат, без да се съобразяват с никого, освен със собствените си желания. За тях най-важни бяха собствените им ламтежи. Те не знаеха какво е съвест.

Вслушваха се може би само в инстинкта си за самосъхранение. Точно на това разчиташе и Джак. Не биваше да подценява Ломакс, включително и инстинкта му за оцеляване. Бе готов да се обзаложи, че банковият служител държи повече да отърве кожата, отколкото да търси мъст. Беше почти сигурен, че със заканите си е осуетил кроежите на Ломакс да сложи ръка върху имота на Корбетови. В най-лошия случай го е накарал да изчака.

Джак зави към една бензиностанция.

— Маслото сигурно е на привършване — каза той на продавача, след като го помоли да напълни догоре резервоара.

— Пикапа си го бива, господине.

— Не мога да се оплача.

Младежът май още нямаше и двайсет години. Продължи да се възхищава на автомобила и докато миеше предното стъкло. След като напълни резервоара, отвори капака на двигателя, провери маслото и

каза на Джак, че то наистина е на привършване, после влезе вътре да донесе туба масло. Точно тогава Джак забеляза в страничното огледало полицейската кола. Изтръпна целият. Нима беше сгрешил за Ломакс?

Но патрулният автомобил продължи нататък: полицаят, който беше сам, дори не погледна Джак.

Сценката, която беше разиграл на Ломакс, си постигна целта, но сега, като се замислеше, Джак си казваше, че е било детинско и глупаво да го прави и че се е водел отчасти и от собственото си себелюбие.

Сега, ако можеше да върне нещата, нямаше да се хвърля така с главата напред. Дума да няма, беше притиснал Ломакс до стената, но докога ли? Нищо чудно онзи да се окопити, да премисли всичко и от гордост да удвои усилията. С припряната си постъпка Джак всъщност можеше само да усложни положението на Ана, вместо да ѝ помогне.

Пък и кой беше той, че да ѝ помага? Делри го бе заподозрял, че иска да съсипе стадото. Дали покрай съмненията на свекър ѝ, подсилени от подозренията на хората в шерифството, които тази сутрин го бяха отвели от фермата, Ана не бе решила, че той е виновен? Той се притесняваше не толкова от часовете, през които го бяха разпитвали, колкото от укора, който бе видял в очите ѝ, докато се бе опитвал да обясни на Дейвид защо полицаите го отвеждат под конвой.

По ред причини Ана и синът ѝ щяха да се чувстват много по-добре, ако Джак се махнеше от живота им. Ето, резервоарът на пикапа беше пълен, не му оставаше нищо друго, освен да замине и да остави зад гърба си Блуър и всички в него. Съвестта му беше чиста: беше попритиснал Ломакс и той щеше да остави на мира Ана, която щеше да си намери друг финансов съветник.

Когато беше излязъл от банката, Джак се бе чувствал победител. Колко самонадеяно от негова страна! Сега се проклинаше, задето е постъпил толкова безразсъдно. Днес си бе тръгнал по живо, по здраво от шерифството, но дали и следващия път властите щяха да бъдат тъй благосклонни към него? Сега Джак съжаляваше горчиво, че е вадил на Ломакс нож. Само си търсеше белята! Да, час по-скоро трябваше да се махне от Блуър.

Момчето от бензиностанцията се върна с тубата масло.

— Тази марка става ли?

— И още как!

Докато маслото се стичаше в двигателя, момчето се върна при вратата на пикапа, застана до бензиноколонката, подпря се с крак на нея и се облегна.

— Дъвка? — предложи той на Джак.

— Благодаря.

— Щях да запомня пикап като вашия. Не сте наш редовен клиент.

— Не.

— Пристигате или си тръгвате от нашия град?

— Още не съм решил.

Младежът огледа улицата.

— На ваше място щях да се махна оттук.

— Защо?

— Тук е пълна скука.

— Така си е, градчето ви е спокойно.

— Освен ако не се появят братя Хърболд. Тогава вече ще настане голяма пушилка. — Момчето направи с дъвката балонче и го пукна, сякаш само това и чакаше: да се появят братята. — Баща ми ги познава от времето, когато са живели тук.

— Виж ти!

— Разправя, че където и да се появили, все неприятности създавали. Според него можели и да се върнат, но мен ако питате, за какво им е да идват тук, и то, при положение че току-що са духнали от затвора? На тяхно място щях да ида в някой голям град и да си живея живота. — Младежът намигна и пак изпука с дъвката. — Нали разбирате?

— Да, разбирам. — Джак се поизправи на седалката и бръкна в предните джобове на панталона си. — Колко ви дължа?

Момчето схвана намека, мина отпред на пикапа, метна празната туба от маслото в бидона за отпадъци и затвори капака на двигателя.

— В брой или с кредитна карта? Ако платите в брой, получавате пет процента отстъпка и безплатна бира „Кузи“.

Джак му подаде през смъкнатото стъкло на прозореца две банкноти от двайсет долара.

— Ще се възползвам от отстъпката. Задръжте бирата.

— Сигурен ли сте, че не я искате? Ние с приятелката ми събираме етикетите.

— Сигурен съм. Подарявам ви я.

— Вие сте върхът. Ей сега се връщам с рестото.

Докато разговаряха, Джак взе решение: няма да ходи никъде. Поне докато не хванат братя Хърболд или не ги убият, докато се опитват да ги заловят. Ана сигурно щеше да го изгони от фургона и фермата и той нямаше да ѝ се сърди, ако тя вече не му вярваше. Но Джак нямаше да мръдне от Блуър, докато Карл и Сесил бяха на свобода и имаше и най-малката вероятност да застрашат с нещо нея и Дейвид.

— Заповядайте — рече момчето и му подаде рестото.

— Благодаря за доброто обслужване — отвърна Джак.

— Винаги сте добре дошли. — Младежът кимна някъде зад рамото на Джак и добави: — Не знам накъде сте се запътили, господине, но на ваше място ще се опитам да изпреваря това.

Джак погледна през задното стъкло на пикапа и чак сега забеляза черните буреносни облаци, надвиснали над хоризонта.

— Ама че смотаняци!

Луси дойде при плота с каничка току-що направено кафе.

— Кой, Ези?

— Извинявай за езика, Луси. Гледах телевизора ти. — Беше дошъл тук да си почине от скуката и да пийне едно кафе. Хората вече си тръгваха от работа — отдавна си бяха изпили следобедните кафета. Ези беше единственият клиент в заведението.

Двамата с Луси обсъждаха предстоящия сезон по американски футбол и местния отбор, но Ези държеше под око и телевизора, докато келнерката сновеше между микровълновата печка и машината за кафе. По едно време Ези забеляза, че започва първата емисия на новините по местния телевизионен канал.

Първа бе новината за преследването на престъпниците, които бяха избягали преди цяла седмица, но още не бяха открити. В Северна Луизиана бяха намерените труповете на две възрастни жени, захвърлени на дъното на кладенеца в тяхната ферма. Сега правоохранителните органи в три щата бяха обединили усилия, за да заловят бегълците, а също и Сесил Хърболд и Кони Скагс.

По телевизията даваха пряк репортаж от магистрала, където дежуреха въоръжени до зъби полицаи с патрулна кола. Камерата хвана един как се прозява. Тъкмо заради тях Ези беше изругал.

Луси му сипа още едно кафе, после сложи юмрук на хълбока си и загледа заедно с Ези телевизора.

— На кого викаш „смотаняци“?

— При всички положения не на братя Хърболд.

— Значи според теб полицаите не си вършат както трябва работата?

Той я погледна свъсен.

— Ако избягаш от затвора, ако убиеш петима-шестима души и обереш банка, по магистралата ли ще тръгнеш?

— Божичко, Ези, не знам. Ти тук си спецът по престъпленията!

Той изсумтя. Луси беше единствената, която смяташе така.

— С тези патрули само пилеят време и пари на данъкоплатците.

— А ти какво ще направиш?

Той отпи замислено от кафето.

— На тяхно място — на мястото на братя Хърболд, де, щях да се скрия някъде и да изчакам бурята да отmine. Рано или късно полицията ще се откаже да плаща на хората си да седят със скръстени ръце и да зяпат телевизия. Нещо друго ще отклони вниманието на властите — почука Ези с крив показалец по плота. — Чак тогава ще предприема нещо, не по-рано.

Макар и да не го беше поръчвал, Луси му пренесе парче ябълков сладкиш.

— Искаш ли отгоре сладолед? Или бита сметана? Малко чедър?

— Не, предпочитам го така. — Не му се ядеше сладкиш, но колкото да не я обиди, все пак взе вилицата и отчупи едно парченце. Беше много вкусен, макар че коричката не бе така пухкава, както на сладкишите на Кора. — Познавах тези момчета, Луси. Не бяха кой знае колко начетени, но бяха умни за трима. Обзалагам се на следващата пенсия, че все ще измислят начин да надхитрят полицията. Вместо да залагат капани, в които братя Хърболд няма да се хванат за нищо на света, тези хора можеха да претърсват района педя по педя.

— Голям е, за да го обходят пеша, Ези.

— Знам. И не е обосновано. Всъщност си е невъзможно. Само казвам, че ако искат да ги намерят, трябва да направят това. Ако

изобщо ги намерят някога.

— Значи мислиш, че ще се измъкнат?

— Няма да се изненадам. Особено ако, както обикновено, Карл командва парада.

— Какъв срам, ако избягат! Представяш ли си, да убие най-хладнокръвно онези възрастни женици! Ами момчето? — Луси поклати глава: светът съвсем се е побъркал. — Защо не споделиш с някого теорията си, Ези?

— Няма да ме чуят — промърмори той.

— Как така няма да те чуят!

Ези обаче беше сигурен. Беше предложил услугите си на шериф Рон Фостър, който му бе показал вратата. Нямаше намерение да се унижава още веднъж.

— Не съм притрябвал на никого, Луси. Според тях мозъкът ми се е размекнал само защото съм стар и грохнал.

— Сега пък си просиш комплименти — засмя се келнерката, после се пресегна през плота и го потупа закачливо по ръката. — Изобщо не си стар, Ези Хардж. И доста има да поживееш, докато грохнеш.

— Не си ме виждала, когато ставам от леглото.

Едва след като изрече думите, се усети, че Луси може да ги изтълкува превратно. Ето на, когато вдигна глава, тя го гледаше разнежено, с премрежени очи. Ези взе с разтреперана ръка чашата с кафето.

— Не съм от най-приятните гледки, повярвай! Кора все ме подиграва, че съм кека.

Вече не гледаше Луси, но усети как тя посърва. Известно време сервитьорката мълча, сетне рече:

— Доста време я няма.

— Да.

— Кога си идва?

— Всеки момент — излъга Ези.

— Аха! — Отново настъпи дълго мълчание. Накрая Луси се прокашля. — Докато се прибере, на драго сърце ще ти готвя. Само да кажеш!

Ези въздъхна тихичко, че отново са възстановили предишните граници в отношенията си, вдигна очи и се усмихна над синия

пластмасов плот на Луси.

— Много мило от твоя страна. Благодаря ти.

Изяде последното парче от сладкиша, отпи от кафето и стана от стола.

За Луси той беше по-скоро гостенин, отколкото клиент и затова тя го изпрати чак до вратата. Докато Ези си бе говорил с нея, времето се беше променило. Небето бе притъмняло. Вятърът шибаше сенника над входа на кафенето и го издуваше като платно на лодка.

— Май най-после ще вали — отбеляза Луси.

— Да.

— Пази се, Ези.

— Благодаря ти още веднъж за сладкиша.

— Ези! — Той спря и се обърна. Луси мачкаше в ръцете си кърпа за бърсане на съдове. — Завчера, след като си тръгна, онези дърти клюкари... — Тя кимна към масата, където старците се събираха всяка сутрин на сладки приказки. — Казаха, че Карл Хърболд се е зарекъл да убие Делри Корбет.

— Е, вече не може. Тази работа я свърши сърцето на Делри.

— Защо ли е казал такова нещо?

— След като получи присъда за убийството на ченгето в Аркаделия, Карл реши да обжалва. Позволиха му да се обърне към по-висшата инстанция, но той се отказа от дотогавашния си адвокат и помоли Делри да му даде пари за друг. Делри рече и отсече: като си забъркал тази каша, сега сам ще си я сърбаш! Карл да бъде благодарен, че не са го изправили пред съд и тук, в окръг Блуър, да отговарял за убийството на Патси Маккоркъл. Карл се закле, че няма нищо общо със смъртта на момичето. Делри го обвини в лъжа и го изобличи пред всички. Момчето направо побесня и започна да сипе какви ли не закани по негов адрес. Загуби делото в апелационния съд и стовари вината върху втория си баща, задето е отказал да му намери по-добър адвокат. Разправяше на всеки срещнат, че ако Делри е обичал него и брат му Сесил, животът им е щял да бъде по-различен.

— А Делри наистина ли е виновен, че са станали такива непрокопсаници?

— Може би. Но само донякъде. Момчетата вече си бяха изпуснати, когато той се ожени за майка им.

Луси погледна празната маса, после пак се извърна притеснено към Ези.

— Старците казаха и че... че Карл се е зарекъл да убие и теб.

— Не им обръщай внимание. Чешат си езиците колкото да минава времето.

— Наистина ли го е казал? — настоя жената.

— Да, каза нещо от този род — потвърди от немай-къде Ези. — Бил рецидивист само защото когато бил дете, съм го вкарвал за щяло и нещяло зад решетките. Заради мен полицейското му досие било дебело няколко пръста и по тази причина съдът в Арканзас му дал толкова тежка присъда.

— Това още те притеснява, нали?

— А, не, Луси! Празни дрънканици! То оставаше да ги взимам на сериозно!

— Не, говорех ти за смъртта на малката Маккоркъл. Още не ти дава мира.

Ези беше изненадан от прозорливостта ѝ. Или наистина му личеше като татуировка? Не му беше приятно, че околните усещат колко му тежи тази стара история, но все пак си призна най-чистосърдечно:

— Сещам се за това от време на време.

Луси дори не трепна, все така вперила в него силно гримирани очи. Уклончивият му отговор явно не я беше задоволил. Голям късметлия беше, няма що — всички жени в живота му притежаваха невероятна интуиция.

— Да, Луси, още ме притеснява. Да ти призная, непрекъснато мисля за това.

— Момчетата така и не си понесоха вината — отбеляза Луси и върху сбръчканото ѝ лице се изписа състрадание към мъките на Ези. — И ти не можеш да го преглътнеш, защото смяташ, че са я убили те.

— Не съвсем, Луси. Вече започвам да си мисля, че не са я убили братя Хърболд.

Вятърът се оказа дори по-силен, отколкото му се бе сторило през прозорците на заведението. Докато вървеше по тротоара към колата, Ези присви очи — вихрушката беше толкова мощна, че вдигаше от

канавките облаци пясък. Той държеше с едната ръка шапката върху главата си, а с другата търсеше в джоба си ключовете от автомобила.

По-рано същия ден неколцина ученици от оркестъра на гимназията бяха обиколили една по една колите, спрени в центъра на града, и бяха пъхнали под чистачките рекламни листовки за някакъв благотворителен концерт, които сега се вееха като крилете на рояк яркорозови пеперуди.

По тротоара от другата страна на улицата се носеше надуваемо детско басейнче, изложено допреди малко на разпродажбата пред магазина за домашни потреби. Накрая басейнчето тупна на платното и шофьорът на задаващата се камионетка трябваше да завие рязко, за да не го премачка с гумите си.

Ези се качи в колата и включи фаровете. Макар че до залез-слънце оставаше много време, вече беше тъмно от ниските, препускащи по небето облаци. Покрай него профучаваха мотоциклетисти, които бързаха презглава да стигнат, където са тръгнали, преди да ги е застигнала бурята. Докато пътуваше към къщи, Ези стана свидетел как неколцина от тях се разминават на косъм с катастрофата.

Караше по-предпазливо, отколкото му се искаше. Бурята осуетяваше намерението му да се прибере бързо и да помисли над думите, които най-неочаквано се бе чул да изрича пред Луси.

Но неволно се притесняваше. Започна да мисли като представител на властите, изправен пред природно бедствие, което застрашава обществената сигурност. Не бе изключено да стане наводнение. Трябваше да подготвят пилоните, които да наслагат по ниските кръстовища, да не би някой глупак да се опита да премине през високата буйна вода и да заседне наред улицата. Пожарната команда трябваше да бъде вдигната под тревога, в случай че градът бъде връхлетян от торнадо. Всички служители в шерифството трябваше да бъдат мобилизирани.

По едно време забеляза, че кара с пълна скорост към шерифството — беше забравил, че вече няма работа там. Щеше да стои вкъщи и да наблюдава отстрани как бушува тази, а и всички други бури.

Тъкмо се прибра, и чу в далечината първата гръмотевица, която прокълнтя съвсем в унисон с мрачното му настроение. Къщата беше

необичайно тъмна. Ези включи осветлението и тръгна през сумрачните стаи, после излезе през задната веранда и прибра под навеса градинските мебели и хибискусите, на които Кора трепереше като на малки деца.

Мина му през ума да ѝ звънне и да я пита дали и в Западен Тексас времето е лошо, дори да я накара да се почувства малко гузна, задето я няма да сподели с него самотната вечер.

Но не му се искаше тя отново да го отреже. Поне засега. Накрая, ако се наложеше, щеше да я моли на колене, щеше да ѝ дава обещания, които сигурно нямаше да изпълни, щеше да направи всичко, само и само тя да се върне вкъщи. Но тази вечер не беше в настроение да го стори.

Последния път, когато ѝ се бе обаждал, Кора бе попарила всичките му плахи опити да отвори дума за помирение. И не само това, не им беше обърнала внимание, беше го прекъсвала всеки път, когато Ези се бе мъчил да заговори за тях двамата. Вместо да го утеши, му беше губила времето и му бе харчила парите с този извънградски разговор да му приказва за погребението на Делри Корбет и за храната, която Ези трябвало на всяка цена да занесе на Ана.

Може би още от самото начало той е бил на косъм да разбули случая. Може би, след като откриха в неговия окръг трупа на мъртвото момиче, той се е изкушил да направи прибързано, макар и логично заключение. Може би му се е искало убийството да е извършено от братя Хърболд, защото рано или късно те неминуемо щяха да извършат нещо ужасно и да оставят подире си труп. Беше само въпрос на време. Ези просто беше изпреварил събитията, и толкоз.

Братята имаха доста сериозно алиби: бяха пътували с автомобила си към Аркаделия. Бяха ги заснели с охранителните камери, докато рано на другата сутрин са извършвали там кражбата в магазина. Но Ези бе решил, че именно те са извършили убийството, и бе нагодил фактите така, че някак да се вместят в хипотезата му. Все едно да накараш жена да ходи с обувки трийсет и седми номер, когато тя всъщност носи трийсет и осми номер.

Карл се кълнеше, че е невинен, и това открай време притесняваше Ези. Тъкмо това бе мъничкото камъче, което преобръщаше каруцата му. Защо Карл се перчеше с всички други злодеяния, които бе извършил, а отричаше категорично да си е тръгвал

онази вечер от заведението „Вагън Уийл“ заедно с Патси? Според Ези той просто му правеше напук. Ами ако не беше така? Ами ако поне веднъж в опропадения си живот Карл казваше истината?

Онова, което притесняваше Ези най-много, бе, че ако Карл и Сесил не са си тръгнали онази вечер с момичето, значи то е било с някой друг. Значи някой друг е завел Патси на реката, възползвал се е от нея като жена и я е оставил мъртва в тръстиката. Значи някой друг знае отговорите на въпросите, над които Ези си блъскаше главата вече близо четвърт век.

Нима той бе посветил кариерата си, а и немалка част от своя живот, на това да се опитва да докаже, че Карл и Сесил са били там, а всъщност друг е чул последния дъх на Патси Маккоркъл? Нима беше допуснал един убиец да се разхожда на свобода?

Ако беше позволил това да стане, щеше да се окаже, че е кръгъл глупак.

— Така сме си по-добре. Нали, Майрън?

— Да, Карл.

— Направихме го, защото нямахме друг избор.

— Да.

Майрън ядеше направо от консервата виенски наденички. Пръстите му бяха в лой, която капеше по пода, защото той не намогваше да я оближе.

— Разправял ли съм ти някога за втория си баща?

— Спомена веднъж, че бил негодник.

— Меко казано, Майрън. Една прекрасна вечер майка ни дойде вкъщи заедно с този мухльо и оповести, че това е новият ни татко. Да си умреш от щастие! Ние със Сесил веднага го намразихме и изобщо не сме го крили. От деня, когато се ожениха, започна война: те срещу нас. Ние с брат ми нямахме нужда от нищо друго, освен да сме заедно. Бяхме неразделни. — Той въздъхна тежко. — Но Сесил се изкофти покрай Делри, така да знаеш. Брат ми явно взе присърце някои от лекциите му, защото колкото повече порастваше, толкова по-кекав ставаше. Не след дълго не остана нищо от чувството му за хумор и вкуса към приключенията. Върхът беше онзи път в Аркаделия. Брат ми направо си умря от страх и ме остави аз да очистя ченгето. Какъв брат е това? — попита погнусен Карл. — След онзи случай, Майрън, вече не можех да разчитам на него за нищо. Ето и сега. Спореше с мен за всяка дреболия, нали така? Ти беше тук. Чу го с ушите си. — Той погледна Майрън и добави сериозно: — Ако правех, каквото ме съветваше Сесил, досега да са ни окошарили.

— Точно така, да са ни окошарили! — повтори Майрън, после разчопли пъпката върху брадичката си и отпи от кутийката с бира, сякаш този разговор не го засягаше и той нямаше нищо против да дели бунгалото с два трупа.

Карл му завиждаше за много неща. Не би се възпротивил да се озове за малко, за съвсем мъничко в неговия кух свят, където нямаше

значение нищо, освен задоволяването на глада, какъвто и да е той. Майрън пет пари не даваше, май дори не помнеше, че е мъчел Сесил, докато той е изпаднал в такова състояние, че е молел да го убият. Накрая Карл стори точно това — долепи пистолета до тила му.

Погледнато в тази светлина, всъщност бе направил на брат си огромна услуга. Убивайки го, бе проявил милосърдие, а не жестокост.

Въпреки това в устата му беше останал горчив привкус. Още повече го изнервяше и че дели бунгалото с двама мъртъвци. Нямаше да е зле те с Майрън да изнесат труповете навън или те да започнат да се разкапват по-бързо, та той да не е принуден да ги гледа. Още не се бяха вмирисали, но когато започнеха да смърдят, какво щяха да правят те с Майрън?

Безгрижно, сякаш пренасяше чували с картофи, Майрън бе завлякъл труповете в ъгъла, за да не му се пречат в средата на бунгалото. Сега те лежаха точно както ги беше оставил и наподобяваха купчина окървавени дрехи и безжизнени крайници.

На Майрън явно не му пречеше да гледа вкамененото лице на Сесил, краката на Кони, по които се червенееха струйки спечена кръв, или приличните на наниз синини по врата ѝ. Майрън я беше любил пламенно, макар и доста недодялано. На Кони не ѝ беше допаднало, че е толкова груб, и до сетния си дъх се бе мъчила да се отскубне. Но тя си беше пачавра. Чудо голямо, че е умряла — никой нямаше да усети загубата!

Карл се мъчи как ли не да се натъжи за смъртта на брат си, но единственото, което изпитваше, беше съжаление, че Сесил е издъхнал точно както е и живял: като жалък страхливец и отрепка. Ако беше проявил поне мъничко мъжество, сигурно още щеше да е жив. Вместо това бе ревнал като малко дете и точно заради това сега Карл го презираше, вместо да тъгува за него.

— Никога нямаше да стигне, закъдето сме тръгнали — каза Карл, изричайки на глас мислите си. — Мога да ти дам стотици примери, когато в последната минута го е хващало шубе и той се е отказвал. Станеше ли напечено, винаги развяваше белия байрак и ме оставяше аз да върша вместо него мръсната работа. Но какво да се прави, беше ми брат. Ще ми липсва ужасно.

Макар и Карл да се съмняваше, че Майрън има и най-малка представа какво е да си привързан към брат си, олигофренът кимна в

знак на съгласие.

— Затова пък, сега мой човек, парите ти стават двойно повече — отбеляза вече по-бодро Карл.

Майрън се ухили, при което се оголиха грозните му зъби. Карл потрепери.

— Божичко, Майрън. Знаеш ли какво е това четка за зъби...

Изстрелът прокънтя в бунгалото като свистящ камшик. Карл и Майрън се проснаха на пода по корем, за да се прикрият.

Дейвид се прицели с пръстчета към тавана, уж че стреля с лазерно оръжие по извънземните, които го нападаха на цели орляци. Бяха слюзести, гадни грозотии с носове, от които се стичаха сополи, и с космати брадавици по главите. Бяха с ципести ръце и дълги езици, които те убиваха на място, защото по тях имаше отрова. Дори рейнджърите не бяха в безопасност. А Дейвид беше тъкмо такъв — рейнджър. Не, беше предводител на рейнджърите, най-храбрият сред тях. Извънземните си умираха от страх.

— Бум! Бум! — започна да стреля малчуганът с лазерното оръжие и направи на пихтия главатаря на извънземните.

После ги изби всичките до крак.

— Тук рейнджър ХТ-3, обаждам се от база 009. Къде се намирате? Чувате ли ме? — Момченцето нагласи върху главата си въображаемите слушалки. — Задачата е изпълнена.

Погледна майка си, която лежеше с гръб към него. Одеве беше слязла в хола да му каже да легне и да поспи. Дейвид бе започнал да я убеждава как ли не, че не е уморен, че следобед спят само бебетата, че децата по телевизията никога не спят следобед. А камо ли пък рейнджърите. Но рейнджърите си нямаха и майки, които да ги гледат нацупено и с това да им намекуват, че ако не слушат, зле им се пише.

Ето защо Дейвид последва майка си на горния етаж, като повтаряше „по дяволите“, „дрън-дрън“, „задник“, все грозни думички, които тя не чуваше.

Ето едно от хубавите страни на това майка ти да е глуха. Можеш да си говориш каквото ти скимне и тя няма да разбере. Или да се преструваш, че спиш, докато тя задреме, и после да изстрелваш ракети и да издаваш звуци, без тя да се събуди просто защото не ги чува.

Но Дейвид беше изтребил всички извънземни и сега скучаеше.

Преброи на глас до сто, както майка му го беше научила наскоро. После се опита да преброи от сто до едно, но стигна някъде до седемдесет и пет и му омръзна.

Започна да цъка с език, за да види колко силно може да го прави. Преди, цъкаше ли пред дядо си, той се ядосваше и му казваше да престане, било невъзпитано и дразнело. Виж, на Джак не му пречеше. Двамата с Дейвид дори си направиха състезание кой ще цъка с език по-силно. Джак цъкаше много силно. По-силно от всички останали.

При мисълта за Джак Дейвид отново се натъжи и дори му се приплака, но той си каза, че няма да плаче, защото не е някое ревливо бебе. Завъртя се на другата страна и се загледа в близкото пространство. Майка му беше казала, че Джак може и да не се върне, и Дейвид се страхуваше, че тя ще се окаже права: по телевизията, ако полицаите отведяха някого, той почти никога не се връщаше. Или го убиваха, или го пращаха в затвора, или нещо друго.

Дейвид направо не знаеше какво ще прави, ако Джак не се върнеше. Пак щеше да стане същото, както преди да дойде Джак, само дето нямаше да го има и дядо. Щяха да са само те двамата с майка му.

Майка му си беше добричка. Готвеше му вкуснотии. Играеше с него на разни игри и не се сърдеше, ако спечелеше той. Ако Дейвид се разболееше, тя го слагаше върху коленете си и го люлееше, макар и да твърдеше, че вече е станал голям почти колкото нея. Ако ли пък той се уплашеше, се гушваше до мама и отпускате глава върху нея там, където тя беше най-дебела.

Но майка му си беше момиче. Вечно се притесняваше да не би Дейвид да се удави или да си извади окото, или да си счупи врата и не знам още какво. Ако тя беше наблизко, Дейвид не можеше да пишка навън. Тя се мръщеше и ако той пърди. Според момичетата най-ужасното нещо на този свят е да пърдиш. Най-малкото според мама.

Днес, когато Дейвид се разплака, че Джак си е отишъл, майка му каза, че щом тръгнал на училище, изобщо нямало да се сеща за него. Било много интересно всеки ден да ходиш на училище.

Тя се усмихна така, че се видяха всичките й зъби, и му каза:

Ще се научиш да четеш.

Дейвид й напомни, че вече знае да чете.

Ще се научиш да четеш по-добре. И ще се сприятелиш с много момченца и момиченца на твоя възраст.

Дейвид тайничко си мечтаеше да има приятел. Веднъж мама и дядо се скараха дали да ходел на забавачница. Дейвид не успя да разчете всички знаци, но повечето ги разбра. Надяваше се майка му да надделее и той да тръгне на забавачница, и да си играе с другите деца. Но дядо му отсече, че майка му щяла да го научи на всичко, което той трябвало да знае, и не му трябвало да ходи на никаква забавачница, понеже скоро щял да тръгне на училище.

Когато тръгнеш на детска градина, сигурно щяха да го включат в отбора по футбол. И той щеше да се представи добре. Тичаше много бързо. Вероятно щеше да ходи и на рождени дни, точно както децата по телевизията. Но не беше много сигурен какво се прави на рожден ден. Ами ако другите деца не го харесаха? И откажеха да го вземат в отбора по футбол? Можеха да решат, че е глупав и не знам си още какво.

Определено щеше да му е по-добре, ако Джак беше тук с тях. Дейвид можеше да обсъди с него всичко. Когато питаше нещо мама, тя говореше разни глупости, каквито говорят всички майки. Все повтаряше, че всички щели да го харесат и как той щял да стане любимецът на учителката. Откъде пък беше толкова сигурна?

Виж, Джак щеше да му влезе в положението. Но Джак го нямаше. Беше се качил на пикапа и беше заминал с един от полицаите. Ами ако не се върнеш никога повече?

Я чакай!

Джак не си беше взел багажа! Не можеше да замине завинаги, без да си вземе багажа! Щеше да се върне да си го прибере, нали така?

И тогава на Дейвид му хрумна най-блестящата идея.

Той погледна плахо към майка си. Още спеше. Хлапето се намести бавно и се приплъзна към края на леглото. Без да сваля очи от майка си, да не би тя да се събуди, изпружи крачетата, докато пръстите му не опряха на пода. Една от дъските изскърца под тежестта му и той застина, но после се сети, че майка му няма как да го чуе. Можеше да усети само вибрацията, затова момченцето тръгна много предпазливо, на пръсти към вратата. Щом стигна при нея, погледна за последно леглото. Майка му не се беше помръднала. Дейвид затвори след себе си вратата.

Докато слизаше по стълбите, забеляза, че е тъмно. Майка му явно бе спала много дълго. И вече беше вечер. Дори нощ.

Изтръпнал, очакваше да чуе как тя слиза подире му. Ако я попиташе дали може да направи това, майка му сигурно нямаше да разреши. Точно сега беше моментът. Дейвид щеше да изтича дотам и да се върне, преди тя да е усетила, че го няма.

Щом се върнеше, щеше да се качи горе и да скрие нещата под леглото, после щеше да събуди майка си и да ѝ каже, че е поспалана и е гладен. Тя така и нямаше да разбере, че е излизал от къщата, нещо, което му бе забранено да прави, ако първо не ѝ се обади. Не му даваха никога, ама никога да излиза от двора без нея или дядо. „Дворът“, това беше моравата с бялата ограда около нея.

Ама че глупаво правило! Нали уж бе достатъчно голям, за да ходи на училище?

Дейвид отключи входната врата, излезе на верандата и затвори внимателно подире си. Поспря на верандата. Всичко изглеждаше едно такова странно. Някак зелено и особено. И небето си беше страшничко. Малчуганът видя нащърбените зъбци на светкавица, чу и тътена, който последва.

Дали да не изчака и да не отложи за друг път?

Но надали щеше отново да му се отвори случай като този.

Преди да се е разубедил, хукна надолу по стълбите и прекоси двора. Промуши се под оградата и свърна към конюшната. Докато тичаше покрай ограденото пасище, забеляза, че конете се държат някак странно. Препускаха покрай оградата първо в едната посока, после и в другата, сякаш се опитваха да изскочат навън. Цвилеха и блъскаха с копита, тръскаха гривии и въртяха очи. Днес Дейвид за нищо на света не би ги яздил, дори и Джак да ги държи за юздите и да ги води.

Отново поспря и се запита дали все пак не спи. И не сънува. Но пак блесна светкавица и той разбра, че е буден.

Хукна презглава. Ако не побързаше, можеше да завали и да го намокри и тогава майка му щеше да разбере, че е излизал, без да е поискал разрешение.

Въпреки че се бе пристегнал с предпазния колан, Джак изхвърча нагоре, когато пикапът мина през една дупка, и си удари главата в

тавана на купето.

— По дяволите! — изруга той, но не заради дупката или болката в главата, а защото, макар и да караше с близо сто километра в час, имаше чувството, че е заседнал в подвижни пясъци.

Беше пропаднал в дупката, понеже гледаше не пътя, а небето. Разпозна предупредителните признаци, защото ги беше виждал и преди. Веднъж в Алтърс, щата Оклахома, втори път в малко градче в Мисури, името, на което вече беше забравил. Когато небето беше такава и въздухът сякаш беше просмукан със зеленикава светлина, значи имаше условия за образуването на торнадо.

Джак погледна познатия пътен знак, покрай който профуча, и разбра, че е само на четири-пет километра от фермата.

— Хайде, хайде, по-бързо! — подкани той пикапа да покаже на какво е способен.

Добре, че на бензиностанцията беше проверил маслото.

По предното стъкло затрополиха огромни капки дъжд. В неестествено застиналия въздух се изви вихрушка. После втора, по-силна от първата. За по-малко от минута клоните на дърветата покрай магистралата сякаш полудяха. Западаха листа, които се оплетоха в чистачките. Заваля по-силно. Джак погледна разбуненото небе и изруга още веднъж.

От пороя, бликнал внезапно след няколкомесечната суша, пътят бе станал опасно хлъзгав. Пикапът поднесе, когато най-сетне Джак стигна портата и удари спирачки. Успя все пак да спре на около трийсетина метра от вратата, даде на задна, после превключи скоростта и профуча под металната арка.

Първата мисъл, хрумнала му, след като видя къщата, бе, че всички прозорци са тъмни. Защо ли лампите не светеха? Дали Ана и Дейвид бяха тук? Или Ана се е притеснила от задаващата се буря и е заминала за града, за да изчака да отmine най-страшното? Може би беше у Марджори Бейкър?

Джак не губи време да затваря портата. Още щом угаси двигателя, изскочи от пикапа и се завтече по предното стълбище към верандата. Не си направи труда да натиска звънеца. Отвори вратата и вятърът я подхвана, изтръгна я от ръката му и я запрати с все сила о вътрешната стена.

Трясъкът бе толкова силен, че да събуди и мъртвите, но въпреки това Джак извика колкото му глас държи:

— Ана! Дейвид!

Втурна се в хола. Беше празен, телевизорът не работеше. Джак хукна да обикаля една по една стаите и да вика Дейвид. В кухнята отвори вратата на мазето и надзърна, но не видя дори най-долните стъпала, толкова тъмно беше долу. А и ако се бяха скрили там, Дейвид щеше да се обади.

— По дяволите, къде сте?

Върна се във входното антре и се завтече нагоре по стълбите за втория етаж, като взимаше стъпалата по две-три наведнъж. В стаята на момчето нямаше никого. Джак хукна към стаята на Ана и нахълта като хала през вратата. Младата жена лежеше на кревата.

— Ана! — извика той, после прекоси с три скока стаята и разтърси младата жена.

Тя скочи като ужилена — явно беше ужасена, че я будят толкова рязко от дълбокия сън. Дишаше тежко и примигваше, стъписана, че вижда Джак в стаята си, надвесен над леглото ѝ. Той си даде сметка, че сигурно прилича на обезумял, затова вдигна ръцете си с дланите нагоре.

— Къде е Дейвид?

Ана погледна намачканите завивки до себе си и се сепна.

— Задава се буря — обясни ѝ Джак. — Трябва да намерим Дейвид! Побързай!

Ана може би не разбра припрените думи, изречени на един дъх, но все пак схвана, че няма за кога да се бави, стана от леглото и последва Джак към вратата. Провериха в стаята на Дейвид, надзърнаха на тавана, в гардероба в стаята на момчето, под леглото му. От него нямаше и следа.

— Къде може да е? — попита Джак и я стисна за раменете.

Тя поклати трескаво глава.

Като се блъскаха, двамата се втурнаха надолу по стълбата.

— Вече проверих и тук, но нека погледнем още веднъж — прикани Джак, като гледаше Ана право в лицето, така че тя да разбере всяка негова дума. — Аз ще претърся тази част на къщата. Ще се срещнем пак тук.

След по-малко от минута двамата отново бяха в антрето. Ана се хвана за главата. Беше на ръба на истерията. Джак изскочи на верандата, отиде в единия ѝ край и погледна на северозапад.

И го видя.

Гневният пръст на разрушението, спуснал се от завесата на облаците.

— По дяволите!

Сграбчи Ана за ръката и скочи от верандата, като дръпна след себе си и младата жена. Тя успя да се приземи на крака. Джак се завтече към убежището, което Делри беше прокопал в случай на смърч — знаеше, че е в другия край на ограденото пасище. Старецът му го беше показал малко след като го бе взел на работа.

Джак видя, че конете са ужасени, и съжали, че не може да им помогне, но тук, на ограденото пасище, те бяха в по-голяма безопасност, отколкото в конюшната, която можеше да се срути и да ги затисне. Но дори и навън конете да не бяха в безопасност, Джак трябваше да се погрижи най-вече за Ана и Дейвид.

Но Ана не искаше да му помогне. Щом приближиха убежището, тя застина като попарена — отказваше да се помръдне.

— Слизай долу! — изкрещя той, за да надвика воя на вятъра. — Аз ще намеря Дейвид.

Младата жена се отскубна от ръката му и хукна, но не към убежището, а в обратната посока.

— По дяволите! — изруга Джак и се завтече след нея.

Тя стигна при конюшната броени секунди преди него и се замъчи да отвори тежката метач на врата. Вятърът рошеше косата ѝ и издуваше роклята ѝ. Дъждовните капки се забиваха като иглички в гърба ѝ, но Ана не мислеше за нищо друго, освен как да намери сина си. Джак я изтика и вкопчи пръсти в ръчката на вратата.

— Дейвид! — извика, свил на фуния длани около устата си. — Дейвид!

Притича по пътеката в средата на конюшната, като надзърташе във всеки бокс и в помещението за такъмите, стигна другия край на пътеката, а момчето го нямаше и нямаше. Джак отвори задната врата.

— Божичко!

Не го извика. Изрече го по-скоро като молитва.

Халата вече се е превърнала в истинско торнадо, но като че ли още не можеше да реши дали да си остане високо във въздуха или да се развихри на земята. От секунда на секунда ставаше все по-бърза и мощна, фермата се падаше точно на пътя ѝ. Джак и Ана разполагаха може би с минута-две. Дори с по-малко.

Докато Джак се опитваше да осмисли бедата, в която са изпаднали, Ана го избута от пътя си, изплъзна му се, когато той се пресегна да я хване, и хукна през голото поле право към фургона.

Джак се втурна подире ѝ, настигна я и продължи да тича през глава нататък. Стигна при фургона и тутакси заблъска с все сила отстрани по алуминиевата конструкция, после се завтече към вратата и в стремежа си да я отвори по-бързо за малко да я откачи от пантите.

— Дейвид! Дейвид!

Момченцето се беше сгушило в ъгъла на тясното, прикачено към стената легло.

— Ще ми се карате ли? — попита то с тракащи зъби — беше сковано от ужас.

Джак го гушна и го вдигна на ръце.

— Не, мой човек, няма да ти се караме. Радвам се, че те виждам!

Ана тъкмо влизаше във фургона, когато той скочи заедно с момченцето през отворената врата.

— В убежището!

Този път тя не се поколеба, не започна и да спори — начаса смени посоката. Тримата хукнаха пак през полето покрай конюшната. Разстоянието никога не им се беше струвало толкова голямо. Уж тичаха през глава, а Джак имаше чувството, че тъпчат на едно място. Накрая все пак стигнаха при подземното убежище.

Дейвид се беше вкопчил във врата на Джак и той остави Ана да отвори вратата. Но на нея ѝ беше трудно: едва я беше повдигнала, когато вятърът я блъсна и я затръшна. Джак погледна през рамото си. Смерчът се беше снишил и прокопаваше бразда през полето, което

току-що бяха прекосили. По-бързо, отколкото можеше да улови зрението му, халата изтръгваше от пръстта подпорите на оградата и ги всмукваше нагоре във вихъра. Звукът беше ужасяващ.

Ана се спусна надолу по стълбите пред него и Дейвид. Джак ѝ подаде детето, после с все сила вдигна вратата, за да я затвори. Сякаш цяла вечност си игра на война с майката природа, показала най-страховития си и кръвожаден облик. Вихрушката свалеше лист по лист ламаринения покрив на конюшните. Един от листовите профуча покрай Джак. Ако беше минал само десет крачки по-близо, щеше да го разреже на две.

Стиснал зъби, той напъна сетни сили и успя да вдигне вратата, после слезе долу и я затръшна едва ли не върху главата си. Залости я отвътре.

Озовал се в гробовната тишина и непрогледния мрак, загуби равновесие и залитна надолу по циментовите стълби.

— Джак!

Той се насочи към треперливото гласче на Дейвид. Но усети ръката, която Ана му бе протегнала, за да му помогне да слезе в тъмнината. Стиснал дланта ѝ, той заслиза пипнешком, много предпазливо, докато не докосна крачето на Дейвид, рамото на майка му, косата ѝ, бузката на момчето.

Прегърна ги закрилнически, сякаш за да ги защити от бурята, бушуваща навън. Ана зарови глава върху едното му рамо, Дейвид — върху другото. Той ги прегърна и ги притисна до себе си. Смерчът запокитваше срещу вратата на убежището какви ли не предмети, Дейвид хлипаше ужасен. Ана също бе усетила вибрациите и трепереше.

Джак ги успокояваше през шепот: знаеше, че момчето ще го чуе, и се надяваше, че макар и Ана да не може да го чуе, ще се поуспокои от дъха му върху косата си. Младата жена бе отпуснала доверчиво длан върху бедрото му. Дейвид го стискаше с юмруче за ризата. И Джак разбра, че те са единственото, което има значение. Както и това, че разчитат на него и му се доверяват. Всичко друго сякаш се стопи.

На гърлото му заседна буца, толкова развълнуван беше. Замижа, за да прокуди от спомените си своето самотно минало. Притисна още по-силно до себе си Ана и Дейвид. Тяхната близост, топлината им сякаш се плисна по цялото му тяло. Щеше да помни до сетния си дъх

този миг. Никой не можеше да му го отнеме. За пръв път през живота си той изпитваше любов.

Можеше да ги прегръща така цяла вечност, но по едно време Дейвид стана неспокоен и се опита да се отскубне.

— Това смерч ли беше, Джак?

Неохотно той пусна детето и Ана и приклегна.

— Точно така, смерч.

— Мале, като на кино! — възкликна Дейвид. Сега, когато опасността бе отминала, на него започна да му става интересно. — Според теб съборил ли е къщата? Ами ако е грабнал кравите и ги е отнесъл?

— Надявам се, че не — засмя се Джак.

Ана намери пипнешком в тъмното ръката му. Опъна пръстите му и изписа върху дланта няколко букви:

— С... в... е... т... Светлина ли? Светлина. — Джак я потупа по коляното, за да ѝ покаже, че я е разбрал. — Дали тук има лампа, Дейвид?

— Виси от тавана.

Мъжът се изправи и затърси пипнешком крушката. Намери късото шнурче, дръпна го и примига срещу внезапно блесналата светлина.

— Олеле! Вижте какъв паяк! — възкликна Дейвид.

Но Джак гледаше Ана, която пък гледаше него, и макар тя да приличаше на мокро коте, той си помисли, че никога не е била похубава. Подгизналата блуза бе прилепнала прелъстително към кожата ѝ и не скриваше нищо. Със завидно кавалерство Джак вдигна отново очи към лицето ѝ, което беше приказно хубаво. Колкото и неугледен да се чувстваше, нещо в погледа ѝ му подсказа, че ѝ тя не може да му се нарадва.

— Ей, Джак! Джак!

— Остави паяка на мира, Дейвид — отвърна той разсеяно. — Това тук е неговата, а не нашата къща.

— Знам, но той пълзи към мама.

Откъснат от унеса си, Джак махна паяка от стената зад Ана и се огледа. Таванът на убежището беше само някаква си половин педя над главата му. Доколкото можеше да прецени, помещението беше три и половина метра дълго и два и половина широко, покрай двете стени

имаше тесни кушетки. На една от тях седеше Ана. Дейвид се беше изправил, за да поразгледа.

Покрай стената в дъното имаше няколко полици, по които бяха наредени свещи и кибрит, електрически крушки, консерви и отварачка, бурканче с фъстъчено масло, херметично затворен буркан с опаковка сухари, бутилирана вода и голям фенер с резервни батерии.

В другия край бяха стълбите, водещи нагоре към вратата, разположена под ъгъл от четирийсет и пет градуса. Джак изкачи стъпалата и долепи ухо до вратата. Извърна се към Ана и каза:

— Според мен най-лошото е отминало. Но вали като из ведро, чувам и гръмотевици. Не е зле да поизчакаме още малко.

Дейвид му преведе знаците, които правеше майка му:

— Мама каза както прецениш, Джак.

— Добре. Ще поостанем още малко.

— Виж колко подредено е — отбеляза малчуганът и започна да подскача. — Защо не спим тук?

— Едва ли ще се наложи.

— Жалко! — въздъхна малчуганът, но бързо се окопоти от разочарованието и попита: — Завинаги ли се върна? Защо полицаите те отведоха? Мъчно ли ти беше за нас?

Ана плесна с ръце и повика Дейвид. Погледна го строго и той мигновено се укроти. Увесил нос, пристъпи плахо към кушетката и застана пред майка си.

Тя вдигна брадичката му и започна да прави знаци. Очите му се напълниха със сълзи. Джак видя, че долната му устна трепери.

— Не исках да те плаша до смърт, мамо. Просто не ми се спеше и си мислех за Джак, и как ми се иска да се върне, и че ако отида във фургона и пренеса някои от нещата му в моята стая, когато се върне да си ги взема, непременно ще го видя и ще го помоля да остане при нас.

Ана го изслуша, после пак му се скара със знаци. Сега вече Дейвид плачеше.

— Знам, че съм излязъл извън оградата, но как иначе щях да отида във фургона! Нямах представа, че се задава торнадо. Не знаех, че ще се събудиш и ще си помислиш, че съм изчезнал и дори са ме отвлекли. Ще ми се сърдиш ли? Извинявай!

Хлапетото затули очи с ръката си и захлипа още по-силно. Ана го притегли до себе си и също се разрида. Двамата си поплакаха на воля,

после младата жена пак започна да прави знаци.

— Три дни! — извика момченцето.

Джак го попита какво става.

— Забранява ми да гледам телевизия цели три дни.

— Мен ако питаш, се отърва леко. — Изненадан, че Джак не е на негова страна, Дейвид понаведе глава и го погледна. — Нарушил си няколко правила, Дейвид. Най-лошото, което си направил, е, че си уплашил майка си. Майките трябва да знаят къде са децата. Това е правило номер едно.

— Знам — промърмори смутено той. — Мама изпада в ужас, ако не съм й пред очите.

— Тоест, знаел си, че не бива да излизаш?

— Да.

— Не го прави повече.

— Няма.

— Обещаваш ли?

— Да.

— А сега обещавай и на майка си.

Дейвид направи знака. Ана му се усмихна, за да му покаже, че му е простила, и избърса солените вадички от сълзите по бузките му.

— А сега може ли да вечеряме? — попита момченцето.

Джак и Ана се засмяха.

Докато мажеха сухарите с фъстъчено масло, единствената лампа угасна.

Ези вървеше пипнешком от стая на стая с надеждата да си спомни къде Кора държи фенерчето за извънредни ситуации като тази. Досрамя го, че уж е бил пазител на реда, а не е подготвен. Не биваше да го допуска.

Когато токът угасна, той беше изненадан само, че не е спрял по-рано. Буреносните облаци напредваха на югоизток през Източен Тексас, сблъскваха се с по-топъл и влажен въздух, нахлуващ откъм Мексиканския залив, и така се зараждаха гръмотевични бури, прерастващи в смерчове и торнадо. Метеоролозите едвам смогваха да предупреждават, че се задават опустошителна градушка, силен вятър и проливни дъждове.

Ези изруга — беше си ударил крака в ъгъла на кухненската маса. Блесна светкавица и той успя да стигне в заревото ѝ до килера — тъкмо напипа на един от рафтовете фенерчето, когато телефонът иззвъня. Батерията на фенера беше изтощена.

— Дявол го взел! — изруга отново той и се пресегна да вдигне слушалката. — Ало!

— Търся шериф Хардж — каза някаква жена.

— Аз съм — отвърна Ези — вече не беше шериф, но реши, че не си струва да уточнява тази малка подробност.

— Дъщеря съм на Паркър Джий. Той почина днес сутринта.

Както стоеше в тъмната кухня, озарявана само от светкавиците, от които всичко изглеждаше някак нереално, Ези трябваше доста да се понапъне, за да прехвърли множеството имена в паметта си и да се сети кой е Паркър Джий.

Спомни си за пациента в болницата за белодробни заболявания. За бившия барман със сприхав нрав, с жълти от тютюна пръсти, пресипнал глас и мъчителна кашлица. Беше учуден, че Джий е изкарал толкова дълго.

— Моите съболезнования, госпожо.

— Сам си го търсеше. До последния си ден пушеше като комин. Представяте ли си?

Както личеше, дъщерята не обичаше много баща си. В гласа ѝ се долавяше по-скоро огорчение, отколкото покруса. Ези разтърка удареното място върху бедрото си и попита:

— С какво мога да ви бъда полезен?

— Помоли ме да ви предам нещо, но да ви призная, то е лишено от всякакъв смисъл.

— Слушам ви.

— Познавате ли човек на име Флинт^[1]?

Ези запуши другото си ухо с пръст, за да чува жената през тътена на гръмотевиците, от които стъклата по прозорците дрънчаха.

— Флинт ли? Това малкото или фамилното име е?

— Не знам. Баща ми каза: „Предай на Хардж да намери Флинт“. Това и правя. Последните дни го тъпчеха с болкоуспокоителни. Беше като в унес. Не познаваше ни мен, ни децата. На ваше място не бих си блъскала особено главата какво означава това. Вероятно нищо. Погребението е вдругиден, ако ви интересува.

Жената му каза къде и кога ще бъде погребан баща ѝ, после се сбогува и затвори. Ези нямаше намерение да ходи на погребението. Мъжът не му беше симпатичен. Единственото, което ги свързваше, беше убийството на Патси Маккоркъч. Странното съобщение явно се отнасяше за него. Но какво ли е искал да му каже Джий? Дали в архива по случая се споменаваше за Флинт, за кремък? Ези не помнеше. Дали в предсмъртния си час Джий не се е сетил, че онази вечер в заведението е имало още един посетител? Мъж на име Флинт?

Ези предполагаше, че става въпрос за мъж. Ами ако беше жена?

Телефонът иззвъня отново.

— Ези?

От пукота на статичното електричество по линията той не чуваше почти нищо, но все пак разбра, че този път не се обажда дъщерята на Джий.

— Да! Кой е?

— Рон Фостър. Предложението ти още ли е в сила? Тази вечер на драго сърце ще се възползваме от услугите ти. Можеш ли да...

Линията се разпадна и прекъсна новия шериф насред изречението, но Ези го разбра. Не се налагаше да го канят два пъти.

Сякаш внезапно надарен с отлично нощно виждане, той се придвижи с лекота до кабинета и отключи едно шкафче, откъдето извади пушка и пистолет в кобур, както и патрони.

В гаража намери опипом и дъждобрана — висеше, където го бе оставил последния път, когато го бе носил. Метна го заедно с оръжието на предната седалка на линкълна. Изключи механизма за автоматично отваряне на вратата и я вдигна ръчно. Едвам се задържа на крака — толкова силни бяха шибацият вятър и дъждът.

Докато изкара колата на улицата и се насочи към града, заваля град — беше едър като лимони и барабанеше с все сила по предното стъкло на автомобила. Ези не си направи труда да включва чистачките. Щяха да бъдат напълно безсилни срещу такава метеорологична ярост.

Но все пак пусна фаровете и те се отразиха в леещия се като из ведро дъжд и град, превръщайки ги в надиплена лъскава завеса. Реши, че е по-добре да ги изключи. Не виждаше и на две крачки пред автомобила и пъплеше като костенурка по линията в средата, защото канавките бяха наводнени.

Беше на доста пресечки от шерифството, когато завиха сирените. Отначало не ги чу заради тътнещата хала, но щом осъзна какво означава този звук, спря колата наред улицата. Пожарната пускаше сирените само ако се задаваше торнадо.

— Божичко, Кора, да беше видяла отнякъде старото си момче!

Облече дъждобрана, който в такава буря щеше да го предпази точно колкото предпазва продупчен презерватив. Пое си дълбоко въздух, отвори вратата и слезе от колата — изпаднала в гневен пристъп, природата веднага го притисна в злоещата си прегръдка.

Ези вдигна ръце, за да предпази поне малко очите си. Градушката го шибаше от всички страни. Едно от ледчетата го удари по слепоочието и той извика от болка. Залитна и се запъти тичешком към канавката успоредно на улицата. Тя вече се беше превърнала в река, но все още не бе преляла Ези трябваше на всяка цена да намери някаква падинка, пък била тя и съвсем малка...

Нямаше за кога да умува. Макар да беше на седемдесет и две години, никога не бе изживявал торнадо, затова пък беше гледал документални филми. Веднага разпозна звука.

Просна се в канавката, като държеше главата си над разбунената вода само колкото да диша.

Следващите няколко минути сякаш продължиха цяла вечност.

По едно време любопитството на Ези надделя и той подаде глава. Тъкмо погледна над водата, и камбанарията на черквата при следващата пресечка се разлетя на милион ситни трески и късчета метал. Камбаната беше всмукана от вихъра и заби така, сякаш възвестяваше края на света.

Сградата на окръжната данъчна служба бе изравнена със земята.

Халата вдигна една кола, завъртя я няколко пъти във въздуха и я запокити обратно на земята. Тя се смачка като тенекиена кутия.

Няколко дървета бяха изкоренени — да си речеш, че великан си плеви градината.

Прозорците се чупеха с взривна сила и Ези се надяваше хората вътре в сградите да са се скрили и да не са пострадали от разхвърчалите се стъкла.

После съгледа крана, каквито строителните предприемачи държат по строежите. Напредваше по улицата. Първото, което хрумна на Ези, беше: „Какъв смешен начин да умреш!“. Голям като покрит

вагон, той се носеше право към него със скоростта на препускащ товарен влак.

Ези изкрещя като обезумял и пъкна главата си под водата.

Онази проклетия мина точно над него. Той се размина на косъм със смъртта само благодарение на това, че се бе свил в падинката в канавката.

Но известно време не го знаеше. Чак когато торнадото прекоси от край до край с шеметна разрушителна сила града и продължи нататък, Ези изпълзя досущ някаква първобитна форма на живот от канавката. Седна на склона и се огледа.

Кранът се беше блъснал в един дъб на двайсетина метра от него. Беше се увил около дънера като впит ръкав. Там, където допреди малко се бяха възправяли сгради, не бе останало нищо, освен купчина развалини. Прелестни стари дървета бяха повалени и сега стърчаха грозно с корените нагоре. Черковната камбана се беше приземила на паркинга на един цветарски магазин и беше сплескала табелата.

Ези се изправи бавно. Коленете му се подкосиха. Той се подпря с ръце на тях, наведе се и няколко пъти си пое дълбоко въздух. Докосна плахо слепоочието си и дръпна окървавени пръсти. Леденото зърно от градушката беше разкъсало кожата и му бе оставило цицина колкото яйце. Инак Ези като че ли не беше пострадал.

Огледа разрушенията по улицата и си даде сметка, че днес жителите на окръга наистина ще имат нужда от него. Колкото по-скоро запретнеше ръкави, толкова по-добре. Върна се бавно при колата, която се бе отървала само със счупено задно стъкло. Седна зад волана, затвори вратата, обърна се още веднъж да погледне крана и поклати притеснено глава.

Би трябвало да е мъртъв.

Благодари на Бога, че още е жив, и се запита защо ли е бил пощаден.

Не беше от най-набожните. Всъщност гледаше с големи подозрения на богословието, затова и Кора току изпадаше в пристъпи на отчаяние и непрекъснато се молеше за него.

Този път обаче Ези беше наясно с нещата. Който, каквото и да беше този Бог, той бе милостив. Тази вечер беше подарил живота на Ези. И той знаеше защо: не бе изпълнил своето предназначение, не си

беше свършил работата тук, на тази земя. Още не му беше дошло времето да я напуска.

Тази вечер бе получил още една възможност.

И още една следа.

---

[1] Кремък (англ.). — Б.пр. ↑

Джак изхлузи мокрите ботуши, по които бяха полепнали кал и конски фъшкии, и ги остави заедно с чорапите в килера.

Когато токът в подземното убежище спря, той бе намерил пипнешком върху рафтовете фенерчето. Като си светеше с него, запали няколко свещи. Тримата с Ана и Дейвид бяха прекарали в убежището още половин час, докато не решиха, че ветровете най-после са се укротили, и по вратата се чуваше само трополенето на поройния дъжд.

Когато отвори вратата, дъждът го плисна и го намокри до кости, но онова, което му направи най-силно впечатление, бе, че температурата видимо се е понижила. Беше паднала с пет-шест градуса. Въпреки дъжда въздухът ухаеше на свежо и беше прохладен. Бурята се беше пренесла към Луизиана. Светкавици прорязваха небето.

Излязоха от скривалището и Джак и Ана с облекчение забелязаха, че къщата си стои на мястото.

— Изглежда непокътната. Хайде да проверим!

Джак вдигна Дейвид на ръце и двамата с Ана хукнаха под проливния дъжд, като внимаваха да не стъпват в най-дълбоките локви. По едно време след цялото напрежение и притеснения ги напуши смях, на който дадоха воля. Когато стигнаха къщата, се свлякоха на стъпалата на предната веранда, мокри до кости и отмалели от смях.

Вътре огледаха набързо стаите. Един клон бе счупил стъклото на прозореца в хола и сега валеше направо върху мебелите. Вятърът беше отнесъл циглите на покрива над коридора на втория етаж и на няколко места течеше вода. Токът още не беше дошъл, телефонът също не работеше, но инак къщата не бе пострадала.

Справиха се бързо с течовете, като наслагаха тенджери и купи. Джак събра най-големите парчета натрошено стъкло и прикачи към зеещата рамка на прозореца голям найлон, та дъждът да не влиза в стаята. Остави Ана и Дейвид с няколко запалени свещи и отиде на ограденото пасище да провери дали не са пострадали конете. Единият

бе ранен в хълбока, но както личеше, не много сериозно. Другите коне сякаш по чудо се бяха отървали невредими под летящите отломъци. Нямаше как Джак да провери стадото и фермата — трябваше да почака до развиделяване.

След като се върна, остави ботушите в килера, отиде в кухнята и запали отново свещта, която, преди да излезе, беше сложил върху масата. Качи се на горния етаж и видя през откренатата врата на банята мигащия пламък на свещите, чу и гласа на Дейвид. Почука на рамката на вратата и надзърна в банята.

— Не се притеснявай, Джак, можеш да влезеш.

Момчето току-що беше излязло от ваната. Навсякъде по пода се виждаха мокри хавлиени кърпи. Дейвид си обличаше пижамата.

— Наложил се да се къпя на свещи, представяш ли си! — Две горяха на шкафчето, имаше една и отстрани на скрина. Те хвърляха по стените и тавана танцуващи сенки. — Беше страхотно! От свещите банята прилича на пещера, нали?

Дейвид щеше да помни тази вечер като голямо приключение. Вероятно се бе забавлявал не по-малко, отколкото щеше да се забавлява на отложеното посещение в увеселителния парк в Сикс Флагс. Дори не подозираше на каква опасност е бил изложен във фургона. Джак потрепери при мисълта какво е могло да сполети детето, ако той е закъснял и с една-единствена минута.

— Къде е майка ти?

— Чака ме да си кажа молитвата.

— Ами побързай тогава.

— Ти ще дойдеш ли?

— Стига да искаш.

Двамата влязоха заедно в детската стая. Ана оправяше леглото и погледна озадачено Джак. И тя се беше окъпала и изглеждаше освежена. Беше се облякла, но косата ѝ още беше мокра. Ала не от дъжда. А от шампоана. Младата жена ухаеше на цветя и Джак усети още по-остро, че вони на конюшня.

Сви притеснено рамене и посочи Дейвид.

— Искаше да чуя молитвата му.

Малчуганът се покатери на леглото, оправил възглавницата, подреди плюшените животинки, които бе избрал, за да спи с тях, погледна дали книжката с динозаврите е на нощното шкафче, после

долепи длани под брадичката си, затвори очи и започна да си казва молитвата.

Джак сведе глава и също затвори очи. Жалко, че Ана не можеше да чуе чистото му като камбанка гласче и как той моли Бог да поживи всички, които обича. От всичко, което не можеше да чуе: музиката и пробоя на вълните, шумоленето на вятъра в тополите, Ана страдаше вероятно най-силно, че не знае какъв е гласът на сина ѝ. Джак усети как сърцето му се свива.

— Бог да благослови Джак и да го накара да не си тръгва.

Джак вдигна глава. Стрелна с поглед Дейвид, после и Ана. Тя явно беше разчала думите по устните му, защото в същия миг погледна Джак и щом очите им се срещнаха, бързо ги извърна. Наведе се над сина си, целуна го за „лека нощ“ и му показа със знаци, че го обича.

— И аз те обичам, мамо.

— Лека нощ, Дейвид!

— Когато се събудя, тук ли ще бъдеш, Джак?

— Естествено. Разчитам на теб да ми помогнеш, докато оглеждам какви щети е нанесла бурята.

— Страхотно!

Ана духна свещта върху нощното шкафче. Дейвид гушна възглавницата и затвори очи. Вече се унасяше, когато майка му и Джак излязоха от детската стая.

В коридора се погледнаха над запалените свещи, които носеха.

— Сигурно е много самонадеяно. Самонадеяно — повтори той, понеже младата жена му показва със знаци, че не разбира. — Нахално. — Тя кимна. — Но имаш ли нещо против да си взема един душ?

Ана му махна към банята.

— Защото фургонът... Фургонът...

Тя понаведе глава на една страна, както правят хората с нормален слух. Но беше вперила очи в устните му и това го разсея.

— Доколкото видях, покривът на конюшната е отишъл. Но застраховката ще стигне да го поправиш. На места е паднала и оградата. Направо е изтръгната от земята. Божичко, никога не съм виждал такива поражения след торнадо! Бараката за инструментите е срината до основи. Утре ще огледам цялата ферма. В тъмното ми беше трудно да видя колко сериозни са щетите, а и вали като из ведро. Сигурно съм пропуснал нещо.

Джак проследи пръстите ѝ, докато тя изписваше думата „фургон“. Извърна поглед, но беше наясно, че сутринта Ана ще види какво е станало, и каза:

— Смачкан е като консервена кутия.

Ана се бе вторачила в устните му. Сведе очи и загледа някъде в пространството. Водата, капеща от протеклия покрив в тенджерите и легените, трополеше някак странно и потискащо — добре, че младата жена не я чуваше.

Джак понечи я докосне по китката, но не посмя. Ана обаче забеляза движението и пак го погледна.

— Извадихме късмет, така да знаеш!

Тя извърна очи към стаята на Дейвид. Джак видя как гърлото ѝ се свива от спазъм и Ана преглъща. Още малко, и да се разплаче.

— Да се върнем на въпроса — каза той. — Ако нямаш нищо против, ще си взема един душ. Но ако...

Млъкна насред изречението, заплепен от играта на светлината и сянката върху лицето ѝ. Ана вдигна очи към неговите.

— Ако ти е неприятно, няма да се къпя.

Разбира се, че нямам нищо против — показва му тя със знаци и изрече с устни думите.

— Добре тогава. И... и ще спя в пикапа. Няма да ми е за пръв път, а и не е чак толкова лошо.

Но още преди да се е доизказал, тя му показва с ръка да замълчи.

— Какво?

Ана направи знака, който означаваше „спя“, и му посочи долния етаж.

— На канапето ли? Сигурна ли си?

Тя кимна. Джак запристъпва от крак на крак.

— Всъщност защо не. Няма ток и може би не е зле да...

Младата жена кимна още веднъж — този път по-категорично и малко нетърпеливо. Джак се предаде.

— Добре... — Постоя още малко: не знаеше какво да каже, знаеше обаче, че не му се иска да ѝ пожелава „лека нощ“ и да се разделя с нея. — Е, ще вляза да се изкъпя, а ти си лягай. Сигурно си капнала от умора. Лека нощ.

Тя също му пожела със знак „лека нощ“, после се обърна и тръгна по коридора към стаята си, като си светеше със свещта и

заобикаляше тенджерите и легените, вече почти пълни с дъждовна вода.

Джак стоя дълго под душа — топлата вода го шибаше по главата и раменете и сякаш отмиваше напрежението. Няколко пъти се насапуниса и се плакна, после пак просто застана под струята, докато водата стана хладка.

Избърса се и си облече резервните дънки и тенис фланелка, които държеше за всеки случай в един кашон в багажника на пикапа. Изми ваната, събра влажните хавлиени кърпи, останали след него и Дейвид, и тръгна да ги свали заедно с мокрите си дрехи долу в килера.

Но щом излезе в коридора, чу откъм стаята на Ана, че тя ридае тихо.

Подвоуми се. Ала само за миг.

Пусна вързопа мокри дрехи на пода и надзърна в стаята. Ана беше сложила свещта върху нощното шкафче и си бе оправила леглото, но не си беше легнала — седеше на люлеещия стол при прозореца, гледаше дъжда и плачеше.

Усети го, че е в стаята, чак когато видя отражението му в стъклото. Сепна се, бързо избърза сълзите по страните си, стана от стола и погледна Джак право в лицето.

— Не исках да те безпокоя, Ана. Но реших да видя как си.

Дълго време тя не направи нищо — просто стоеше и го гледаше. Накрая изписа с пръстите на дясната ръка буквата „б“, вдигна ги към устните си, премести ги нагоре-надолу и духна, сякаш му пращаше въздушна целувка.

Благодаря ти.

— За какво?

Ана го погледна уморено, после изписа със знаци името на Дейвид. Джак отвърна прегракнало:

— За бога, Ана, излишно е да ми благодариш за това.

Тя поклати упорито глава и пак направи знака. Този път обаче задържа пръсти пред устните си, които се разтрепериха, а от очите ѝ отново започнаха да се стичат сълзи.

— Недей да плачеш! — Джак пристъпи и сложи ръце върху раменете ѝ. — Вече всичко е наред. Беше уплашена. Аз също, но ето че не се случи нищо лошо. Дейвид е жив и здрав. Това е най-важното.

Сега вече като че ли беше съвсем естествено да я притегли до себе си. Сложи ръка зад главата ѝ и я притисна до рамото си. Ана продължаваше да плаче, долепила очи до тениската му. Джак я потупа лекичко по гърба.

— Всичко е наред. Просто реагираш със закъснение на притеснението, и толкоз. Ако ще ти олекне да си поплачеш, нямам нищо против. Излей си мъката. Ще бъда до теб докогато кажеш.

Както преди малко в убежището, Ана не виждаше устните му, ала буквалният превод на думите нямаше значение. И така разбираше значението им. Тя допря пръсти до врата му и го заслуша чрез допира. Джак продължи да говори, всъщност шептеше и се опитваше да я успокои чрез трептенията.

— С това свое изчезване Дейвид ти изкара ангелите. За капак трябваше да изживееш и торнадо. Но всичко приключи благополучно, нали?

Ана пак държеше главата си наведена, вдигна обаче пръсти и докосна лекичко устните му.

— Не те виня, че плачеш. Да ти призная, тази вечер и на мен на няколко пъти ми се доплака. Едва се сдържах, докато слушах как Дейвид се моли. Знам какво ти е — рече Джак и пак я погали по гърба. — Поплачи си. Аз съм до теб.

Той замълча, но Ана продължи да държи пръстите си до устните му. Джак ги целуна лекичко. После още веднъж. Ана обърна длан, той целуна и нея. Младата жена го помилва по брадичката, а Джак я целуна и по слепоочието, сетне и по скулата.

Искаше му се да не маха устни оттам.

Никога.

Сърцето му биеше като обезумяло.

Понаведе глава, Ана също и устните им се допряха. Джак усети как ръцете му се напрягат и той притегля Ана още по-близо до себе си. Долепи устни до нейните и я целуна.

„Мили боже!“, помисли си, защото устата ѝ беше мека, сладка и откликваше толкова изкусително на милувките му.

Всичко друго в неговия свят сякаш се стопи. Притесненията и съжаленията се разпаднаха досущ вериги, които най-неочаквано някой е отключил. Върху дотогавашния му живот падна тежка завеса. Той съществуваше само тук и сега, беше се слял с Ана. Сетивата му не

усещаха нищо друго, освен нея. Освен уханието на цветя, с което бяха просмукани кожата и косата ѝ. Освен дребничкото ѝ тяло, сгущено до неговото. Освен невероятния вкус на устата ѝ. Нищо в живота му не можеше да се сравнява с тях.

После най-неочаквано те му бяха отнети и той изтръпна от тази внезапна загуба.

Отвори очи и видя, че Ана отстъпва назад — беше прехапала устни, едвам си поемаше дъх. Джак изруга — биваше ли да е толкова глупав! Да, кръвта му беше кипнала. Той беше обезумял от сладост. За разлика от Ана. То оставаше да пожелае точно него! Тя беше невероятна, докато той... е, той не беше първа хубост. Уж е била женена, а излъчваше някаква непорочност, нещо, което не можеше да се каже за Джак. Със своята безпогрешна женска интуиция тя сигурно бе проумяла, че той е последното нещо, от което има нужда в и бездруго тежкия си живот.

Джак вдигна умолително ръка.

— Извинявай. Аз такава...

Но млъкна, защото Ана извади долния край на блузата си от дънките и разкопча припряно копчетата. Джак стоеше като вцепенен първо от стъписването, сетне от разкрилата се пред очите му гледка, от гладката ѝ като свила кожа. Ана беше със сутиен, но така беше още по-сексапилна. Въпреки това Джак изгаряше от желание да я види гола.

Младата жена стоеше изопната като тетива. Беше притаила дъх. Чакаше.

Джак пристъпи към нея и пхна длани под блузата. Обхвана гръдния ѝ кош, без да сваля очи от нейните, сетне пак я притегли до себе си и отново я целуна.

Кожата ѝ бе неописуемо гладка, тялото ѝ откликваше, точно както Джак се беше надявал, Ана бе също тъй ненаситна за милувките му, както и той — за нейните. Тя обви ръце около врата му, а Джак пристъпи напред, докато гърбът ѝ не опря в стената. Сведе глава и започна да я целува по врата, по раменете и гърдите. Тя простена гърлено.

Изви се на дъга и се притисна до него. Джак смъкна ръце и ги сложи върху задните джобове на дънките ѝ, после я повдигна и я притисна още по-силно към себе си. Ана се бе хванала за раменете му и се допря до тялото му още по-настойчиво, после го завъртя, така че

си размениха местата — сега вече Джак бе опрял гръб о стената. Младата жена вдигна фланелката му и го зацелува с отворени уста по гърдите и корема. Той усети езика ѝ върху кожата си, после върху едно от зърната на гърдите му и изпита чувството, че ще се пръсне от наслада.

Разкопча панталона, но не той, а Ана бръкна вътре. Джак извика името ѝ дрезгаво, със звук, който би могъл да е смях или стон, но с който при всички положения даваше воля на приятната си изненада.

— Господи! — промълви той.

Струваше му се, че милион разперени криле са го понесли нагоре. Знаеше, че няма да издържи още дълго и ще свърши, затова се пресегна и махна ръката ѝ.

— Не искам да съсипвам всичко — успя да простене. — Искам и аз да те милвам.

Ана явно разбра думите му, най-малкото техния смисъл, защото го заведе при леглото и смъкна дънките, после съблече и блузата. Джак не откри в тялото ѝ и най-малкия недостатък и това съвършенство като че ли го смути.

Стоеше, засрамен колко е недодялан, но Ана сякаш не изпитваше такива притеснения. Бръкна в панталона му и го смъкна, сетне прокара длани по задника му. Замилва и члена му и започна да го разглежда с неприкрит интерес. В мъничките ѝ ръце той изглеждаше тежък, едър и твърд. Това красноречиво доказателство за мъжествеността му като че ли му възвърна самочувствието. Той дори се опи от суета.

Ана имаше хубави гърди. Дори съвършени. Под пръстите и езика му зърната ѝ се втвърдиха. Джак ги засмука лекичко и я замилва с кокалчетата на пръстите по корема, около пъпа.

Бикините ѝ бяха копринени. Косъмчетата под тях бяха меки. Тя вече беше мокра.

Ана лежеше под него сякаш безкрайно дълго, но пак не можеше да му се насити. Нямахте нищо против дори той да заспи и да не се помръдне чак до сутринта. Беше ѝ приятно да чувства тежестта му.

Но Джак не спеше. От време на време Ана усещаше как той прокара пръсти по косата ѝ и я милва нежно по главата. Бузата му с

набола четина опираше в ухото ѝ. Тя се надяваше и Джак да изпитва същото — неописуема наслада от тяхната близост.

Но накрая той се понадигна и се претърколи на леглото. Ана се обърна с лице към него. Целунаха се. Тя усети как Джак движи устни и се дръпна лекичко, за да види какво ѝ казва.

— Заболя ли те?

Тя поклати глава.

— Стори ми се, че... че се напрегна, когато...

Ана се усмихна и допря пръсти до устните му. Наистина я бе заболяло малко, когато Джак я бе обладал. От доста време не се беше любила с мъж, а и междувременно беше раждала. Колко мило, че той е забелязал.

Но леката болка бе траяла само миг. После Ана бе обвила нозе около кръста му и доста нескромно го бе приканила да проникне още по-надълбоко в нея. Изчерви се при спомена колко похотливо се е държала. Бе направила така, че да е невъзможно Джак да не я люби. Беше се уплашила, че след първата целувка той ще спре, и бе взела инициативата в свои ръце.

Желаше го. Ако тази вечер не се бяха любили, щеше да съжалява до гроб. Пет пари не даваше какво ще стане утре. Важното бе, че сега е с него и той я гледа не по-малко замечтано и унесено, отколкото тя — него.

Джак я помилва с показалец по бузата.

— Хубава си, Ана.

Тя изрече с устни, буква по буква:

Ти също.

— Аз ли съм хубав? — прихна Джак. — Друг път!

Хубав си! — изписа Ана настойчиво с пръсти буквите.

— Пък аз си мислех, че само лицето ми е изразително.

Младата жена усети, че той се шегува.

Да, и това.

Усмивката му бавно помръкна и той се взря в очите ѝ.

— Какво изразява сега?

Ана написа старателно с пръсти:

Че си много щастлив да лежиш тук.

— Да, лицето ми не те е излъгало — рече Джак.

Какво каза!

— Казах, че не те е...

Тя махна с ръка.

Това го разбрах. Какво каза, когато...

— Кога? — повтори Джак и вдигна изчаквателно очи.

Тя го гледа дълго.

— А, питаш ме, когато ние... когато свършихме ли?

Ана кимна.

— По дяволите, не помня! Толкова ли е важно?

Само ако си извикал името на друга жена.

— Кълна ти се, че не съм казал това.

Добре.

Джак допря палец до устните ѝ и ги помилва. Усмиваше се мило, но и някак тъжно.

— Честен кръст, не помня какво съм казал, Ана, но то по никакъв начин не е предало онова, което изпитвах.

Тя зарови глава в косъмчетата върху гърдите му и вдигна ръка, та Джак да вижда думите, които изписва.

Жалко, че не можях да го чуя.

Той отметна глава.

— И аз съжалявам.

Младата жена се изкушаваше да му каже, че отново се е заела да се учи да говори, но после размисли. Ами ако не успееше? Ами ако не възстановеше уменията, които навремето бе усвоила с толкова усилия? Все пак години наред не ги беше прилагала. Не ѝ се щеше да го разочарова. Беше достатъчно, че ще разочарова самата себе си. Това щеше да разбие сърцето ѝ.

Затова реши засега да не му казва. Искаше да се справи добре, когато се престрашеше да изрече за пръв път неговото име. Докато не се убедеше, че това е по силите ѝ, щеше да мълчи и тайничко да се упражнява.

Знам как звучи гласът ти — рече му със знаци.

— Така ли?

Ана кимна и сложи длани върху страните му, после ги прокара по наболата четина.

— Гласът ми не е от най-приятните. Доста дрезгав е.

Забелязала самодоволната му усмивка, Ана прихна, защото знаеше, че и тя се подсмивва самодоволно. Целунаха се лекичко.

После по-дълбоко и страстно. Не можеха да спрат да се милват и докосват. Тя прокара пръсти през косъмчетата по гърдите му, нещо ново за нея, защото кожата на Дийн беше гладка. Сетне ги плъзна по извивката на ключиците му, по рамото и ръката над лакътя. Заинтригувана, я стисна, а Джак напрегна мускули.

Младата жена каза със знаци:

Имам два въпроса.

— Слушам те!

Ана вдигна пръст, за да му покаже, че това е първият въпрос.

Какво стана тази сутрин?

— В шерифството ли? Пуснаха ме. Няма доказателства. Не съм го направил аз, Ана.

Знам. И през ум не ми е минавало, че точно ти ще седнеш да слагаш отрова на кравите, но...

Джак я хвана за ръцете.

— Била си в правото си да ме подозираш. За твоє сведение направил го е Емъри Ломакс.

Младата жена не беше изненадана, но го попита как е разбрал.

Той ѝ разказа за Джеси Гарсия, човека, който изпълнява всякакви поръчки, и как е ходил при Ломакс в банката. Докато ѝ разправяше с най-големи подробности каква сценка е разиграл, тя се превиваше от смях.

Значи си го заплашил, че ще му го отрежеш с ножа?

— Не знам с какво друго можех да го накарам да ме изслуша.

Ана обхвана с длани лицето му и започна да го целува напосоки, след това допря устни до неговите. Джак обаче понаведе глава и я погледна съсредоточено.

— Не искам, Ана, да страдаш заради това, че съм тук.

Тези думи я озадачиха, тя се притесни от сериозния му израз. Сетне поклати глава.

— Да, като нищо можеш да си изпатиш — настоя той. — Като се замисли човек, не знаеш нищичко за мен. Делри каза ли ти какво съм му обяснил? Че се местя от място на място и се хващам, на каквато работа намеря. Че съм...

Скитник — изпревари го Ана, изричайки думата с устни.

— Точно така. И... — Джак се взря в очите ѝ. — Не си ме питала защо живея така.

Ана наистина не го беше питала. Но за нея това нямаше никакво значение. Тя знаеше за него всичко, което я интересуваше: че е добър по душа и мил, горд, грижовен, силен, умен. За нея важно беше какъв е той сега, а не какъв е бил преди, какво е било миналото му, което очевидно го притесняваше. Каквито и обстоятелства да го бяха довели в живота ѝ, тя не съжаляваше, обратното, беше благодарна. Но беше твърде сложно да му го обясни с толкова много думи, затова каза само:

Знам, каквото ме интересува, Джак.

— Бихме могли да поспорим — възрази той навъсен, сетне добави: — Длъжна си да мислиш за още нещо. Хората са лоши и зловни. Дай им да сплетничат и да клюкарят. А ти ставаш идеално за това. На никой не му влиза в работата с кого спиш, но тъй като си вдовица, и то глуха, всички ще започнат да шушукат...

На Ана ѝ стана неприятно, но тя знаеше, че Джак е прав.

Чу ли клюките за мен и Делри?

— Да — отвърна той, но явно доловил смущението ѝ, побърза да допълни: — Никога не съм вярвал в това. Знаеш, че е лъжа. Но когато започнат да те одумват, че спиш с наемния си работник, това вече ще е истина.

Да, и се радвам, че е така.

— Аз също. — Той долепи длани до бузата ѝ. Лицето му изразяваше много повече чувства, отколкото думите, които Ана разчиташе по устните му. — Проклет да съм, ако си изпатиш заради моята себичност, но исках да бъда с теб, Ана. Искам го още от мига, в който те видях.

Младата жена си спомни първия път, когато го е видяла с охлузените ботуши, смачканата сламена шапка и слънчевите очила и той ѝ е предложил да ѝ помогне с колата. Щеше да помни този миг до сетния си дъх. Може би се беше влюбила в Джак още тогава.

Сега беше сигурна, че го обича.

Сгуши се до него и го целуна страстно, без задръжки, надявайки се целувката да предаде поне малко чувствата, които е пробудил в душата ѝ. Ана свали ръка по-надолу и продължи да го милва — беше опиянена от мъжката му миризма, от топлината, от това, че е възбуден. Беше ѝ интересно.

Но после любопитството ѝ бе изместено от плътското желание и ласките ѝ станаха по-страстни. Очите на Джак се премрежиха от все

по-силната възбуда. Лицето му се изопна от наслада. Ана пое члена му с устни и усети по трептенето как той стене: изричаше отново и отново името ѝ, нашепваше го прочувствено и развълнувано, после застана страстно.

Любовта им беше свършена.

Ана бе неописуемо щастлива, че го усеща вътре в себе си, че вижда как той я пие с очи, как се наслаждава на всяка извивка и гънчица на тялото ѝ, как впива устни в гърдата ѝ. Сетне прокара език по свивката на бедрото. Притисна лице към мекия ѝ корем и я целуна по пъпа. Обърна я да легне по корем и прокара устни надолу по гръбначния ѝ стълб, след това притисна буза до кръста ѝ.

Ана беше изненадана колко е възбудена. Двамата с Дийн бяха имали прекрасен полов живот, но с него тя никога не се беше чувствала така свободна и страстна може би защото не можеше да се отърси от мисълта, че Делри спи в стаята отсреща. Или защото в любенето Дийн не бе проявявал такава фантазия. При всички положения с Джак Ана бе много по-освободена и безсрамна.

Особено когато той раздалечи бедрата ѝ и започна да я целува с устни и език — не след дълго младата жена получи невероятен оргазъм. Тъкмо се окопити, и я плисна ново усещане, което тя яхна като вълна. Накрая отвори очи и видя, че Джак се е надвесил над нея, усмихва ѝ се нежно и приглажда влажната коса по челото ѝ.

— Никога ли не са те любили така?

Ана поклати уморено глава и видя, че той е доволен от отговора ѝ.

— Радвам се! — пророни Джак.

Тя понаведе глава, целуна го и усетила по устните му вкуса и на двамата, се усмихна, затвори очи и се унесе.

Подремнаха, после отново се любиха, този път като се гледаха в очите, по-бавно и не така пламенно, но с по-голяма обич и внимание един към друг. След това Джак заметна и двамата с чаршафа, вдигна Ана на ръце и я занесе на люлеещия стол, където я сложи върху коленете си. Общуваха чрез кожата си, чрез всяка глътка въздух, която вдишваха, чрез сърцата си, които туптяха лудешки. Бе излишно да разговарят. Това не им трябваше. Имаха си своята тишина.

По изгрев-слънце, без да вдига глава от гърдите му, Ана сподели какво ѝ е на душата. Направи го със знаци, но Джак я разбра. Вдигна

ръката ѝ към устните си и след като я целуна по дланта, рече:
— И аз те обичам.

Карл се смя така, че чак му прилоша. Щом разбра, че е помислил гръмотевицата за изстрел, направо легна на мръсния под в бунгалото и се кикоти, докато не му избиха сълзи.

— Да опустея дано, Майрън! Вече си мислех, че сме пътници! — рече той, както бършеше очите си. — Реших, че някое ченге е извадило късмет и без да иска, се е натъкнало на бърлогата ни.

Майрън не схвана шегата, но въпреки това също се засмя.

Колкото до гръмотевицата, тя предвещаваеше буря, която не бе шега работа. През страховитата нощ имаше моменти, когато Карл проклинаше съдбата, че му е извъртяла този гаден номер. Той беше избягал от затвора, без да получи и драскотина. Посред бял ден бе извършил дързък банков обир, без косъм да падне от главата му. Сега беше поел към живот, в който щеше да се чувства като волна птичка.

Човек, на когото му вървеше толкова много, не заслужаваше да умре само защото по някаква прищявка на природата се е извила буря, прерасла в торнадо.

Цяла вечер двамата с Майрън стояха на прозорците и гледаха черните страховити облаци. Карл се изплаши до смърт от зеленикавата светлина и гробовната тишина. След като се мръкна, стана още по-зловещо — небето беше прорязвано от злокобни светкавици, каквито той не бе виждал никога през живота си. После часове наред дъждът, градушката и халите брулеха бунгалото. Покривът протече, нямаше сухо местенце, където да се сгушиш и да се опиташ да поспиш.

Дълбоко в себе си Карл се уплаши да не би съвсем да е изпаднал в немилост пред Бога и той да е пратил тази буря като наказание за всичките му злодеяния. Заради тези тревоги, заради ужасяващия тътен на бурята, заради дъжда, леещ се през покрива, и двата вкочанени трупа в ъгъла Карл прекара една от най-тежките нощи в живота си.

Виж, на сутринта си беше друго.

Събуди се и що да види: небесата бяха окъпани от слънце, вече не беше толкова горещо, чуруликаха птички. Той се облекчи при външната стена на бунгалото, качи се на колата и запали двигателя.

— Хайде, хайде, де! — подкани нетърпеливо, докато настройваше радиото и се опитваше да хване някоя местна станция.

Майрън също се показва на вратата на бунгалото — от съня розовите му очи се розовееха още повече, а пепелявата коса образуваше нещо като бухлат ореол около главата му.

— Какво правиш, Карл? — попита той и се зачеса по тестисите, после се изпика в една останала от дъжда локва.

— Я ми донеси една кола, чу ли?

Карл бе готов да плати и сто долара от банкнотите, с които бе натъпкан сакът, само и само да може да си купи отнякъде чаша силно кафе, но сега трябваше да се задоволи с кофеина във възтоплата кока-кола. Стоя в автомобила близо половин час — отмиваше от кутийката с безалкохолната напитка и слушаше радиото. Когато се върна в бунгалото, се чувстваше освежен и зареден с нови сили и това не се дължеше само на кофеина.

Метна празната кутийка от кока-колата и потърка енергично ръце.

— Майрън!

— А? — обади се той, както се тъпчеше с пакетирани понички.

Устните му бяха целите в пудра захар, от която изглеждаха още по-призрачни и бледи.

— Махаме се отгук.

— Добре, Карл.

— Още сега — натърти Карл и сякаш Майрън бе възразил се зае да му излага доводите си. — Слушах радио. Знаеш ли за какво говорят по новините?

— За какво?

— За бурята. Била отнесла пътища и мостове. Щетите възлизали на милиони долари. Били загинали десетки души. Много повече били изчезнали безследно и вероятно също били умрели. Знаеш ги как говорят тия журналисти — мрачно и сериозно. И тази сутрин си повтарят само едно: колко ужасна била бурята. Как била помела Източен Тексас. Синоптиците дори не били успели да преброят смерчовете. Навсякъде имало наводнения. Покривите били отнесени.

Имало сринати до основи къщи и предприятия, коли, смачкани като детски играчки. Токът навсякъде бил прекъснат. Телефоните също не работели. Губернаторът бил призовал президента да обяви бедствено положение в засегнатия район. Тази сутрин всички са се запретнати да разчистват разрушенията. Знаеш ли какво означава това?

Майрън глътна една поничка, без да я дъвче.

— Какво?

— Означава, че не ни търси никой — обясни Карл и посочи към автомобила и радиото. — По новините не казаха и една-единствена дума за нас. Нито една! Нима смяташ, че ще хукнат да ни гонят, когато има бабки, заседнали с котките си в каравани, които се носят по придошлите реки? Друг път! Ще тръгнат да спасяват тях. Днес само това ще правят. А може би и утре, и вдругиден. Точно сега е моментът да се изнасяме оттук — изсмя се той. — Ей на това му се вика провидение, Майрън! По-голям късмет, здраве му кажи!

— Сесил каза, че трябвало да останем тук една седмица.

— Махни го Сесил! — изсумтя презрително Карл. — Нищо не му разбираше главата. Ако беше жив, сигурно и сега щеше да седне да спори и да ме убеждава, но аз никога не пропускам добрите възможности. А за по-добра от тази не можем и да мечтаем. Хайде, размърдай се. Тръгваме.

Събраха всичката храна, която им бе останала, за да има с какво да се подкрепят по пътя. Взеха и пакет тоалетна хартия, безалкохолни напитки и бутилирана вода, всичко, което според Карл можеше да им влезе в работа. Докато Майрън редеше нещата на задната седалка в колата. Карл отиде при багажника, за да се увери, че натъканият с банкноти сак си е на мястото. Не му се вярваше Сесил да го е пипал, но виж, Кони като нищо е могла да се опита да го преметне.

Сакът си беше там и както личеше, не беше докосван. Карл се възползва от случая и пъкна в джоба си няколко стодоларови банкноти. Каза си, че това са пари за из път, с които да си покрият разноските. Майрън изобщо нямаше да забележи, че липсват от неговия дял.

Карл загледа как съучастникът му върви от бунгалото към колата, помъкнал под двете мишници по каса безалкохолни напитки. Майрън си беше непоправим. Никога не се разстройваше, нямаше страх от нищо. Никога не избухваше и не се отчайваше. Идиотизмът го предпазваше от естествените човешки реакции и чувства.

Беше си грехота толкова много пари да отиват нахалост, в ръцете на малоумник, който изобщо не бе в състояние да разбере стойността им и да се възползва от възможностите, които те предлагат. Дали Карл да не му спести главоболията с тези пари? Подобна отговорност не бе лъжица за устата на Майрън. Той щеше да се обърка като пиле в кълчища.

Освен това щеше да е много по-чисто, ако Карл го зарежеше тук при Сесил и Кони. Тъй да се каже, щеше да го остави като излишен багаж. Така нямаше да се налага да се съобразява с никого и с нищо.

А колко сладка бе мисълта, че скоро ще си живее като волна птичка!

Майрън остави касите върху седалката в автомобила и пак тръгна към бунгалото. Карл извади пистолета, който бе втъкнал в колана на панталона си, и се прицели в тила на съучастника си.

Но в последния момент, преди да е натиснал спусъка, размисли. До границата с Мексико имаше доста път. Майрън беше тъп като галош, но освен това имаше яка гърбина и чифт ръце. Изпълняваше безпрекословно всичко, каквото му кажат. Не се гнусеше от мръсната работа. Беше като муле. Човек не си убива доброто муле само защото е грозно и глупаво. Държи го, защото му върши работа.

След като реши засега да пощади живота на Майрън, Карл отново пъкна пистолета в колана си и затвори багажника на колата.

Не беше минал и четвърт час, и вече бяха готови да потеглят. Майрън се настани отпред на седалката до шофьора. Карл се върна в бунгалото да види дали не са забравили нещо.

Очите му се спряха върху двата трупа. На утринната светлина изглеждаха гротескни. Бяха започнали да се издуват. Отворените рани бяха потъмнели от накачалите по тях мухи. Не след дълго щяха да се вмиришат.

Карл усети нещо като угризения на съвестта, но се отърси от тях бързо, точно както веднага щом бурята отмина, се бе отърсил от страха, че ще бъде наказан от Божия гняв.

Сега си повтаряше, че Сесил и Кони сами са си го търсели. Кони беше долнопробна пачавра, набутала се в ситуация, в която нямаше какво да търси. Рано или късно щеше да забърка някоя каша. Карл го бе разбрал в мига, в който я беше видял.

Виж, не бе така лесно да си измие ръцете за убийството на брат си. Но и за него си намери оправдание. Сесил си беше безнадежден страхливец. При това вироглав. Не искаше да признае, че по-малкият му брат го превъзхожда, и туйто.

Основен закон в природата беше естественият подбор, оцеляването на по-пригодените. Карл бе отървал човечеството от две слаби брънки, нищо повече.

Той махна подигравателно на двата трупа.

— Е, хайде, чао!

— Доколкото разбрах от радиото в пикапа, почти навсякъде токът е прекъснат — каза Джак на Ана, докато закусваха. Храната в хладилника беше започнала да се разваля. — Можело да минат дни, докато електрическата компания отстраняла повредата. Цари пълен хаос. Засега сме откъснати от света.

След закуската се качи на покрива на къщата, за да види доколко е пострадал. За да го поправи, трябваше да набави нови цигли, и засега покри зейналите дупки с насмолена мукава. Реши да построи наново бараката за инструментите веднага щом набави необходимите материали. Покривът на конюшната беше отнесен целият и се налагаше да викат майстори. Щом оправеха телефоните, Джак щеше да се обади на ветеринаря за ранения кон, но го беше огледал още веднъж и бе видял, че не е пострадал сериозно.

След като свърши тези неща, сподели с Ана притеснението си за кравите и предложи те тримата с Дейвид да идат при стадото. Притесняваше се да ги остави с Дейвид сами без телефон.

Ана приготви храна, която момченцето настоя да сложи в раничката си със сто и един далматинци. Младата жена взе и фотоапарата — смяташе, че ще помогне на хората от застрахователната компания, ако направи снимки на пораженията непосредствено след бурята.

Следите от смерча личаха и отвъд желязната арка, бележеща границите на фермата. Джак криволичеше с пикапа, за да заобиколи отломките и клоните, нападали по пътя. Жиците висяха разкъсани, стълбовете бяха съборени. Видяха един пътен знак, превит на две. На около осемстотин метра от фермата съгледаха ламаринен лист от

покрива на конюшната — приличаше на намачкан станиол. Старата вятърна мелница бе полегнала на една страна насред пасището, а крилете ѝ се въртяха с трясък.

Джак зави и насмалко не блъсна една от кравите. Удари рязко спирачките. Няколко крави бяха прекосили пътя и си пасяха мирно и кротко при канавката от другата страна.

— Дай им на умните добичета на Корбет да се промушват през пролуките в оградата! — каза той и слезе от пикапа.

Хванал шапката, размаха ръце и върна с викове животните през пътя в ограденото пасище. Добре, че носеше чантата с инструментите и няколко дъски, с които посегна криво-ляво оградата. Каза си, че освен другото трябва да купи и бодлива тел.

Отидоха с пикапа при заслона за стадото.

— Предлагам да продължим пеша. Само това оставаше — да заседнем в калта.

Ана нахлузи чифт ботуши, останали от свекър ѝ. Бяха огромни, но все пак я предпазваха от калта и локвите. Дейвид също беше с ботушки, но Джак го носеше на ръце почти през цялото време, докато обикаляха по края пасището. Стадото не бе пострадало от бурята. Доколкото Джак можеше да прецени, не бяха загубили нито една глава добитък.

Стори му се истинско чудо, макар и да бе чувал за приумиците на такива бури, които направо помитат едната страна на улицата, а другата оставят непокътната. Понякога върлуваха километри наред по повърхността на земята, помитайки всичко по пътя си. Друг път подскачаха като камъче, хвърлено по повърхността на водата, и само тук-там причиняваха щети. Този път торнадото явно беше завило рязко на изток, беше подминало пасището, където са пасли говедата, и ги бе пощадило.

Докато вървяха назад към пикапа, Джак се запита какво ли си мисли Дейвид за това, че той държи майка му за ръка. Дори и да беше забелязало, детето не го правеше на въпрос. Сякаш не виждаше, че отношенията между него и Ана са се променили, макар че те не парадираха с това. Джак беше слязъл на пръсти на долния етаж и бе легнал на канапето в хола още преди малчуганът да се е събудил.

За детето нямаше да е никак добре, ако ги беше изненадало да седят заедно на люлеещия стол при прозореца — Ана се беше

отпусната върху гърдите на Джак и бе вдигната крака върху страничните облегалки на стола. Двамата се бяха унесли, след като се бяха любили бавно и сънено, оставяйки движението на стола да върши по-голямата част от работата.

Затова Джак я бе целунал за последно, беше я пренесъл на леглото и я бе оставил там, макар че му беше много трудно. Сега вече му се искаше непрекъснато да я милва. Погледнеше ли я, и го обземаше желание да я докосне. А той я гледаше едва ли не непрекъснато.

Сега, докато се разхождаха, Дейвид забеляза тъкмо това — че той гледа майка му.

Джак постла спалния чувал, който бе взел от пикапа, защото земята още не беше изпръхнала. Разположиха се върху него и си направиха обяд от сандвичи с фъстъчено масло, пресни плодове и бутилирани сокове. Той дълго гледа Ана в очите, а тя му се усмихна, както се усмихват само жени, които са били любени.

Макар и едва загатната, усмивката ѝ изразяваше толкова много. Например, че Ана знае всичките му тайни — на него също му се прииска да научи нейните. Погледнеше ли го с тази многозначителна усмивка, на Джак му идеше да се ошципе, за да се увери, че онова, което е изживял предната нощ, не му се е присънило.

Не, не му се беше присънило. Беше истина. Ана дори му беше казала, че го обича, при това, без да е пияна. Колкото и невероятно да звучеше, тя му беше казала, че го обича, и Джак ѝ вярваше.

Гледаха се дълго, като омагьосани. Точно тогава и ги забеляза Дейвид.

— Ама защо не говорите? Да не е станало нещо? Да не сте се скарали?

Джак разроши косата му.

— Нищо не се е случило. Просто гледам майка ти.

— Защо?

— Защото е хубава — отвърна той и пак се спогледа с Ана.

— Мислиш, че е хубава ли?

— Ами да.

Дейвид погледна майка си, сякаш искаше да я прецени с очите на Джак.

— Добре изглежда — отсъди момчето и отхапа от сандвича.

— Дейвид! — повика го Джак и след кратко колебание добави:
— Нали нямаш нищо против, ако ние с майка ти сме заедно?

Малчуганът изкриви личице — не го беше разбрал.

— Че нали сме заедно, Джак!

— Не, имах предвид, ако ние с майка ти сме нещо като приятел и приятелка.

Дейвид пак се свъси, но този път не защото не разбираше, а защото бе разочарован. Неговият идол току-що беше паднал от пиедестала. Чувстваше се предаден.

— Не знаех, Джак, че харесваш момичетата.

— Е, на твоите години и аз не ги харесвах. Но когато пораснах, започнаха да ми харесват.

— Аз няма никога да ги харесвам.

— Не бъди толкова сигурен.

— Няма пък! — повтори хлапето още по-категорично и ги погледна озадачено, после впери очи в Джак. — Ама наистина ли искаш мама да ти е приятелка?

— Да, искам. И то много.

— Да я целуваш и така нататък?

— Да.

Дейвид завъртя очи.

— Е, добре, щом искаш.

— Благодаря ти — отвърна най-сериозно Джак.

— Но пак ще харесваш и мен, нали?

— Абсолютно. Ти си ми най-големият любимец — потвърди мъжът и го шляпна приятелски по дланта.

Поуспокоен, Дейвид бръкна в пликчето с пържени картофи и си напълни устата.

— След обяда може ли да поплуваме?

Джак се засмя, развеселен от нехайното отношение на момченцето към тяхната връзка, но изпита и облекчение. От изражението на Ана разбра, че тя също е следила разговора и се радва от края му. И двамата щяха да са нещастни, ако връзката им притесняваше момчето.

Джак успя да убеди Дейвид, че не е за препоръчване да плуват в реката, докато придошлата вода не спадне. Но за да разсее огорчението на детето, а и да удължи този ден, който за него бе първият, когато се

чувстваше семеен мъж, ги закара с пикапа в залесената част от имението на Корбет.

— Знаеш ли, Дейвид, че майка ти е много умна? Решила е да продаде част от дърветата на една дърводобивна фирма, която на тяхно място ще засади фиданки.

— Страхотно! — възкликна хлапакът. — Може ли да гледам, докато секат дърветата?

— Ще видим. Засега можеш да отбележиш някои дървета.

— Мале!

Килимът от ниски треви и борови иглички се беше превърнал в нещо като филтър, бе задържал под себе си дъждовната вода и сега повърхността беше суха. Видяха едно дърво, което според Джак беше за сечене, и той извади ножа и го подаде на Дейвид, който издялка буквата „X“ върху кората.

След като малчуганът се залиса с дърветата, Ана прегърна Джак през кръста и извърна лице към него, за да я целуне. На него не му трябваха повече подканяния — той я целуна многозначително и усети как се възбужда. Накрая пусна младата жена и промълви:

— Съжалявам.

Но това изобщо не беше вярно — в погледа му се четеше обещание за предстоящата нощ.

Продължиха нататък през гората и Ана започна да пробва фотоапарата. Успя да убеди Джак и Дейвид да ѝ позират и те стояха мирно, докато накрая детето не започна да хленчи, че от светкавицата виждало само червени кръгове пред очите си. Джак подозираше, че ги е снимала в непринудени пози и на естествена светлина, защото веднъж те с Дейвид се бяха навели да разгледат хралупата в едно изкорубено дърво и когато се изправиха, той забеляза, че Ана сваля фотоапарата и се усмихва самодоволно.

Заедно с пладнешкото слънце се завърна и жегата. От влажната пръст се заиздига пара и те решиха, че е време да се прибират в къщата. Джак смъкна стъклата в пикапа. Ана седна в средата, така че Дейвид да е от края и да слиза, за да отваря и да затваря портите в оградата на пасището, задача, която много му допадна.

Докато пътуваха, младата жена бе отпуснала ръка върху бедрото на Джак. Жестът беше съвсем подсъзнателен, но без да иска, с него тя изразяваше, че се чувства прекрасно, че вярва на Джак и се радва от

близостта му. Той сложи ръка върху нейната, а Ана се сгуши до него, така че той усети гърдата ѝ. Усети близост. С жена. Само с една жена. Още нещо, което беше ново за него.

Косата ѝ се вееше и го докосваше по бузата и врата. С уханието си Ана му напомняше за предната нощ. Дейвид не млъкваше, но Джак не се дразнеше, обратното, от бърборенето на детето му ставаше още по-приятно.

Не знаеше да плаче ли, да крещи ли.

Не беше и подозирал, че животът може да е толкова хубав.

Толкова хубав, че той не се и надяваше щастието му да трае дълго.

Такива прелестни неща рано или късно свършваха. И Джак се плашеше от този край.

Пикапът спря.

— Колко е часът, Джак?

— Наближава три.

— Ура! Не съм изпуснал „Островът на Гилиган“!

Дейвид отвори вратата на автомобила и насмалко да падне долу, толкова бързаше да слезе. Изтича нагоре по стълбите и хукна през верандата към входната врата.

— Забрави, че няма ток — извика подире му Джак.

Но вратата вече се беше затворила. Джак помогна на Ана да слезе от пикапа.

— Днес Дейвид прелива от енергия — каза ѝ и я притисна до себе си. — За разлика от мен. Особено след онова изпитание, на което ме подложи нощес.

Младата жена се престори на сърдита, но не издържа и се усмихна. Джак я прегърна, после се зае да разтоварва багажа от пикапа. Ана взе фотоапарата и светкавицата. Той грабна спалния чувал и кошницата с храната и ѝ рече:

— След като приберем нещата, не е зле да отскочим до града и да видим какво става. Да питаме кога ще пуснат тока. Какво ще кажеш?

Ана направи знака за „храна“.

— Точно така — съгласи се Джак. — Ако магазините не са пометени от вихрушката, стоките в тях сигурно са разграбени до шушка, но може би ще намерим някакви храни, които да не трябва да се държат в хладилник. Добре поне, че печката е на газ.

Той се пресегна през нея и отвори входната врата. Ана влезе пред него. Джак я последва.

Ударът бе толкова силен, че му се зави свят.

Веднъж един кон го бе изритал в главата. Навремето Джак бе работил като коняр в тузарско ранчо в Южна Калифорния, където богатшите плащаха луди пари, та в продължение на седмица да се

правят на каубои. Джак знаеше, че конят си е доста сприхав. Решеше го след един излет, когато видя, че животното издува ноздри, и разбра какво ще последва. Дръпна се, но твърде късно. Копитото го фрасна по главата.

Този път беше много по-страшно.

С коня Джак беше разполагал със стотна от секундата, за да се стегне и да посрещне удара. Този път изобщо не беше подготвен. Цапардосаха го изневиделица, съвсем неочаквано. Главата му отскочи и Джак буквално изхвърча във въздуха. Сякаш увисна в пространството, после с все сила се блъсна в стената на антрето. Отстрани го проряза пареща болка и той усети, че при сблъсъка е счупил най-малко едно ребро.

Свлече се тежко на пода и почувства как му се повдига и на гърлото му засяда буца. Стисна глава и затвори очи, проклинайки бабайта, който го е халосал и му е причинил такава смазваща ослепителна болка.

Имаше чувството, че мозъкът му подскача вътре в черепа досущ топче на рулетка. Чак когато топчето най-сетне спря, Джак успя да отвори очи, учуден, че още е в състояние да го прави и ударът не го е убил или не го е проснал в безсъзнание.

Понечи инстинктивно да се изправи, но успя да застане само на четири крака. Когато вдигна глава, стените се люшнаха, а подът зашава като разбунено море. От движението му се пригади. Той сведе глава и повърна.

— Я престани, за бога!

Ръцете му се подкосиха и Джак се свлече на една страна, при което усети как пърлещата болка отново го пронизва. Счупеното ребро беше като нажежена дамга, впила се в жизненоважните органи. Той стисна зъби, за да не изкрещи.

— Виж как изцапа пода! Какво ще кажеш, сладурано? Ще има да му триеш сол на главата, задето ти изцапа лъснатия паркет, нали?

Джак повторно отвори очи. Световъртежът като че ли го беше поотпуснал. Най-малкото стените и подът се въртяха по-бавно от преди. Въпреки това той трябваше да се пребори с гаденето, което го заливаше на талази, за да фокусира погледа си.

Мъжът беше снажен и красив, вещаеше смърт.

Джак го проумя начаса и от тази мисъл отново му се повдигна, но с върховно усилие на волята той успя да се пребори с гаденето и да не повърне.

С едната ръка мъжът бе запушил устата на Дейвид и го бе притиснал до себе си. В другата държеше пистолет, насочен отстрани към главата на детето. Ана бе долепила гръб до отсрещната стена и гледаше ужасена, с разширени изцъклени очи мъжа. Лицето ѝ бе преbledняло като платно.

Нападателят ѝ рече:

— Майка ти не ти ли е казвала, че е неучтиво да не обръщаш внимание на хора, които ти говорят?

Ана продължи да го гледа вторачено. Мъжът побутна Дейвид пред себе си и се приближи към младата жена.

— Какво ти става, сладурче? Да не си си глътнала езика?

Тя продължи да стои като вкаменена. Непознатият тикна лекичко дръжката на пистолета в корема ѝ.

— Хайде! Говори! — После свали пистолета и го потърка о венериния ѝ хълм. — А на бас, че мога да те накарам да говориш! — После сниши мръснишки глас и добави през шепот:

— Дори да крещиш.

— Глуха е — изграчи Джак тихо, но мъжът го чу и се извърна рязко към него. Погледна го лукаво, с присвити очи.

— Глуха е. Не може да говори — повтори прегракнало Джак.

Студените очи се присвиха още по-мнително, но чаровната усмивка продължи да играе върху устните на мъжа.

— Я не ме лъжи! Не те съветвам!

— Глуха е.

За изненада на Джак непознатият отметна глава и се засмя, при което се видяха правите му бели зъби.

— Не знаех дали да вярвам, а то какво се оказа! Било истина! Брат ми каза... Ох!

Най-неочаквано той изкрещя от болка и изблъска Дейвид встрани. Размаха ръка и огледа червените следи от зъби по дланта си.

— Ах малък пикльо такъв! Ще те науча аз теб кого ще хапеш! — извика човекът и пристъпи страховито към детето.

— Не! — изкрещя Джак.

Ана изпищя.

— Остави майка ми на мира! — извика и Дейвид, а мъжът го сграбчи отпред за блузката и го събори на пода.

Малчуганът започна да го удря по ръката и да го рита. Няколко минути непознатият беше погълнат от това да го укротява.

Джак се уплаши, че в суматохата пистолетът ще гръмне, напрегна се, изправи се и залитна към мъжа и боричкащото се дете.

— Не се приближавай! — изкрещя въоръженият, после забучи пистолета в гърдите на Джак и бутна разплаканото момче към Ана, която го притисна до себе си.

Джак си помисли, че има два избора. Да умре като храбър глупак или да проумее, че Ана и Дейвид няма да спечелят нищо, ако го застрелят. Идеше му да скочи и да нападне този негодник. Но какво щеше да постигне, ако той му теглеше куршума?

Затова си наложи да се дръпне. Мъжът се ухили и разкърши рамене, сякаш се бяха схванали.

— Сега вече ми харесваш! Излишно е да се вълнуваме.

— Аз не се вълнувам — отвърна спокойно Джак.

— Чудесно. В такъв случай няма проблеми, нали така? Не би трябвало да има. Нали сме рода! Бях поел на юг и по едно време си рекох: „Бива ли такова нещо, да не се отбия да видя снахата и племенника!“ — ухили се той на Ана. — Е, слава богу, нямаме кръвна връзка — огледа я мъжът от глава до пети. — Дийн е имал добър вкус. До каквото и да се докоснеше това дете, го превръщаше в злато, честен кръст! И с теб не се е изложил.

— Какво искаш, Хърболд?

Човекът се извърна към него.

— Не ти влиза в работата! — Но после суетността му надделя и той понаведе глава. — Обърна се към мен на име. Познаваш ли ме?

— Че кой не те познава!

Карл прихна и се поклони лекичко.

— Да де, нали съм телевизионна звезда! — После допълни, без да оставя време на Джак да каже нещо: — Я да видим дали ще се досетя! Ти си човекът, дето се представя за наемен работник.

Джак продължи да мълчи.

— Точно така, Сесил ми спомена за теб.

— А каза ли ти за Делри?

— Че е с единия крак в гроба ли?

— Да. Вече почина.

— Починал ли? — погледна го невярващо Карл.

— Мога да ти покажа некролога във вестника — предложи Джак.

— Не се налага. — Той прокара пистолета по бузата си, сякаш го сърбеше. — Мед ми капна на сърцето. Откога чакам този негодник да се попържи в ада! — Известно време Карл се наслаждава на тази мисъл, после отново насочи вниманието си към Джак. — Теб какво те засяга?

— Изобщо не ме засяга.

— А, Сесил ми каза друго. Според него си бил ченге. Дори агент на ФБР.

Джак само дето не се изсмя, но болката в хълбока го проряза отново и той изстена.

— Сесил се е заблудил.

Карл очевидно не му повярва.

— Да де, ти не си нищо друго, освен наемен работник.

— Точно така.

— И след като Делри е хвърлил топа, си решил да сложиш ръка на всичко тук.

— Няма такова нещо. Ще остана, докато госпожа Корбет си стъпи на краката.

Карл пак се изсмя и го изгледа, след това премести очи към Ана и отново към него.

— Нещо не ми се вярва. Както гледам, сте си много близки. Ходите си на излети и така нататък — проточи той и кимна към кошницата с храната, която Ана бе изпуснала, когато ѝ се беше нахвърлил. Наведе се и взе ябълката, търкулнала се от кошницата — избърса я о ръкава си, отхапа и задъвка шумно. — Чукал ли си я вече?

Джак не му отговори — знаеше, че той го предизвиква, за да си намери повод да го убие. Вероятно смяташе да го убие при всички положения, но докато Джак имаше възможност да протака, имаха някакъв шанс да избягат или да се измъкнат.

Ана не сваляше очи от него — следеше, доколкото можеше по устните, разговора му с Хърболд. Джак се надяваше тя да вижда и дясната му ръка, която бе отпуснал при колана си и с която ѝ правеше знаци. Пръстите му изписваха думата буква по буква, съвсем бавно, та той да не привлече вниманието на другия мъж.

За да печели време и да разсейва Карл, Джак отбеляза:

— Брат ти го няма с теб.

После изобрази със знаци буквата „Н“.

— Не днес Сесил не успя да дойде.

— Къде е? — попита Джак и изписа буквата „О“.

Усмивката на Карл помръкна.

— Сигурен ли си, че не си ченге? Задаваш прекалено много въпроси за неща, които не ти влизат в работата.

Джак се надяваше да залисва Карл, докато Ана забележи знаците му и разбере какво иска да й каже. „Ж“.

— Пък аз реших, че Сесил е мъртъв.

— Затваряй си устата!

— Защо, Карл? — започна да се заяжда Джак. — Защо ставаш толкова докачлив, когато те питам за по-големия ти брат? Какво си направил. Сигурно си го убил, за да си сложиш в джоба и неговия дял от парите, дето ги задигнахте при банковия обир.

Другият мъж насочи пистолета към него.

— Слушай, мой човек! Предупреждавам те! Казах ти вече да замълчиш.

Джак не си правеше илюзии — съзнаваше прекрасно, че Карл е много опасен. Но и най-закоравелият престъпник си имаше ахилесова пета. И той я бе намерил още от първия опит. Дори такъв изпечен убиец като Хърболд изпитваше ужасни угризения на съвестта, задето е убил брат си.

Дори и да бе забелязала знаците, които Джак й правеше, Ана не се издаде с нищо. Той започна отново. „Н“.

— Ами момичето? Как се казваше? Касиерката, дето ви помогна при обира. — „О“. — Къде е и тя, Карл? Или и нея я...

Карл зашлеви с опакото на ръката Ана по лицето.

Направи го толкова злобно и неочаквано, че за миг всички онемяха. После Дейвид се разпищя, Карл се изсмя, а Джак не си позволи да даде воля на гнева си, защото Хърболд бе насочил пистолета право към гърдите му.

— Точно така, всезнайко такъв. А си продължил да ми дрънкаш разни глупости, а съм я ударил отново. Това като начало. — Ана беше притиснала ръка към разкървавената си устна, но инак стоеше с високо вдигната глава и гледаше високомерно престъпника. — Или дали да не

й го начукам отзад, а вие с момчето да погледате? Да, сега, като се замисля, това ми харесва повече.

Джак беше безсилен. Ако дадеше на Карл някакъв повод да го убие, онзи щеше да го направи, без да му мигне окото. Не биваше в никакъв случай да избухва, но се искаше да напрегне цялата си воля, за да се спре и да не сграбчи за гръкляна този негодник.

Поемеше ли си въздух, го пронизваше непоносима болка. Болеше го дори да говори, но гласът беше единственото оръжие, с което разполагаше.

— Наистина не си поплюваш, Карл. На кого си го изкарваше, докато беше в затвора? Там няма жени и деца.

Карл въздъхна тежко, поклати глава и изцъка.

— Стига съм се правил на добричък! — рече той и веднага сграбчи Ана за косата, после я повали на колене.

На Майрън му беше горещо. Смъкна стъклата на прозорците, но в автомобила пак беше задушно като в баня, защото нямаше никакъв вятър. Слънцето печеше през предния прозорец и Майрън беше плувнал в пот. Вече бе изпил цели три кока-коли. Карл му беше казал да не мърда от колата. Щом не можеше да слезе дори да се изпикае, по-добре да не се налива с тази кока-кола, макар че умираше от жажда.

Освен това му беше и скучно. От скуката пък го караше на дрямка. На два пъти се беше унасял, но после бе отмятал рязко глава, усетил сърбеж по тялото си.

Ако заспеше и оставеше парите без надзор, Карл щеше да се вбеси и да започне да му вика „олигофрен“. А Майрън не искаше Карл да се ядоса. Карл му беше приятел. Не биваше да го подвежда.

Но му беше топло и скучно. И малко го беше страх.

Бе минало доста време, откакто Карл го беше оставил сам. Беше обяснил, че имал да върши някаква работа.

— Нали помниш какво ти казах, Майрън? Че щом се измъкна от затвора, трябва да свърша две неща.

— Да очистиш кретените, заради които са те тикнали в пандиза.

— Точно така. Е, един вече го пречуках. Остават още двама.

Карл бе проверил револвера и бе завъртял барабана. Майрън обичаше да гледа как Карл го прави, защото той приличаше на каубоите от филмите. А Майрън си падаше по каубойските филми.

— Няма да се бавя.

Но ето че се бавеше. Трябваше да се е върнал отдавна. Ами ако му се е случило нещо? Ако са го заловили? Ако не дойдеше никога вече?

Майрън изтръпна от страх. Той не знаеше пътя за Мексико. Какво щеше да прави с парите, които бяха откраднали? Къде щеше да спи довечера?

По порестото му лице избиха капчици пот и Майрън прокара ръкав по челото си. Ризата му беше залепнала за гърба. От жегата се беше изприщил и всичко го сърбеше. Той се намести върху седалката. Дланите му бяха хлъзгави от потта. Майрън остави пистолета на съседната седалка и избърса длани о крачолите си.

Ако Карл не се върнеше, наистина щеше да загази.

Но ако не правеше, каквото му бе казал Карл, той щеше да се вбеси. Майрън си напомни отново какво му е заръчал Карл.

— Ето какъв е планът, Майрън. Слушаш ли? Така те искам! Оставям парите тук при теб. Нали помниш, парите, които взехме от банката?

— Помня, Карл.

— Браво на теб. В багажника са, чу ли?

— Да.

— Не мога да ги взема със себе си, защото с този сак ще бия на очи. Затова трябва да ги оставя тук. Разбра ли?

— Да, Карл.

— И гледай да не задремеш!

— Няма.

— Ти тук си пазачът. Не бива да пускаш никого близо до колата. Оръжието у теб ли е?

— Ето го, Карл.

Той вдигна пистолета, за да му покаже, че оръжието му е подръка. Върху коленете му лежеше заредена пушка.

— Браво на теб! — похвали го Карл и Майрън се почувства горд. — Ако някои се приближи до колата, застреляй го.

— Добре, Карл.

— Ама наистина. Майрън, не се шегувам. Това е важно. Няма да разговаряш, няма да правиш нищо, ако някой се приближи, го очистиш, и край.

— Добре, Карл. Може ли да изпия една кола?

— Разбира се.

Карл беше оставил цяла опаковка от шест кока-коли на седалката до Майрън.

— Къде отиваш, Карл?

— Казах ти вече. Да свърша една работа.

— Може ли да дойда и аз?

— Божичко!

И той изпухтя точно когато бе на път да се ядоса, после изломоти нещо от рода, че Майрън бил бостанско плашило и полза от него — никаква.

Майрън нямаше представа какво означава това, но така бе казал Карл и точно заради това той трябваше да седи в колата, да пази парите в багажника и да стреля по всекиго, приближил се до него.

Ала ето че Карл се бавеше. И Майрън го дострашаваше все повече. Той започна да си играе с хлъзгав показалец със спусъка на пушката върху коленете му. Захлипа от страх, да не би да остане сам. Какво щеше да прави, ако Карл не се върнеше? Не знаеше как да прекоси границата и да си намери някоя сладка мексиканка.

Вторачи се в точката в далечината, където бе видял за последно Карл, и се замоли той да се върне. Захапа долна устна и засмука бузата си откъм вътрешната страна. Пак изтри потта по челото си. Погледна през рамо към задния прозорец.

И простена отчаяно.

Задаваше се кола, която намали скоростта и спря до него.

„Минали са някакви си двайсет и четири часа, а разлика от небето до земята!“, помисли Емъри Ломакс.

Предния ден бе чакал с нетърпение работното време да свърши и той да си отиде вкъщи, където да лиже раните си, нанесени му от онзи тип на име Джак, който му се беше нахвърлил не другаде, а направо в кабинета. Ломакс бе подвил опашка и се беше прибрал — бе глътнал няколко аспирина, за да се пребори с главоболието от бирата, която беше пил на обяд. За беда по-късно отново го беше пробудил, като бе обърнал няколко чаши бърбън. Не носеше на пиене и от уискито съвсем заприлича на парцал.

После се изви бурята. Всяка светкавица и гръмотевица сякаш бяха насочени право към средата на мозъка му, колкото да влошат и без това окаяното му състояние. Но ако не се брои това, че главата го заболя още по-силно, бурята почти не го засегна.

Емъри Ломакс така и не разбра, че халите са откъснали капаците на прозорците и са запратили металните му кофи за боклук надолу по улицата. Не забеляза проливния дъжд, превърнал канавките в същински реки и наводнил гаража така, че водата е стигнала чак до джантите на ягуара. Не усети торнадото чак до сутринта, когато алармата на радиото го събуди и той чу за бурята по новините.

Докато смерчът беше опустошават града, Емъри Ломакс се беше наливал с уиски, като от време на време бе хлипал от самосъжаление, бе плувнал в пот от страх, че подлите му кроежи ще му почернят живота, и изтръпнал, си беше припомнял заканите на Джак Каубоя.

Сега, докато пътуваше с колата, приятно хладна от климатичната инсталация, към фермата на Корбет, той се питаше за стотен път какво си въобразява този Джак, та да му говори така снизходително. Беше нахълтал неканен в кабинета му. Беше го заплашвал, че ще му нанесе телесни повреди. Беше опрял, моля ви се, нож до гърлото му! Божичко, какво безочие!

Кой беше този Джак — кръгла нула, господин Никой! Чудо голямо, че имаше мускули на тежкоатлет и лице като на мъжа от рекламата на „Марлборо“. Инак си беше съвременна разновидност на скитника, на нехранимайкото без пукната пара в джоба си.

Емъри Ломакс така и не можеше да проумее защо е позволил този долен тип да го притиска и заплашва, и то на негова територия. Дума да няма, беше го изненадал. Беше го издебнал и го беше нападнал изневиделица. Това безспорно беше една от причините Емъри да се предаде толкова позорно, без бой.

Втората причина бе, че току-що се връщаше от неприятната си среща с Конот и другите важни клечки, на които бе дал прибързани обещания и сега се притесняваше дали някога ще ги изпълни.

Притесняваше се и дали Джеси Гарсия няма да му подлее вода, но този непрокопсаник Джак си бе признал, че послъгва, може би го беше излъгал и за мексиканеца? Откъде Емъри можеше да е сигурен, че двамата изобщо са се срещали? Никога досега не бе чувал Гарсия да е подвеждал някого от клиентите си. Надали точно сега бе започнал да ги предава с риск да му излезе лошо име. Пък било то и в името на вуйчо си обуцаря.

Предпочете да обясни малодушието си с всички тези оневиняващи обстоятелства. Или с това, че е пил на обяд, нещо, което не правеше никога. Или с потискащата жегата и влага от вчера следобед. С това, че му се е размекнал мозъкът. С всичко, което му хрумнеше.

Важното бе, че сега съзнава колко кухи са хвалбите и стойките на каубоя. Наемният работник просто ревнуваше Ана Корбет от него и затова се беше домъкнал да му показва мускули. Голям праз!

От друга страна обаче, наистина си беше важно да сложи ръка върху земите на Корбетови. А ето че на пътя му се беше изпречил този дебелак, който не можеше да стъпи и на малкия му пръст.

Тази сутрин Емъри се бе събудил с ужасен махмурлук, но и с ясноното съзнание какво трябва да направи на всяка цена. Не биваше да отлага и ден повече, трябваше да спечели твърдо на своя страна Ана Корбет. Трябваше да започне незабавно, още днес.

Тя сигурно пак щеше да го облее със студена вода, но щом го опознаеше, щеше да омекне. А щеше да го опознае само ако прекарваше повече време с него. И Емъри смяташе да направи точно това — да стои по-често при нея. Днес щеше да я посети само от

любезност. Щеше да ѝ предложи услугите си, а следващите няколко седмици щеше да ѝ помага всячески, и професионално, и като човек.

А щом тя вече нямаше да може без неговата щедрост и доброта, Емъри щеше да пусне в действие чара си и да ѝ внуши, че я ухажва — но само докато сключе сделката. Нямаше нищо против и той да се облажи от младата жена, но и през ум не му минаваше да си слага такъв воденичен камък на шията — да се обременява с глуха жена и с онзи глезльо, сина ѝ.

Джак Каубоя го беше предупредил да не припарва до Ана.

— Олеле, умирам си от страх! — рече Емъри на лъскавото светлинно табло на ягуара.

Какво щеше да стори онзи негодник? Да му пререже гръкляна ли? Да го пребие от бой? Емъри изсумтя презрително. На онзи не му стискаше да направи всичко това, само го плашеше колкото да го притисне до стената. Но и Емъри не пасеше трева и нямаше да се хване толкова лесно на въдицата.

— Само защото има някакъв засукан нож, си е въобразил, че е голямата работа! — промърмори банковият чиновник и намали скоростта.

Отпред на банкетата беше спряла кола. Доколкото Емъри можеше да прецени, вътре имаше само един човек, седнал зад волана.

Банкерът не бе от най-големите алтруисти, но винаги си правеше сметките. Гордееше се, че няма равен, опре ли до това да си брани интересите. Ако колата се беше повредила и онзи тип вътре беше клиент на банката, току-виж казал след време, че Емъри Ломакс е профучал покрай него и не е спрял да му помогне, а така щеше да му излезе лошо име. Още повече че директорът на банката и бездруго го гледаше на кръв.

Но ако онзи там кажеше, че Емъри Ломакс е много свестен, едва ли не добър самарянин, че си е създал главоболия, като е спрял да помогне на човек, изпаднал в нужда, той щеше да спечели няколко червени точки, които нямаше да му дойдат никак зле.

Емъри си лепна радушна усмивка и спря до колата.

— Можеше да се обадиш — каза Кора с леден глас, какъвто Ези не беше чувал никога.

Беше ядосана и нали също беше кисел, Ези си помисли, че само тя му липсва. Идеше му да ѝ каже да си гледа работата и да ѝ затръшне телефона.

— Знаеш, че се притеснявам — продължи да опява с укорен тон жена му.

— Така ли?

Тези думи съвсем я извадиха от равновесие. Тя въздъхна ядно.

— Не съм се обадила, за да се карам с теб, Ези. Дори тук чух по новините за бурите в Източен Тексас от снощи. Ако се вярва на телевизията, торнадото буквално било изравнило със земята Блуър. Звъня ти от часове, чак сега успях да се свържа. Когато не се обади от нас, си помислих, че... така де, постави се на мое място! Няма ли и ти да се притесниш, ако не можеш да се свържеш с мен? През главата ми мина какво ли не...

— Снощи ми се обади шерифът с молба да им помогна в това тежко положение.

— И ти заряза всичко и хукна да помагаш!

Присмехулният ѝ тон го жегна и изведнъж той си даде сметка, че отстрани прилича на някакъв несретник, загубил всякаква гордост и достойнство и при първата отворила се възможност завтекъл се да се самодоказва.

— Точно така, хукнах — отвърна Ези. — Стана ми приятно, че някой има нужда от мен. Който и да е той.

Не беше в негов стил да нанася в семейни свади удари под кръста, но в края на краищата снощи, по време на смърча, се бе разминал на косъм със смъртта. На всичкото отгоре не беше мигнал цяла нощ, беше се наливал с долнопробно кафе и се беше тъпкал със сандвичи от автомата за закуски. Беше седял на радиостанцията и бе разпределял по-младите и оправни полицаи в шерифството да свършат работата, за която той беше твърде стар.

Точно така, да разпределя, моля ви се! Когато се беше явил в шерифството, му възложиха тъкмо това. Не да спасява хора и да оценява щетите. Не да следи дали няма наводнения. Не да свърши нещо, което приляга на истински мъж. А да разпределя задачите. Нещо, с което щеше да се справи и една бабичка. Беше им нужен колкото да получава и да изпраща съобщения, нещо, което можеше да

свърши всеки, стига да не е труп. И го бяха възложили не на друг, а на шериф ветеран с половин век стаж в правоохранителните органи!

Най-лошото бе, че не им беше казал да се разкарат и не си беше тръгнал. Беше приел. После, когато по-рано през деня бяха поправили телефоните, трябваше да изживее още едно унижение. Бяха го прехвърлили на телефона за връзка с гражданите.

Според него имаше право да е сърдит ако не на друг, то поне на жена си, решила да го зарече.

— Кога за последен път си ял? — попита го тя.

— Не се притеснявай за това. Луси има грижата да не стоя гладен.

— Луси от „Веселата пчеличка“ ли?

— Колко други Лусита познаваш?

— Само питам.

— Да, Луси от „Веселата пчеличка“ — повтори Ези колкото да се заяде. — Напоследък се храня само там.

Това явно преля чашата. Кора мълча дълго, а Ези си умираше от щастие, че е успял да я жегне. „Нека си блъска главата“, помисли си той. Накрая жена му рече:

— Въпреки че си като кисела краставица, се радвам, че си добре.

Ези не би казал, че е добре, но реши да не влиза в излишни спорове. Не си струваше да споменава за цицината върху слепоочието си. Не беше мъртъв, не бе тежко ранен, не бе затиснат и от някоя греда в срутила се къща и жена му имаше предвид тъкмо това, когато каза, че е „добре“.

— Къщата пострадала ли е?

— Не съм бил вкъщи, за да проверя — отвърна той, като се помъчи гласът му да звучи безразлично. — В целия окръг няма ток. Тук, в шерифството, караме на резервните генератори. Ремонтните бригади работят денонощно, но в центъра на града е пълен хаос и там сме пратили основните сили. Трябва да сме благодарни на компанията, че оправи толкова бързо телефоните. Това ме подсеща, че трябва да затварям, Кора, всички телефони тук звънят, та се късат.

— Добре тогава... Сигурен ли си, че си добре?

— Не помня някога да съм бил по-добре.

— Звънни ми, щом се поосвободиш.

Ези се престори, че не е чул тъжните нотки в гласа ѝ, и отсече:

— Е, хайде!

После затвори. Ако Кора наистина се притесняваше чак толкова за него, можеше да се качи на колата и да се прибере.

Тъкмо бе затворил, и телефонът иззвъня.

— Шерифството!

— Господине, в двора ми има цяло кълбо змии. След като придошлата вода се отдръпна, видях, че пъплят навсякъде. Жена ми е изпаднала в истерия. Ухапах едно от кучетата.

Ези чу лай на ловджийски псета, писъците на жена и някакъв тътен, чийто източник не успя да установи. Зададе на мъжа дежурните въпроси и вписа отговорите в обичайния формуляр. След като той му продиктува адреса си извън града, Ези попита:

— Значи телефонът ви работи?

— Не, господине, не работи. Обаждам се по клетъчния апарат.

Ези обеща да прати човек, но предупреди, че вероятно ще се наложи да почакаат. Добави и да внимавали, но не каза, че още доста седмици, че и месеци сигурно ще намират из къщата змии. Знаеше, че това се случва често след наводнения.

После му се обади някакъв мъж, разгневен на съседа си.

— Ако си беше поддържал оградата, тя нямаше да се срути в басейна ми! — вайкаше се човекът.

Ези го посъветва да се помири със съседа и да не заема телефонните линии с дребните си лични проблеми. Мъжът и без това беше раздразнен и след забележката на Ези избухна и започна да го ругае. Той му затвори телефона.

Днес не беше в настроение да е състрадателен. Чашата на търпението му бе преляла преди доста часове. Нямаше намерение да щади никого, който му играеше по нервите. Когато телефонът иззвъня отново, той направо изкрещя в слушалката:

— Шерифството!

— Кой се обажда?

— Ези Хардж.

Мълчание.

— Ама вие не се ли пенсионирахте?

— С какво мога да ви помогна, госпожо?

— Не съм сигурна, че изобщо можете. Знам, че сте затънали до гуша в работа. Може би не биваше да се обаждам. Вероятно само ви

губя времето.

— Имате ли име, госпожо?

— Извинявайте, не се представих. Обажда се Ела Пресли. Нали се сещате, от банката. Секретарката на Емъри Ломакс.

„Толкова по-зле за вас“, помисли Ези.

— Нима днес банката работи?

— Не, господине. Нямаме ток, няколко от прозорците са счупени. Току-що ни включиха телефоните. Дойдохме с някои колеги да поразчистим.

— Да не е имало обир? — попита кисело Ези.

— Не, няма нищо такова. Обаждам ви се, защото... ами защото господин Ломакс излезе преди малко, а за четири часа днес следобед директорът е насрочил извънредно събрание на всички служители в банката и аз не мога да намеря господин Ломакс, за да му съобщя.

На Ези му се стори, че пак го занимават с лични проблеми. Какво им ставаше на тези хора днес? Дали торнадото не бе изсмукало от жителите на окръг Блуър и последната капчица здрав разум? Той вече губеше и малкото търпение, останало му след разговора с Кора.

— Госпожо Пресчи, не виждам с какво...

— Нямахте да ви безпокоя, но господин Ломакс винаги може да бъде намерен било по клетъчния телефон, било по пейджъра. А ето че сега не отговаря и не отговаря.

— Вероятно ги е изключил.

— Никога не го прави. Всъщност се притеснявам, защото той тръгна към фермата на Корбетови. Госпожа Корбет — нали се сещате, онази, глухата жена — е клиентка на банката. Лично господин Ломакс движи сметките ѝ. Безпокоеше се да не е останала без ток и телефон и ми каза, че щял да отскочи да провери.

Ези се подсмихна, развеселен от наивността на госпожа Пресли. Ломакс беше изключил телефона и пейджъра, защото беше с Ана Корбет и не искаше да му пречат. Ези си спомни колко хубава му се е сторила онази вечер младата жена — влизаше напълно в положението на Ломакс, но не си представяше жена от такава класа да седне да се занимава с мижитурка като банковия служител.

— Сигурно ще се върне всеки момент — рече той нехайно на секретарката. — На ваше място нямаше да се притеснявам.

— И аз нямаш да се безпокоя, ако не беше случката от вчера следобед.

Ези сподави прозявката и подпря буза на юмука си. Дори затвори очи.

— И какво се е случило вчера следобед?

— В банката дойде един мъж, който поиска да се срещне с господин Ломакс. Обясних му, че още не си е дошъл от обяд, а той рече, че щял да почака, и без изобщо да ме пита, нахълта в кабинета на господин Ломакс.

— Какъв мъж?

— Те с господин Ломакс ми казаха, че били приятели от университета, но после, по време на почивката, една от касиерките ми спомена, че човекът е точно толкова състудент на Ломакс, колкото и китаец. Според нея бил наемен работник на Корбетови и сигурно не е и помирисвал университет.

Ези отвори очи. Облакът се върху писалището и разтърка чело. Започваше да става интересно.

— Защо двама възрастни мъже ще седнат да ви лъжат, че са състуденти?

— И не само това, шерифе. Мен ако питате, те не са никакви приятели. Чух как си крещят в кабинета, май се караха. И колкото и да се опитвах да ми хвърлят прах в очите, тази работа с ножа...

— Нож ли?

— Не ви ли казах за ножа?

— Не — каза Ези и грабна бележник и химикалка. — Но сега вече държа да ми разкажете.

Ези презираше Емъри Ломакс. Беше си пълна глупост изобщо да мисли за него, камо ли пък да му посвещава цял час от времето си. Точно толкова щеше да му отнеме да отиде с колата до фермата на Корбетови и да се върне. Петнайсет минути, след като потегли от шерифството, още се двоумеше дали да не се върне в града.

Очите му смъдяха от безсънието. Въпреки онова, което беше надрънкарал на Кора, умираше от глад. Като се замислеше, виждаше, че последното, което е хапнал, е увитият в целофан резен от сладкиш, който Луси му беше отрязана предния следобед.

Гърбът между лопатките го болеше непоносимо от това, че цяла нощ бе прекарал наведен над бюрото, където бе определял маршрутите на полицаите.

Беше седял на едно място толкова дълго, та имаше чувството, че този негов артрит ще го вкара в гроба. От кафето, с което се бе наливал цяла нощ, дъхът му беше такъв, че можеше да покоси и камила. Нямаше да е зле и да се избърсне и да си вземе един душ.

Накъсо, крив му беше целият свят.

И явно му личеше, защото шериф Фостър му нареди да си вземе двучасова почивка. Сигурно трябваше да иде при психиатър след тази изцепка — да прахоса половината от това време заради Емъри Ломакс. Добре поне, че Кора не знаеше как той е хукнал за кой ли път да гони вятъра, тласкан единствено от нюха си. Ако разбереше отнякъде, щеше да му почерни живота.

Всъщност Ези караше към фермата, заобикаляйки клоните и отломъците, нападали по платното, не толкова, защото беше загрижен за добруването на Ломакс, колкото, защото го глождеше любопитство за този наемен работник. Той явно не можеше да гледа банковия чиновник, щом му беше вадил нож. Или двамата мъже не се понасяха заради чувствата, които е разбудила у тях Ана Корбет? Дали не ставаше дума за най-обикновена старомодна ревност? Ако наистина разправията беше заради Ана, чувствата явно бяха припламнали бързо.

Въпреки че в любовта понякога става точно така. Ето, да вземем него и Кора.

Ези нарочно ѝ беше затръшнал телефона. Сега съжаляваше горчиво. Беше се държал като злобар и не бе обърнал внимание на притесненията ѝ. Трябваше на всяка цена да ѝ се обади и да ѝ се извини. И то веднага щом се прибереше.

Върна се към онова, което го занимаваше в момента, и си спомни деня, когато в едно от кафенетата в града Делри го е запознал с новия си работник. Тогава на Ези му се беше сторило, че човекът не е от най-общителните и бърбивите. Но не бе останал и с впечатлението, че е избухлив и невъздържан.

Дума да няма, Емъри Ломакс беше в състояние да скъса нервите и на светец. Както онзи път, когато беше нахълтал в шерифството и бе настоял Ези да направи нещо, та птичките да не „мърсели“ вносия му скъп английски автомобил на паркинга, запазен само за служители на банката.

Ези бе изслушал надлежно гневната му тирада до последната дума и когато накрая Ломакс остана без дъх, той го попита най-спокойно наистина ли смята, че шерифството е в състояние да промени навиците на врабците и да ги накара да не оставят курешки върху колите. След като бе докарал до истерия полицаите и служителите, Ломакс беше излязъл с гръм и трясък от шерифството.

Нямаше нищо чудно в това, че банковият служител не е симпатичен и на новия човек в града. Повечето хора тук предпочитаха да си нямат вземане-даване с него. Който бе поискал заем от Емъри Ломакс, после беше готов да го убие. Но Ези не познаваше човек, който въпреки неприязънта си към банковия чиновник да се е увлякъл чак толкова в отношението си към него, както този мъж.

Но ако Ломакс наистина е смятал, че животът му е бил в опасност, защо не е съобщил за нападението в полицията? Той не беше подал оплакване, Ези бе проверил. Може би наистина ставаше въпрос за някаква шега между стари приятели и секретарката не беше разбрала правилно.

При всички положения обаче не бе редно хората да си вадят ножове. Дори и на шега си беше опасно. Тъкмо заради това Ези се беше запътил към Корбетови. Ломакс бе тръгнал да се види с Ана Корбет, там можеше да се натъкне на наемния работник и сигурно

щеше да стане напечено, ако някой от двамата е хлътнал по младата жена.

Дявол го взел, Ези наистина надушваше, че нещата не са толкова прости, колкото изглеждат на пръв поглед. Дори и да го наречеха глупав и луд, половинвековният опит му подсказваше, че тук има нещо гнило. Беше длъжен ако не друго, то поне да провери.

Предната вечер, когато Ези се бе явил в шерифството, Фостър беше обявил в суматохата:

— Смятай се за назначен.

Така сега той беше официален представител на властите, макар и да се съмняваше, че Фостър е щял да му разреши да се заеме с издирването на човек, обявен за безследно изчезнал. Но карай, Фостър не знаеше накъде е тръгнал Ези. Освен това сегашният шериф бе затънал до гуша в работа и се разправяше с последиците от бурята, защо Ези да го занимава с такива дреболии?

Въпреки болезките и умората той се чувстваше на седмото небе от щастие, че отново пътува с полицейски автомобил. Някой беше спрял на паркинга зад линкълна и Ези не можа да го изкара. Когато попита дежурния дали може да вземе за през почивката някоя от колите на шерифството, той само му махна с ръка и му метна ключовете.

В полицейския автомобил Ези се чувстваше удобно, както в стария си фланелен халат, който — за ужас на Кора — бе измъквал поне десетина пъти от найлоновите пликове със стари дрехи, приготвени за хвърляне. Възможността отново да покара служебен автомобил бе достатъчно основателна причина да тръгне към фермата на Корбет. Не беше ли все едно дали ще изпълни молбата на Ела Пресли, или ще дремне половин час, след което ще се вкисне още повече, ще оглежда какви щети е нанесла бурята на къщата и ще умува над мъглявата следа по случая „Маккоркъч“, към която го е насочил един човек в предсмъртния си час.

Научеше ли, Кора щеше да му почерни живота и заради това.

На Майрън му се доплака.

Карл все го нямаше и нямаше и той вече си умираше от страх.

Притесняваше се и че е сбъркал. Карл му беше казал да стреля по всекиго, доближил се до колата.

А ето че той не беше стрелял по мъжа в колата и го беше оставил да си тръгне по живо, по здраво. Непознатият беше намалил скоростта и бе спрял до вратата на Майрън. Беше се навел и го бе погледнал. После, кой знае защо, беше подкарал и бе отпращил още преди Майрън да е натиснал спуська.

Ами ако Карл научеше? Още по-страшно щеше да бъде, ако не се върнеше да вземе Майрън и той останеше сам — какво щеше да прави, когато се мръкнеше? Предпочиташе Карл да му се разкреци и да го нарича „олигофрен“, отколкото да го зареже насред пътя.

По едно време му мина през ума, че може да седне зад волана и да подкара в посоката, в която бе тръгнал Карл. Защо да не го потърси? Но не знаеше пътя. Ами ако не го откриеше? Ами ако Карл се върнеше, а него го нямаше? Тогава той наистина щеше да му се ядоса, задето не е направил, каквото му е казал.

Затова продължи да стои в колата, да се поти и да пази парите.

Каза си обаче, че ако пак дойде някой, вече ще го застреля. Тогава дори и Карл да научеше, че не е убил първия мъж, нямаше да му се сърди чак толкова много.

Взе това решение и дори не се уплаши, когато забележа приближаващата кола. Видя я във външното странично огледало. Не се обърна, продължи да държи главата си право напред. Автомобилът намали скоростта и спря зад него. Майрън се зарадва, че е спрял, защото му се искаше да застреля някого и Карл да се гордее с приятеля си.

Автомобилът беше полицейски. Бял такъв, със сини букви отстрани и светеща лампа напреки на покрива. Е, сега не светеше, но колите с надпис отстрани и лампи по покривите олицетворяваха врага. Карл мразеше ченгетата най-много от всичко. Щеше да се зарадва много, задето Майрън е гръмнал ченге.

Човекът зад волана отвори вратата и слезе.

— Хей, приятелю, колата ти да не се е повредила?

Майрън загледа в огледалото как ченгето се приближава към автомобила откъм страната на шофьора. Когато вече ги делиха само няколко метра, Майрън чу стъпките му по чакъла. Намести потен пръст върху спуська.

— Трябва ли ти помощ?

Ченгето се наведе и му се усмихна през смъкнатия прозорец, а той вдигна пушката и стреля.

Емъри Ломакс извади от горния джоб на самото флаконче с ментов освежител за уста и си пръсна. Погледна се в огледалото за обратно виждане и с облекчение видя: не му личи, че преди броени минути е бил уплашен до смърт.

Беше намалил скоростта, за да предложи помощ на човека в повредената кола, но когато се изравни с него, направо си глътна езика от страх. Вторачените в него очи бяха безцветни, а по краищата се розовееха. Лицето му беше бяло като тебешир, косата му приличаше на перука за маскен бал. За пръв път през живота си виждаше такова страшилище — буквално му изкара ангелите.

Майната им на добрите намерения и обноски. Дори и този урод да беше клиент на банката — а Емъри силно се съмняваше в това, просто бе невъзможно да забрави такова лице — той нямаше да спре. Натисна с все сила педала за газта, потегли с пълна скорост и не спря, докато не стигна портата на фермата на Корбетови.

Преди да слезе от колата, си приглади косата и потренира усмивката си в огледалото. Всичко наоколо бе някак неестествено притихнало. Не се виждаше жива душа. Докато се качваше по предното стълбище, Емъри подразнен забеляза, че постройките и най-вече конюшните са пострадали от бурята. Но къщата си стоеше непокътната, ако не се брои счупеният преден прозорец.

Тъкмо понечи да натисне звънеца, когато се сети, че вероятно няма ток. Почука силно три пъти по рамката на вратата. Начаса я отвори не друг, а онзи негодник, оглавяващ списъка на най-заклетите му врагове.

— Какво търсиш тук, Ломакс? — попита го грубо Джак.

— Не ти влиза в работата, но съм дошъл да се видя с госпожа Корбет. Би ли я повикал?

— Не може да дойде.

— Какво значи „не може да дойде“?

— Значи, че не може. Ще ѝ предам, че си идвал.

Тази дебелацина беше вбесяваща. Този непрокопсаник дори не го гледаше в лицето. Очите му шареха насам-натам.

— Е, хайде, довиждане.

Опита се да му затръшне вратата под носа, но Емъри пристъпи напред и го спря с ръка.

— Слушай, Джак — рече подигравателно. — Настоявам да повикаш госпожа Корбет.

— В момента не може да се види с теб. А и не иска.

— Откъде знаеш какво иска тя и какво не иска? — ревна Емъри.
— Тя толкова ли не може да ми каже дали иска да ме вижда?

— Аз ти го казвам вместо нея. А сега се махай отук.

Черноработникът го отпращаше, сякаш е бездомно псе.

Емъри нямаше намерение да търпи такова нещо.

— Кой си ти, че да ми държиш такъв тон?

— Слушай, Ломакс, някой ден ще седнем на по бира и ще ти обясня надълго и нашироко защо те мисля за лайно. Но те моля да си тръгнеш не заради това. Моля те да си вървиш, защото това е само в твой интерес.

— Така ли?

— Повярвай ми.

— Е, аз пък не ти вярвам. Не в мой, а в твой интерес е да си тръгна.

— Дори да е така, и госпожа Корбет иска да си тръгнеш.

— Госпожа Корбет, моля ви се! — изсумтя Ломакс. — Вижте го колко любезен бил. И си въобразява, че ще се хвана на преструвките му. Всеки в града знае какво правиш с нея. Не изчака старецът да изстине, и се намърда на мястото му. Смени ли поне чаршафите, или се намъкна направо на постланото и...

— Млъкни.

— Защо пък? Какво ще ми направиш, ако не млъкна?

— Върви си.

— А, не. Първо ще кажа на госпожа Корбет, че ако иска да съм мил с нея, не е зле и тя да ми засвидетелства малко внимание. — Той се опита да изтласка Джак настрани, но другият мъж не му позволи. — Ще вляза.

— Не мога да те пусна вътре.

— Я го виж ти! Аз пък ще вляза и без твоето разрешение.

На Емъри му бе дошло до гуша Ана Корбет и черноработникът да го гледат отвисоко. Не можеше да допусне да го обиждат по този начин и да седи със скръстени ръце. Щом си позволяваше да спи с изпаднали типове като този, Ана изобщо не заслужаваше да ѝ цепи басмата.

Дотук беше с добрите обноски. Щеше да види тя кой е Емъри Ломакс! Той щеше да ѝ го върне тъпкано. Щеше да ѝ иземе имота, да го преотстъпи на Конот и да стане герой и богаташ!

Щеше да я научи тази глуха мърла!

Но искаше да ѝ го каже сам, докато е ядосан и не се е отказал от решението си. Чудо голямо, че не чувала, той щеше да направи така, че да го разбере. Но първо трябваше да се пребори с този непрокопсаник. Още веднъж се опита да го избута от вратата, стигна се до срамно боричкане.

— Няма да допусна да ме отпраца някакъв си черноработник! — сумтеше презрително Емъри.

Блъсна още веднъж с все сила мъжа в гърдите и с удоволствие видя, че лицето му се сгърчва от болка и пребледнява като тебешир. Джак залитна назад към антрето. Емъри се възползва от случая и нахлу вътре.

Но онова, което видя, го обърка толкова, че той спря като попарен.

Ана беше коленичила на пода.

Детето се бе залепило за стената, към главата му беше насочен пистолет.

Мъжът с пистолета...

Пистолет ли?!

Дейвид беше ужасен. Беше видял как само на няколко крачки от него убиват човек. Разплака се, Карл го сграбчи за рамото и го разтресе.

— Стига си циврил! Чу ли? Млъквай!

Ана се пресегна да прегърне сина си, Карл го бутна към нея и рече:

— Кажи му на това проклето дете да млъкне най-после.

Тя нямаше представа какво е смятал Карл да прави с нея, когато я е повалил на колене, понеже тъкмо в този момент се бе появил Ломакс. Джак беше с гръб към нея и тя не бе разбрала какво казва той, но от начина, по който беше застанал на откренатата врата, се досети, че е искал да предпази Ломакс и вероятно се е опитвал да го убеди да си тръгне. Но банковият чиновник беше толкова нагъл, че не би допуснал някой да го отпрати. Нахълта в помещението и Карл го уби на място.

Дейвид се вкопчи в нея, трепереше като листо. Джак долепи пръст до устните си — молеше го да се успокои. Дейвид кимна и хвърли всички усилия да млъкне и да се държи като мъж, но продължи да хлипа тихичко.

Ана си помисли колко бързо се променя животът. Откакто се бе родил Дейвид, тя се страхуваше само от едно: че синът ѝ ще се срамува от нейния недъг. Сега тези тревоги ѝ се струваха дреболия. Ако животът им бъдеше пощаден, не беше ли все едно дали тя чува или не?

Би дала всичко на този свят, само и само да върне назад часовника. Преди броени минути изобщо не се беше замисляла за бъдещето. А сега над тях бе надвиснала опасността да се простят с живота. И то точно след като те с Джак се бяха намерили!

Джак! Болеше го неопишуемо. Когато се бе ударил о стената, явно беше счупил ребро. Ана виждаше, че той едвам си поема въздух. Устните му бяха напрегнати и мърдаха някак неестествено, макар че

младата жена разчиташе всичко, каквото Джак казваше, и разбираше, че той се мъчи да говори отчетливо, та тя да следи разговора му с Хърболд.

Беше видяла и че Джак изрича думата „нож“, и се сети, както очевидно и той, че ножът му все още е в раничката на Дейвид. След като бе отбелязал дърветата, малчуганът беше попитал дали може да го задържи и Джак бе склонил, при условие, че го сложи в калъфа и го прибере в раничката. И сега ножът беше там — в детската раница на петнисти далматинци.

Но как Ана да го извади така, че Карл да не усети?

Дейвид явно беше изпуснал раничката, когато бе влязъл в къщата и Хърболд му се беше нахвърлил. Сега лежеше в ъгъла заедно с фотографското оборудване и кошницата с храна. Карл беше застанал между раницата и Джак. Ана беше по-наблизо, но и тя като Джак нямаше възможност да се добере до нея. Ако Джак се опиташе да вземе раничката, Карл начаса щеше да му тегли куршума — Ана изобщо не се съмняваше в това.

Карл като че ли изобщо не се притесняваше, че току-що е убил човек, дори подритна с върха на обувката си окървавения труп.

— Кой е този?

Емъри Ломакс се беше свлякъл възник на пода и бе вперил изцъклени очи в тавана, а върху лицето му се четеше удивление.

— Мъртъв е — рече Джак. — Не е ли все едно кой е?

— Да, все едно е — съгласи се Карл и се свъси. — Нали помниш, че те предупредих да не ме лъжеш?

— Е?

— Този пън тук беше по-откровен от теб за отношенията ти със снаха ми.

— *Не ме наричай така, негодник такъв!* — показа със знаци Ана.

— Бре, бре, бре! Това пък какво беше? — изхили се Карл и започна да я имитира и да повтаря с пръсти знаците. — Какво каза тя?

— Не знам знаковия език — отвърна Джак.

Карл явно не му повярва, но само сви нехайно рамене.

— Карай! Разбирам какво казва и по израза на лицето й.

На Ана й докривя, че той я взима на подбив. Подиграваше й се, както навремето жестоките й съученици. Но и да му го покажеше със

знаци, само щеше да му даде още един повод да ѝ се присмива. От малка се беше научила да не обръща внимание на подмятанията на хора, които бяха толкова глупави и коравосърдечни, та не разбираха, че само се излагат, като ѝ се подиграват.

Карл отново се обърна към Джак:

— Излъга ме, за да защитиш жената и детето. Трогателно. Много трогателно, чак ще се разплача!

— Прави каквото искаш с мен — каза Джак, — изобщо няма да се съпротивлявам. Но тях не закачай!

— *Не!* — показа със знак Ана и след като скочи на крака, пристъпи към Джак.

Карл я сграбчи за ръката и я извърна рязко към себе си.

— Къде си тръгнала? Ако толкова ти се иска да си с мъж, аз съм насреща!

Той я притегли към себе си. Ана не трепна, само го изгледа отвисоко.

— Виж я ти нея, ще ми се прави на фатална жена! Един мъж щеше да изкърти заради теб входната врата, друг е готов да умре, само и само да те спаси! Явно си страхотна. Излъчваш миризма, от която направо лудеят по теб. — Той се взря в очите ѝ. — Разбираш ли какво ти говоря? Ти си от онези... как им викаха? От хората, които четат думите по устните. Нали, сладурано?

Тя го изгледа ледено.

— Обзалагам се, че разбираш всичко.

Карл прокара длан по гърдите ѝ, после бръкна между краката ѝ. Тя инстинктивно ги стисна и го шляпна през ръката, от което Карл само се изкикоти мръснишки.

Ана усещаше дъха му върху лицето си, но не му направи удоволствието да се извърне погнушено дори когато той вдигна пръсти и ги подуши, а след това намигна съзаклятнически.

— Бива си те!

Ана не чу кога Джак се е приближил, но примряла, усети как той се нахвърля с все сила на Карл, който го цапардоса с дръжката на пистолета. Джак се свлече на пода. Младата жена приклепна и се надвеси над него. От удара отстрани на слепоочието му беше зейнала петсантиметрова кървяща рана. Дейвид отново се разплака.

Въпреки болката Джак се пресегна към момчето и се опита да го утеши. Но дори докато му говореше и го милваше по главичката, гледаше Ана. Тя не бе виждала по-мила и тъжна усмивка. Сякаш целият му живот се беше вместил в този миг, а той се бе примирил, че това са последните минути от живота му, преминал точно както, е очаквал. От отчаянието в тази усмивка Ана изтръпна цялата и усети как сърцето ѝ се свива. Искаше ѝ се да му каже, че всичко ще бъде наред. Искаше ѝ се самата тя да повярва, че всичко ще се оправи. Допря пръсти до устните му, а той прошепна:

— Обичам те!

Точно както сутринта, която сякаш беше в някакъв друг живот.

Крал я плесна през ръката, която тя държеше пред лицето на Джак, и я дръпна да стане.

— Неприятно ми е да прекъсвам тази трогателна сценка. Но съм дошъл тук с една-единствена цел: да отмъстя на онзи дъртак, втория ми баща.

— Закъснял си — каза му Джак.

— Да, вече не мога да го убия. Но това не означава, че не мога да получа поне някакво удовлетворение. След като не мога да пречукам Делри, вероятно трябва да се задоволя с онези, които са останали след него.

— Ако си дошъл да ни убиеш, защо досега не го направи?

— Толкова ли ти се мре, черноработнико?

— Питам от любопитство.

Карл сви рамене.

— Имаш това право. Просто не искам да си развалям удоволствието. Чакал съм цели двайсет години в затвора този ден. Искам да му се насладя докрай, както направих и със Сесил. Заслужаваше да умре бавно и мъчително, защото си беше страхливец. Е, получи си го! Жалко, че закъснях и не успях да пречукам и Делри! Искаше ми се да го накарам да страда за всичките години от живота ми, които почерни. Добрата новина е, че той вече е на онзи свят — изхили се Карл и насочи пистолета към Джак. — Лошата новина е, че...

— Лошата новина е, че съучастникът ти явно си има неприятности — прекъсна го Джак и кимна към вратата, а Карл и Ана погледнаха едновременно натам.

Бледият мъж се усмихна през кръвта, стичаща се по лицето му.
— Здравсти, Карл!
— Божичко, Майрън!

Карл го сграбчи за наквазената с кръв риза и го издърпа да влезе. Надзърна през вратата, но видя само един очукан оранжев пикап и един лъскав ягуар, който явно беше на мъртвеца.

— Къде е колата, Майрън? — изкрещя той с цяло гърло.

— Колата ли?

Карл затръшна входната врата и впи поглед в Майрън.

— Какво се е случило? Защо си зарязал колата? Къде са парите?

Кретенската усмивка на Майрън помръкна.

— Парите ли?

— Парите от банката, Майрън! Господи! Както те е прихванало, та си се вдигнал и си ги зарязал наред пътя?

Притеснен, другият мъж прокара ръкав по лицето си, размазвайки кръвта и потта.

— Застрелях го — точно както ми каза.

На Карл му идеше да го убие, едвам се сдържаше. Вече си представяше как стисва с голи ръце хилавия врат на Майрън и го души, докато белезникавите му очи не изскочат от очните ябълки. Представи си и как стреля отново и отново в грозното му като на чудовище лице, докато глупашкото му изражение се скрие под кървавата пихтия.

Но не можеше да си го позволи, докато не разбере какво е станало с парите. Насили се да се овладее и си пое няколко пъти дълбоко въздух. Накрая червените петна пред очите му изчезнаха.

— Къде са парите, Майрън? — попита пак, вече по-спокойно. — Какво направи с тях?

— Още са в багажника.

— А колата къде е?...

— Знаеш къде е, Карл.

— На същото място, където я оставих ли?

— Да.

— Къде са пистолетът и пушката?

Майрън го изгледа тъпо.

— Оръжието, Майрън! Къде е оръжието? — изкрещя Карл.

— Сигурно съм го оставил там — отговори Майрън и аха, да се разплаче.

На Карл отново му идеше да го удуши с двете си ръце. Беше взел само един от пистолетите и бе оставил другото оръжие при Майрън, за да не привлича вниманието, ако случайно някой любопитен шофьор му предложеше да го закара. Дори ножът, който беше измайсторил с двете си ръце в затвора, беше под седалката в колата. Сега трябваше да се оправя само с този мижав пистолет и с няколко патрона. И то заради този тъпанар, Майрън!

Карл трепереше от гняв, но все пак се поокопити и попита какво се е случило.

— Кажи ми, Майрън, какво е станало?

Онзи пак се ухили.

— Застрелях го...

— Кого?

— Едно ченге. Приблужи се до колата. Нали ми каза да застрелям всеки, който се приближи до колата?

— Браво на теб, Майрън.

— Направо му пръснах главата, не ти трябва диня!

Хлапето пак се беше разциврило и разсейваше Карл. Но на него не му беше до Дейвид — първо трябваше да разбере какво се е случило, та Майрън е улучен в рамото и отстрани над дясното ухо. Не искаше обаче да го притиска: започнеше ли да го разпитва, той щеше да се обърка като пиле в кълчища и щеше да стане съвсем неуправляем.

— Кой е стрелял по теб, Майрън?

— Ченгето.

— Кое? Онова, което си пратил на оня свят ли?

— Другото.

Карл преглътна тежко.

— Двама ли бяха?

— Да, Карл. Единият остана в колата. Когато убих първия, вторият изскочи от автомобила и откри огън по мен. — Той обърна глава и погледна раненото си рамо. — Ужасно боли.

— Ще го излекуваме, но малко по-късно. Какво стана с другото ченге? И то ли е мъртво?

— Сигурно. Застрелях го.

— И таз добра! Застрелял си го, но не знаеш дали е мъртъв! Не провери ли? Значи си вдигнал чукалата и си се домъкнал тук, без да провериш дали и двамата са мъртви?

Върху лицето на Майрън се изписа колебание.

— Пищеше.

— Пищял, моля ви се! — въздъхна тежко Карл и прокара пръсти през косата си. — И за капак си оставил парите.

— Уплаших се, Карл. Боли ме ръката. Тръгнах да те търся. Извинявай, че забравих парите. Сърдиш ли ми се, Карл?

— Млъквай! — изкрещя другият. — Затвори си плювалника и ме остави да мисля!

Беше загазил здравата. Ами сега?

Можеше да забрави за отмъщението и без да губи и миг, да се върне при колата и парите — ключа към бъдещето. Но не бе изключено някой да е минал оттам и да е видял избитите ченгета. Поточно ченге, в единствено число. Другият може би още беше жив. Карл имаше само един пистолет и ако се завържеше престрелка, била тя лека или ожесточена, като нищо щяха да го заловят или направо да го убият. Не, не ставаше!

А и не беше сигурен, че Майрън ще поддържа фронта тук, докато той се изтегли. Майрън си беше смотаняк. В мига, в който Карл тръгнаше, този кретен — черноработникът, щеше да се нахвърли на Майрън. Беше доста съобразителен. За нула време щеше да излъже и надхитри Майрън. А после щеше да хукне да гони Карл, щеше да повика ченгетата, накъсо, щеше да осуети плана му.

Ако те с Майрън им теглеха куршума на тези тук и се върнеха заедно при колата, Карл пак не беше сигурен какво ги чака там, при това само единият щеше да е въоръжен.

Ако избиеха мъжа, жената и детето, вече нямаше да могат да ги вземат и за заложици. Божичко, ами сега?

Карл си каза, че трябва бързо да вземе решение. Да измисли нещо. Точно това — мисленето, беше неговата стихия. Но никога досега не бе закъсвал така. Може би на Сесил е щяло да му хрумне нещо. Но Сесил беше мъртъв. Карл го беше убил.

Я по-добре да не мисли за това, само си задръстваше мозъка с излишни неща!

То как да мисли с този пикльо, който се дереше с цяло гърло! Човек можеше да превърти при тези крясъци! Карл не издържа — извърна се рязко и насочи пистолета към детето.

— Ранен полицай!

Ези бе така погълнат от мислите си, че в началото не обърна внимание на думите, изречени трескаво по полицейската радиовръзка. После разбра какво съобщават, изправи гръб на седалката и увеличи радиостанцията.

— Ранен полицай!

Ези се пресегна и взе предавателя.

— Тук патрулна кола 4. Кой предава съобщението? — Но в отговор чу само сподавен стон, затова повтори по-високо и настойчиво: — Чувате ли ме?

— Джим май е мъртъв.

Ези започна да мисли трескаво. В полицейското управление имаше само един Джим — Джим Кларк. Полицаят, с когото той дежуреше, бе сравнително отскоро в полицията, още си беше дете, казваше се Стив Джоунс. Очевидно беше в шок, може би беше ранен, при всички положения беше много уплашен.

— Ти ли си, Стив? — попита спокойно Ези.

Стон, но утвърдителен.

— Ези! — изпука името му по предавателя. — Ези Хардж!

— Освободи линията, за да поговоря с момчето — изкрещя той на дежурния, намесил се в разговора.

— Къде си?

— На шосе 1420 — отвърна той припряно. — Движа се в източна посока. Освободи линията!

Друг глас.

— Джим се обади преди няколко минути, Ези. Каза, че на шосето е спряла кола и ще идат да проверят какво става. Сива хонда последен модел. С тексаски номера Хари Гари Роджър пет-пет-три.

— Още малко, и съм там — каза Ези.

— Ези, нали няма да...

— Стив Джоунс! — прекъсна го Ези. — Чуй ме, моето момче, идвам всеки момент. Стой там, разбра ли?

Не последва отговор. Ези изруга и натисна до дупка газта. Профуча покрай стоп знака на кръстовището с магистралата. След броени секунди забеляза шерифския патрулен автомобил, спрял на банкета зад сива хонда. И двете врати на патрулната кола зееха. Не личеше по нищо, че се е разиграла трагедия, освен по трупа върху платното. Над него вече кръжаха лешояди.

Ези удари рязко спирачки зад патрулната кола. Отвори вратата, наведе се да слезе и извади пистолета. Погледна трупа на пътя. Наистина беше Джим. Лицето му бе заприличало на пихтия, и родната му майка щеше да го познае само по ботушите. Бяха от скъпите, марковите. Полицаят не се беше разделял с тях, винаги бяха лъснати до блясък. Острите им върхове, които сега сочеха към небето, бяха оцапани с кръв.

Ези излезе от прикритието си и приведен, изтича зад другата патрулна кола. Мина откъм дясната ѝ страна и надзърна към мястото до шофьора. Видя до отворената врата по-младия полицаи.

Втурна се съм него. Той стискаше в безжизнената си ръка радиопредавателя. Под него се червенееше огромна локва кръв, която се стичаше от коляното му, явно натрошено на парченца от куршума. Още малко, и младежът щеше да изпадне в несвяст. Ези го шляпна лекичко по бузите.

— Стив, аз съм, Ези. Всеки момент ще дойдат да ни помогнат. Накъде тръгна онзи?

През дългогодишния си стаж не помнеше някой да стреля по полицаи, а после да зареже колата си и да тръгне пеш. Дори и автомобилът му да беше повреден, защо не се е качил поне за няколко километра на патрулната кола? Видя му се много странно.

Младичкият Джоунс явно беше изпаднал в шок. Беше пребледнял като платно, по лицето му бяха избили ситни капчици пот. Полицаят стискаше зъби, за да не тракат.

— Убит ли е Джим?

— Опасявам се, че да, моето момче.

— Негодник. Приличаше на... призрак.

Сърцето на Ези подскочи, после сякаш спря.

— Едър такъв и недодялан?

Джоунс кимна.

— Ще загубя ли крака си?

— Не, всичко ще е наред — отвърна Ези с по-голяма увереност, отколкото изпитваше. — Онзи сам ли беше?

— Да. Хвани го, Ези!

Той се бе надявал младият полицай да каже тъкмо това.

— Сигурен ли си, че не искаш да изчакам, докато...

— Не. Хвани го. Тръгна... тръгна натам — посочи младежът с брадичка.

— Пеша ли?

— Кърви. Май го улучих.

Ези го потупа по рамото.

— Добре си се справил, моето момче.

Полицаят се просълзи.

— Подведох Джим.

— Не си могъл да направиш нищо.

След като повтори още веднъж, че лекарите ще дойдат всеки момент, Ези се завтече към колата — от артритата краката го боляха така, сякаш някой е забил в тях ледени шишове. Но поне и двете му колене бяха здрави и читави.

Съобщи по радиостанцията точното място на престрелката. Казаха му, че линейката вече е потеглила.

— Нека дойде и съдебният лекар. Действайте изключително предпазливо! Заподозрените сигурно още се навъртат някъде тук. Придвижват се пеш, но са въоръжени и много опасни. Не е изключено това да се избягалите затворници Майрън Хътс и Карл Хърболд.

— Ези, обажда се шериф Фостър — рече новият шериф с най-страховития си военен тон.

Но той не отговори. Изключи радиостанцията, заобиколи тялото на Джим Кларк и потегли. Не се решаваше да кара бързо, за да не изтърве някоя следа. Но гледаше и да не пъпли, да не би убийците да се измъкнат.

Току се озърташе с надеждата да види Майрън Хътс. И то преди да го е забелязал той. И на него, и на Карл Хърболд сигурно им беше все тая дали ще убият още едно ченге — вече си бяха сложили главата в торбата.

Ами ако Карл Хърболд изпълнеше заканите си да го прати на онзи свят? Всички престъпници щяха да ликуват, ако Карл си

разчистеше сметките с първия защитник на закона, пратил го зад решетките. Той щеше да се превърне в идол на всички затворници.

Ези се засмя, но не особено весело. Допуснеше ли Карл да го убие, Кора нямаше да му го прости никога.

Изкачи възвишението и съгледа отдясно фермата на Корбетови. Пред къщата имаше два автомобила: един пикап и ягуара на Емъри Ломакс. В суматохата Ези беше забравил за банковия чиновник.

Удари толкова рязко спирачките, че патрулната кола поднесе и навлезе в канавката в другия край на пътя. Насмалко Ези да пропусне следата от кръв, която водеше от високите тръстики в канавката право към пътя за къщата.

Слезе от колата. Насочи пистолета и се приведе до стълба на арката от ковано желязо.

После чу гърмеж — нямаше как да сбърка този звук.

— Следващият е за детето, ако не престане да се дере като попарено — закани се Карл, след като стреля по стената, на педя от главицата на Дейвид.

Точно тогава Джак прогледна за истината.

За безспорната, необорима, абсолютна истина.

Нямаше друг избор — налагаше се да убие този човек.

Искаше, разбира се, да излезе от положението, без да прибегва до насилие. Щеше да направи всичко, за да предотврати кръвопролитиято. Щеше да опита всичко по силите си. Но гледаше от пода Карл Хърболд и все повече се убеждаваше, че ще е принуден да отнеме насилствено живота му.

При тази мисъл се почувства, много стар. Уморен от живота. Разгромен. Идеше му да покаже на Господа юмрук и да го попита с какво е заслужил всичко това.

Но не можа да си позволи дори този лукс — да помисли. Нямаше за кога. Карл сипеше огън и жупел, ядосан, че Дейвид плаче.

Джак се опита да го вразуми.

— Детето е само на пет години. Уплашено е. Току-що видя с очите си как най-хладнокръвно застрелваш човек. А и приятелят ти не е от най-големите красавци. Какво очакваш при тези обстоятелства от едно дете?

— Очаквам да млъкне! — изкрещя Карл.

— Ти вдигаш по-голяма врява, отколкото той.

— Някой да те е питал?

— Защо не разрешиш на майка му да го отведе горе и да го сложи да си легне?

— Ти за глупак ли ме взимаш? Жената ще стои тук и няма да мърда.

— Телефонът не работи. Няма и ток. Какво толкова би могла да направи?

— Казах вече — не!

— Сигурно ще се поуспокои, ако пийне нещо. В кухнята...

— Никой няма да мърда оттук!

Джак погледна към ъгъла.

— Ще спре да плаче, ако се залиса с нещо. В раницата му има играчки.

Карл се замисли, отчаян от упоритите настоявания на Джак. Накрая махна към ъгъла и каза на Майрън:

— Дай на момчето чантата.

Майрън се наведе и вдигна раничката, после я занесе на Джак. Детето го гледаше ужасено. Джак бе доволен, че за миг е насочило вниманието си другаде, защото му се стори по-логично да подаде раничката на Ана, а не на него.

Тя го погледна в очите, после дръпна ципа на раницата и бръкна вътре.

Карл отсече, като за по-убедително се закани и с пръст:

— А сега само да е посмял да гъкне!

— Нима смяташ, че като ни мъчиш, ще облекчиш положението си? — попита Джак.

— Какво знаеш ти за моето положение? — После: — Какво положение?

Ана извади от раницата човече с бедрена препаска, което държеше в едната ръка щит, а в другата размахваше меч. Сложи го пред Дейвид. Той се усмихна и го взе.

На Джак му бе неописуемо трудно да изрича думите, но той знаеше, че така печели безценно време.

— Не искам да съм на твое място, Карл. Зле ти се пише! Дори мога да ти кажа какво ти се върти в главата.

Карл го погледна кръвнишки.

— Дрън-дрън! Не знаеш нищичко за мен.

— Знам обаче, че ти иде да видиш сметката на своя съучастник.

Майрън се беше сгърбил до стената, беше се хванал за раненото рамо и гледаше тъпо Дейвид, който си играеше с римския воин, като го движеше по пода. По нищо не личеше да е чул или разбрал предположението на Джак. Не беше проявил интерес и към трупа на Ломакс, който бе прекрачил на два пъти, за да донесе раничката.

— Майрън те подведе — продължи Джак, — опропасти ти плана, вбеси те. Но няма как да го премахнеш. Дори и ранен, може да

ти дотрябва, когато се върнеш за парите. — Карл премести поглед към Майрън и Джак разбра, че е на прав път. — Трябваше да ни убиеш порано.

Карл вдигна пистолета.

— Това е най-смисленото нещо във всичките ти дрънканици.

— Защото сега вече е късно.

— Добре де. И защо според теб е късно?

— Защото ако онова ченге още е живо...

— Друг път е живо!

— Но все пак се притесняваш, че може и да е отървал кожата, нали, Карл?

Остави го да помисли малко върху тази възможност. Ана бръкна в раничката и извади друго човече, което закачливо сложи пред сина си.

— Онзи полицай вече е повикал помощ — продължи Джак. — След броени минути всичко наоколо ще гъмжи от ченгета и тогава на теб ще ти трябват заложници. Без заложници е изключено да се измъкнеш жив оттук. Затова и не ти трябваме мъртви. Дано си се позабавлявал, докато ни мъчеше, защото песента ти, Карл, е изпята. Ето, сега пък ти минава през ума да се метнеш на колата на Ломакс и да се върнеш сам за парите, а Майрън да се оправя, както знае. Би предпочел да направиш точно това. — Джак се свъси. — Но този план има един голям недостатък. Страх те е да рискуваш. Притесняваш се, че ако се върнеш при колата, сам ще се натикаш в капан, от който няма излизане. Доста неприятно положение за човек, който разполага само с един пистолет.

— Какви ги плециш? Да ме е страх? От тези кеки — ченгетата — изсумтя презрително другият мъж. — Дори да си вържа едната ръка зад гърба, пак ще ги избия до крак.

— Не съм толкова сигурен, Карл. Ти също.

— Я не мисли вместо мен, чу ли?

— Ако не се притесняваше, отдавна да си изхвърчал през тази врата. Нещо те спира.

— Щом си толкова умен, как стана така, че аз стоя с оръжие в ръка, а ти ми пълзиш в краката?

— Знаеш ли какво ще ти кажа, Карл?

— Пет пари не давам.

— Не уби Дейвид, когато плачеше, не уби и мен, въпреки че те предизвиквах как ли не. Мен ако питаш, знаеш, че времето ти изтича. Вече си притеснен за бъдещето си. Каквото е останало от него, де. Или се плашиш от отвъдното? Та като теглим чертата, според мен ти си един нищо и никакъв страхливец.

Карл понечи да го изрита, но Джак го очакваше. Сграбчи го за обувката. През това време Ана заби ножа в бедрото му — високо и откъм вътрешната страна, после го издърпа. На свършена алена дъга бликна кръв, плиснала се върху стената отзад. Карл изпищя.

Джак пак го дръпна за крака и той залитна назад.

— Бягай, Ана! — извика Джак.

Тя не можеше да го чуе, но реагира с невероятна бързина. Грабна Дейвид на ръце, прескочи тялото на Ломакс и се завтече към вратата. Джак я отвори и ги изтика навън.

— Майрън! — изкрещя Карл.

Майрън скочи, наелектризиран от истеричния писък на съучастника си. Джак изпита чувството, че върху него се е стоварил чувал цимент. Свлече се по лице на пода, а Майрън падна отгоре му.

— Вземи оръжието, Майрън!

Като се мъчеше отчаяно да спре кръвта, рукнала като гейзер от разрязаната бедрена артерия, Карл плъзна по дъбовото дюшеме пистолета към Майрън. Когато той се пресегна да го вдигне, Джак се отскубна, спусна се към ъгъла, грабна единственото оръжие, което му беше подръка, и се претърколи на гръб.

Майрън насочи пистолета към ъгъла.

Джак натисна копчето на светкавицата, прикачена към фотоапарата на Ана, и го задържа. Със скоростта, с която картучницата бълва куршуми, тя изстреля порой ярка светлина.

Заслепен, Майрън стреля напосоки. После вдигна по инстинкт ръце, за да предпази очите си, и със следващия изстрел направи на парченца полилея в антрето. Отгоре се посипа стъкло.

Без да губи и миг, Джак скочи на крака. Трябваше да надвие Майрън и да му изтръгне пистолета. Навел глава, удари с все сила Майрън по корема. Албиносът залитна назад и си удари с оглушителен трясък главата в стената. Джак му изви китката и я разтресе, за да отскубне оръжието от пръстите му. Удари ръката му няколко пъти о стената и се възползва, че той е омаломощен от раната в рамото.

И Джак бе на ръба на силите, когато дългите белезникави пръсти най-сетне се разтвориха и пистолетът тупна на пода. Джак го изрита, така че да изхвърчи през вратата, и фрасна с все сила Майрън по лицето. Удари го странично с длан и по врата. Майрън се строполи на пода и изпадна в безсъзнание.

Джак се извърна тъкмо навреме, за да види, че Карл се тътри по пода, като се подпира на свободната си ръка. Другата бе притиснал към кървящата рана. Джак се изкушаваше също да избяга от къщата, но после се досети накъде пълзи Карл.

Към ножа му. Ана явно го бе изпуснала в бързината, докато беше бързала да излезе от антрето. Сега той беше само на няколко сантиметра от пръстите на Карл. Джак се спусна като стрела и го изпревари с броени секунди.

Просна Карл по гръб и го притисна с коляно към пода. Синкавият връх на ножа намери меко уязвимо местенце под челюстта на престъпника.

— Недей, моля те — изскимтя Карл.

Джак се беше надвесил над него, от лицето му капеше примесена с кръв пот. След боричкането с Майрън той едвам си поемаше дъх. Но сякаш не усещаше колко изтощен е, нито пък счупеното ребро и стотиците други по-дребни рани, които беше получил по време на схватката.

Чувстваше се невероятно жив, изпълнен до пръсване с кислород, кръвожаден.

Карл Хърболд щеше да плати за всички престъпления, които бе извършил срещу невинни и не дотам невинни хора.

— Както гледам, те сърбят ръцете да убиваш.

Джак вкара ножа още по-надълбоко в меката брадичка на мъжа и разряза кожата — бликна кръв, която потече бавно по острието. Карл зарита със здравия крак. Пак го замоли пресипнало да се смили над него.

Изкушението бе едва ли не непреодолимо. Желанието — пърлецо и неустоймо. Джак знаеше, че има правото да го направи, че от нравствена гледна точка постъпва справедливо, и заби назъбеното острие във врата на Карл.

— Върви, негоднико, при дявола!

Между портата от ковано желязо и къщата имаше най-малко осемдесет метра. Ези нямаше зад какво да се скрие по пътя, белязан от кървавата диря. Той тръгна отстрани, като притичваше между дърветата и храстите. Оставаха му още двайсетина метра, когато спря да си поеме дъх зад величествения орех със завързана на него детска люлка. Чуваше откъм къщата караница, но оттук не долавяше думите.

Провери пистолета дали е зареден и излезе иззад дървото. Точно в този момент откъм къщата долетя вик, от който му се смрази кръвта:

— Бягай, Ана!

След миг младата жена излетя през входната врата, притиснала до себе си детето — тичаше така, сякаш от това зависеше животът ѝ, както вероятно всъщност си беше. Прекоси верандата, слезе на бегом по стълбите и хукна през двора. Ези я пресрещна някъде по средата на разстоянието между къщата и спрените коли и буквално ѝ се нахвърли, за да я накара да се скрие зад стария оранжев пикап. Тя се замята като риба на сухо, докато накрая го позна и си даде сметка, че Ези се опитва да я предпази.

— Всичко е наред, не се плаши!

Детето плачеше. Младата жена го притискаше силно до себе си и го потупваше по гърба, но гледаше трескаво към къщата и Ези се запита кой ли е останал вътре. Дали наемният работник? Или Ломакс? Хътс и още кой? Братя Хърболд? Дали се бяха върнали? И дали Ана щеше да успее да му каже, ако я попиташе?

Прокънтяха два изстрела.

— Мили боже! — пророни Ези. Нямаше време за въпроси.

Хвана Ана за брадичката, извърна я към себе си и ѝ нареди:

— Стой тук!

Промъкна се откъм задната страна на пикапа, притича до верандата и приклепна отстрани на стълбището, така че да не го виждат отвътре. Облегна се на дървената решетка, с която бе покрито разстоянието от земята до верандата. Стори му се същинско чудо, че е стигнал дотук, без да го застрелят, и си призна, че критиците му са прави. Бе твърде стар за такива изпълнения. Пое си дълбоко въздух и се опита да се поуспокои, та сърцето му да не бие толкова бързо.

Чу през отворената входна врата боричкане и тропот, някой се удари в стената, изсумтя и застана от болка. Ези понадигна глава колкото да надзърне. Точно в този миг през вратата изхвърча пистолет,

който се плъзна по верандата и спря само на няколко крачки от носа му. Той го погледна озадачен — това пък какво ли беше?

И да се пресегнеше, не можеше да стигне оръжието, без да се показва, а Ези нямаше намерение да го прави. Наемният работник сигурно щеше да се зарадва, че е дошло подкрепление, но докато престъпниците не знаеха, че и Ези е тук, той имаше известно предимство.

Още умуваше какво да предприеме оттук нататък, когато мъжът излезе, залитайки, на верандата — най-неочаквано Ези се сети, че той се казва Джак. Превит одве, прекоси с несигурна крачка верандата и заслиза по стълбите, по-скоро тласкан от инерцията, отколкото от мускулната координация. Успя да се закрепил на крака и както се държеше с лявата ръка отдясно за главата, закрета, олюлявайки се, през двора — нозете му всеки момент щяха да се подкосят.

„Слава богу, слава богу!“, помисли Ана, когато Джак се показва на вратата. Личеше си, че го боли много и той едвам се държи на крака. От удара, който му бе нанесъл Карл Хърболд, главата му кървеше. Лицето му бе издрано и цялото в синини. Но той беше жив!

Ана се замоли Джак да не се препъне и да не се строполи. Загледа със свито сърце как със сетни сили той прекосява верандата и слиза по стълбите. „Още само няколко метра и ще си при нас, в безопасност!“

Почти се беше изравнил с колата на Ломакс, когато Карл се показва на вратата.

Облегна се на рамката, ръката му беше обагрена с кръв, с която бе наквасен и десният крачол на панталона му — под него се аленееше отворената дълбока порезна рана. Вече беше пребледнял като мъртвец. Под хлътналите му очи се тъмнееха кръгове. Устните му бяха обезкървени. Животът буквално изтичаше капка по капка от тялото му.

Но той още не беше мъртъв. Събра сили да пристъпи бавно напред, да се наведе и да вдигне пистолета. А също и да вдигне ръка.

Ана се изправи и се пресегна през покрива на пикапа, сякаш за да подаде на Джак спасително въже.

Той ѝ се усмихна.

„Предупреди го! Хайде, Ана, предупреди го!“

Сякаш бе изричала името му милион пъти, то прозвуча познато, когато младата жена напрегна гласните си струни. Езикът ѝ намери правилното положение върху небцето, устните ѝ замърдаха едва ли не от само себе си.

Дума да няма, помогнаха ѝ и годините на обучение и упражнения. Търпението на учителите не можеше да остане невъзнаградено. Звуците, които Ана не бе чувала никога, изникнаха от паметта ѝ и сега, когато имаше нужда от тях, отново излязоха на повърхността. Но тя щеше да си остане няма, ако я нямаше любовта, волята да го спаси, като изрече името му.

— Джак!

Времето сякаш спря. Всяко движение застина като в рамка. Ана видя как върху лицето на Джак се изписват стълписване и почуда. Очите му грейнаха. Бръчиците около тях станаха по-дълбоки и той засия в усмивка. Образът му се запечата в съзнанието ѝ така, както не би могъл да го съхрани нито един фотоапарат. И тя щеше да носи в душата си този образ, докато беше жива.

После времето възобнови шеметния си ход, сякаш за да навакса изоставането. Радостта върху лицето на Джак беше изместена от болезнена гримаса, когато Карл го улучи в гърба. Джак вдигна инстинктивно ръце, все едно се предава. Залитна напред и се свлече на колене, сетне падна по лице.

Ана изпищя и понечи да изтича при него от другата страна на пикапа, когато видя Ези Хардж, който се бе навел зад верандата и ѝ махаше трескаво.

Карл вдигна повторно пистолета. Този път се целеше в нея.

Карл видя как наемният работник се скрива зад вратата. Досрамя го, че му е пълзял в краката и го е молил да му пощади живота. Беше хленчил като последния страхливец — всъщност не беше по стока от брат си Сесил.

Наистина беше загазила не на шега. Кървеше като заклано прасе и ако не спреше кръвта, не след дълго щеше да умре. Веднъж беше гледал как един затворник умира от ножа, с който го бяха намушкали в черния дроб. Карл не бе участвал в кавгата, затова не бе сторил нищо, за да я спре или да помогне на човека. Бе стоял отстрани заедно с всички останали, беше правил облози кой ще надвие и бе зяпал как кръвта на мъжа се стича в канала в банята, докато той не издъхна.

Не му се мреше по същия начин. Изобщо не му се мреше. При всички положения нямаше да се сбогува с белия свят, без да повлече след себе си и онзи мухльо.

Напрегна се и допълзя до вратата. Забеляза, че не може да разчита на Майрън, който седеше ни жив, ни умрял, а от зейналата му уста се стичаше слюнка. Съжали, че не може да му види сметката, задето толкова глупаво е издънил и двамата. Но сега не му беше до Майрън. Важна бе всяка секунда.

Искаше да се докопа до онзи устат негодник, въобразил си, че му прави кой знае каква услуга, като не го убива. Карл предпочиташе той

да му е прерязал гръкляна, вместо да му се прави на великодушен. Притрябвало му е неговото великодушие!

Прехвърли се с пълзене през контето с ягуара. Следващата му цел беше отворената врата. Но докато стигне дотам, изпита чувството, че трябва да се изкачи с плуване по Ниагарския водопад. Всяка секунда се точеше безкрайно, като хилядолетие. На няколко пъти Карл за малко да припадне. Крепеше го само изгарящото желание да убива.

Накрая все пак стигна.

Напрегна всички сили, прехвърли се през прага, като се опираше на ръце, и се изправи — едвам се държеше на нозе, които му се сториха съвсем студени и безжизнени. После съгледа пистолета. Имаше чувството, че е на цял километър, макар и да лежеше на верандата, само на няколко крачки от вратата.

Нямаше време и сили да презарежда. Колко ли патрона бяха изстреляни? Три? Четири? Оставаха най-малко два. Ако не и три. Но те нямаше да му свършат работа, ако Карл не се добереше до оръжието.

Тласкан единствено от волята, излезе на верандата. Единствено злобата му помогна да се наведе и да вземе пистолета. Със сетни сили вдигна ръка и се прицели точно в главата на работника.

Видя с крайчеца на около, че жената изниква изневиделица иззад пикапа.

— Джак!

Така значи! Бяха го излъгали! Бяха излъгали Сесил. И те двамата като последните лапнишарани бяха повярвали, че тя е глуха. Проклет да е този тъпанар — Сесил! Беше се хванал на измишльотините му, беше ги надрънкарал и на Карл и той също беше повярвал като последния глупак.

Джак, значи. Това ли име каза жената? Да, Джак. Име точно като за такъв непрокопсаник.

Карл се ухили, доволен, че те с брат му все пак се смеят последни, и натисна спусъка.

Мъжът се строполи на земята. Карл поизвърна ръка малко вдясно и насочи пистолета към онази кучка, опитала се да го преметне.

Ези се изправи — Карл се сепна и забравил за Ана Корбет, насочи вниманието си към него.

— Ей, Карл, помниш ли ме?

Той зяпна от учудване. Не знаеше, че пред къщата има още някой. И през ум не му беше минавало, че отвън е един от заклетите му врагове.

— Хвърли оръжието — подкани спокойно Ези с надеждата, че Карл няма да го послуша. Така и стана. Той стреля.

В същия миг Ези натисна спусъка на пистолета си.

Но ръката му отскочи, отклони се от целта, пистолетът отхвърча и тупна в лехата с цветя.

Куршумът улучи подпората на верандата, разхвърчаха се трески, но от главата на Карл не бе паднал и косъм.

Той се изсмя. Ези се взря в цевта на пистолета му.

Джак се претърколи настрани и погледна зад себе си точно когато Ези Хардж и Карл Хърболд стреляха едновременно. Той дори не се замисли. Не се подвоуми и за миг. Не призова Бога или дявола, не попита защо се е паднало тъкмо на него да свърши тази работа, не се замисли за последиците. Действа, воден от инстинкта. Метна ножа.

Ножът се заби в Карл точно когато той стреля.

Прониза го в гърдите толкова надълбоко, че остана да стърчи само дръжката, която се тресеше от силния удар.

Известно време Ези недоумяваше защо не е мъртъв.

Ако се съди от изражението на Карл, той също бе изумен.

Ези се вторачи глупаво в ножа.

Карл наведе глава, видя украсената с резба дръжка, която стърчеше от гърдите му, и понечи да извика, но от устата му излезе само кървава пяна.

Залитна назад, ала издъхна още преди да е паднал на верандата.

Ези, който допреди миг беше с единия крак в гроба, погледна към двора, където Ана беше коленичила до Джак и държеше главата му върху скута си. Детето плачеше до нея. Но краката на мъжа мърдаха. Той беше жив.

След като си прибра от лехата с петунии пистолета, Ези се качи на верандата и погледна надолу към Карл. Открай време се славеше с огромното си като Еверест самолюбие. Сигурно щеше да му стане неприятно, ако можеше да разбере, че не е умрял красиво. Изразът върху лицето му беше доста глуповат.

Ези го заобиколи и влезе предпазливо в къщата на Ана Корбет. Антрето приличаше на кланица, носеше се тежка смрад. Ломакс се беше проснал възник, явно издъхнал на място от куршума, улучил го в гърдите.

Майрън лежеше до стената, свит на кравай, и мърмореше тихичко.

Ези се приближи внимателно, но мъжът дори не трепна, когато той приклепна до него.

— Дай си ръцете, Майрън.

Престъпникът ги протегна покорно и Ези му сложи белезниците, сетне прибра пистолета в кобура.

— Карл сърди ли ми се?

— Карл е мъртъв.

— А!

— Губиш много кръв, Майрън.

— Боли ме.

— Можеш ли да се изправиш?

— Ами да.

Ези му помогна да стане и го поведе покрай Ломакс. Майрън дори не погледна трупа. Сякаш не забеляза и Карл, когато прекрачи тромаво прага и излезе на верандата.

— Ще ми дадете ли шоколадова вафла?

— Разбира се, Майрън.

— И пуканки.

— Нека първо стигнем в болницата.

Надули сирени, по пътя към къщата вече се носеха полицейски коли и линейки. Ези си даде сметка, че откакто е прекосил арката от ковано желязо, са минали само няколко минути. Нямаше да се изненада, ако му кажеха, че е дошъл тук преди милион години. Поне така му се струваше.

Предаде Майрън на двама полицаи, които му прочетоха правата още докато лекарите от „Бърза помощ“ го преглеждаха. Той поиска и от тях обещаната вафла и пуканки.

Друга лекарка от „Бърза помощ“ нареди на Ези да легне на верандата, докато донесели носилката.

— За кой дявол ще лягам? — тросна се той спрехаво.

Младата жена го изгледа озадачено.

— Прострелян сте, господине.

Чак тогава той усети туптящата болка в дясната си ръка.

— Ох, дявол го взел!

Всъщност се радваше, че Карл го е прострелял. Беше си мислил, че е изтървал пистолета от небрежност или просто от старост. Засмя се, при което младичката лекарка го погледна притеснено.

— Не, моето момиче, не съм изпаднал в делириум — обясни й той. Отказа и да се качи на носилката за такова късо разстояние. — Ще стигна и сам.

— Хей, Ези! — провикна се шериф Рон Фостър, после дотича и тръгна до него. — Как се чувстваш?

— Не мога да се оплача.

— Добре, че беше ти! Без теб щеше да стане голяма касапница.

Без да обръща внимание на комплимента, Ези попита:

— Как е Стив Джоунс?

— Ще има доста да го лекуват, докато си стъпи на краката, но ще се оправи.

— Добър офицер е. Жалко за Джим.

— Да.

— Ами той? — кимна Ези към мъжа, който му бе спасил живота и когото товареха на линейката.

Ана Корбет и момченцето се качиха след носилката.

— Всеки момент може да изгуби съзнание. Вероятно има вътрешни наранявания. Още е рано да се каже.

Ези кимна свъсено и усети как на гърлото му засяда буца.

— Ако не беше той, вече да съм на онзи свят.

— Нека те прегледат и ще ми обясниш какво точно се е случило. Когато решиш, разбира се.

— Не знам какво е станало вътре — каза Ези на Фостър. — Но явно е било доста напечено. Истинско чудо е, че са се измъкнали живи.

До линейката оставаха само няколко метра. Той усети, че му се вие свят, но нямаше намерение да се унижава и да моли за носилка, след като веднъж вече беше отказал. Не беше очаквал, че е изгубил толкова много кръв. Трябваше да напегне всичките си сили, за да продължи нататък, без да се олюлява.

— Не мога да разпитам госпожа Корбет, докато не дойде преводачката — рече Фостър, — но попитах детето какво се е случило

и то ми обясни, че лошият чичко е застрелял господин Ломакс и е ударил Джак, а после майка му е намушкала лошия чичко.

— Ана ли го е намушкала?

— Да, с ножа на Джак.

— Ах, този прословут нож! — пророни Ези.

— Моля?

— Нищо — рече Ези: не виждаше смисъл да споменава за сцената, разиграла се между Ломакс и наемния работник.

Сега вече съперничеството между тях — ако изобщо имаше такова, изобщо не беше важно.

— Шериф Фостър! — извика един полицаи и дойде при тях. — Съдебният лекар каза да ви предам това. Извади го от гърдите на Карл Хърболд — поясни той и му връчи найлонов плик, в каквито слагат веществените доказателства и в който имаше окървавен нож.

— Благодаря — каза Фостър, после вдигна плика и огледа ножа. — Изглежда доста страшничък.

— Може ли да го видя?

Шерифът подаде плика на Ези. Както беше казала и госпожа Пресли, секретарката на Ломакс, ножът с кокалена дръжка наистина си беше доста странен. Ези бе решил, че тя преувеличава, когато се опита да му опише острието, то обаче наистина бе с необичаен синкав цвят, като повърхността на ледник.

— Мале, каква страхотия!

— Не бих искал да пробвам върха му — отвърна Фостър.

— Виждал съм само още един нож като този. Преди доста години, у един мъж, който се подвизаваше тук, в града. Казваше се Джон...

Най-неочаквано Ези остана без дъх и усети как нозете му се подкосяват. Сигурно беше залитнал, защото Фостър се пресегна да го задържи.

— Госпожо, май ще припадне.

Лекарката от „Бърза помощ“ го хвана под ръка.

— Знаех си аз, че трябва да го качим на носилка.

Ези се опита да се отскубне.

— Как му викат на това? — изграчи той и прокара пръст по пьстроцветното острие в найлоновия плик.

— Хайде, Ези! Тръгвай към линейката! — нареди му по-младият шериф с назидателен тон, от който по принцип Ези би се ядосал, но сега направо се вбеси.

Фостър и лекарката се опитаха да го поведат, като го крепяха от двете страни, но той се заинати като магаре на мост — не искаше да помръдне.

— Ножарите си имат думичка за такова острие, нали? Как беше?
Беше почти сигурен, че е прав, но искаше да се увери.

— Ези...

— Кажи де, дявол те взел!

— Ами... — Фостър щракна бързо с пръсти и затърси думата. —
А, да, кремъчно острие. Защото навремето индианците са майсторели от кремък ножове с такива остриета.

— Според мен не бива да ставате, господин Хардж — каза медицинската сестра, отговаряща за лечебната физкултура и рехабилитацията.

Беше влязла в болничната стая и го бе заварила да седи на края на леглото.

— Сигурно не бива, но въпреки това ще стана.

— Ще повикам главната сестра.

— По-добре си гледайте работата — тросна се Ези. — Ранен съм в ръката. Някаква си драскотина. Не виждам причина да лежа.

— Да, но са ви правили операция. На система сте.

— Чувствам се чудесно. — Той свали нозе и се изправи. — Ето, виждате ли? Няма ми нищо. Само ще се поразходя по коридора. Ще се върна, преди да са ме усетили. А вие си мълчете, чухте ли?

Подпря се на стойката на системата, която беше на колелца, и закрета към вратата. Облицованият с плочки под се студенееше под нозете му. Ези прихвана със свободната си ръка болничния халат.

Излезе от стаята и свърна наляво по коридора. Погледна през рамо младата сестра, която кършеше ръце и се чудеше какво да прави, и ѝ кимна насърчително.

Предния следобед, още докато го караха с линейката към болницата, се почувства замаян от лекарствата, които му бяха дали. Помнеше смътно как в спешното отделение са го прегледали и са му направили рентгенови снимки. Казаха му, че куршумът е излязъл от ръката, без да засегне костта. Въпреки това го бяха оперирали, за да извадят разкъсаната тъкан и парченцата кост, а също да видят дали не са засегнати мускулите и да го позакърпят. Някъде по това време Ези загуби интерес и съзнание.

Сутринта се събуди с превързана ръка, с болки навсякъде, с размътена глава и непреодолимо желание да си поговори с пациента, настанен в стая по-нататък в коридора. Бе решен да го стори и нямаше да го спрат никакви сестри и системи.

Стигна безпрепятствено до другия край на коридора. Отвори вратата на болничната стая, която търсеше, и влезе. Вътре се чуваше само тракането на стойката, върху която беше закрепена системата му: едно от колелцата се беше разхлабило. Пациентът извърна глава по посока на шума. Изглеждаше блед като мъртвец, но Ези остана с впечатлението, че макар да го е заварил със затворени очи, той не е спял. А също, че мъжът не е изненадан от появата му.

— Добър ден, шериф Хардж — каза той.

— Здравей, Джони.

Джак Сойър се усмихна тъжно.

— От доста време не са ме наричали така.

— Кога се отказа от името Джон Сойър младши и го смени с Джак?

Мъжът извърна очи към тавана и Ези видя профила му. Приликата беше удивителна и бившият шериф се учуди как не я е забелязал досега. Всъщност не я беше търсил.

Още известно време Сойър гледа тавана, сетне се извърна към Ези.

— След онази нощ престанах да се представям като Джони. — Подир кратко мълчание добави: — Онази нощ промени не само името ми. Тя промени много неща.

Двамата мъже се гледаха дълго: и двамата бяха наясно какво е имал предвид с тези думи.

Проточилото се мълчание бе нарушено от Ана Корбет, която влезе с чаша кафе. За разлика от Джак Сойър тя бе стъписана, че заварва в стаята и Ези.

— Добро утро, Ана!

Младата жена му се усмихна, после остави кафето на шкафчето до леглото, написа нещо в едно бележниче и му го подаде.

— Не е нужно да ми благодариш — рече той, след като прочете написаното. — Радвам се, че вие с детето не пострадахте. Това е най-важното. Как е тази сутрин момчето?

— При Марджори Бейкър е — обясни Джак. — По молба на Ана тя го е водила на детски психолог. Както личи, Дейвид има нужда от утеха и помощ.

— Ще му мине като на кутре. Децата издържат на какво ли не.

Ана написа в тефтерчето втора бележка и я подаде на Ези.

— Момчето се притеснява за Джак и ми се разсърди, че не му позволих да дойде в болницата — прочете той, сетне се извърна към Джак. — Както гледам, те харесва, а?

— Аз също го харесвам. Страхотно хлапе. Ужасно неприятно ми е, че вчера беше там и видя всичко. Чу мръснишките брътвежи на Карл. — Личеше си, че наистина съжалява и е загрижен за детето. — Ана би трябвало да е с него, вместо да си губи времето тук. — Той се извърна към нея. — Но не иска и да чуе да си тръгне.

Двамата се погледнаха с такава неприкрита обич и желание, че Ези чак пламна. Джак хвана ръката на Ана и я доближи до лицето си, после я държа дълго, затворил очи. Когато ги отвори, Ези видя, че в тях блещукат сълзи.

— Сигурно е от упойката — заоправдава се притеснено Джак. — Сестрата обясни, че от нея хората понякога се разкисват. Но само като си помисля какво можеше да стане вчера...

Не беше нужно да казва повече. Ана се наведе и го целуна лекичко по устните, сетне придърпа един стол и натисна Ези за рамото, та да му покаже да седне. Той не бе очаквал, че ще му се вие свят, и на драго сърце прие поканата. Младата жена го заметна през раменете с одеяло.

— Благодаря.

Тя махна озадачено към ръката му.

— Всичко е наред. Е, в началото, когато играя на хвърляне на подкови, мерникът ми сигурно няма да е от най-точните, но иначе... — сви той рамене.

Младата жена седна на крайчеца на леглото и хвана Джак за ръката.

— Още не съм те питал ти как си — рече му Ези. — Раната ти тежка ли е?

— Боли ужасно, но според лекаря съм извадил невероятен късмет. Куршумът не е засегнал гръбначния стълб и важните органи. Ако беше минал само на сантиметър в едната или другата посока, съм щял да остана парализиран за цял живот или да умра.

— Слава богу, че си се отървал леко!

След тези думи настана тягостно мълчание. Ана го усети и ги погледна недоумяващо. Написа нещо в бележника и го подаде на Джак. Той ѝ рече:

— Не, недей да излизаш. Не е зле и ти да чуеш това. А после, ако решиш да си тръгнеш, ще те разбера.

Между веждите ѝ се връза отвесна бръчица, издаваща тревогата ѝ, и тя отново написа нещо в тефтерчето.

— Не, не е за отровените крави — каза Джак, след като го прочете. — По-сериозно е.

— Съвсем се обърках. Отровени крави ли? — възкликна Ези.

— Дреболия — поясни Джак.

Разговорът им само озадачи и разтревожи още повече Ана. Джак Сойър стисна ръката ѝ.

— Всичко ще е наред. — После се обърна към Ези, погледна го в очите и след кратко колебание каза: — Чудя се как не припаднах онзи ден, когато влезе в кафенето и се заприказва с Делри.

— Не те познах, Джони. Пораснал си, станал си мъж. Но дори и да се бях сетил кой си, пак нямаше да последва нищо. Направих връзката едва вчера.

— Предполагам, вече двайсет и две години държиш заповедта за арестуването ми.

— Няма такова нещо.

Джак погледна Ана, пресегна се и я помилва по бузата.

— Наистина рискувах много, когато се върнах в Блуър, но... но нямах друг избор. Докато Карл беше в затвора, съвестта ми беше чиста. Беше си заслужил присъдата заради убийството на полицаия по време на онзи обир. Но щом разбрах, че е избягал, си дадох сметка, че трябва да съм тук, в случай че той реши да изпълни закана си и да посегне на живота на Делри.

Ана направи припряно някакъв знак.

— Защо ли? — каза Джак. — Защото именно заради мен той му отправи тази закана. Делри го обвини за нещо, което той не е извършил. Смяташе, че доведените му синове имат пръст в убийството на едно момиче — Патси Маккоркъл. А те нямат никаква вина. И аз го знаех.

Смаяна, Ана отвори уста. Премести бързо поглед към Ези. Той сведе очи към коленете си, върху които беше отпуснал преплетени пръсти. Обръчът на напрежението, стягал гърдите му близо четвърт век, започна да се разхлабва.

— Майка ми ме е отгледала съвсем сама, Ана — продължи Джак. — Баща ми се появяваше от дъжд на вятър, но само колкото да създава неприятности. Вечно беше пиян. Вечно го спипваха с чужди жени. Вечно се перчеше с любовниците си и разказваше за тях. Майка ми си изплакваше очите. Вдигаше скандали. Двата се караха като дърти цигани. — Известно време той мълча. Ези виждаше колко се мъчи от тези тягостни спомени. — Няма да ви отегчавам с подробностите. Накъсо, баща ми си беше един негодник. Лош съпруг и още по-лош баща. Но и за мама не ми е мъчно. Тя се примиряваше. Сама си беше избрала ориста. Обичаше негодите си повече от баща ми или мен. След като тя почина, ме дадоха на чужди хора за отглеждане. Но по едно време баща ми реши, че си ме иска обратно. Не защото беше много добър и благороден, не защото се интересуваше от съдбата ми. Къде ти! Трябвах му като играчка, като момче за всичко. Хвана се на нефтените сонди, дойде на работа тук, в Блуър. Печелеше добри пари. В началото всичко вървеше по вода. Аз дори се забавлявах. Докато живеех с мама, не виждах бял ден. Докато с татко купонът не спираше. Мислеха ни за братя. Той изглеждаше твърде млад, за да ми бъде баща — всъщност ми беше баща само биологически. Нямаше представа какво е дисциплина. Оставяше ме да правя каквото си искам и на мен тази свобода ми харесваше, нали бях живял при хора, които бяха правили какво ли не да ме превъзпитат и ме бяха държали много строго. Баща ми не ме караше да ходя на училище. Веднъж дойде някаква жена от службата за осиновяване да види какво правя и защо не ходя на училище, но той за нищо време ѝ завъртя главата и докато се обърна, още същия следобед двамата вече бяха в леглото. Всяка вечер ме мъкнеше по кръчмите, пиех на равна нога с него. Когато навърших петнайсет години, ми подари за рождения ден нощ с една от приятелките си. После си деляхме жените, сякаш са вафли. На шестнайсет години вече официално напуснах училище и се хванах на същата нефтена сонда, където работеше и баща ми.

— Сигурно точно тогава съм те видял за пръв път — вметна Ези. Джак кимна.

— Не че баща ми се промени към по-добро. Пак понякога се напиваше и буйстваше. Често си го водил вкъщи, Ези. Помниш ли?

Възрастният мъж кимна.

— Една вечер се сби заради жена. Ти се обади вкъщи и ми каза да съм идеал да си го прибера от кръчмата, в противен случай си щял да го задържиш и да го вкараш в ареста.

— За годините си беше много отговорен.

— Както вече казах, в началото ми беше интересно. Но не за дълго. После и аз не знам какво ме прихвана, но всичко се промени. Не помня да е имало някаква конкретна случка, която да ми е отворила очите и аз да съм разбрал, че живеем като скотове. Сигурно е станало постепенно. Малко по малко престанах да смятам, че си живеем страхотно. Крив ми беше целият свят. Колкото повече остаряваше баща ми, толкова по-млади бяха жените, които ухажваше. Вече не се прехласвах по начина, по който ги сваля, по това, че нагонът му няма zasiщане, просто го презирах. Една вечер доведохме вкъщи и това момиче. Баща ми стана груб и тя се уплаши. Казах, че не желая да имам нищо общо. Татко се разфуча, заяви, че съм бил мухльо и страхливец и само съм му пречел. Докато бълваше змии и гуцери, момичето си грабна дрехите и избяга. След като изтрезня, баща ми дори не помнеше какво е искал да прави с нея.

Джак замълча и се вторачи някъде пред себе си. Ези се досети, че го е срам да погледне него или Ана.

— Срегнахме Патси Маккоркъл във „Вагън Уийл“. Тя беше с някаква шумна компания, в която бяха и братя Хърболд. Навъртаха се в същите кръчми, в които и ние с баща ми, но появяха ли се, скандалът беше в кърпа вързан. Вече бяха минали през поправителното училище и през твоя арест, Ези, но въпреки това само си търсеха белята, не мирясваха и все забъркваха някакви каши. Гледах да си нямам вземане-даване с тях. Патси не беше първа хубавица, но си беше разхайтена и с това привличаше баща ми. Първия път преспаха на задната седалка на колата ни на паркинга пред „Вагън Уийл“. После баща ми разправи всичко до най-малките подробности и ми каза да не съм се гнусял от външния ѝ вид, че не съм знаел какво пропускам и ако съм си затворел очите, нямало значение как изглеждаше Патси. Надрънка ми неща все от този десен, но с много по-груби думи. Сега, като се замисля, виждам, че си е паднал по емоционално непълноценни жени като майка ми и Патси, защото те подхранваха самолюбието му.

— Какво се случи онази нощ, Джони?

— Баща ми беше забравил да преведе вноските за колата и няколко дена преди това от фирмата си я бяха прибрали. Беше ядосан и вкиснат, но реши да излезем и да идем на кръчма, за да се поразсеел. Заведението вече беше препълнено, нямаше къде игла да падне. Баща ми съвсем се умърлуши, когато видя Патси с братя Хърболд. Опита се да я примами при нас, но онази вечер тя се беше захласнала по тях. Баща ми започна да се налива, докато не остана без пукнат грош. Тогава предложи на един от мъжете да му продаде ножа си. Всички го знаеха този нож, защото е необичаен. Татко все се перчеше, че в рода на Сойърови ножът се е предавал от поколение на поколение. Нямам представа дали е така. Може би го беше откраднал, но го имаше, откакто се помня. Но както и да е. Та онзи човек не прояви никакъв интерес към ножа и баща ми го изтълкува като обида към рода на Сойърови. Дватамата се счепкаха. Барманът — ако не ме лъже паметта, той беше и собственик на заведението...

— Точно така. Паркър Джий — намеси се Ези.

— Та още преди да са се хванали гуша за гуша, барманът ми каза да изведа баща си навън и да се опитам да го вразумя и усмиря. Още бяхме отвън, когато Патси излезе, залитайки, с братя Хърболд. Беше пияна, но не чак толкова, та да не разбере, че те искат да се откачат от нея. Очакваше да си тръгнат заедно и да продължат гуляя някъде другаде. Те ѝ казаха, че имали работа и не можели да я вземат.

— Значи наистина са имали алиби.

— Предполагам, да, Ези. Защото си тръгнаха от „Вагън Уийл“ без Патси.

— И тя е предложила да ви закара с баща ти.

— Нещо такова. Не помня подробностите, но си тръгнахме с нея. Доколкото знам, никой не ни е видял да се качваме в колата ѝ.

— Но хората, които разпитах, твърдяха до един, че тя си е тръгнала с братя Хърболд. Включително ти.

— Да — призна Джак и въздъхна тежко. — Излъгах те, Ези. Патси наистина излезе от заведението заедно с Карл и Сесил. Но си тръгна с мен и баща ми.

Ези помнеше, че два дни след убийството е разговарял с Джони Сойър. Момчето му бе казало същото, което той беше чул и от другите постоянни посетители на заведението. Ези не виждаше причина да се усъмни в думите му.

— Продължавай! Какво се случи после?

Оказа се, че Ези не е сбъркал в предположенията си от онази сутрин, когато бяха открили трупа на Патси. Тя и двамата мъже си бяха направили оргия.

По лицето на Ана не трепна и мускулче, затова пък личеше, че Сойър се мъчи като грешен дявол, когато си призна, че и той е участвал в оргията.

— И аз преспях с Патси, защото бях пийнал и не исках баща ми пак да се разкреци, че съм неблагодарник. Направиха го още два пъти, а аз седях встрани и кротко се напивах. Дори не се възмутих, когато Патси застана на четири крака и баща ми я облада отзад — беше ми казал, че обичала така.

Ези се изчерви като домати не защото се смути, а защото се притесни за Ана. Но за нейна чест тя дори не трепна. Ези обаче знаеше, че младата жена е разбрала всичко до последната дума, защото очите ѝ се напълниха със сълзи.

Известно време Джак отново гледаше вторачено пространството отпред.

— Бяха доста разгорещени. Момичето не по-малко от баща ми. Той я държеше за косата и дърпаше напред-назад главата ѝ. После се чу пукот — щракна той с пръсти — и вратът ѝ се прекърши. Точно като съчка. Но баща ми май не забеляза. Не спря, докато... е, знаете. — Джак отново замълча, после примига, за да не се разплаче, и погледна Ези. — Кълна ти се, не искаше да я убива.

— Защо тогава не ми каза? — попита гневно Ези. — По дяволите, Джони, а не ти ли мина през ума, че си блъскам главата и се мъча като грешен дявол...

— Аз платих по-висока цена, отколкото ти — рече Джак, като повиши тон, за да надвика Ези.

Възрастният мъж си пое няколко пъти въздух, за да се поуспокои.

— Когато дойдох у вас, защо ме излъга и не ми каза, че онази нощ сте си тръгнали с нея? Защо не изясни нещата? Доколкото си спомням, излъга, за да прикриеш баща си. Каза ми, че е отишъл на работа извън града. Бог ми е свидетел, повярвах ти и изобщо не проверих. Нямах причини да не ти вярвам. Джон Сойър може и да беше непрокопсаник, пияница и женкар, но не беше убиец. Щом е

било нещастен случай, щяха да го обвинят в непредумишлено убийство и вероятно щяха да му дадат условна присъда. Никой съдебен заседател в окръг Блуър, щата Тексас, не би застанал на страната на момиче, известно с лекото си поведение и тръгнало да прави анален секс с мъж, който е могъл да му бъде баща, и то пред очите на непълнолетния му син. Защо не е дошъл и не е обяснил какво се е случило?

— Не можеше.

— Глупости! Нали и ти каза, че я е убил, без да иска.

— Точно така, без да иска. Но аз убих него, защото исках.

Чу се как Ана въздиша тежко. Но инак младата жена не издаде с нищо вълнението си и продължи да гледа Джак вторачено и притеснено, без да мига, точно както го гледаше и Ези.

Върху лицето на Джак Сойър се четяха какви ли не чувства.

— Казах му всичко, каквото сега и ти казваш на мен, Ези. Патси беше пълнолетна. Не беше изнасилвана. Тя беше дошла по свое желание. Беше се любила пак, защото го искаше. Беше си нещастен случай. Молих баща си как ли не да направи, каквото е редно. Но той не искаше и да чуе. Отказваше да го обсъжда. Заяви, че нямам намерение да се мъкне по съдилищата заради някаква си флърца. Нещо от този род. Скарахме се, накрая се сбихме. Разменихме си няколко удара и аз го бутнах в реката с надеждата той да се поохлади, да изтрее, да се усмири и да си възвърне здравия разум. Но баща ми ме повлече със себе си в реката и натисна главата ми под водата. Дърпах се, опитвах как ли не да се отскубна. Но той ме стискаше като в менгеме. Държеше ме под водата. Собствения си син! Тогава ми мина през главата: „Баща ми ще ме убие. Ще ме удави, ако не направя нещо, за да го спра“. Белите ми дробове направо ме пърлеха, всеки момент щяха да се пръснат, а той не ме пускаше, и туйто — повтори пресипнало Джак. — Вкопчвах се, в каквото ми падне. По едно време напипах калъфа на ножа. На мига го извадих и порязах баща си по ръката. Той ме пусна и аз излязох на повърхността. Но татко се вбеси още повече. Започна да нарича мен и майка ми как ли не. Каза, че никога не ни е искал. Били сме му съсипали живота, до гуша му било дошло да му се пречкам из краката. После отново ми се нахвърли, започна да ме души и пак ме потопи под водата. И аз го убих.

Дълго време никой не пророни и дума, дори не се помръдна. Досуц непознати, които се возят заедно в асансьор, тримата избягваха да се поглеждат в очите или да подхващат разговор. Каквото и да кажеха сега, щеше да прозвучи изтъркано, но тишината като че ли им тегнеше още повече.

Тя се проточи сякаш вечно, докато накрая Джак не се прокашля и не рече:

— Страхувах се да хвърля ножа в реката, опасявах се, че ще го извадят и той ще послужи за веществено доказателство срещу мен. Затова го задържах. В началото от страх да не ме хванат. После като талисман. Той непрекъснато ми напомняше на какво съм способен, плашеше ме. Не знам колко пъти след онази нощ ми е идело да го запокитя, но това, че го носех у себе си, сякаш по някакъв необясним начин ме предпазваше да не извърша отново същото. Дори вчера не намирах сили да го използвам, докато накрая вече не виждах друг изход.

— И онази нощ, Джони, не си имал друг изход — каза едва чуто Ези. — Действал си при самозащита.

— При самозащита ли? — засмя се горчиво Джак. — Де да беше така! Аз бях по-млад и по-силен от баща си. Сигурно можех да го изтопя и вразумя. Или да му избягам. Дали съм могъл да постъпя по друг начин? Да ви призная, не зная! Но всеки Божи ден си блъскам главата дали е било толкова наложително да го убивам. Знам само, че когато забих острието, исках баща ми да умре.

— Щеше да го иска всеки, който се бори за живота си.

Джак погледна Ези, после сведе очи — явно не бе убеден, че другият мъж е прав.

— Какво направи с трупа?

— Изтеглих го надолу по течението. Дърпах го часове наред. Когато вече се развиделяваше, го извлечих на брега и изкопах с голи ръце дупка в гората. Покрих я с камъни. Трупът на баща ми сигурно още си е там. Целия следващ ден вървах пещ, докато се прибера. После спях, кажи-речи, цяло денонощие. Тъкмо си събирах багажа, за да се махна оттам, когато ти дойде и започна да ме разпитваш за Патси Маккоркъл. Бях уплашен до смърт, странно, че не си чул как ми тракат зъбите от страх.

— Ти, Джони, си беше дете.

— Вече бях голям. Достатъчно голям, за да съзнавам, че трябва час по-скоро да се махна от Блуър, докато някой не се е усетил, че баща ми го няма. Платих, каквото имахме да плащаме в града, дадох на хазяина наема, казах му, че се местим, и аз не знам къде, и още същата вечер се качих на един товарен влак. Оттогава не съм спрял. Вечно се

озъртам. Никога не се задържам за дълго на едно място. Не се обвързвам трайно, за да мога да се вдигна и да замина във всеки момент. — Джак погледна Ана и извърна очи, сякаш се страхуваше да види как ѝ е подействал разказът му. — Щом научих, че Карл е избягал от затвора, разбрах, че е дошло време за разплата. Върнах се тук с риск да изгубя свободата си, с каквато всъщност не разполагам.

Ези седя дълго, загледан в шарката на линолеума, после се изправи мъчително.

— Да, ти обезвреди Карл Хърболд и така се превърна в герой. Колкото до другото, вече не съм шериф. Това, което ми каза, ще си остане само между нас. Ти направи за мен много повече, отколкото подозираш, Джони. Да де... Джак. Доволен съм, че най-после разбрах какво точно е станало. Било, каквото било. Оттогава е минало много време. Мен ако питаш, това вече е без значение.

— За мен е от значение — заяви Джак, с което го изненада. — Онази нощ преобрази живота ми, но не безвъзвратно. Стига да реша, отново мога да го променя. А аз искам точно това. Ако бях казал истината, нито ти, нито Делри щяхте да обвинявате братя Хърболд за смъртта на момичето. Отношенията между Делри и доведените му синове щяха да се развият другояче.

— Те си бяха разхайтени деца, Джак. Всичко щеше да си остане същото.

— Дори и да е така, Делри нямаше да живее с мисълта, че Карл се е заканил да го убие — възрази по-младият мъж. — Вчера Ана и Дейвид се разминаха на косъм със смъртта — поклати той упорито глава. — Не, Ези, с онова, което направих и не направих, причиних много болка на не един и двама души — включително на теб. Както и да го наричаш, факт е, че съм убил баща си. Искам веднъж завинаги да смъкна от плещите си бремето на вината. Но няма да го постигна с това недодялано излияние пред теб. Моля те, предай на съответните органи какво съм ти казал, пък да става каквото ще. Дори да ме задържат. Дори и да ме хвърлят в затвора. Дори и да ме изправят пред съдебни заседатели. И да ме осъдят. Да става каквото ще! Но този кошмар да свърши веднъж завинаги!

— Как така не знаете къде е? Често ли си губите пациентите? Къде е завеждащият отделението? Намерете съпруга ми! Незабавно! — изкрещя Кора на медицинските сестри. Срамежливата младичка сестра, станала свидетелка на бягството на Ези от болничната стая, се правеше, че чете някакъв медицински картон.

— Кора!

Тя се обърна. Въпреки конското, което бе дръпнала на медицинския персонал, си личеше, че е на предела на силите си. Щом го видя, брадичката ѝ се разтрепери. Кора стисна устни, макар и от сълзите в очите ѝ да личеше, че е на път да се разплаче, и то не за пръв път този ден.

Ези завъртя скърцащата стойка на системата — имаше чувството, че прилича по-скоро на реликва, отколкото на мъж. След дългата раздяла с жена му предпочиташе да е гладко избръснат и облечен като от кутийка. А ето че краката му приличаха на белезникави космати клечки за зъби. Глезените му бяха бледи, с червенеещи се по тях вени, ноктите му плачеха за ножица. А с този болничен халат си бе същинско бостанско плашило.

Въпреки това Кора му се зарадва. Забърза към него по коридора, но когато ги делеше само една крачка, спря като закована.

— Снощи ми се обадиха да ми съобщят какво се е случило — беше единственото, което успя да каже, после долната ѝ устна отново започна да трепери.

— Върна ли се? — попита я Ези.

— Да, ако ме искаш.

— Винаги съм те искал.

Разпери ръце и Кора се отпусна в обятията му. Тя щеше да научи всичко за братя Хърболд от вестниците и телевизията, които не се занимаваха с нищо друго, освен с тях, особено след като бяха намерени и труповете на Сесил и Кони. По-късно щяха да имат предостатъчно време Ези да ѝ разправи всичко за Джак и да ѝ обясни, че сега, след като е разрешил загадката на онази далечна лятна нощ, животът им ще се преобрази из корен.

Щеше да изпълни молбата на Сойър и да предаде на властите какво му е разказал. Но доколкото познаваше Кора, тя щеше да възрази, че Джон Сойър младши си е бил дете, натъкнало се на изключително сложни обстоятелства, че той заслужава не наказание, а

състрадание, особено след като е убил враг номер едно на обществото и е спасил живота на Ези, че ако има разследване, Ези е длъжен да се застъпи за него, че трябва да поканят него и Ана Корбет на вечеря, за да им покажат, че са изцяло на тяхна страна.

И Кора вероятно щеше да се изненада, когато Ези се съгласеше с нея.

Но всичко това можеше да почака. Засега той просто я притисна до себе си: обичаше я, беше щастлив и че отново е в мир със себе си.

Джак погледна със свито сърце Ана в лицето. Усмихна се тъжно и вдигна плахо рамо.

— Попита ме веднъж каква е моята история. Е, сега знаеш защо не ми се щеше да ти я разправам. Искам само да ти кажа: за мен е страшно важно, че не прояви интерес към миналото ми, когато... когато бяхме заедно. Че ме прие такъв, какъвто съм. Че за малко, за съвсем мъничко ме обичаше. — Джак кимна към вратата. — Но ти, Ана, нямаш никакви задължения към мен. Ако си тръгнеш, няма да те виня. Няма да ме видиш никога повече.

Ана му отговори на езика, който владееше най-добре. Започна да прави знаци.

Попитах те каква е твоята история, защото исках да те опозная, а не да те съдя. Имал си тежко детство, чак ми се къса сърцето. Но това не променя чувствата ми към теб. Всъщност дори те обичам още по-силно. Искам да те направя неописуемо щастлив именно защото си бил нещастен. Не вярвам, че ще те осъдят заради смъртта на баща ти. То оставаше да те осъдят — та ти спаси вчера живота на всички ни! Но дори и да те осъдят, през цялото време ще бъда до теб... защото ти ме обичаш. Обичаш мен — повтори тя, долепи длан до гърдите си. — Любовта на родителите ми беше примесена с вина. Двама души с нормален слух, а детето им — глухо! Виняха себе си. Питаха се какъв ли тежък грях са извършили, та детето им е наказано да е глухо! Знаех, че Дийн ме обича. Ако не беше починал, щяхме да живеем чудесно. Но той гледаше на недъга ми като на враг, с който трябва да се бори. И се бореше с него тъкмо защото смяташе, че трябва да го надмогнем. Знаех, че му е неприятно. Обичаше ме и Делри. Поне както го разбираше той. Но

неговата любов беше... смазваща. Задушаваше ме. Не можех да дишам. Не можех да бъда такава, каквато искам. Родителите ми се чувстваха виновни за това, че съм глуха. Дийн искаше да победи глухотата ми. Делри се възползва от нея. Докато ти, Джак, сякаш не я забелязваш. Изобищо. Възприемаше я като част от мен. И тъкмо за това те обичам. Това е главната причина. Има и други. Обичам те, защото приемаш Дейвид. А това не е никак маловажно. Никога не бих се влюбила в мъж, който не приема и сина ми. Знам, че ти го обичаш истински и не се преструваш. Освен това те и желая. Непрекъснато си представям как се любим. И съм възбудена. И преди съм си представяла, че се любя с мъж, но не както сега. Сега, помисля ли си за теб, ме присвива тук — показва тя гърдите и корема си. — Погледна ли те, и сърцето ми започва да тупти като обезумяло. Сетя ли се за теб, и не мога да си поема дъх. А когато ме докосваш, чувствата ме преизпълват и ми иде хем да се смее, хем да плача. Невъзможно е да сдържа тези чувства. Според мен тъкмо това е радост. Да, радост. Защото въпреки че ни чакат тежки времена, съм по-щастлива от всякога. Ти ме направи щастлива, понеже ме обичаш. Сигурно ще се опиташ да ме убедиш да се разделим. Знам те аз тебе! Ще кажеш, че не си донесъл на мен и Дейвид нищо друго, освен неприятности. Грешии. Знаех, че в живота ни липсват много неща, но проумях какви точно са те едва след като те срещнах. И тогава разбрах. Ние имаме нужда от теб много повече, отколкото ти от нас. Нека бъдем твоето семейство, семейството, което никога не си имал. Ако ни искаш, и ние те искаме. Ако ме искаш, и аз искам теб. Ако ме вземеш с всичките ми недостатъци, аз също ще те взема. Обичам те, Джак.

Без да сваля очи от неговите, Ана отпусна ръце върху скута си и застина. Джак продължи да я гледа вторачено в лицето. Беше разчел думите по мърдащите ѝ устни, беше видял значението им в очите ѝ, бе доловил нюансите по изражението ѝ.

Този неин монолог му се стори изящен, наситен с емоции танц, предаващ най-съкровенията ѝ мисли и чувства. Връхчетата на пръстите ѝ сякаш се бяха превърнали в част от нейната душа. Нямаше представа какво точно му казва Ана, но затова пък долови безпогрешно смисъла.

Хвана я за ръцете, целуна ги една по една, после ги притисна силно между дланите си.

Не каза нищо.

След това красноречиво обяснение в любов всички изречени думи щяха да прозвучат кухо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.